

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MELISSA LANDERS

İşgalci

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranley.org>

Giriş

Cara, Aelyx'in ayaklarının dibindeki sert, gri spor çantasına kaşlarını çatarak baktı. Bu çanta, onun geçen sene L'eihl gezegeninden Dünya'ya, lise son sınıfı okumak için Cara ile kalmak üzere geldiği zaman yanında getirdiği çantanın aynısıydı.

“Sadece birkaç dakikamız var,” dedi Aelyx. Cara'nın elini kendi elleri arasına alarak.

Cara uzay üssünün penceresinden dışarı, Aelyx'i Dünya'ya –bu kez yanında Cara olmadan– jet hızıyla geri götürecek olan gemiye baktı; Aelyx Dünya'ya dönerken Cara da onun gezegenine doğru yola devam edecekti. Sirtından aşağı bir endişe dalgası yayıldı. Değişim programı bu şekilde, yanında ona rehberlik edecek Aelyx olmadan gerçekleşmemeliydi. Her ne kadar evine dönmek istese de Cara'nın artık böyle bir seçeneği yoktu. İllegal RAR Kitap Arşivi <http://www.kitap.org>

mişlerdi. Göğsü sıkışıp gözleri yansa da ağlamayı reddetti. İki dünya arasındaki ittifakın onarılması insanlığı kurtarabilirdi.

Bu, onun kırılan kalbinden daha önemliydi.

Cara yüzüne bir gülümseme yerleştirip Aelyx'in gümüşü gözlerine baktı. Eğer birlikte sadece tek bir dakikaları kaldıysa, Cara bunu en iyi şekilde değerlendirmeye kararlıydı. "Seni seviyorum," dedi.

"Göster o zaman," diye karşılık verdi Aelyx. Dudaklarının köşeleri kıvrılarak bir gülümseme şeklini almıştı.

"Sana bunu günlerdir göstermeye çalışıyorum," dedi Cara manidar bir şekilde. "Bu kadar büyük bir gemide yalnız kalacak bir yer bulamamamıza şaşıyor insan!"

Cara'nın kötü şakası Aelyx'i yıldıramadı. "Yap hadi."

"Burada mı?"

Aelyx kimsenin görmediğinden emin olmak için omuzlarının üzerinden arkasını kontrol ederek "Hadi, kimse yok," dedi.

Cara'nın Sessiz Konuşmayı kullanabildiğini kimseye söylememişlerdi. Aelyx de her gün onu çalıştırmaya devam etmişti. Cara için Sessiz Konuşmayı öğrenmek çok da kolay olmuyordu. Zihni aracılığıyla iletişime geçmek ileri seviye trigonometri öğrenmekten çok daha meşakkatliydi.

"Ama bunlar birlikte son dakikalarımız," diye itiraz etti Cara. "Dinlenmeyi hak etmiyor muyum?"

"Hayır," diyen Aelyx, Cara'nın yüzünü ellerinin arasına aldı. "Göster bana."

Cara, Aelyx'e hayır diyemezdi tabii ki; onun duygularını tecrübe etmenin, onu kendisini en kulu sözlediğini hücrele-

rinde hissetmenin nasıl güzel bir his olduğunu bile bile bunu yapamazdı.

“Tamam,” dedi.

Gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı ve omuzlarını serbest bıraktı. Aelyx başparmaklarıyla onun şakaklarını hafifçe okşayarak rahatlmasına yardımcı oluyor ve zihnini boşaltması gerektiğini hatırlatıyordu. İşin en zor kısmı da buydu –kendi iç sesini bastırmak.

Cara bir elini Aelyx’in kalbinin üzerine koyarak kalbinin ritmik atışlarını avucunda hissederken, onun için hissettiği duygulara yoğunlaştı –ona karşı hissettiği çekim, saygı, hayranlık ve hepsinden önemlisi, ihtiyaç. Duygularının katlanarak çoğalmasına izin verdi ve bu duyguları içinde tutamayacak noktaya gelince gözlerini açarak tutkusunu onun genişlemiş göz bebeklerine, oradan da bilincine doğru yönlendirdi.

Aelyx bunu hissetmişti; yüzündeki ifade herhangi bir şüpheye yer bırakmıyordu. Bu hissin tadını çıkarmak istercesine bir an gözlerini kapattıktan sonra bakışlarını onunkilere kilitledi. *Harikaydı*, dedi zihniyle. *Gittikçe daha iyi öğreniyorsun.*

“Şimdi sıra sende,” dedi Cara.

Aelyx parmağıyla hafifçe kızın alnına vurarak, *Bunu doğru şekilde söyle bana. Burayla*, dedi.

“Köle gibi çalıştır beni bakalım.”

Bir gün bana teşekkür edeceksin.

Cara iç çekerek tekrar zihnini boşaltma işlemine başladı. Hazır olduğunda Aelyx’in göz bebeklerine baktı ve beyinde iki basit kelimeyi şekillendirdi: *Sıra sende.*

Ama hiçbir şey olmadı.

Tekrar dene, dedi Aelyx.

Cara tekrar denedi –hem de üç kez– ama başarıya ulaşamadı. Her nedense Aelyx ile duygularını paylaşabiliyor ama asla kelimeler ile iletişim kuramıyordu. Gerçi bardağın dolu tarafından bakılacak olursa artık çalışırken başı ağrıyıyordu.

Aelyx onun yanaklarını okşadı. *Sabırlı ol ve çalışmaya devam et. Ben yokken Elle'den sana yardım etmesini iste. O sana düşüncelerini paylaşmanın yanı sıra engellemeyi de öğretir. Ona güveniyorum ama diğer klonlara çalışmalarından bahsetme... Özellikle de İhtiyarlara.*

Tam Cara cevap vermek üzere ağzını açarken Aelyx'in bileğindeki çelik yolculuk bandı titreyerek gemiye binme zamanının geldiğini haber verdi. Aelyx ağzını sertçe kendi ağzına bastırmadan önce çaresizlik içerisinde birbirlerine baktılar.

Her zaman olduğu gibi, bu öpücüğün de yumuşak, sevecen bir öpücükten sert, ateşli bir öpücüğe dönüşmesi uzun sürmedi. Sadece Aelyx'in harekete geçirebildiği kelebekler Cara'nın karnında uçuşmaya başlamıştı bile. Cara bedenlerini sımsıkı birbirine doladı ve sanki Aelyx'i yeterince yakına çekebilirse gitmesini engelleyebilecekmiş gibi, onun geniş omuzlarını var gücüyle kendisine çekti. Ama bu uzun sürmedi. Tam Aelyx'in alt dudağını dişleri arasına almışken çocuk inleyerek geri çekildi.

"Gitmem gerek," diye mırıldanıp alnını Cara'nın alınına bastırdı. Bilekliği tekrar titredi; bu, bilekliğin kolunda ısarak ona fiziksel acı vermeye başlamasından önceki son uyarıydı.

Cara gözyaşlarıyla savaşıarak onu göğsünden itti. “Acele et. O şey tenini yakmaya başlamadan git,” dedi gülümseyerek. “Benim dışımda hiçbir şeyin seni yakıp kavurmasını istemiyorum.”

Aelyx gülümseyerek spor çantasını kaptı ve gemiye biniş koridoruna giden metal ızgaraların üzerinden koşarak uzaklaştı. Kapıya vardığı zaman durdu ve “Az kalsın unutuyordum!” diye seslendi. “Syrine’in sildiği blogunun yerine yeni bir blog oluşturdum senin için. Aynı kullanıcı adı ve şifreyle girebilirsin!”

“Teşekkürler!” diye haykırdı Cara el sallayarak. “Uzaylı olmana rağmen şahanesin.”

Aelyx koridora doğru geri geri yürürken güldü ve Cara’yı son beş kelimesinin ağırlığıyla baş başa bıraktı.

“Aslında, artık uzaylı olan *sensin*.”

BİRİNCİ BÖLÜM

24 Aralık, Pazartesi

Beyaz bir Noel hayali kuruyorum.

Mutlu Noeller, Dünyalılar! Tek kişilik L'eihir işgalime dair tek dedikodu kaynağınız İŞGALCI'ye hoş geldiniz. 597,350'niz birden yeni blogumu nasıl bu kadar çabuk bulabildiniz bilemiyorum ama geldiğinize sevindim. Şimdi kendinize bir sandalye çekin, botlarınızı çıkarın ve buharı tüten bir bardak *h'ali* alın (bu şeker düşmanı uzay gemisinde sıcak çikolataya en yakın şey bu çünkü).

Bugün Noel arifesi ve eğer yıldızlar aynı hizaya gelirse
-galaktik arası iletişimden bahsetmiyorum bile- bu

ilk güncellememi sabaha görebilirsiniz. Uzayda hava buz gibi; sıfır derece ama evimden çok uzaktaki ılıman iklimli yeni evime öğle yemeği vaktinde varacağız.

İtiraf edeyim, bu gemide Noel'i kutlayan sadece iki insandan biri olmak bana biraz tuhaf geliyor. Yeni arkadaşlarım, Tanrı'nın ruhunun bir bâkireyi hamile bıraktığına inanmanın çılgınlık olduğunu düşünürken, bir Kutsal Ana'nın altı tanrı ve tanrıça doğurduğunu ve onların da gök taşı tozu ve yıldız ışığından L'eihhr gezegenini yarattığını kabul etmenin tamamen mantıklı olduğunu düşünüyorlar. Çünkü bu, akla daha yakınmış.

Neyse, konudan uzaklaşmayalım. L'eihrliler her baharda tanrılarının doğumunu kutluyorlar ama hediye alıp vermek yerine, toplu olarak acı çekme yoluyla Kutsal Ana'ya daha da yakınlaşmak için, iki gün boyunca oruç tutuyorlar.

Noel aldatmacasının da böylesi!

Memleketimdeki bütün arkadaşlarım ve aileme sesleniyorum, benim yerime de bir eggnog* höpürdetin ve hazır eliniz değmişken meyveli pastalara yumulmayı da ihmal etmeyin. Bütün bunları... ve sizleri ne kadar özlediğimi bilemezsiniz. Sevgiyle kalın, canım okurlarım.

Mutlu Noeller ve iyi seneler!

Cara Sweeney tarafından yayınlandı

Henüz herhangi bir yorum yazılmamıştı ama bu, Cara'yı şaşırtmadı. Bazen Dünya atmosferinin üzerinde konuşlandırılan L'eihhr gemisinden elektronik verilerin gönderilmesi ve alın

masında yirmi dört saatlik gecikmeler yaşanabiliyordu. Zavalılı baytların kaç galaksi geçip gitmek zorunda olduğu düşünülürse bu hiç de kötü sayılmazdı.

Ağabeyinin dizüstü bilgisayarını kenara itip iletişim küresini cilâlı yemekhane masasının üzerine koydu. Ailesinin Noel yemeğine birazdan buradan, üç boyutlu görüntüsüyle katılacaktı. Hayatı, postmodern bir Noel yemeğine benziyordu: *Sanal Ötesi Noel*. Ah bir de şu geminin ruhsuz, boş yemekhanesine dijital süslemeler getirebilseydi keşke. Burası kasvetlilikte bir idam mahkûmunun hapisane hücresi ile yarışabilirdi –boş, gri duvarlar, birbirine tam olarak paralel uzanacak şekilde dizilmiş metalik masa ve sıralar, ölüm sessizliği ve bilgisayar ekranının ışığı dışında zifiri karanlık.

Sabahın üçünde gemide hareket eden tek bir canlı, bir *harra*, yani L'eihl dilinde bir fare bile yoktu. Ama Cara yatağında kıvrılıp Reese's marka pastaları düşlemektense Midtown saatine göre hareket ediyor, geceleri gündüz gibi yaşıyor ve “telefonun” çalmasını bekliyordu. Geçirdiği bu sessiz gecelerde sık sık yaptığı gibi, Aelyx'in Manhattan'da neler yaptığını merak etti.

L'eihrlî İhtiyarların Aelyx'i ittifakın yeniden inşa edilmesine yardımcı olması için Dünya'ya geri göndermesinin üzerinden sadece bir hafta geçmişti ama Cara'ya bir yıl geçmiş gibi geliyordu. Cara'nın en başta Dünya'dan ayrılmasının sebebi Aelyx'ti. L'eihl kolonisinde beraber bir hayat kurmak istemişlerdi. Cara yeni evini ilk kez gördüğünde yalnız olacağını hiç düşünmemişti.

Yani, tam olarak yalnız olmayacaktı aslında.

Ağabeyi Troy da insan rehberi olmak üzere onunla birlikteydi ama açıkça söylemek gerekirse kendisi tam bir dallamaydı. Cara'yı, insan eti yiyen bir uzaylı bitkisine -L'eihr gezegeninde böyle bir bitki olduğu varsayılırsa- dokunmaması konusunda uyarmak yerine, haline katıla katıla gülecek türden biriydi. Cara böyle bir bitki olmadığını umuyordu.

Yaklaşan ayak sesleriyle dikkatini kapıya yönelten Cara, bağcıkları bağlanmamış asker botlarıyla ve geçen gece yarken giydiği buruşuk üniformasıyla sendeleyerek kapıdan giren Troy'u gördü. Troy, ağzını örtme zahmetine girmeden sesli bir şekilde esneyip bir eliyle göğsünü, diğer eliyle de poposunu kaşıyordu.

Evet, işte Cara'nın rehberi buydu. Cara hapi fena yutmuştu.

Troy, Cara'nın karşısına oturarak "Daha aramadılar mı?" diye homurdandı.

Cara ona bir besin takviyesi paketi uzatıp "Sana da Mutlu Noeller," dedi.

Troy cevap vermek yerine bir gözünü ovuşturup Cara'nın ikramını masadan aldı. Cara'nın anlayamadığı bir sebepten ötürü bu protein yiyeceğine bayılıyordu. Tadı ve kokusu aynen haşlanmış lahana gibiydi.

"Mutlu Noeller," dedi Troy nihayet. Ardından "Aptal," diye de ekledi.

Troy'a orta parmağını göstermek, "Noel ruhuna" pek uygun görünmediğinden Cara gözlerini devirmekle yetindi.

"L'eihr gezegenine ne zaman ineceğiz?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Bilmem.”

Cara çenesini avucuna dayayıp iç çekti.

Araçları saatler önce L'cihr güneş sistemine girmişti ama Cara'ya söylemedikleri bir nedenden dolayı İhtiyarlar, geminin gezegene indirilmesini erteliyorlardı. Cara ciddi derecede klostrofobik hissetmeye başlamıştı -*uzaygemisifobik* de denebilirdi- ve Troy'un kronik horultularını bir gece daha dinlemek zorunda kalırsa onu uykusunda boğacaktı. Troy, Aelyx gemideyken Cara ile aynı ranzada uyumak konusunda ısrarcı olmuştu çünkü aman ha, Cara'nın şansı yaver falan gidebilirdi. O zamandan beri de Cara'dan ayrılmıyordu.

Cara ağabeyine gözlerini kısarak bakıp “Umarım Aegis'te de aynı odayı paylaşacağımızı zannetmiyorsundur,” dedi. Veya kolonide ya da her nereye gidiyorlarsa işte orada.

Cara, Troy'un tepki göstermesini bekliyordu ama Troy bakışlarını yere indirdi. Cara'nın ne olduğunu anlayamadığı bir duygu, yüz hatlarını kararttı. Bu duygu, suçluluğa çok benziyordu ama bu hiç mantıklı değildi. Troy suçlu hissedemeyecek kadar bencil biriydi çünkü.

“Neler oluyor?” diye sordu Cara. “Bana söylemediğin bir şeyler var...”

Kafatasının içinde bin tane eşek arısı vızıldayınca sözü yarıda kesildi. İletişim küresi gelen bir iletim olduğunu ona böyle sinir bozucu ama etkili bir şekilde haber veriyordu. İrkilerek cihazı eline aldı ve soğuk metal yüzeye doğru şifresini fısıldadı.

Annesinin ve babasının on beş santimlik görüntüleri yi-

yecek paketinin yanında belirirken Troy da masanın üzerine atlayıp kaygan yüzey üzerinden kayarak Cara'nın yanına oturdu.

Babalarının kucağına oturmuş olan anneleri el sallayarak "Mutlu Noeller!" diye seslendi. Oturma odalarındaki manolya desenli koltuğun üzerine yerleşmişlerdi; babaları parlak kırmızı bir kazak giymişti ve bu kazak turuncu saçlarıyla yarış halindeydi. Karşılarında beliren bu sıradan görüntü Cara'ya hayatında gördüğü en güzel manzara gibi gelmişti.

Dikkatle dinlediği zaman Bing Crosby'nin buğulu sesinin "Noel'de Eve Döneceğim," diye mırıldanan sesini duyabiliyordu ki bu da Cara'nın durumu düşünülürse son derece ironikti. Troy'la birlikte selam verip protein takviyesini havaya kaldırdı. "Akşam yemeğini yediniz mi? Ben belki birlikte yeriz diye düşünmüştüm."

"Ah," dedi annesi. "Yemeği sokağın aşağısındaki Çin lokantasından aldık." Kiraz dudakları bir gülümseme ile kıvrılrsa da sesindeki hüznü saklayamıyordu. "Sadece ikimiz için büyük bir sofraya kurmak istemedik."

Cara boynunu büktü ve paketini kenara atarak "Bu protein takviyelerini hiç sevmiyorum zaten," dedi.

"Sizi zar zor görüyorum," dedi annesi. "Neden karanlıkta oturuyorsunuz?"

Troy dizüstü bilgisayarı çekerek kendine yaklaştırdı ve ayarları ekran parlaklığını arttıracak şekilde değiştirdi. "Burada enerji konusunda çok tutumlular."

"Aferin onlara," diye söze başladı babası. "Şimdi eğilim"

de size daha yakından bakabileyim.” Cara ile Troy kendilerine söyleneni yapıp yanak yanağa verdiler ki babaları onları daha yakından inceleyebilsin. Babaları başını aşağı yukarı salladıktan sonra gözlerini Troy’a dikti. “Şu saçını ne zaman keseceksin, Rapunzel? Birlik komutanın bu saçlarla üniforma giymene nasıl izin veriyor, anlamıyorum.”

Troy’un eli omuzlarını değen, annesinin saçlarının tıpatıp aynısı, siyah kıvrıkcık saçlarına gitti. Saçları neredeyse, L’eihrlielerin yaptığı gibi enseden toplanabilecek kadar uzamıştı. Alnını buruşturup “Roma’da Romalılar gibi...” derken babası, “Tıraş ol,” diyerek araya girdi. Sonra da Cara’ya döndü. Yüzüne bir gülümseme yayıldı. “Seni bu L’eihr kıyafeti içinde görmek çok tuhaf geliyor. Bana şu kostüm giyip ciltlerini kahverengiye boyayan hayran kızları hatırlatıyorsun.”

“L’özentiler,” diye homurdandı annesi.

“Hah, evet, ondan.”

Cara, tınığının önünü düzeltti. O da bu üniformayı giymeye veya kızıl saçlarını her gün ensesinden toplamaya alışamamıştı. Kot pantolonlarının ve geniş yaka kazaklarının yanı sıra binici çizmelerini ve çift uçlu saç maşasını özlüyordu.

Ama Dünya’yı kurtarmak bütün bu fedakârlıklara değdi. Aelyx de.

Belli ki babasının düşünceleri de aynı dalga boyunda yolculuk ediyordu. “Aelyx’ten haber aldın mı?”

“Birkaç gün önce aradı,” dedi Cara. “Manhattan’da büyükelçi ile birlikte kalıyo...” Minyatür, beyaz bir tüy yumağı tıptı tıptı yürüyerek görüntüye girip annesinin kucasına zıplayınca

Cara sözlerini tamamlayamadı. Parmağını uzatarak “O ne?” diye sordu.

Annesi tüy yumağını yanağına götürüp öpücüğe benzer sesler çıkarmaya başladı. “Yeni küçük kardeşiniz Linus’a merhaba deyin. Bu bir Alman-Malty-Doodle-Poo,” dedikten sonra doğrudan tüy yumağı bebeğiyle konuşmaya başladı “Haniymiş annesinin tatlısı? İşte buradaymış! Evet, buradaymış!”

Bir Alman-Malty-Doodle-Poo da ne demek oluyordu?

“Onu barınaktan aldık,” diye açıkladı babası, sesi pek de mutlu gelmiyordu. “Sanırım anneniz Boş Yuva Sendromuna yakalandı.”

Cara ile Troy birbirlerine şaşkın şaşkın bakarlarken anneleri babalarının kaburgalarına bir dirsek attı.

“Benim köpeklere alerjim var, unuttunuz mu?” dedi Cara. “Sizi ziyaret etmeye geldiğim zaman ne olacak?”

Annesi elini umursamazca salladı. “Kim bilir ne zaman geleceksin.”

“Şey, aslında...” diye söze başladı Troy hafifçe öksürerek. “Ben eve beklediğimden erken döneceğim. Albay Rutter beni Dünya’ya geri çağırıyor. Emirleri dün aldım.”

Cara ona bakmak için kafasını hızla çevirirken neredeyse boynunu incitecekti. “Ne?”

Troy savunmacı bir ses tonuyla karşılık verdi: “L’eihr gezegenine gelmemin tek sebebi öğrenci değişim programıydı, şimdi de programın bittiğini söylüyorlar. Diğer iki insan da gelmeyecekmiş zaten, korkuyorlarmış. Donanma da benim dönüp rapor yazmam için kütüphane Arşivi - <https://rantey.org>

“Ne zaman?” diye sordu Cara.

Troy onun gözlerine bakamıyordu. “İki hafta sonra.”

Cara terleyen avuçlarını pantolonuna sildi. Hayır, bu doğru olamazdı. Donanma Troy’u iki yıl boyunca, Cara’nın da aralarında olduğu değişim öğrencileri eve dönene kadar, burada görevlendirme kararı almıştı. Eğer Troy şimdi giderse Cara yapayalnız kalacaktı. İnsanlıktan nefret eden L’eihrlilerle dolu bir gezegendeki tek insan o olacaktı. Blogunda L’eihrlilerden “arkadaşlarım” diye bahsederken kesinlikle abartmıştı. Bu araçta sadece bir klon Cara ile muhatap oluyordu; o da Aelyx’in kız kardeşi idi.

Troy’un bir dangalak olduğu su götürmezdi ama yine de o, *Cara’nın dangalağıydı* ve Cara onu seviyordu. Troy’u yanında tutmasının bir yolu olmalıydı. Troy emirlere uymayabilirdi. Donanma ne yapabilirdi ki? Dünya’dan onu askerî mahkemeye mi çıkartacaklardı?

“Hayır,” dedi Cara kafasını sallayarak. “Gidemezsin. Program daha bitmedi. Ben hâlâ buradayım ve...” *Sana ihtiyacım var.*

“Sorun da bu ya zaten,” dedi Troy. “Sen artık bir değişim öğrencisi değilsin, resmen bir koloni sakinisin. Sene sonu geldiğinde de L’eihr gezegeninde kalmaya devam edeceksin. Temelli yani.”

“Pul biber,” dedi annesi çekingen bir şekilde. “Eğer orada mutlu değilsen ağabeyinle birlikte eve dönebilirsin.”

Troy’un dizüstü bilgisayarından hafif bir *ding!* sesi yükseldi ve gelen elektronik veriler Cara’nın blog güncellemesine yapılan yorumları gözler önüne serdi.

[Abone olun](#) [\[Arşiv\]](#) [\[Son girdiler\]](#) [\[Hakkında\]](#)

BİLGİ GÜÇ SİZİNLE OLSUN

Ashley yazdı...

*Çok kıskanıyorum. Cidden, ben de gelmek istiyorum.
Beni liderinize götür!*

Eric yazdı...

*-ŞİMDİLİK- iyi olduğuna sevindim ama çocuğun teki için
Dünya'yı bırakmakla aptallık ettin, üstelik o çocuk bizim
lanet sularımızı zehirledikten sonra!!!*

Tori yazdı...

Eric doğru söylüyor. Geri dön, culo. Seni çok özledim.*

Cara dokunmatik fareye hafifçe vurarak cesaretini kıracak başka yorumlar belirmeden önce internet sitesini kapattı. Kendisini artık bu hayata adanmıştı ve geri dönmeyecekti.

Keskin bir *yip!* sesi Cara'nın dikkatini Linus'ı bir omzunun üzerinde tutup sırtını sıvazlayarak bebek gibi gazını çıkarmakta olan annesine yöneltmesine sebep oldu. Artık hiç şüphe kalmamıştı: Cara'nın pabucu resmen bir Alman-Malty-Doodle-Poo tarafından dama atılmıştı. İki hafta sonra ağabeyini de kaybedecekti ve L'eihr gezegeninde tek bir arkadaşı bile kalmayacaktı.

Bu hayatının en kötü Noel'iydi.

* İspanyolcada kış, popo.

“Bu hayatımda aldığım en güzel Noel hediyesi!” diyen L’özenti; *Ayyy Çok Tatlı* adlı gençlik dergisini dans ederek Aelyx’e imzalatırken buz gibi donmuş kaldırımında az daha kayıp düşecekti.

“Bir şey değil,” diyen Aelyx hızla imzasını karaladıktan sonra kızın dergisini geri verdi.

Kız, Aelyx’in sekize on santimlik ışıltılı fotoğrafına hayran hayran bakıp hülyalara dalarak iç çekerken arkadaşı elindeki *Fangazm* dergisini Aelyx’e uzatarak “Cara’yla gizlice evlendiğiniz doğru mu?” diye sordu. “Öyle olsa *acccaaayip* romantik olurdu!”

Sharpe ismindeki genç bir Ulusal Muhafız, “Affedersiniz, bayan,” diyerek bir elini kıza doğru uzattı. “Geri çekilin.”

Kız başıyla onayladı ve bir adım geri çekilerek hepsi sahte L’eihir üniformaları giyip saçlarını enselerinden toplamış olan bir düzine kızla aynı hizaya geldi. Bu kızların Aelyx’e ölümüne hayran olmak dışında bir tehdit oluşturmaları imkânsızdı. Ancak Aelyx, korumasının zaman zaman gereğinden fazla tedbirli davrandığını düşünse de, bir koruması olduğu için memnundu. Dünya’ya yaptığı son ziyaret, cinayet girişimleri ile son bulmuştu ve Aelyx, Cara’nın yanına tek parça olarak dönmek istiyordu.

Yüzüne bir gülümseme yerleştirerek “Hayır,” dedi kıza. “İnsanlar ve L’cihrliler yasal olarak evlenemiyorlar,” diye devam etti ve göz kırparak ekledi: “Henüz.”

Eski en iyi arkadaşı Syrine, “Tanrılar aşkına,” diye homurdandı. Buradaki kilit kelime *eski* idi. Syrine uzay gemisinde

Ashley yazdı...

*Çok kıskanıyorum. Cidden, ben de gelmek istiyorum.
Beni liderinize götür!*

Eric yazdı...

*-ŞİMDİLİK- iyi olduğuna sevindim ama çocuğun teki için
Dünya'yı bırakmakla aptallık ettin, üstelik o çocuk bizim
lanet sularımızı zehirledikten sonra!!!*

Tori yazdı...

Eric doğru söylüyor. Geri dön, culo. Seni çok özledim.*

Cara dokunmatik fareye hafifçe vurarak cesaretini kıracak başka yorumlar belirmeden önce internet sitesini kapattı. Kendisini artık bu hayata adanmıştı ve geri dönmeyecekti.

Keskin bir *yip!* sesi Cara'nın dikkatini Linus'ı bir omzunun üzerinde tutup sırtını sıvazlayarak bebek gibi gazını çıkarmakta olan annesine yöneltmesine sebep oldu. Artık hiç şüphe kalmamıştı: Cara'nın pabucu resmen bir Alman-Malty-Doodle-Poo tarafından dama atılmıştı. İki hafta sonra ağabeyini de kaybedecekti ve L'eihir gezegeninde tek bir arkadaşı bile kalmayacaktı.

Bu hayalci romanı PDF Kitap Aynısı - <https://rantey.org>

* İspanyolcada kış, popo.

“Bu hayatımda aldığım en güzel Noel hediyesi!” diyen L’özenti; *Ayyy Çok Tatlı* adlı gençlik dergisini dans ederek Aelyx’e imzalatırken buz gibi donmuş kaldırımında az daha kayıp düşecekti.

“Bir şey değil,” diyen Aelyx hızla imzasını karaladıktan sonra kızın dergisini geri verdi.

Kız, Aelyx’in sekize on santimlik ışıltılı fotoğrafına hayran hayran bakıp hülyalara dalarak iç çekerken arkadaşı elindeki *Fangazm* dergisini Aelyx’e uzatarak “Cara’yla gizlice evlendiğiniz doğru mu?” diye sordu. “Öyle olsa *accaaaayip* romantik olurdu!”

Sharpe ismindeki genç bir Ulusal Muhafız, “Affedersiniz, bayan,” diyerek bir elini kıza doğru uzattı. “Geri çekilin.”

Kız başıyla onayladı ve bir adım geri çekilerek hepsi sahte L’eihr üniformaları giyip saçlarını enselerinden toplamış olan bir düzine kızla aynı hizaya geldi. Bu kızların Aelyx’e ölümüne hayran olmak dışında bir tehdit oluşturmaları imkânsızdı. Ancak Aelyx, korumasının zaman zaman gereğinden fazla tedbirli davrandığını düşünse de, bir koruması olduğu için memnundu. Dünya’ya yaptığı son ziyaret, cinayet girişimleri ile son bulmuştu ve Aelyx, Cara’nın yanına tek parça olarak dönmek istiyordu.

Yüzüne bir gülümseme yerleştirerek “Hayır,” dedi kıza. “İnsanlar ve L’eihrliler yasal olarak evlenemiyorlar,” diye devam etti ve göz kırparak ekledi: “Henüz.”

Eski en iyi arkadaşı Syrine, “Tanrılar aşkına,” diye homurdandı. Bu www.uzensizPDFKitapArsivi.com adresinde

Cara'yı, Aelyx'e karşı doldurmaya çalıştığından beri, birbirlerine söyledikleri kelimelerin sayısı onu geçmiyordu. Syrine Aelyx'i kenara iterek L'eihir büyükelçisi ile paylaştıkları rezidansa giden basamakları koşarak tırmandı. İki silahlı koruma onu takip ederek içeri girdi.

"Sen de toparlansan iyi olur," diye fısıldadı Özel Ajan Sharpe. "Burada saldırıya açıksın."

Ani esen dondurucu bir rüzgâr Aelyx'in ensesini ısırarak tepeden tırnağa titremesine sebep oldu. Dünya'ya gelmeden önce insanın canını acıtan bu soğuğu hiç yaşamamıştı ve tanrıların izniyle bu görevini tamamladıktan sonra da bir daha hiç yaşamayacaktı. Sıcak şömine yukarıdan Aelyx'i çağırıyordu. Bu yüzden Sharpe'in dediğini ikiletmedi.

"Son bir imza," dediğinde hayal kırıklığına uğrayan kızlar hep bir ağızdan homurdandılar. Aelyx, tam ismini yazacakken göz ucuyla ani bir hareket fark etti.

Yan tarafa bakınca üniformalı bir muhafızın kaldırımın kenarına park eden zırhlı askerî araçtan inerek hızla ona doğru yaklaştığını fark etti. Sokağı kaplayan erimiş kar ve tuz karışımı, adamın botlarının altında çatırdıyordu. Alnındaki pembe yara, fildişi teniyle kontrast oluştururken kahverengi gözleri dosdoğru ileri sabitlenmişti. Aelyx askerin ceketini gözleriyle taradı ama herhangi bir isim etiketi göremedi.

Bu askerin neden isim etiketi yoktu ki?

Asker birden koşmaya başlayınca bütün içgüdüleri alarmna geçen Aelyx'in vücudu gerildi. Dudaklarıyla bir soru şekillendirmeden önce adam silahını çekti ve Aelyx'i kalbine

doğrulttu. Sabah ayazından daha soğuk bir sesle, “Dünyaper-verlerin selamı var,” deyip tetiği çekti.

Adrenalin kontrolü ele geçirirken Aelyx hemen tepki verdi ama yeterince hızlı değildi. Sağa doğru dalışa geçerken kulakları sağır eden bir patlama sesi kulak zarlarını patlattı ve doksan kiloluk bir güç onu donmuş asfaltın üzerine devirdi. Çığlıklar, sağa sola koşuşturan botlar ve açılan karşı ateş bütün duyularına hücum etti.

Aelyx’in, hâlâ hayatta olduğunu ve Sharpe’ın kendisinin üzerinde yatmakta olduğunu idrak etmesi biraz zaman aldı. Kendini kurtarıp dirseğinin üzerinde doğrulduğunda tetikçinin, sokağı birbirine katarak iki büyük evin arasında gözden kaybolduğunu gördü. Birkaç muhafız adamın peşinden giderken birimin geri kalanı etrafta koşuşturarak bölgede güvenliği sağlamaya çalışıyordu.

Sharpe derin bir iniltiyle yuvarlanarak sırtüstü yattı ve “İyi misin?” diye sordu.

Aelyx göğsüne hafifçe vurup bacaklarını hareket ettirerek vücudunu yokladıktan sonra “Evet.” dedi. Sharpe’a bakınca adamın omzundan sızıp yavaşça yayılan kan lekesini gördü. “Ama sen değilsin.”

Sharpe, Aelyx’in bakışlarını takip ederek yarayı gördüğünde öfkeyle homurdandı ve başını tekrar yere bıraktı. “Sadece bir sıyrık. Ama adrenalin geçtiğinde canımı acıtacak.” dedi.

Yakından bakınca Aelyx ilk defa adamın ne kadar genç olduğunu fark etti, yirmiden büyük değildi. Hatta Aelyx ile akran bile olabilirdi ve bu, Aelyx’i şaşırtmıştı. Sharpe’ın

cesareti ve hızlı refleksleri kıdemli bir savaşçıya taş çıkartacak nitelikteydi. “Bana gelen kurşunun önüne geçtin,” dedi Aelyx

Sharpe sağlam olan omzunu silkerek “İşim bu,” dedi.

Aelyx çocuğun metaneti karşısında gülümsemeden edemedi. L’eihr gezegeninde onun gibilere ihtiyaç vardı. “Eh, o zaman işini bu kadar iyi yaptığın için teşekkürler, Özel Ajan Sharpe.”

Sharpe güldü, sonra acı içinde yüzünü buruşturdu ve ters elini uzatarak “Bana David diyebilirsin,” dedi.

İKİNCİ BÖLÜM

Cara beşli emniyet kemerini takarken kemer, bileğinin iç tarafındaki hassas aşı yerine hafifçe sürtününce irkildi. Derisinin altındaki bozuk para büyüklüğünde şişlik sayesinde L'eihir gezegeninde burnu bile akmayacaktı. Cara'nın da canına minnetti. Şu noktada ihtiyaç duyduğu son şey bir uzaylı gribiydi. L'eihrliler insanlara göre daha akıllı, daha hızlı ve daha güçlüydüler; dolayısıyla virüsleri de muhtemelen çeliği bile eritecek kadar güçlü olurdu. Kemerini taktıktan sonra, beş dakika önce uzay mekiğine bindiklerinden bu yana tek kelime etmemiş olan Troy'un yanındaki koltuğuna gömüldü.

Elle kapıdan girerek karşılarındaki koltuğa oturduğunda vücutu gerilen Troy, siyah kıvrıktık saçlarını kulaklarının arkasına itti. Bu çok göze batan bir hareket sayılmasa da Cara'nın, onun Aelvx'in kız kardeşinden hoşlandığından

şüphelenmesine yetmişti. Bu da pek şaşırtıcı bir şey değildi. Kız bir kilometre uzunluğundaki kirpikleri ve narin yüz hatlarıyla bir içim suydu. Ayrıca şefkat dolu bir kalbi vardı ki bu da gemide sağlık görevlisi olarak çalışmasını açıklıyordu. Ama Troy'un zamanlaması berbattı. Elle'in *l'ihan*'ı birkaç hafta önce Çin'de öldürülmüştü ve kız sessizce onun yasını tutuyordu.

Troy parmak uçlarıyla bacağına vurmaya başladı. Daha çok Elle'e hitaben, "Ayaklarımın altında toprağı hissetmeyi dört gözle bekliyorum," dedi. Sonra titrek bir kahkaha koyverip botunun topuğunu yere vurdu. Zavallı çocuk fena vurulmuştu, uzaylı çarpması geçiriyordu.

Elle'in tek cevabı, "Hımm," oldu. Kız emniyet kemerini takıp gümüşü bakışlarını Cara'ya çevirdi. Göz göze gelir gelmez Cara kafasının içinde kızın, *Beni gerçekten duyabiliyor musun?* diye sordüğünü duydu.

Cara panikle donakaldı. Bu şekilde iletişim kurabildiğini kimsenin öğrenmemesi gerekiyordu.

Aelyx bana söyledi, diye devam etti Elle. *Ama ona inanamadım.*

"Evet," dedi Cara, sesinin tonuyla gizli bir mesaj göndererek. "Ben de bu gemiden kurtulmaya hazırım doğrusu. Uzun yolculuğu midemi kaldırıyor."

"Umarım senin için sorun olmaz ama" dedi Elle, Cara'ya, "İhtiyarlardan bizi aynı odaya vermelerini istedim." Sonra gizli bir şekilde ekledi: *Aelyx, o dönene kadar sana göz kulak olma.*

“Sorun olabilir de olmayabilir de,” diye göz kırptı Cara. “Horlar mısın?”

“Bazen,” diye itiraf etti Elle, Cara’nın şakasını anlayamamış olarak. “Ama Eron çok sevimli horladığımı söylerdi,” diye ekleyip dudağını ısırıp ve yüzünde derin bir keder ifadesiyle başını kucağına eğdi.

Bunun üstüne herkes yan pencerelerden dışarıdaki karanlığa bakmayı seçerek sessizliğe gömüldü.

Bir süre sonra iki yolcu daha yanlarına geldi ve kapı tıslayarak kapandı. Cara gelen klonlara hızlıca göz attıktan sonra kafasını çevirip bir daha baktı.

“Merhaba, *Cah-ra*.”

Genç lider Jaxen tam Cara’nın karşısına düşen koltuğa oturarak uzun bacaklarını, botlarının uçları Cara’nın kılere neredeyse değecek kadar uzattı. Kız kardeşi Aisly de onun yanına oturarak Cara’ya başıyla selam verirken Jaxen, Cara’ya dikkatle bakarak gülümsedi.

Cara ayaklarını geri çekip şöyle bir gülümsedi. Jaxen’in burada olacağını tahmin etmemişti. Jaxen ve Aisly, L’eihr gezegeninin yönetim birimi olan Yazgı’nın üyeleriydiler; öyleyse neden uzay mekiğine İhtiyarlarla birlikte binmemişlerdi?

Jaxen emniyet kemerini takarken Cara’yı incelemeye devam etti. “Aisly ve ben, sana başkente kadar eşlik etmek üzere gönüllü olduk,” dedi. Sanki Cara’nın aklını okumuş gibi cevap vermişti ama Cara, L’eihr’lilerin bunu yapamadıklarından emindi.

Aisly başını yana eğerek Cara’nın yüzünü inceledi. Yüzün-
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

de iğrenir gibi değil ama bir hayvanat bahçesinde camın ardındaki egzotik bir hayvanı izleyen bir ziyaretçinin yüz ifadesine benzer bir ifade vardı. Cara bu tür bakışlara alışması gerektiğini düşündü. Bu gezegende bireysel farklılıklar zaman içinde yok olmuştu ve Cara soluk teni, mavi gözleri ve bakır rengi saçlarıyla cenaze evinde atılan kahkaha gibi göze çarpacaktı.

“Dünya’da,” diye söze başladı Aisly, “bir yıl, gezegenin güneş etrafında bir turuna denk geliyor, değil mi?”

Cara çalışmaya başlayan motorların koltuğunu titrettiğini hissederek başını salladı. Mekik, kalkış koridorundan hafifçe yalpalayarak ayrıldı ve Cara nabız atışlarının yükseldiğini hissetti. Nihayet uzay gemisinden ayrılıyorlardı.

Aisly, “O hâlde ben de senin gibi on yedi yaşındayım,” deyip kafasını ağabeyine doğru salladı. “Jaxen de yirmi bir yaşında.”

“Yirmi bir mi?” diyen Cara, Aelyx’in L’eihr üreme programıyla ilgili anlattıklarını hatırlamaya çalışırken alnını şaşkınlıkla buruşturdu. Genetik bilimciler tanrı gibi davranmaya başlamış ve nihayetinde kendi içlerindeki canlılığı öldürmüşler, bu nedenle geri adım atarak arşivlerden bireyleri klonlamaya başlamışlardı. Ama bu politika yirmi yıl önce yürürlüğe girmişti ve bir bebeğin yapay rahimlerin içerisinde büyümesi dokuz ay sürüyordu. “Ben en yaşlı klonların on dokuz yaşında olduklarını sanıyordum.”

Jaxen’in gülümsemesi silinmedi ama kelimeleri buz gibi soğuktu. “Sanırım bunu sana Aelyx söyledi,” diyen Jaxen, Cara’nın cevabını beklemedi. “Bizim küçük bir nüfusumuz”
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

var, Bayan Sweeney ama seni temin ederim *l'ihan*'ın gezegende yaşayan bütün klonlarla tanışmış olamaz.”

Amanın. Belli ki çocuğun damarına basmıştı. Cara bu ağır havayı dağıtmaya çalıştı. “Eminim masum bir hatadır bu. Aelyx her şeyi bilemez tabii ki, her ne kadar kendisi bildiğini zannetse de.”

Kimse gülmedi. Bu *L'eihrliler* de amma ciddiydiler.

Jaxen ve Aisly özel bir konuşmaya başlayarak gözlerini birbirlerine kilitleyince Cara hafifçe öksürüp yüzünü sağ taraftaki pencereye döndü.

Uzay mekiği yön değiştirerek hız kazandı ve dakikalar sonra uzay boşluğu içerisinde ince ışık demetleri görünmeye başladı. Pencereye yaklaştıkça hava daha da soğuyordu ama Cara yine de eğilerek Aelyx'in birkaç hafta önce anlattığı, girdap gibi dönen mavi yıldız bulutunu aradı. *Onu her gördüğünde beni düşünmeni istiyorum*, demişti Aelyx. İttifakı göz açıp kapayıncaya kadar yoluna koyacağım ve çok yakında kolonimizden *L'eihrliler* gezegenindeki gökyüzünü izleyeceğiz.

Cara yıldız bulutunu göremese de ikiz ayları, ardından da yeni evi olacak sessiz mavi gezegeni fark etti.

Göz alabildiğine uzanarak küreyi sarıp sarmalayan geniş okyanusun içerisinde tek bir kahverengi ana kara ve sağa sola serpilmiş minik adalar göze çarpıyordu. Mekik jet hızıyla atmosfere girince koyu renk bulutlar Cara'nın görüşünü engelledi. Araç bulutların içerisinde çıkar çıkmaz sıra sıra uzanan bey doruklu dağ zirveleri karşıladı Cara'yı; dağ zirveleri bronzun tam olarak aynı tonundaki gökyüzüne doğru gururla uzan-

mişlardı. Dağların eteklerindeki durgun deniz, ufka uzanarak doğmakta olan güneşi öpüyordu.

Cara karşı pencereye döndüğünde ise sabah güneşi altında kristal gibi parlayan gümüş yapraklarıyla kıızılağaç boyutlarındaki görkemli ağaçlardan oluşan orman manzaralarını gördü. Gördüklerini sindirmek için gözlerini kocaman açtı. Manzarada, Aelyx'in kendi dünyasının muhteşemliğini abartmış olduğunu kanıtlayacak bir kusur bulmaya çalıştı ama vücudundaki her atom bu güzelliğe kapılıp gitmişti.

Uzay mekiği alçalırken uzaklarda görünen bir yerleşim yerini seçebildi. Şehrin kalbinde konumlanmış yönetim binasını hemen tamdı. Her biri birbirinden sade olan ofisler, evler, mağazalar ve yurtlar, bu üç katlı mütevazı yapının etrafını yörünge gibi çevrelemişti. Görünüşe göre L'eihl gezegeninde mimari de hayatın her yönü gibi estetik üzerine değil, pratiklik üzerine kurulmuştu. Bu küçük şehir Cara'ya, Orta Doğu'daki eski, kum rengi kalıntıların en şaşıaalı zamanlarındaki hâlini hatırlatıyordu.

Diğer pencereye döndüğü zaman Jaxen'in, tepkilerini gözlemlediğini fark etti. Cara'nın gözlerine birkaç saniye daha baktıktan sonra kemerinin izin verdiği ölçüde öne eğilip "Nasıl buldun?" diye sordu.

Cara kendini konuşabilecek kadar toplayınca "Muhteşem," dedi.

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi Jaxen. "Burası beş hû
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>
genin en küçüğü ama ben en çok burayı seviyorum."

“Hakkın da var,” dedi Aisly. “Kayda değer her şey burada: Akademik ve bilimsel arşivler, genetik laboratuvarları, kültür galerileri.”

“Yönetiminiz de burada tabii,” dedi Cara. Bu küçük başkent ona Washington’ı anımsatmıştı. “Yazgı’nın on üyesinin hepsi burada mı yaşıyor?”

“Hem evet hem hayır,” diyen Jaxen pencereden dışarıdaki şehri işaret etti. “Hepimiz sırayla farklı bölgelerde yaşıyoruz, toplanmamız gerektiğinde de uzay mekiği ile başkente geliyoruz. Böylelikle hem yerel yönetimleri denetleyebilmiş oluyoruz hem de her bölgenin ihtiyaçlarının adil bir biçimde temsil edilmesini sağlamış oluyoruz.”

“Alona dışında,” dedi Aisly. “İhtiyarların lideri sürekli başkenttedir.”

“Bizim Amerika başkanı gibi yani...” derken ani bir düşme hissiyle nefesini tutan Cara, dışarı baktığı zaman mekiğin yönetim binasının dışındaki biçilmiş bej çimlere iniş yaptığını gördü.

Kalbi küt küt atmaya kesince açık avluyu gözleriyle taramış ve binanın girişindeki gümüşü yapraklı söğüt ağaçlarıyla çalıları fark etti. Sabahın bu erken saatinde görünürde tek bir L'eihrlı vardı: Ön girişin yakınında esas duruşta bekleyen orta yaşlı bir güvenlik görevlisi. Cara’nın gözleri adamın belindeki *iphal*’e kaydı. Bu, bir çeşit tabancaydı ama konsantre bir enerji dalgası göndererek kurbanının kalbini durdurabilecek güce sahipti.

L'eihrl gezegenine hoş geldin. Bir haltlar karıştırmaya kalkarsan işini çekeriz. Hoşli iyi günler!

Cara kemerini çözdü ve önündeki bir düzine yolcunun araçtan inmesini bekledi. Sonra ağabeyinin peşinden uzay mekiğinin merdivenlerinden inip bu uzaylı dünyasındaki ilk nefesini içine çekmek üzere durdu.

Ilık ve nemli hava, Cara'nın beklediğinden biraz daha ağırdı ve havada hafif bir acı limon kokusu vardı. Özellikle de Dünya'da içini çekmeye alışık olduğu egzoz kokularıyla karşılaştırıldığında tuhaf ama güzel bir kokuydu bu. Hafif sabah güneşi Cara'nın omuzlarını ısıttı; haftalardır bu duyguyu yaşamamıştı. O ana kadar teninde güneş ışığını hissetmeyi ne kadar özlediğini fark etmemişti bile. Ana ulaşım aracı D vitamini üretimini arttırmak için mor ötesi ışıklarla donatılmıştı ama tokadan kurtulup ensesine dökülen saçlarını dans ettiren esintiyi taklit edecek bir şey bulamamışlardı. Cara bunu da özlemişti.

Dünya'nın canlı renk yelpazesinin burada olmadığını hemen fark etti. Aelyx bir keresinde, ağaçlarda kalan az sayıdaki yaprak da kuruyarak kahverengiye döndüğünde, L'eihr gezegeninin Midtown'ın kış mevsimindeki haline benzediğini söylemişti. Bu, güzel bir benzetme sayılırdı ama burası Midtown'ın kışları kadar iç karartıcı değildi. Buradaki bronz renkli yapraklar yanardöner bir parıltıyla ışıldayarak Cara'da bu yaprakları birbirine bağlayıp kolye gibi boynuna takma isteği uyandırıyorlardı.

Cara ta uzaktaki, yuvarlak tepeleri çevreleyen ve ilerideki çok katlı apartman kompleksinin ardında gözden kaybolan devasa taş duvarı inceledi. Duvarın diğer tarafında ne olduğunu ve uzay mekikleri kolayca bu duvarların üzerinden uçup gide-

bilecekken neden bu duvarı inşa etme zahmetine girdiklerini merak etti.

Cara'yı yüzünde bir gülümseme ile inceleyen Jaxen, "Ne düşündüğünü öğrenmek için bir kredi verirdim," dedi.

"Bir kredi," diyen Cara, Jaxen'in kullandığı ifade karşısında güldü. "Sanırım benim paralar burada işe yaramıyor."

Jaxen bileğini kaldırarak "Nano-çipin başka şeylerle birlikte kredilerinin de kaydını tutacak," dedi. Kapıya doğru ilerledikten sonra Cara'ya onu takip etmesini işaret etti. "Gel de sana göstereyim."

Cara bileğindeki aşı izine göz attı. Sağlık görevlisinin yaptığı bin aşının yanı sıra derisinin altına bir de veri çipi yerleştirdiğini unutmuştu.

Jaxen dış duvara monte edilmiş şalter kutusu büyüklüğündeki kutuyu işaret etti. "Bu istasyonlardan her yerde mevcut –sana verilecek odanın içinde bile. Bileğini şöyle kutunun altına tutacaksın," diyerek gösterince teninin üzerinde bir ışık demeti dans etti. "Ve sistem kişisel bilgilerini tarayacak."

Cara avuç içini çevirerek kolunu uzattı. Saniyeler sonra yumuşak bir kadın sesi, "*Cah-ra* Sweeney, lütfen boş zamanınızda birinci Aegis'e rapor verin," dedi.

Etkileyiciydi. Sistemi Cara için ana dilinde konuşacak şekilde ayarlamayı da ihmal etmemişlerdi.

Troy şehir duvarının yanındaki kompleksi göstererek "Biz birinci Aegis'te olacağız," dedi. "Başkente en yakın olan okul orası. Diğer dört kampüsteki öğrenciler buraya gelmek için hava trenine binmek zorunda kalıyorlar."

“Ne treni?” diye sordu Cara.

Troy, Cara’nın daha önce dikkatini çekmemiş olan bir dizi metal sütunu işaret etti. Cara’nın bakışları, sütunları takip ederek yukarı çıkınca tek raylı bir yola ulaştı.

“*Ve boş zamanınızda da aslında hemen demek oluyor,*” diye açıkladı Elle.

“Ben Aegis’te mi kalacağım?” diye soran Cara birazcık hayal kırıklığına uğramıştı. “Kolonide kalmayacak mıyım?”

Jaxen şaşkın şaşkın geri çekildi. “Hayır. Koloni dünyanın öbür ucunda ve hâlâ inşaat halinde.”

“Dünyanın öbür ucunda mı?” diye sordu Cara. Ama L’eihr nüfusunun tamamı burada, Kanada’nın yarısı kadar olan bu ana karada, beş küçük bölgeye bölünmüş bir şekilde yaşıyordu. Gidecek başka bir yer yoktu. Şeyler dışında... “Bir adada mı?” *Issız* sözcüğünü kullanmamıştı ama insanın aklına bu geliyordu.

Jaxen yine onun düşüncelerini okumuş gibi cevap verdi. “Evet ama merak etme. Burada amaç koloni sakinlerine... bir dereceye kadar bizim etkimizden kurtularak kendilerine özgü bir toplum oluşturma özgürlüğünü sağlamak.”

Cara bunu mantıklı bulmuştu ama yine de Yazgı’nın hangi “dereceye” kadar müdahale edeceğini merak etti.

Jaxen, Troy ve Elle’e döndü. “Bayan Swceney ile konuşmam gereken bazı hassas konular var. Onu en yakın zamanda Aegis’e bırakırım. Siz gidebilirsiniz.”

Troy tereddüt etti ama Jaxen’in sözü kanun sayılırdı ve onları azat ederken kullandığı ses tonu tartışmaya yer bırakma

mişti. Troy ve Elle görüş alanlarından çıktıktan sonra Jaxen, Cara ve Aisly'ye onu takip etmelerini işaret ederek aynı yolda yürümeye başladı.

“Her şey yolunda mı?” diyen Cara, botlarının altındaki kaldırım taşlarına baktı. Zemin insanı darbe emici koşu pistleri gibi hafifçe zıplatıyordu. Cara topukları üzerinde zıplayıp sürekli yaylana yaylana yürüyeceğini fark edince sırttı.

Aisly ona tuhaf tuhaf baktı ve rahat bir tempoda yürümeye başladılar. “Evet. Sadece sana uygun bir şekilde hoş geldin demek istedik,” dedi kız.

Üstlerinden hafif bir *vınnn* sesi geldi ve bir hava treni ışık hızında şehre girdi. Her nasılsa, tren geçerken yalnızca hafif bir esinti oluşturmayı başarmıştı. Cara üzerinden geçip giden bir başka treni büyülenmiş gibi izledi. Daha da yukarılarda, şehre girip çıkan birkaç mekiğin takip ettiği gökyüzü şeritleri görölüyordu ama Cara'mn pilotların gözle görülebilir sınırlar olmadan havanın ortasında çarpışmaktan nasıl kaçınabildiğine dair en ufak bir fikri yoktu.

“Bütün bunları sindirmek senin için zor olsa gerek.” dedi Jaxen.

Cara bakışlarını bir yabancı objeden diğerine çevirirken kuru bir kahkaha atıp “Bir çift göze daha ihtiyacım var,” dedi.

“Bana da öyle olmuştu.” dedi Jaxen. “Sizin dünyanıza ilk gelişimde.”

Cara başını hızla çevirdi. “Sen Dünya'ya gittin mi?”

“Birçok kez. Siz insanlara bayılıyorum. İçinizde inanılmaz bir tutku ve yaratıcılık var. L'eihrlilerin zaman içerisinde

kaybettiği özellikler bunlar.” Jaxen haddinden fazla büyümüş bir karahindiba filizini kenara itti. Bu temas karşısında bitki, denizanası gibi süzülerek uzaklaştı. “Dünya’ya geri dönüp diğer insan kültürlerini de keşfetmek için sabırsızlanıyorum. Manhattan’daki büyükelçinin rezidansından daha öteye seyahat etme şansım olmadı,” dedi.

“Aelyx de şimdi orada,” diyen Cara yürüyüş yolunun kenarında uzanan kahverengi ve gri ağaçlara bakınca aklına bir soru geldi. “Aelyx bana burada hiç yeşillik olmadığını çünkü bitkilerinizin fotosentez yapmadığını söylemişti. Mesela ben Dünya’dan bir akça ağaç getirsem ne olur acaba? Sizin güneşinizle büyüyebilir mi?”

“Böyle bir şey olamaz çünkü Yazgı buna asla izin vermez. Bir ekosistemi mahvetmek senin düşündüğünden çok daha kolay,” dedikten sonra hafif kibirli bir tonla, “Bunu, Dünya’nın şu andaki zor durumundan öğrenmiş olman gerekirdi. Bu kadar dinamik bir ırkın kendi gezegenlerine sahip çıkamaması çok yazık,” diye ekledi.

Cara dilinin ucuna gelen cevabı söylememek için dilini ısırdı. *Sh’alear’ı unuttun herhalde, dallama. Klonlar canları istediği gibi bizim ekosistemimize burunlarını sokmakta hiç tereddüt etmediler.*

“Yanakların kızardı,” dedi Jaxen. Bu onu epey eğlendirmiş gibiydi. “Seni sinirlendirdim. Gördün mü? Ne kadar tutkulusunuz. Size imreniyorum.”

Cara ağaçları işaret edip konuyu değiştirdi. “Peki, bitkiler besin maddelerini güneşten elde etmiyorlarsa nereden elde ediyorlar?”

“Havadan,” diyen Jaxen, Cara’nın başının üzerinden uzanarak bir ağaç dalından yaprak kopardı ve bunu Cara’ya uzattı.

“Doğru ya, tıllandsialar* gibi. Aelyx bunu anlatmıştı,” diyen Cara yaprağı parmaklarının arasında ovuşturdu. Yaprak hafifti ve süngerimsi bir yapısı vardı; Cara yaprağı burnuna götürünce limona benzer kokuyu tanıdı. “Mekikten çıktığımda kokusunu aldığım şey buymuş,” dedi.

“*İlar* ağaçları,” dedi Aisly. “Çok güzel kokarlar.”

“Aynı zamanda sayıları da çok,” dedi Cara etrafına bakarak. *İlar* ağaçları her yerdeydi. Hatta yapraklarının gölgesi şehri çevreleyen taş duvarın üzerine düşüyordu.

“Ama sadece bu bölgede,” dedi Jaxen. “~~Üçerikli~~ batıklıklarda sadece pullu kabukları yoluyla besin maddelerini emen kısa köklü ağaçlar bulunur.”

“Onlar çirkin,” dedi Aisly elini hafifçe sallayarak. “En güzel ağaçlar dağlarda bulunur. O yükseklikte besin bulabilmek için ağaçların çok uzun olması gerekir. Yaprakları da elinin iki katı kadardır.”

Cara uzay mekiğinden gördüğünde hayran kaldığı kristal ormanı hatırlayarak batıya doğru baktı. Şu anda dev duvarın arkasındaki hiçbir şeyi göremiyordu. “Şunun diğer tarafında ne var?”

Jaxen’in gözleri taş yapıya kaydı. “Elimizdeki kara parçasının büyük bir kısmını doğal hâliyle koruyoruz. Bu duvar, vahşi yaşamı bizim etkimizden koruyor.” dedikten sonra kafalarının üzerindeki, kumruya benzeyen benekli kuş sürüsünü işaret etti. “Tabii uçabilenler hariç.”

* Nemi ve lissimottillophora Havadan alan Orta ve Güney Amerika'da yetişen, Bromeliaceae ailesine ait bir bitki.

“Ya da tırmanabilenler,” dedi Aisly meşum bir ses tonuyla Aegis’in alanına girene kadar sessiz kaldılar. Oraya vardıklarında Cara göğsünde bir karıncalanma hissetti. Birdenbire bu yürüyüşün biraz daha devam etmesini istemeye başlamıştı Okuldaki ilk günü için hazır değildi.

“Derslere yarın başlayacaksın,” dedi Jaxen.

Cara bir an duraksayarak ona baktı. Dışarıdan bakıldığında Jaxen türünün geri kalanına benziyordu; teni bronz, gözleri gümüşiydi. Açık kahverengi saçlarını toplamıştı. Giydiği standart üniforması atletik vücut yapısını gizliyordu. Ama onda farklı bir şeyler vardı. Belki de bazı eşsiz yeteneklere sahipti. Bu, Yazgı’daki konumunu da açıklayabilirdi.

“Sen akıl mı okuyorsun?” diye sordu Cara.

Jaxen bir kahkaha atıp “Hayır,” diye cevap verdi. “Ama yüz ifadelerini okuyabiliyorum ve şu an bembeyaz olan yanakların bana korktuğunu söylüyor.”

Cara bunu inkâr edemeyeceği için etrafını incelemeye koyuldu. Avluya açılan büyük bir kutu şeklindeki yurdu, etrafına dağılmış yarım düzine kadar binası ve çalılıklara giden patikalarıyla Aegis’i kendi dünyasındaki yüksekokullara benzetmişti. Öne eğilip gözlerini kısınca engelli koşu parkurunu gördü.

Aisly, Cara’nın bakışlarını takip ettikten sonra, “Fiziksel egzersiz dersini orada alacaksın,” dedi.

Cara içinden homurdandı. Başka bir galakside bile beden eğitimi dersinden kaçış yoktu.

“Ama merak etme,” diye devam etti Aisly, “öğretmen, he-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

def zamanını senin yetersiz solunum sistemine uyacak şekilde ayarlayacak.”

Mükemmel. Bu denkleme Cara’nın yetersiz insan beyni de eklenince, Troy gittikten sonra bu gezegendeki en beş para etmez kişi o olacaktı. Midtown Lisesi okul birinciliği unvanından sonra piramidin en alt basamağına düşüşü çok hızlı olmuştu.

“Siz de bu Aegis’te mi okula gidiyorsunuz?” diye sordu Cara. Bildiği kadarıyla, çocuklar doğumlarından sonra yirmi birinci yaşlarını doldurana dek bölgelerindeki Aegislerde kalıyorlardı. Kendilerine bir iş verildikten sonra da buradan mesleki kışlalara geçiyorlardı. Ama Yazgı’ya atanacak kadar yetenekli L’eihrililer diğer öğrencilerle birlikte derslere girmezlerdi herhalde.

“Evet, artık burada okula gidiyoruz,” dedi Jaxen. Cara bunu açıklamasını bekledi ama o bir şey söylemedi.

Üçü birlikte yurda giden merdivenleri çıktılar ve Aisly bileğini tarayıcıya uzattı. Buna cevap olarak çift kanatlı metalik kapılar tıslayarak açılıp boş lobiye gözler önüne serdi. Cara kendisini dondurucu bir klima soğuşuna hazırladı ama bitişik koridorlar boyunca uzanan açık pencerelerden gelen esinti tenine değdiğinde buradaki sıcaklığın bütün yıl boyunca yirmi derece civarında kaldığını hatırladı. Duyularına hitap eden bir sonraki his, fırında pişen ekmeğin sıcak ve davetkâr kokusuydu. Buna cevap olarak Cara’nın karnı guruldadı.

“Kahvaltı vakti herhalde,” dedi Cara dalgın dalgın. Öğrencilerin ortalarda görünmeyişinin sebebi bu olmalıydı.

“Evet,” dedi Aisly. “Bizim sabahları başlıca yiyeceğimiz *t’ahinni*’dir. *Larun*’dan yapılır ve *larun* da bir tür baz...”

“Bazlama ekmeği,” diye tamamladı Cara. Dudakları buruk bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Dünya’dayken Aelyx için bu ek-mekten yapmaya çalıştım ama pek beceremedim.”

Sonra Cara’yı hızla okul müdürünün ofisine çıkarıp ona te-miz üniformalar ve avuç içi büyüklüğünde bir tablet verdiler.

“Derslere giderken bunu yanına al,” dedi Jaxen. “İhtiyaç duyabileceğin bütün metinler ve makaleler bu cihaza indirilip senin diline çevrildi.”

Jaxen gösterdikten sonra bile Cara bu aleti nasıl kullana-cağını anlamamıştı ama yine de aptal gibi görünmekten kork-tuğu için sesini çıkarmadı. Daha sonra Elle’den açıklamasını rica edecekti. Bunun ardından Jaxen ve Aisly ona, birinci kat-taki lobiye yakın olan odasına kadar eşlik ettiler.

Kapıya vardıklarında Jaxen duraksadı. “Hâlâ burada, Aelyx’in l’ihan’ı olarak, temelli kalmak niyetinde misin?”

Her ne kadar “burada temelli olarak kalmak” Cara’ya çok... uzun bir süre gibi görünse de başıyla onayladı.

“Harika,” dedi Aisly. “O halde senin vatandaşlığınla ilgili konuyu da halledebiliriz.”

Cara’nın karnına bir ağrı girdi. Dünya’dan ayrılmış olması kendi halkıyla olan bütün bağlarını koparmak istediği anlamı-na gelmiyordu. “Çifte vatandaşlık alamaz mıyım?”

“Elbette,” diyerek onu rahatlattı Aisly. “Ama süreç aynı olacak. Bizim vatandaşımız olman için bir *Sh’ovah* yapman gerekiyor.”

Sh'ovah mı? Bu kelime neden bu kadar tanıdık geliyordu?

Cara hafızasını zorladı. Hiçbir şey hatırlayamayınca Jaxen'e dönerek açıklama bekledi ama göz göze geldikleri anda cevap, midesine gülle yemiş gibi sarstı Cara'yı. Bu kelime ona tanıdık gelmişti çünkü birkaç ay önce bu törenle ilgili bir blog güncellemesi yazmıştı: *Kutsal Ana'ya yemin ediyorsunuz, sonra bütün yaşıtlarınız sıraya giriyor ve O'nunla birleşmenizi temsilen, çıplak vücudunuzu çamura buluyorlar. Ve tebrikler!*

Cara'nın bütün kanı yüzünden çekilerek çoraplarına yakın bir yerlere kaçmıştı. Yeni sınıf arkadaşlarının önüne anadan doğma bir şekilde çıkmak zorunda mı kalacaktı yani? Onlar da kendisini çamura bulayacaktı? Başka bir yolu olmalıydı.

"*Cah-ra*," dedi Jaxen. "Biz burada çıplaklığa cinsel anlamlar yüklemeyiz. Seni temin ederim, çıplak vücudunun görüntüsü kimseyi etkilemeyecektir."

Klonlar belki ona şehvetle bakmayacaklardı ama soluk tene ve poposuna pul biber ekilmiş gibi bir görüntü yaratan çillerine bön bön bakacakları kesindi. Neden sadece bu seferlik ona bir ayrıcalık tanımıyorlardı ki?

"Eğer kararından emin değilsen..." diyen Jaxen sözlerini, sesinde derin bir ima ile yarım bıraktı.

Cara fikrini değiştirmekten korkarak çabucak. "Yapacağım," dedi.

"Bu aceleyle alınacak bir karar değil," diye uyardı Aisly. "Bizim vatandaşımız olmak, geleneklerimizi kabul edip des-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

teklemek ve Yazgı'ya her konuda itaat etmek anlamına geliyor. Burası demokratik bir yer değil."

Cara bunu biliyordu. Aelyx ile ikisi, dünyalarının yönetimleri arasındaki farklılıkları saatlerce tartışmışlardı. Patavatsızlık etmek gibi küçük bir suç bile –ki bu Cara için sadece bir an meselesiydi– elektrikli kırbaç darbeleri yemesine sebep olabildi. Cara diğer suçlara verilebilecek cezaları düşündüğünde akli, yönetim binasındaki güvenlik görevlisinin kalçasına asılı parlak krom *iphal*'e gitti. Burası bir ütopya falan değildi ama Aelyx ile onun gezegeninde bir hayat kurmak istiyorsa, onun halkının kurallarına uymak ve kültürlerine saygı göstermek zorundaydı; kendisi aynı fikirde olmasa bile. Cara vücudunu dikleştirdi. Kendisi için birçok şey söylenebilirdi ama asla korkak değildi.

"Anlıyorum," dedi Aisly'ye. "Ve kabul ediyorum."

"O hâlde ben diğerlerine söyleyeyim," diye cıvıldadı Aisly. "Yazgı'nın çok memnun olacağı kesin."

Jaxen standart vedalaşma jesti ile iki parmağını Cara'nın boynuna götürdü. "*Sh'ovah*"nı önümüzdeki hafta düzenleriz," dedi. Eğilerek Cara ile aynı hizaya geldi ve ekledi: "Senin ülkende dedikleri gibi, *sabah ola hayrola*. Fikrini değiştirmende hiçbir sakınca yok."

Cara veda jestine karşılık verdikten sonra elini çekti. "Fikrimi değiştirmeyeceğim."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Aelyx, L'eihir büyükelçisinin buruşmuş ellerinden biriyle gazeteyi yemek masasının üzerinden fırlatmasını izledi. Gazete ön sayfası yukarıda kalacak şekilde yere inip manşeti alay edercesine gözler önüne serdi: *LİKİH, L'eihirli Gençlere Saldırıda Bulundukları İddialarını Yalanlıyor.*

Stepha, Genel Müdür Kendrick'e kötü kötü bakarak sığıdığı dişlerinin arasından, "L'eihir İşgaline Karşı İnsan Hareketi," dedi. "Benim gezegenimde olsa bu vahşileri ilk ayaklanmalarından sonra bitirir, kanser gibi köklerini kazırdık." Adam kendisinde çok nadir görülen bir duygu patlamasıyla avuç içlerini parlak maun masaya indirdi. "Siz halkımızı kontrol altına alamadığımız için bizim daha kaç gencimiz ölecek? Belki de bu ittifak sizin için bir öncelik değildir. Eğer durum buysa bir sonraki uzay aracı ile L'eihir gezegenine dönebiliriz."

Büyükelçinin son sözleri Aelyx'in kanını dondurmıştu Dünya'daki su kaynaklarını temizlemek için L'eihir teknolojisi kullanılmazsa on yıl içinde bu gezegende hayat bitecekti. Fakat bu teknolojinin Dünya'ya verilmesi ittifakın kurulmasına bağlıydı ve o an odada bulunan herkes bunu biliyordu. İnsanlardan tiksinen Syrine bile gergin görünüyordu.

"Sizi temin ederim," diye başladı Kendrick, koltuğunda kıpırdanarak. "Dünya Ticaret Örgütü için bu ittifaktan daha önemli bir şey yok. Birçok askerî ortaklık kur..."

"Her ne yapıyorsanız işe yaramıyor," diyen Stepha sandalyesinde geriye yaslanarak ellerini birleştirdi ve her zamanki monotonluğuna geri döndü. "Güvenliğimiz tehdit altındayken müzakereler devam edemez."

Kendrick ensesini kaşdı ve iki elini çaresiz olduğunu göstermek istercesine yana açtı. "Sayın Büyükelçi, müzakerede edecek bir şey yok. Dünya'nın liderleri oy birliğiyle karar aldılar: İttifakı sizin koşullarınızla yapmayı kabul ediyorlar."

Başka bir deyişle, *sizin insafınıza kaldık*, diyordu. Aelyx insanlığın bu çaresizliğinden zevk alıyor değildi ama müzakeresürecinin pürüzsüz ilerlemesi evine, Cara'ya dönebileceğı anlamına geliyordu. Bu haber karşısında bedenini saran heyecan dalgasını inkâr edemezdi.

Stepha genel müdürün söylediklerini kafasında tarttıktan sonra masadan yavaşça kalkarak iletişim küresini aldı. "Bunu Yazgı'ya danışmam gerekiyor," dedi.

Stepha güçlükle attığı uyusuk adımlarla süitine ilerlerken Kendrick de ayağı kalkarak başıyla onayladı. Aelyx genç Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

müdüre bir fincan kahve ikram etmeyi düşündü ama adamın nemli alnı ve güçlkle aldığı nefesler kafeinli bir içecek olmadan da yeterince gergin olduğunu gösteriyordu.

“Size su getirmemi ister misiniz?” diye sordu bunun yerine.

“Hayır, teşekkürler,” diyen Kendrick, elindeki telefon ile giriş salonunu işaret etti. “Benim de birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyor. Bir dakika dışarı çıkacağım.”

“Ben size kapıya kadar eşlik edeyim,” diye önerdi Aelyx. Syrine ise yerinde oturarak adamı görmezden gelmeyi tercih etmişti.

İkisi birlikte ön girişe ilerlediler. Aelyx kapıyı açtığında bir çift tanıdık yüz onu karşıladı: L'eihrlilerin güvenliğinden sorumlu birimin lideri Albay Rutter ve dostça el sallayarak selam veren David. Kendrick askerlerin yanından geçerek dışarı çıkarken Aelyx de onları içeri almak üzere kenara çekildi.

Kır saçlı Albay Rutter başıyla selam verdi ve Aelyx'e kısaca, “Günaydın,” dedi. Kamuflej kış beresini çıkardı. David de aynısını yaparak kısa kesilmiş sarı saçlarını gözler önüne serdi. Rutter geniş salona göz gezdirerek Syrine'e selam verdikten sonra, “Büyükelçi burada mı?” diye sordu. “Üçünüzle de konuşmam lazım.”

“Şu an bir konferans bağlantısı yapıyor ama bekleyebilirsiniz,” diyen Aelyx konuklarını oturma bölümüne alıp kanepeye buyur etti. Rutter koltuğa oturup rahatına bakmakta tereddüt etmezken David'in bir kolunu sırtına doğru kıvrıp kahverengi gözleriyle odayı tarayarak her türlü ayrıntıyı not etmek üzere ayakta kaldığını fark etti Aelyx. Kendisini bu kadar işine adanmış başka bir insan görmemişti.

“Omzun nasıl?” diye sordu.

“Hı?” dedi David yüzünde bir gülümsemeyle kolunun üst tarafını işaret ederek. “Bu sinek ısırığını mı diyorsun? Dikişler alınınca hiçbir şeyim kalmayacak. Beni alt etmeye bir 22’lik yetmez. Senin tetikçi, silahlarla ilgili bir halt bilmiyormuş, yoksa etkiyi ikiye katlamak için 45’lik kullanırdı. Gerçek bir erkek işini böyle halleder.”

Syrine iğrenir gibi bir ses çıkardı ve yemek bölümündeki sandalyesinden hızla kalktı. David’e doğru ayağını yere vura vura yürüyüp parmağını burnuna doğru salladı. “Neslinizin tükenmesini hak ediyorsunuz. Eron’a olanlara bak. ‘Gerçek erkekler’ saatlerce işkence ettikten sonra öldürdüler onu,” diyen Syrine bakışlarını David’in üniformasında gezdirerek beline bağladığı silaha kötü kötü baktı. “Siz şiddetten besleniyorsunuz. Sizin türünüz kurtarılmaya değer.”

Aelyx, Syrine’in bakışlarını yakalayarak ona çıkıştı. *David benim için hayatını tehlikeye attı. Eğer onun nesli tükenmiş olsaydı ben şu an ölmüş olurdum. İnsanların hepsi tehlikeli değil veya...*

Kız gözlerini sımsıkı kapatarak Aelyx’i dinlemeyi reddetti.

“Arkadaşınız için üzgünüm,” dedi David sessizce. “Ona olanlar hiç doğru değildi. Bunu ona yapanları bulmak için elimizden geleni yapıyoruz.”

Syrine’in yanağından tek bir damla gözyaşı süzüldü. Kız gözyaşını yumruğuyla sildi ve gözlerini halıdan ayırmadan “Aelyx’i koruduğun için teşekkür ederim,” diye fısıldadı. On-
dan sonra dönerek hızla odasına doğru yürüdü.

Aelyx ve David rahatsız bir şekilde bakışırken Albay Rutter yüzünü gazeteye gömdü.

“Of,” dedi David. “Kendimi tam bir dallama gibi hissediyorum.”

Albay, “Syrine birazdan söyleyeceklerimizden hiç hoşlanmayacak,” diye mırıldandı.

“Ne söyleyeceksiniz ki?” diye sordu Aelyx.

Albay Rutter gazetesini kahve masasının üzerine atıp Syrine’in odasını işaret ederek “Özel Ajan Sharpe’ı kişisel korumanız olarak atıyorum,” dedi. “İkinizin koruması olacak. Onun buraya taşınmasını istiyorum. Misafir odasında falan kalabilir. Böylelikle dış koridorda devriye gezen yarım düzine güvenlik görevlisine ek olarak kişisel korumanız yirmi dört saat yanınızda olacak.”

“Sürpriz!” dedi David gülümseyerek. “Artık en iyi arkadaşın benim.”

Öylesine söylenen bu söz Aelyx’in pek hoşuna gitmemişti. Onun en iyi arkadaşı, telef olmuş bedeni soğuk bir depoda eve yapacağı son yolculuğu bekleyen Eron’dur. Ama Aelyx kendini bu gülümsemeye karşılık vermeye zorladı. “Ben Syrine ile konuşurum. Merak etme, sana alışacaktır,” dedi.

Tam David’i misafir odasına götürüyordu ki iletişim küresi Cara’nın aradığını haber veren frekansta titreyerek canlandı. O anda dış dünya durmuş gibiydi. Aelyx hızla odasına giderek kapıyı kilitledi. Pahalı çift kişilik yatağının yanında diz çökerek parolasını söyledikten sonra küreyi yorganın üzerine koydu.

Cara'nın yüzünü görür görmez içi sıcacık oldu, kalbi küt küt atmaya başladı. Cara, Aegis'teki yatağının üzerine bağdaş kurarak oturmuştu. Alev rengi saçları ensesinden toplanmıştı. Mavi gözleri Aelyx'i görmenin heyecanıyla parlıyordu. Aelyx eğilince burnunun etrafındaki sevimli çilleri zor da olsa seçebiliyordu.

Kutsal Ana aşkına, Cara'yı o kadar çok özlüyordu ki canı yanıyordu.

"*Elire,*" dedi. Cara'ya taktığı bu isim *güzel savaşçı* anlamına geliyordu. Dudaklarına kendiliğinden bir gülümseme yayılmıştı. "Bugün sana ihtiyacım olduğunu nereden bildin?" Bunu kendisi bile fark etmemişti.

Cara omuz silkti, sonra da yüzünü buruşturarak omzunu ovdu. "Sanırım seninle aynı frekanstayız," deyip açıkça görülebilen bir acıyla omzunu oynattı.

Aelyx yarası var mı diye görmeye çalışarak "Ne oldu? Yaralandın mı?" diye sordu.

"Öyle de denebilir. Bir çuvala tıkılıp filler tarafından ezilmiş gibiyim," dedi Cara. Aelyx sözlerine devam etmesini beklerken de başını yana eğip şöyle bir gerindi. "Bu hafta sizin şu sadist uzaylı beden eğitimi derslerinize başladım. Başlangıç seviyesindeki derste bugün iki kez kustum ki bu düne göre başarı sayılır. Belki önümüzdeki haftayı sadece öğürmekle atatabilirim."

Aelyx gülmemeye çalıştı. Bu kadar yüksek bir yoğunlukta egzersiz yapmaya alışkın olmayan bir insan için beden eğitimi rutininin fazla ağır gelebileceğini tahmin edebiliyordu.

“Elle’e söyle, biraz *h’esha* kökü kaynatıp çayına katsın,” dedi.
 “Küvete sıcak su doldurup güzel de bir banyo yap. Kaslarında biriken laktik asitten kurtulmana yardımcı olur.”

“Üstümden fil geçmiş gibiyim diyorum, duymadın herhalde.”

“O zaman sana kendini daha iyi hissetmeni sağlayacak bir şey söyleyeyim,” diyen Aelyx duraksayarak Cara’nın üç boyutlu görüntüsünü inceledi ve kızın yalnız olduğundan emin olmaya çalıştı. “Yanında biri var mı?”

“Hayır, Elle hâlâ yemekte.”

Aelyx sesini alçaltarak Cara’ya ittifak müzakerelerindeki son gelişmeyi anlattı. “Stepha şu an Yazgı ile görüşüyor. Eğer şansımız yaver giderse, sen orta derece derslerde kusmaya terfi etmeden önce eve dönebilirim.”

“Gerçekten mi?” diyen Cara’nın yüzü aydınlandı. “Umarım...” derken kapıdan gelen tıslamayla sözü yarım kaldı ve gözleri odanın ön tarafına kaydı. Kızıl kaşlarını çatan Cara, “Çık dışarı! Çabuk! Dua et de seni elime geçirmeyeyim!” diye bağırdı.

Bu da neydi böyle?

Cara dikkatini tekrar Aelyx’e yönelttiğinde sinirli sinirli iç çekti. “Gelen Vero’ydu. Küçük canavar gizlice odaya girip yastığıma işiyor. Benden nefret ediyor.”

Vero. Şimdi iç çekme sırası Aelyx’teydi. Evcil hayvanını çok özlemişti. Vero ölümüne sadık bir hayvandı ama onun da bazı yaramazlıkları yok değildi. “Vero kendi bölgesini işaretlemeye çalışıyor,” diye açıkladı Aelyx. “Sen de sürtünün bu”
 Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

parçası olarak kabul ettikten sonra yatağına işaret koymayı bırakacaktır.” Ama bunun olması için de öncelikle Aegis'teki lerin Cara'yı kendilerinden biri olarak kabul etmesi gerekiyordu. “Yurt görevlisine söyle de senin dokunmatik ekranındaki ayarları değiştirsin. Böylece Vero odaya giremez.”

Cara başım salladı ama bu onun neşesini geri getirmemişti. Eğilerek battaniyesinin üzerindeki hayali desenlere dokunmaya başladı. “Klonların beni burada istemediklerini anlayabiliyorum. Birçoğu yüzüme bakmıyor. Bazıları da ben geçerken şu işareti yapıyor,” diyen Cara işareti göstermek için başparmağıyla serçe parmağına dokundu. “Bu ne anlama geliyor?”

“İı...” diye söze başladı Aelyx ama bunun kelimesi kelimesine tercümesini –*bir h'ava canavarıyla cinsel ilişkiye girip ateşlerde yan*– söylemek istemiyordu. “Bu sizdeki orta parmakla aynı şey.”

“Ben de bundan korkuyordum.”

“Onlara biraz zaman ver,” dedi Aelyx. “Klonlar henüz anlayamadıkları için, seni yabancı olarak görüyorlar.”

“Biliyorum,” diyen Cara bakışlarını ellerine çevirip omuz silkti. “*Sh'ovah*'m birkaç gün sonra olacak. Belki onun bir faydası dokunur. O günden sonra beni kardeşleri gibi görmeleri gerektiğini biliyorum.”

Suçluluk duygusuyla karnı ağrıyan Aelyx duraksadı. Bir L'eihir için *Sh'ovah*'dan daha kutsal bir şey yoktu. Gençler en az on yıl boyunca bu günü iple çekerler, en sonunda da ihtiyaçlar o günün geldiğine karar verirlerdi. Cara'nın Kutsal

Dünya’da, siyasetçilerin ağız dalaşının ortasında sıkışıp kalmamalıydı. “Bunu kaçıracağım için çok üzülüyorum. Vaftizcin kim?”

“Elle.”

“Güzel,” dedi Aelyx. En azından o *fasher* Jaxen değildi. “O görevlerini ciddiye alacaktır.”

Cara’nın kapısı tekrar tıslayarak açıldı ve Elle, “Hadi. Mutfığı temizleme sırası bizde!” diye seslendi.

Aelyx evine dair birçok şeyi özlemişti ama temizlik görevi bunlardan biri değildi. “Acele et bence,” dedi Aelyx. “Geç kalırsan ekstra bir gün daha verirler.”

Cara’nın ikna edilmeye ihtiyacı yoktu. El sallayıp hızlıca “Seni seviyorum,” dedikten sonra bağlantıyı kesti ve görüntüsü kayboldu.

Aelyx, Cara’nın gülümsemesinin sıcaklığına tutunmak istercesine birkaç saniye daha dizlerinin üzerinde kaldı. Ancak koridorda yankılanan sesleri duyduğu zaman Cara’nın hayaletini azat edip diğerlerine katılabildi.

Yazgı ile görüşmesi biten Stepha, Genel Müdür Kendrick’in karşısındaki lüks deri koltuğa oturmuştu. Albay Rutter ve David ise kanepede yan yana oturuyorlardı. Gerilim odadaki havayı ağırlaştırıyor, kimseden ses çıkmasa da dimdik oturuşları çok şey anlatıyordu. Aelyx yemek bölümünden bir sandalyeyi kahve masasının yanına çekip sandalyedeki yerini aldı, sonra da Sessiz Konuşmayı kullanarak büyükelçiye neler öğrendiğini sordu.

Stepha cevap verirken düşüncelerinin arasında bir şaşkınlık belirtisi kendini gösteriyordu. *Hayır. İnsanların itaati yeterli düzeyde değil. Yazgı, Dünya nüfusunun genelinin dünyalarımız arasındaki birliği desteklemesini istiyor.*

Ama neden? diye sordu Aelyx. *Bu hiç mantıklı değil.* İttifakın amacı, kolonide yaşayacak insanlar bulmak ve onları L'eihr gezegenine entegre ederek halka yeni DNA kazandırmaktı. Daha şimdiden binlerce sağlıklı genç insan, kolonide yeni bir hayata başlama isteğiyle başvuruda bulunmuştu. Geriye sadece akli dengesi yerinde olanları ve IQ seviyesi üstün olanları tespit etmek için testler yapmak, sonra da klonlar arasında gönüllü eşlerini bulmak kalıyordu. Dünya nüfusunun geri kalanının onaylayıp onaylamaması neden bu kadar önemliydi ki?

Yazgı'yı sorgulamak bize düşmez, dedi Stepha. *Bize sadece...*

L'eihr Ana'yı onurlandırmak için Yazgı'ya itaat etmek düşer, diye onun sözlerini tamamladı Aelyx. *Anlıyorum,* dedi. Ama aslında anlamıyordu.

Stepha bütün gruba hitaben, “Baharın ilk gününde,” diye söze başladı, “yeniden doğuşun bir sembolü olarak Yazgı burada düzenlenecek bir ittifak töreni ile Dünya liderleriyle bir araya gelecek. Bilim adamlarımız okyanuslarınızda patlak veren yosun sayısındaki artışı etkisiz hâle getirecek çözümü de o zaman sunacaklar,” dedikten sonra derin bir nefes alarak sözlerine açıklık getirdi: “Ama bu sizin, insanların şiddet eylemlerini kontrol altına almanıza bağlı. Hayatlarımıza kastelmeye yönelik herhangi bir girişim, aramızdaki bütün ilişkileri son-

landırır. İlerleme kaydetmemiz için halkınızın dünyalarımız arasındaki ortaklığı desteklemesi gerek.”

Yani Aelyx hem burada bir üç ay daha geçirmek zorundaydı hem de şiddet eylemlerinden kaçınması gerekecekti, öyle mi? Bu, mümkün değildi. Radikal insanlar ittifakı desteklemiyorlardı. L'eihrlilerin insanları köleleştirmek için su kaynaklarını zehirlediklerini düşünüyorlardı. Bu konuda yanılıyorlardı. Ayrıca yosun sayısındaki ani artıştan ve sorunun gitgide büyüdüğünden de haberleri yoktu. Onları kazanmanın tek yolu, onlara gezegenlerinin ölmekte olduğu gerçeğini söylemekti ama bunu yapmak da açık bir şekilde yasaklanmıştı.

Genel Müdür çenesini ovuşturarak “Görünen o ki ciddi bir halkla ilişkiler çalışması yapmamız gerekecek,” dedi.

“Öğrenci değişim programının amacı da buydu,” dedi Albay Rutter. “Her şey yolunda gidiyordu, ta ki...” derken sesi kısıldı ve bütün bakışlar Aelyx’e kaydı.

Ta ki L'eihrlili öğrencilerin Dünya'daki tarım mahsullerine zarar vermeye çalıştığı ortaya çıkana ve aralarından biri bu nedenle öldürülene kadar. Tesadüf eseri Syrine'in de tam o anda yatak odasından çıkıp onlara katılacağı tuttu.

“Biz nasıl yardımcı olabiliriz?” diye sordu Aelyx.

“Şehirler arası bir halkla ilişkiler turnesine ne dersiniz?” diye öneride bulundu Genel Müdür. “Radikal eylemlerin en yoğun olarak görüldüğü yerleri tespit edebilir, L'eihrlileri oraya göndererek kameralar önünde hayır işleri yaptırabilir ve bunu bütün ülkede yayımlayabiliriz.”

“Sanırım denemeye değer,” diyen Albay Rutter başını dal-

gın dalgın salladı. “Yirmi dört saat güvenlik önlemleriyle birlikte tabii ki.”

“Elbette,” diye ona katıldı Genel Müdür. “Bu konuyu bir seçim kampanyası gibi ele alırız. Güvenlik izni olmayan kimse L’eihrlilerin yanına yaklaşılamaz. Hatta fotoğraf çekimlerinde bile, kimsenin tehdit oluşturmadığından emin olmak için, katılımcıları güvenlik taramasından geçiririz. Birkaç ay boyunca bebekleri öpüp insanlarla el sıkışmaları kamuoyunu bizim lehimize çevirmek için yeterli olur.”

Syrine üst dudağını tiksintiyle kıvrarak geri çekildi. “Öpmek mi?” diye ciyakladı. “İnsanları mı? Bu...”

Büyükelçi kızın bakışlarını yakalayıp sert bir özel mesajla onu derhal susturdu. İkisi arasında neler olduğunu anlamak için Aelyx’in Sessiz Konuşmaya ihtiyacı yoktu. Stepha’nın kısıtıldığı gözleri ve Syrine’in kızaran yanakları her şeyi anlatıyordu.

Birkaç saniye sonra Syrine kör bir adamı bile kandırmaya yetmeyecek yapmacık bir gülümseme takındı. “Ne harika bir fikir. Katılmaktan memnuniyet duyarım.”

“O hâlde karar verildi,” dedi Genel Müdür. “Benim ekibim gerekli düzenlemeleri yapacak ve halkla ilk buluşmanızı organize edeceğiz. Derhal işe koyulmak istiyoruz. O yüzden hemen gidip bavullarınızı hazırlamaya başlayın.”

Odadaki içten bir şekilde gülümseyen tek kişi olan David, “Harika,” dedi. “Turneye çıkıyoruz!”

“Çıkıyoruz derken?” diyen Syrine bir açıklama bekleyerek Aelyx’e döndü.

David bizim kişisel korumamız, dedi Aelyx ona. Dünya’da geçirdiğimiz süre boyunca bizimle yaşayacak.

Kutsal Ana, diyen Syrine genç adama karşı olumsuz hislerini saklama gereği duymadı. Neden Yazgı bunun yerine bize bir düzine iphet darbesi vurmuyor?

“Ne heyecanlı,” dedi yüksek sesle. Sonra da yüzünü yeni korumalarına döndü. “Sabırsızlanıyorum.”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

16 Ocak, Cuma
Vay anasını!!

Sh'ovah günüm geldi çattı. Peki benim çok yakında L'eihl vatandaşlığı alacak olmamı kutlamamın, *sizin* akıllarınızdaki soru işaretlerini gidermekten daha iyi bir yolu olabilir mi? Lâfı uzatmadan bu haftanın en sık sorulan sorularına cevap vereyim:

San Marcos'tan Sarah soruyor: *L'eihl gezegeninde gerçekten hiç tatlı yok mu? Sana Hershey marka bir yardım paketi gönderelim mi?*

Teşekkürler, Sarah, çok TATLİsın. İğrenç bir şaka oldu. Soruna cevap vermek gerekirse: Hem evet hem hayır. Burada doğada şeker bulunmuyor ve beslenme danışmanım da uzay aracından şeker almama izin vermiyor. Benim bağımlı olduğumu ve vücudumun toksinlerden arınma sürecinde olduğunu iddia ediyor. Haklı da olabilir. Birkaç Pixy Stix şekerlemesi için neler yapabileceğimi hayal bile edemezsiniz.

Midtown'dan Tori (benim paranoyak kankim) soruyor: *Neden hiç fotoğraf paylaşmıyorsun? İyi olduğunu gözlerimle görmek istiyorum. Bütün bunları yazanın sen olduğunu nereden bilelim?*

Magazin dergilerinden uzak dur arkadaşım. Bir uzaylı bebeğe hamile falan değilim ya da burada iradem dışında tutulmuyorum. L'eihrliler onlardan izin almadan dünyalarının fotoğraf veya videolarnı paylaşmamamı istediler. Ayrıca bunları yazanın ben olduğumu nereden mi anlayacaksın? Sana kanıtlayayım: Yedinci sınıfta Sosyal Bilimler dersinde çok gürültülü bir şekilde geçirmiştin, ben de Jared Lee'nin önünde rezil olmayasın diye suçu üzerime almıştım. Rica ederim, bu arada. Ayrıca soğan tüketimini azaltsan iyi edersin.

Columbus'tan Dixie soruyor: *L'eihir gezegeninde haberleri nasıl takip ediyorsun? Televizyon mu izliyorsun?*

Harika soru! Hayır, burada televizyon programları, filmler falan yok. Haberler iletişim kürelerimize gönderiliyor ve bizden güncellemeleri derhal dinlememiz isteniyor. İletişim küresini dünyadaki en gelişmiş iPhone gibi düşün. Sadece benim duyabileceğim bir frekans yayıyor ve ben cevap verene kadar da başımın etini yiyor.

Pekâlâ çocuklar, şimdilik bu kadar. Sh'ovah'm için hazırlanmam gerekiyor. Düşünsenize, bu blogu bir sonraki güncellememde resmen bir L'eihv vatandaşı olacağım. Şahane değil mi?

Cara Sweeney tarafından yayınlandı

“Üff,” diye fısıldadı Cara. Diğer uzaylıların önünde soyunma fikri hiç de şahane değildi ama neyse.

Dizüstü bilgisayarını kapattı ve ranzanın üst katında hafifçe horlamakta olan Elle’i uyandırmamak için, mümkün olduğunda sessiz bir şekilde kapıya gitti. Eron bu horlama sesini “sevimli” olarak tanımlamakta haklıydı. Elle göbeğinin üzerinde, iki elini göğsünün altına koyup çocuk gibi burnundan hırıltıyla nefes alarak uyuyordu. Bu hâli ile gün içerisinde Cara’yı bir sınıftan diğerine yönlendirirken büründüğü iş kadını havası, çok sevimli bir kontrast oluyordu.

Cara sessizce koridora çıktı ve parmaklarının ucuna basa basa ortak tuvalete gidip burayı boş bulunca sevindi. Aegis’te mahremiyet nadir bulunan bir lütuftu ve Cara’nın bugün biraz kendisiyle baş başa kalmaya ihtiyacı vardı.

Raftan bir mikrofiber havlu kaparak yüzünü kuruladı. Yaklaşan Sh'ovah'sı Cara’yı bir savunma oyuncusu gibi terletiyordu ama Dünya’da da olsa, bambaşka bir gezegende de olsa lise bir savaş meydanıydı. Cara terlediğini kimsenin görmesine izin veremezdi.

Ensesini ve eklem yerlerini kuruladıktan sonra, havluyu bir

top hâline getirerek ultrasonik dalgalar ve kızılötesi teknolojiyle temizleneceği susuz temizleme bacasına attı.

Sert, beyaz tören elbisesinin yakasına dokundu. Omzunun üzerinden çabucak arkasını kontrol edince kimsenin gelmediğini gördü ama geçmiş tecrübelerinden, banyonun birkaç dakika sonra güneşin doğuşundan itibaren boş kalmayacağını biliyordu. O da bu nadir yalnızlık anlarından bir saniye daha harcamadan elbisesini yere bıraktı ve duşların karşısındaki duvardan yansıyan çıplak vücuduna baktı.

Karnındaki hafif yuvarlaklığı, yani ne kadar mekik çekerse çeksin düzleşmeyecek o baş belâsı bölümü hemen fark etti. İçini çekerek bakışlarını ayak bileklerinden bacaklarının üst kısmına doğru kaydırınca dün gece mutfaktan aldığı sıvı yağ ve tuz karışımıyla cildini ovarak elde ettiği pürüzsüz, parlak etkiyi fark etti. Fildişi teni parıl parıl parlıyordu ve şansı yaver giderse öğlen saatinde tam tepede olacak güneşin ışınlarını yansıtarak bütün misafirleri kör edebilirdi.

Atkuyruğunu gevşetip saçları göğüslerini kapatır mı diye görmek için kızıl saç tutamlarını öne çekti ama kapatmıyordu. Kaşlarını çatarak Elle'in vaftizci hediyesi olarak verdiği taşlı tokayla saçlarını bağladı. Uykulu gözlerini ovuşturup esneyerek gelen ilk klon tuvalete girerken de elbisesini giydi.

Cara bu kızın adını bilmiyordu. Her ne kadar bunu itiraf etmek istemese de, klonların çoğu hâlâ ona aynı görünüyordu. "Mahra," deyip kendi sesinin yankısıyla ürktü. Henüz fazla bir kelime öğrenememişti ama *Merhaba, güle güle ve affedersin, cehaletimi mazur gör* demeyi öğrenmişti.

Kız, Cara'nın tören elbisesinin omuzlarını süsleyen yuvarlak bronz amblemleri incelemek üzere duraksadı. Bunlar Kut-sal Ana'nın, yani L'eihir gezegeninin kendisinin sembolleri-ydi. Düz beyaz kumaş da gezegene sadakat yemini edecek olan Cara'nın kalbinin saflığını temsil ediyordu. Hangi galakside olursanız olun, beyazın erdemi temsil etmesi tuhaftı.

Kız tereddütle dudaklarını büzdü ve yalnız olduklarından emin olmak istercesine gözleriyle odayı taradıktan sonra, kırık dökük yabancı diliyle kısaca "hoş gel-din," dedi ve yakınındaki tuvalet bölmesine yürüdü. Bu pek coşkulu bir selamlama sayılmazdı ama Cara aralarına katıldığından bu yana okul arkadaşlarından aldığı en samimi selamdı.

Belki de bu *Sh'ovah* gerçekten iyi bir fikirdi.

Tuvalete başka bir kız daha girdi. Bu kız, Cara'nın tanıdığı az sayıdaki klondan bir tanesiydi. Diğerlerinden daha kibirli bir tavırla dolaşıyordu ve daimi bir somurtma ifadesiyle dudaklarını büzüyordu. İsmi Dahla'ydı. Cara'ya ilk kez "orta parmağını gösteren" de oydu.

Cara başını bir selamlama jesti olarak sallayıp kızdan da aynısını yapmasını bekledi. Ancak Dahla atkuyruğunu savurarak tuvaletlere yürürken Cara'nın koluna biraz fazla sert bir şekilde çarpmayı da ihmal etmedi.

"Önüne bak," dedi Cara'nın dilinde. "Sakar insan."

Bu yemi yutmayı reddeden Cara başını dikleştirerek odasına döndü. Kendisine Aelyx'in dediklerini hatırlattı. Her şey yoluna girecekti. Klonların ona alışmak için biraz zamana ihtiyaçları vardı, o kadar.

Saatler sonra, Troy'un yumrukları odasının kapısını dövmeye başladığında, Cara içinde kalan bu son özgüven kırın-
tılarına tutundu. "Elle burada değil!" diye seslendi Troy'a
Cara, Troy'un yaptığı bu ziyaretlerin çoğunun oda arkadaşına
yanaşmak için uydurduğu gizli görevler olduğundan şüpheleniyordu.

"İyi ya," dedi Troy. "Ben de seninle yalnız konuşmak istiyordum." Cara'nın elbisesine şöyle bir baktıktan sonra hemen bir adım geri çekildi ve sanki eğer fazla yaklaşırsa patlayacak bir bombaymış gibi tedbirle süzdü Cara'yı. Yüzünü buruşturarak işaret parmağını uzattı. "Elbisenin altında bir şey yok mu?"

Cara elbisesinin yakasını toplayıp belindeki kemeri sıkılaştırdı. "Bağnazlık etme. Beni kaç kere bornozla gördün. Şu anda o hâlimden çok daha kapalıyım," dedi. Sadece L'eihir vatandaşlarının *Sh'ovah*'sına katılabiliyor olmasına müteşekkirdi. Troy'un onu çıplak görmesindense bin kere ölmeyi yeğlerdi. Ama oynadığı cesaret oyununu tamamlamak adına ekledi: "İnsan vücudunda ayıp bir şey yok. Sadece toplum sana utanman gerektiğini öğrettiği için utanıyorsun."

Troy kollarını göğsünde birleştirerek odayı ani bir merakla incelemeye koyuldu. Odada ilginçlikle uzaktan yakından alakalı bir şey olduğundan değil tabii. Odanın dekorunun tamamını, boş gri duvarlar, bir ranza, gardırop ve buzdolabı arasında köprü gibi duran bir çekmcceli dolaptan ibaret minimalist mobilyalar oluşturunuyordu.

"Sen çıplakken konuşamam," diye sızlandı Troy.
"İğrenirim."

“O zaman daha sonra gel.”

“Gelemem. Çok geç olur.”

“Ne için geç olur?”

Bıkkınlıkla oflayan Troy, Cara’ya döndü. “Seni şu vatandaşlık işinden vazgeçirmek için. Sen buraya ait değilsin, Pul biber. Burası... ııı...” diyen Troy kullanacağı kelimeleri düşündü ve sonra eğilerek sır verir gibi, “gergin,” dedi. Cara başını sallayınca Aelyx’in birkaç kapı ötedeki boş odasını parmağıyla işaret etti. “Bak, biliyorum o çocuktan hoşlanıyorsun...”

“Seviyorum,” diye düzeltti Cara. “O çocuğu seviyorum.”

“Tabii,” derken Troy *her neyse* demek istercesine en küçümseyici yüz ifadesini takındı. “Ama onunla hiçbir ortak noktanız yok. Bu ilişki uzun sürmez.”

Cara elini beline götürdü. “Sırf sen gömlek değiştirir gibi sevgili değiştiriyorsun diye, benim ilişkim de başarısız olacak diye bir şart yok.”

“Bu basit bir istatistik meselesi,” diyen Troy mavi gözlerini Cara’nın kılere çevirdi. “Genç yaşta evlenenler için boşanma oranı ne biliyor musun sen?” dedikten sonra Cara’ya tahmin etme şansı tanımadan, “Ülke ortalamasının üç katı.” diye cevabı verdi.

“Ülke ortalaması yüzde elli, Einstein.”

“O zaman sizin ayrılma ihtimaliniz yüzde yüz elli. Hatta ayrı dünyaların insanı olduğunuz düşünülürse daha da yüksek. Bu da demek oluyor ki” Troy içinden parmak hesabı yaptı—“yüzde dört bin talan.”

Zavallı Troy. Beyninin yetmediği yerlerde bunu başka şeylerle telafi etmeye çalışıyordu. “Ben ruh eşimi buldum, dedi Cara. “Neden genç olduğum için cezalandırılayım ki? Ayrıca bu istatistikler önemli değil çünkü ben evlenmiyorum” diye devam etti. Orada evlilik kurumu diye bir şey yoktu. L’eihrililer kendilerine bir *l’ihan* buluyorlardı, o kadar Dramaya gerek yoktu.

“Sen burada kalıp ömür boyu onunla olmak için söz verdin. Bu da aynı şey. Sadece bir kâğıt parçası eksik.”

Cara buna verecek karşılık bulamayınca yeni bir taktik deneyip “Bu, seni ilgilendirmez,” dedi.

“Ne...” diyen Troy, birkaç saniye boyunca Cara’ya hayretle baktıktan sonra, “Sen benim kardeşimsin!” dedi.

Cara buna da verecek karşılık bulamadı. Buna karşı çıkmak istemiyordu zaten. Troy’un, hayatıyla ilgilenmesini istemişti hep. Korumacı ağabey rolünü oynamaya başlamak için bu zamana kadar beklemesi çok yazıktı. Bir hafta sonra yine gitmiş olacaktı.

İki kardeş hiçbir zaman yapış yapış duygusal tiplerden olmamışlardı ama Cara elini ağabeyinin koluna koydu. “Senden beni anlamamı beklemiyorum ama desteklemenı bekliyorum, dedi.

Bu sözler Troy’a etki etmiş gibiydi. “Peki. Eğer işler yolunda gitmezse ilk uzay aracına atlarsın herhalde,” dedi.

Cara iç çekti. Troy ona inanmadığı sürece, söyleyebileceği hiçbir şey onun fikrini değiştiremeyecekti. Cara ona güle güle deyip kapıyı kapattı.

Elle öğle yemeğinden önce tıp laboratuvarından dönerek Cara'yı bir gülümseme ve bir *l'ina* sandviçiyle selamladı. Elle'in omzuna binmiş olan Vero ise Cara'ya boncuk gibi parlayan gözlerini dikip hırıldayarak selam verdi; memnuniyetsizliğini göstermek için kuyruğunu kedi gibi bir o yana bir bu yana sallıyordu.

"Ve-ro!" diye yarattığı uyardı Elle.

Vero rakununkilere benzeyen gri pençeleriyle, yaramazlık yaptığıının farkında olan bir çocuk edasıyla gözlerini kapattı. Minik parmaklarının arasından gizlice bakarak Cara'ya *cıııı-cıııı!* diye hırladı. Sanki *gıııııııı* demişti. Küçük sidiklinin söylemek istediği de muhtemelen buydu.

Cara aldatıcı derecede şirin olan tüylü düşmanına, onu yaktan uzak durması konusunda gözleriyle uyarmak için, pis pis baktı. Sandviçi Elle'den aldı ama bazlama ekmeğini dudaklarını götürdüğü anda burnuna gelen tütsülenmiş et kokusuyla midesi altüst olunca sandviçi masasının üzerine koyarak kenara itti. "Teşekkürler ama ben bunu daha sonra yiyeyim," dedi.

Elle, Vero'ya L'eihir dilinde bir komut fısıldayınca Vero, Cara'nın masasına atlayarak reddettiği sandviçi hızla minik minik ısırmaya başladı. Elle omzuna dökülen tüyleri silkeleyerek "Gerginsin," dedi.

Cara bunu inkâr etmedi.

Elle o kendine özgü gerçekçi ses tonuyla, "L'eihirliker çıplaklık karşısında utanmak üzere şartlandırılmamışlardır," dedi. "Birçoğumuz doğduğumuzdan beri Aegislerde yetiştiril-

dik. Birbirimizin vücutlarını bugüne kadar kaç kere görmü-
şüzdür, bir düşün. Senin vücudunun da bir farkı yok.”

Cara’nın yay gibi kaldırdığı kaşı bunun tam tersini söylü-
yordu.

“Pekâlâ,” diye teslim oldu Elle. “Senin göbek deliğin var
bizim yok.”

“Ayrıca soluk bir tenim, turuncu saçlarım ve çillerim var,”
diyen Cara eliyle bacaklarının üst kısmına vurup “Ayrıca yağ-
larım var,” diye ekledi. Spor saplantıları sayesinde klonların
vücutlarında bir gram bile yağ yoktu.

“Seni temin ederim...”

Elle sözlerine devam edemeden, Cara’nın yepyeni yastı-
ğının üzerine eğilmiş olan Vero ranzanın alt katından tiz bir
çığlıkla şikâyetlerini dile getirdi.

Cara ve Elle aynı anda bir ellerini çaresizlik ifadesiyle ileri
uzatarak “Hayır!” diye bağıldılar.

Çok geç kalmışlardı. Vero işini bitirip kulağa aynı *oh! oh!*
gibi gelen bir şeyler cıvıladı. Sonra kapıya koşarak tek pati-
siyle mini klavyeye vurdu ve kızlar onu yakalayamadan hızla
koridora kaçtı.

“*Sh’ovah* günüm kutlu olsun,” diyen Cara yastığını uzakta
tutarak koridordaki kirli çamaşır kutusuna götürdü. Elveda,
yedinci yastık.

Ellerini tuvalette yıkadıktan sonra Elle’in yanına döndü.
Elle omuzlarını *Kusura bakma*, dercesine silkse de dudakları,
Bu durum acayip komik, dercesine seğiriyordu. Cara’nın da
dudakları istemsizce kıvrıldı. Oda arkadaşını ilk kez gülerken
görüyordu ve kızın gülüşü bulaşıcıydı.

“İnan bana, bu sadece basit bir tören,” diyen Elle, Cara’nın sırtını rahatlatmak istercesine sıvazladı. “Ben önden giderek yolu göstereceğim. Sen de beni takip edeceksin. İhtiyarların lideri konuşmasını yaptıktan sonra Yazgı senin Kaplanma Törenine başlayacak.”

“Beni çamura bulayacaklar, demek istiyorsun?”

Elle, dilini şaklattı. “Bunu çok sıradan bir şeymiş gibi söylüyorsun. Bu, bildiğin çamur değil, *Cah-ra. Valeem*, sizin kutsal suyunuz gibi bir şey. Toprağın çok zengin ve verimli olduğu üçüncü bölgeden getiriliyor. Yalnızca en saf toprağı kullanıyorlar ve bu toprak törenden önce kutsanıyor.”

Saf çamur mu? Cara bu iki kelimenin yan yana gelebilmesine hayret ediyordu. “Ve herkes bunu yaptı, değil mi?”

“Her birimiz yaptık,” dedi Elle. Özlem dolu bir gülümsemeyle suratı aydınlanan Elle, çok değer verdiği bu anısını yeniden yaşıyormuşçasına birkaç saniye sessizliğe gömüldü. “On beş yaşımdaydım; eşiği geçmiş birçok arkadaşımдан daha büyüktüm ama İhtiyarlar, sabrettiğimi görmeden beni önermek istememişlerdi. Hayatımın en mutlu günüydü.”

Cara içindeki korkuya rağmen hissettiği o beklenti dolu karmıcalanma hissini inkâr edemezdi. Bu ona İrlanda’dan Amerika’ya göç eden büyük-büyük annesini düşündürüyordu. Tıpkı büyük annesi O’Shea gibi, o da bambaşka bir dünyada kendisine yeni bir hayat kuracaktı ve bu tören o geleceği gerçekleştirme yolunda attığı ilk adımdı.

“Hazır mısın?” diye sordu Elle.

Cara başını sertçe sallayarak “Ben doğuştan hazırım,” diye yanıt verdi.

Avluya bakan açık kapılara ulaştıklarında Elle yavaş, ölçülü adımlarla gün ışığına çıktı. Cara kendisini de şaşırtarak tereddütsüz adımlarla onu takip etti; çıplak ayakları süngerimsi kaldırım üzerinde hareket ediyordu. Bakışlarını, göz ucuyla görebildiği, yan yana dizilen üniformalı gençler yerine Elle’in kafasının arkasına yoğunlaştırdı. Ayaklarının altında kaldırım yerine tenini gıcıklayan çimleri hissetmeye başladığında Elle durarak Cara’ya elini uzattı.

Sol taraflarında klonlar, Cara’ya bakarken emir altındaki bir tabur gibi omuzları dik, kolları dümdüz, esas duruşta bekliyorlardı. Yazgı üyeleri ise Cara’nın sağ tarafında yerlerini almışlardı; on liderin hepsi kopkoyu kahverengi pelelerinle bürünmüş, suratlarında Cara’nın o ana dek gördüğü en canlı ifadeyle dimdik ayaktaydılar. Belli ki bu, sadece klonlar için değil, onlar için de mutlu bir gündü. Güneş ışığını diğer metaller gibi yansıtmak yerine emiyor görünen, bel hizasındaki pirinç teknenin etrafında yarım çember oluşturmuşlardı.

Cara teknenin içinde, baktığında görmeyi beklediği siyah, kumlu çamuru görmedi. Bu *valeem*, yarı pişmiş balkabağı turtası ile hafif bir benzerlik taşıyan, kile benzer –hafif yanık-portakal posasını andırıyordu. Zaman zaman sıvının yüzeyine çıkan köpük, havayı tatlı bir karanfil kokusuyla dolduruyordu.

Yaşlı Alona nefes alıp Cara’nın dilinde, “Kim bu kızın edemliliğine kefil oluyor?” diye sordu.

“Ben kefil oluyorum,” diye yanıtlayan Elle, Cara’nın elini Alona’ya doğru uzatıp bırakırken yaşlı kadın Cara’nın parmaklarını mükemmel bir zamanlamayla devraldı.

Alona’nın kavrayışı soğuk ama Cara’nın beklediğinden daha güçlüydü. Bu da ona, İhtiyarların bebek gibi narin ve güçsüz görünmelerine rağmen sadece ellili yaşlarında olduklarını hatırlattı.

Alona topluluğa L’eihir dilinde bir konuşma yaparken Elle de sessizce onun söylediklerini tercüme etti. Bu muhteşem gezegeni çok seven ve kendisini her biri L’eihir gezegeninin altı tanrı ve tanrıçasını oluşturan altı eşit parçaya bölerek, ölümlü bedenini kurban eden Kutsal Ana’nın hikâyesini anlattı. Onun “çocukları” da coğrafi yapıyı, okyanusları, hayvanları ve bu dünyada yaşayacak akıllı varlıkları yaratmıştı. Ve Kutsal Ana’nın bu gezegene hayat vermek için bedenini ve ruhunu teslim etmesi gibi, her vatandaşın varlığını L’eihir gezegeninin geliştirilmesine adanması gerekiyordu. Bu Dünya dinlerinden birçoğu ile paralellik taşıyan güzel bir hikâyeydi ve aradaki benzerlikler Cara’ya kendini neredeyse evinde hissettirmişti.

“*Cah-ra Sweeney*, birinci Aegis’ten Aelyx’in *İihan*’ı.” diye başladı Alona. “Özgürce, kendi iradenle ve hiçbir baskı altında kalmadan kaderini Kutsal Ana ile birleştiriyor musun?”

Cara hafifçe öksürerek “Evet,” dedi.

“Varlığını L’eihir gezegeninin gelişimine adayacak mısın?”

“Evet.”

“Ve istisnasız her konuda Yazgı’ya itaat edecek misin?”

Cara tereddüt etti. İtaat onun doğasına ters düşüyordu ama

biraz daha beklerse liderlerine hakaret etmiş olacağının da farkındaydı. Bir saniye daha beklemeden dudaklarını yalayıp kaderini mühürledi.

“Evet.”

“O zaman sana hoş geldin diyorum, kardeşim,” diyen Alona’nın bulutlu gri gözleri parıldayarak canlandı. Kadın Sessiz Konuşma başlatmış olmamasına rağmen bakışlarından bir duygu dalgası yayılıyordu. Saf mutluluktan bu. Alona, Cara’nın başkalarını da koloniye yönlendireceğine ve böylelikle toplumların birleşerek insanlığın ruhunu klonlara getirebileceklerine inanıyordu. Cara gururlansın mı dehşete mi düşsün bilemiyordu. Görünüşe göre Yazgı’nın ondan bazı ciddi beklentileri vardı.

Alona, Cara’nın elini havaya kaldırdı ve bütün kalabalık kusursuz bir uyumla, ana dillerinin askerî tınısıyla, “Hoş geldin, kardeş!” diye bağırdı.

Yaşlı kadının gözleri Cara’nın elbisesine kayarak tamamen soyunma vaktinin geldiğine dair sessiz bir mesaj verdi. Cara onaylaması için Elle’e dönerken kızın, *Şaka yaptık, tabii ki! Gerçekten soyunmak zorunda olduğumu mu sandın?* deyip gülerek omzuna vurmasını umdu. Ama elbette Elle böyle bir şey yapmadı. Başıyla onaylayıp Yazgı’nın arkasındaki sırada yerini aldı.

Cara titreyen parmaklarını beline götürerek kemeriyle uğraşmaya başladı. Üç denemeden sonra düğümü çözmeyi başardı ve uçlarını birbirinden ayırdı, sonra her iki elini de yakalarına götürerek sert kumaşa can simidi gibi sarıldı. Birden

bire elbiseyi çıkardıktan sonra ne yapacağını bilmediğini fark etti. Yere mi bırakacaktı? Kolunda mı tutacaktı? Neler düşündüğünü anlamış gibi görünen Alona'ya baktı.

Kadın bir kolunu uzatarak "Ben tutarım," diye fısıldadı.

Mademki kaçış yoktu, Cara bunu hakkını vererek yapacaktı. Derin bir nefes alarak elbisesinin yakalarını geri sıyırdı ve kollarını çekerek elbiseden çıkardı, sonra da kıyafeti Alona'ya vererek klon denizine doğru döndü ve biraz önce kendisine baktıkları gibi, Cara da onlara bakmaya başladı.

Yanakları alev alev yanıyordu. Vücudu o kadar kızarmıştı ki parmak uçlarından alevler çıkacak sandı. Hafif bir esinti, vücudunda rüzgârı daha önce hiç hissetmediği noktalara değip geçti ama hissettiği en tuhaf duygu beş yüz meraklı gözün üzerinde oluşturduğu baskıydı. Bu merak, statik elektrik gibi üzerinde birikiyordu; gözle görülemiyordu ama gerçetti.

Alona boştaki elini teknenin içindeki çamura daldırdı. Koyu sıvıyı avucuna doldurdu ve Cara'nın sol omzuna döktü. Çamur aşağı akarak bütün kolunu kapladı. Çamur Cara'nın beklediğinden sıcaktı ve bu his karşısında kasları gevşedi. Bir sonraki ihtiyar da aynı süreci diğer omzunda tekrarladı. Kendisine sıra gelen Jaxen, iki avuç dolusu çamuru alıp karının alt kısmına dökerek bu bölgede yere damlayan bir bikini yaratmış oldu. Bu tuhaf bir şekilde nazik bir davranıştı. Cara ona gözleriyle teşekkür etti.

Elle, Cara'nın göğsüne iki kalın tabaka çamur sürerek nazik bir şekilde "ikizleri" gizlemiş oldu. Ardından ilk klon grubu yaklaştı. Ancak bir avuç dolusu *valeem* almak yerine

altı klon sadece işaret parmaklarını hafifçe çamura daldırdılar. Tırnaklarını kızın göğsüne hafifçe dokundururken gözlerine bakma zahmetine girmeden işlerini çabucak tamamlayıp ayrıldılar.

Verdikleri mesajı anlamak için bir sosyoloğa gerek yoktu: Törene katılıyorlardı ama bu onu aralarına alacakları anlamına gelmiyordu. Bu, böylece sürdü gitti. Gelen her altı kişilik grup liderlerinin kendilerinden beklediği şeyi asgari düzeyde yerine getiriyordu.

Cara'nın vücudu gerilip kaşınmaya başlamıştı ama bunun, üzerinde kurumakta olan kille alakası yoktu. Tırnaklarını avuç içlerine gömdü ve yetişkinliğe geçişini temsil eden tören tamamlanana kadar çenesini dik tuttu. En son klon da çamurunu sürdükten sonra Cara omuzlarına koyu renk bir battaniye aldı ve Alona'nın *Sh'ovah* töreni için toplanan kalabalığı azat etmesini bekledi.

Ama tam Alona bu ilânı yapmak üzere ağzını açtığı sırada, yukarıdan kulakları sağır eden bir ıslık duyuldu. Bütün grup bakışlarını, bir alev topunun –belki de bir gök taşının– bej bulutları delip geçtiği gökyüzüne çevirdi. Alev hızla yaklaştı ve acı bir çığlığa benzeyen ses o kadar yükseldi ki neredeyse kulak zarlarını patlatacaktı. Kalabalığın bu nesnenin üzerlerine doğru geldiğini anlaması uzun sürmedi. Dört bir yana kaçışmaya ve Cara'nın anlayamadığı emirler haykırmaya başladılar. Cara battaniyesini sıkıca kavradı ve Aegis duvarının koruması altına girmek için koşmaya başladı ama arkasından bir çarpışma sesi geldiğinde henüz Aegis'e ulaşamamıştı.

Güvenli bir mesafeye ulaşınca dönerek oluşan hasarı inceledi ve bu şiddetli çarpışmadan tek zarar görenin dumanı tüten çamur teknesi olduğunu görünce şaşırdı. Turuncu *valeem*, kırılmış metal parçalarının etrafında yer yer kümelenmişti ve bu enkazın merkezinde beyzbol topu büyüklüğünde bir gök cismi duruyordu. Cara'nın durduğu yerden bakıldığında bu bir gök taşına benzemiyordu. Cara, nesnenin yüzeyinde dans eden renkli ışıklar gördüğüne yemin edebilirdi ama daha yakından bakma fırsatı bulamadan, Jaxen pelerinini çıkarıp kürenin üzerine örttü. İhtiyarlar gergin bir şekilde birbirlerine baktıktan sonra öğrencilere içeri girmelerini emrettiler.

Etraftaki klonlar şaşkınlıkla mırıldanıyorlardı ama kendilerine söyleneni yaptılar. Cara da onlarla birlikte içeri girerken omzunun üzerinden dönüp dönüp Jaxen'in pelerininin altındaki yuvarlak nesneye bakıyordu.

O da neydi öyle? Ve Jaxen neden onu saklamaya çalışıyordu?

BEŞİNCİ BÖLÜM

“**B**ak, şurada da L’özentiler var. Sıra binanın arkasına doğru uzuyor,” diyen David, arka yolcu koltuğunun penceresinden, Aelyx’in geçen birkaç saat boyunca üniversite öğrencilerine uzay yolculuğu fiziği konusunda konuk öğretim görevlisi olarak ders verdiği, Omaha kongre merkezini işaret etti. “Rolling Stones grubundan bile daha çok hayran kız var peşinde, seni şanslı hergele.”

SUV marka zırhlı araç yolda bir tümseğe gelince bir düzine tüfek, sahiplerine çarparak tıngırdadı. Aelyx otel sınırları dışına çıkmak istediğinde bundan başka seçeneği yoktu. Bu şekilde, sürekli bir saldırı korkusu içinde yaşamaktan nefret ediyordu. Aelyx batmakta olan güneş karşısında ellerini gözlerine siper ederek “Bu düşündüğün kadar matah bir şey değil,” dedi. “Bu kadar ilgi görmek bır yerden sonra sinir bozucu oluyor.”

“Evet, yazık sana,” dedi David gözlerini devirerek “Dün gece gizlice odana girmeye çalışırken bana yakalanan o manken kıza pek de *sinir bozucu* diyemeyiz.” David’in dudakları takdir dolu bir sırıtmayla kıvrıldı. “O kız için *esnek* desek daha doğru olur. Temizlik görevlilerinin minik arabalarının içine sığmak kolay olmasa gerek.”

Aelyx gülerek “Sen benim düşündüğümünden daha insansın,” dedi.

“Ah, hadi ama” dedi David dirseğiyle Aelyx’i hafifçe dürterek. “Sanki kız birden odanda bitiverseydi sen hiç tahrik olmayacaktın.”

“Hem de hiç,” diye karşılık verdi Aelyx. “Ben sadece Cara’yı istiyorum.”

“Hımm,” diyen David, Aelyx’e doğru sanki ikisi gizli bir kulübün üyesiymiş gibi başını salladı. “Bir kere bir insanla birlikte oldun mu olay bitiyor, değil mi? Eminim L’eihrli hatunlara kıyasla bizim kızlar ateş gibi yanıyorlardır. Yani yanlış anlama ama sizin kızlar o boş bakışlarıyla buz gibi soğuk görünüyorlar. Dünyalı kızlar gibi değiller. Hele kızıl saçlılar gibi hiç değiller. Şu an bir dilim havuçlu pasta yemek için neler vermezdim, birader.”

Aelyx argolarına hâkim olduğunu zannediyordu ama David’in ne söylediği hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. Yine de yeni arkadaşının kadınlar konusunda kendisinden çok daha fazla tecrübeye sahip olduğu izlenimine kapılmıştı. İnternette oradan buradan edindiği bilgiler dışında Aelyx fiziksel yakınlık kurmanın mekanikleri hakkında pek bir şey

İŞGALCI

bilmiyordu. Tabii ki bunu bir insan erkeğine itiraf edecek değildi. Eron olsa anlardı ama David anlamazdı.

David, Aelyx'in sessizliğini öfke olarak yorumlamış olmalıydı. "Çok mu ileri gittim 'buz gibi soğuklar' diyerek? Kusura bakma, birader. Salağın tekiyim işte. Bazen nerede çenemi kapatmam gerektiğini bilmiyorum."

"Yok, alınmadım. Ama yanlış düşünüyorsun," dedi Aelyx. Yazgı, Aelyx'in jenerasyonunu hormon düzenleyicilerden uzak tutmaya başladığından beri geçen yıllar içerisinde klonlar kendilerine bir eş bularak doğal içgüdülerini takip etmekte gecikmemişlerdi. Hazırlıksız yakalanan sağlık görevlileri, hızla harekete geçerek her bir öğrencinin bedenine bir doğum kontrol maddesi yerleştirilmesini sağlamış ve ölümlerle cezalandırılan bir suç olan onaysız üremelerin önüne geçmişlerdi. "Bizim dişilerimiz de gayet arzulular," dedi Aelyx.

David silah arkadaşlarının kendilerini duymadığından emin olmak için etrafına bakındı ve eğilerek Aelyx'e yaklaştı. "Peki, aralarındaki fark ne?" diye fısıldadı. "Anlarsın ya, Dünyalı kızlar ile L'eihrlı kızlar arasındaki fark? Her şey aynı şekilde mi oluyor?"

Aelyx iki ırk konusunda sahip olduğu sınırlı bilgiler doğrultusunda verecek bir cevap bulmaya çalıştı. Klonlarla arada sırada yaptığı *sh'ellam*'dan ileri gitmemişti, bu da Dünya'da bir öpücükte tekabül ediyordu. David'e yanıltıcı ve masum gerçeği söyledi. "L'eihrliler ve insanlar biyolojik olarak birbirlerinin aynı," dedi.

“Tabii öyle,” dedi David vızıldayan tekerlek seslerinin üzerinden. “Ama *bir şeyler* olmalı...”

“Hayır,” diye yalan söyledi Aelyx ama hemen sonra *fıkmı* değiştirdi. Bunu daha önce düşünmemiş olmasına hayret ediyordu. “Aslında bir fark var. Biz L’cihrliler Sessiz Konuşmayı kullanıyoruz ve böylece birbirimizin duygularını paylaşabiliyoruz.”

“Şaka yapıyorsun,” diyen David’in ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kalmıştı. “Aynı anda hem kendi duygularını *hem de* kızın duygularını mı hissediyorsun? Harikaymış.”

Evet, Aelyx bunun harika olacağını düşünüyordu. Şansı yaver giderse Cara da bir gün kendini hazır hissedecekti ve Aelyx bunun harika olduğunu görecekti.

Bu konuşmadan sonra David sessizce pencereden dışarıyı seyretmeye başladı. O hiç şüphesiz kendi beyninin de Sessiz Konuşmayı kullanabilmesini dilerken Aelyx, bahara kadar nasıl dayanacağını düşünüyordu. Yazgı’nın, insanlara gerçeği söylemesi için ona izin vermesini dilerdi. Bu sayede ittifak için insanların desteğini kazanma amaçlarına ulaşırlar, Aelyx de böylece Cara’ya dönebilirdi. Ancak liderlerine sunduğu bu istek cevapsız kalınca Aelyx de sessizliğe mahkûm olmuştu.

Silahlarla korunan konvoy otele vardıktan sonra David, Aelyx’e sütlerine kadar eşlik etti. Büyükelçi onları kapıda karşıladı.

“Senin için akşam yemeği ayırdım,” dedi Stepha, onları dışarıdan ısmarlanan küçük beyaz karton kutular içerisindeki yemeklerin beklediği yemek odasına yönlendirerek. “Konuşman başarılı oldu mu?”

Başıyla onaylayan Aelyx koltukların bulunduğu bölümü gözleriyle tarayarak Syrine'i bulmaya çalıştı. Çocuk hastanesine yaptığı ziyaretten şimdiye dönmüş olması gerekirdi. "Syrine de bize katılacak mı?"

"Hayır," dedi Stepha. "Geziden dönünce doğruca yatağa girdi. Kendisini pek iyi hissetmiyormuş."

"Nesi var?" diye sordu David. "L'eihrlilerin bağışıklıklarının süper ötesi olduğunu sanıyordum."

Stepha omuz silkerek bir servis kaşığını haşlanmış pirinç kütüsüne daldırdı. David'in haklı olduğu düşünülürse adamın verdiği cevap son derece umursamazdı. Hem Syrine'in bağışıklık sistemi hem de L'eihlr gezegeninden ayrılmadan önce olduğu aşılar düşünülünce kızın hasta olmaması gerekirdi.

Aelyx bakışlarını Syrine'in yatak odasına doğru çevirdi ve kızın yanına gitme isteğiyle mücadele etti. Bir ay önce olsa hiç tereddüt etmezdi ama bu, Syrine arkadaşlıklarına ihanet etmeden önceydi. Artık ona karşı hiçbir sorumluluğu yoktu.

İçi tavuk dolu bir kutu aldı ve hatırlamak istemediği hatıralar zihnine üşüşürken tabağını doldurdu: Altı yaşındaki Syrine'in, Aelyx *iphet* ile kırbaçlanarak odasına gönderildikten sonra ona gizlice yemek götürmesi, on bir yaşındaki Syrine'in ruhlara şifa verme yeteneğini kullanıp Aelyx'in eski evcil hayvanı öldüğünde kederini hafifletmeye çalışması...

Ne zaman ihtiyaç duysa Syrine yanında olmuştu.

Aelyx çatalını masaya fırlatarak yerinden kalktı. Syrine'i affetmemişti ama onun iyi olduğunu bilmesi gerekiyordu. "Gidip ona bir bakacağım," dedi.

“Teşekkürler, kardeşim.” diyen Stepha’nın yüzündeki gülümseme, bunun bir test olduğunu ve Aelyx’in testi geçtiğini gösteriyordu. “Eminim, sen ona benden çok yardım edebilirsin.”

Aelyx odasının kapısını çaldığında Syrine cevap vermedi, bu yüzden Aelyx kapıyı çok hafif aralayarak içeri gözettili. Alacakaranlığın mor ışıkları pencereden içeri sızıyor ve yatağında kıvrılarak bir top halini almış kızın daha da minik görünmesine sebep oluyordu. Bir yastığı göğsüne sıkı sıkıya bastırılmış olan Syrine’in gözleri yaşlarla dolmuştu. Onu böyle görmek Aelyx’in içini acıttı.

Kapıyı arkasından kapattıktan sonra kızın yatağının kenarına oturdu. “Akşam yemeğini kaçırıyorsun,” dedi.

Syrine’in nefes almak için fazladan çaba sarf etmesi gerekiyor gibiydi. “Aç değilim,” dedi.

Aelyx bir elini ona doğru uzattı ama sonra geri çekti. Ateşi olmadığını anlamak için ona dokunması gerekmiyordu. “Bugün ne oldu? Biri canını mı yaktı?”

Syrine, yastığına dayadığı başını iki yana salladı.

“Konuş benimle,” diye üsteledi Aelyx.

Bakışlarını Aelyx’e çevirdiğinde bir gözyaşı damlası serbest kalarak yatağına döküldü. “Bugünkü ‘hayır işlem’ neydi, biliyor musun?”

“Çocuk hastanesini ziyaret etmek.”

“Hayır. Hastanede ölmekte olan çocukları ziyaret etmek.” diye açıklık getirdi Syrine. “Onlara son bir dilek dileme hakkı veren bir program var ve çocukların son dileği de benimle bir

gün geçirmekmiş,” diyen Syrine burnundan soluyarak tekrarladı: “Benimle. İstedikleri her şeyi dileyebilirlerdi.”

Aelyx hüzünle gülümseyip “Onlara bu hediye verebildiğine sevindim,” dedi.

“Elimden geleni yaptım,” dedi Syrine hıçkırarak. “Onlara, bizim Seyyahlarımızla ve keşfettikleri garip dünyalarla ilgili hikâyeler anlattım. En beğendikleri, bataklık gezegeni ve oradaki duygusal ağaçlar oldu. Ağaçların dallarını tokuşturarak birbirlerine mesajlar vermelerine ve şarkılar söylemelerine bayıldılar.”

“Benim de en sevdiğim gezegenlerden biridir.”

“Onlara kadim efsaneyi de anlattım: Bazılarının inanışına göre, L'eihrlilerin kaçırılmasını ve insan ırkını meydana getirmek üzere Dünya'ya nakledilmelerini yani,” diyen Syrine sesini alçaltarak bir sır verdi: “Ben buna hiçbir zaman inanmadım ama çocuklara akraba olduğumuzu söyledim. Bu hoşlarına gider diye düşündüm.”

“Onları mutlu edebilmene sevindim,” diyen Aelyx suçlayıcı bir ton takınıp kızın kederini arttırmamaya özen göstererek sonraki kelimelerini dikkatle seçti. “Hâlâ insan türünün kurtarılmaya değmeyeceğini mi düşünüyorsun?”

Syrine uzun bir süre cevap vermedi. Verdiğinde ise sesi boğuk bir fısıltı şeklinde çıkıyordu. “Bu hiç adil değil. O ufaklıklar ölüme mahkûmken Eron'un katilleri yaşamaya devam edecekler.”

“Doğru,” diye ona katıldı Aelyx. “Hiç adil değil.”

Syrine iki eliyle yüzünü örttü. “Burada hiçbir şey bana anlamlı gelmiyor. Evime gitmek istiyorum.”

“Ben de istiyorum,” diyen Aelyx kızın ellerinden birini çekti ve Syrine ona bakana kadar bekledi. “Ama önce ittifakın garantiye alınması lazım. Sence de öyle değil mi?”

Kız evet demedi ama bakışlarını kaçırmamasına ve yastığına sıkıca sarılmasına bakılacak olursa Syrine bugün bir ders almıştı. Bu da Aelyx için yeterliydi. Yemeğe dönmek üzere ayağa kalktı.

Aelyx kapı tokmağını çevirirken Syrine, “Bir dakika,” diye seslendi. Bir dirseği üzerinde yükselerek konuşmak üzere tereddütle ağzını açtı. Tam Aelyx kızın geçen ayki davranışları yüzünden özür dileyeceğini düşünürken iç çekerek geri uzandı. “Gelip benimle konuştuğun için teşekkür ederim,” dedi.

Aelyx kısaca başını salladı. “Sen de olsan benim için aynı şeyi yapardın.”

ALTINCI BÖLÜM

“**A**elyx aramama cevap vermiyor.”
Cara iletişim küresinin dokuz numaralı yastığının altına tıktırdı ve alt dudağını kemirme dürtüsüne direnmeye çalıştı. Aelyx’i hep o uyumadan önce arardı; ikisinin de uyanık olduğu ve Cara’nın boş zaman bulabildiği tek an buydu. Bütün derslerini, ekstra görevlerini ve insanı kusturacak kadar yoran beden egzersizlerini bitirdiğinde Cara sabaha kadar komadaymış gibi uyuyordu. Artık L’eihr gezegeninde suç oranının neden bu kadar düşük olduğunu anlayabiliyordu. Kimsenin yaramazlık yapacak hâli kalmıyordu çünkü.

Üst ranzada bir kıpırdanma oldu ve Elle’in dört parmaklı, zarif ayakları aşağı sallandı. Elle uzun uzun esnedikten sonra, “Belki de iletişim küresi çalışmıyordur. Bazen oluyor öyle. Ben benimkini iki kere yenilettim,” dedi.

"Ona Syrine'in küresinden ulaşmayı deneyebilirim ama muhtemelen benden gelen bir aramayı cevaplamaktansa küreyi pencereden dışarı fırlatmayı tercih eder," dedi Cara, birden Syrine'in onu tokatladığı yeri ovuşturduğunu fark ederek.

"O konuda sana yardım edemeyeceğim," diyen Elle yere atlayıp Cara'nın yanına bağdaş kurarak oturdu. Açık saçları omuzlarına dökülüyordu. Bu hâliyle tıpkı bir insan gibi görünüyordu. "Eron benden *l'ihan*'ı olmamı istedikten sonra Syrine benimle bir daha konuşmadı," dedi.

"Ah, doğru ya," dedi Cara, iki kızın bir zamanlar çok yakın arkadaş olduğunu unutuvermişti. "İkiniz de aynı çocuğu seviyordunuz." Bu korkunç yakın arkadaşlar aşk üçgenine dayanabilecek arkadaşlık sayısı azdı. Cara bunu ilk elden tecrübe etmişti. "Benim en yakın arkadaşım da ben eski sevgilimden ayrılır ayrılmaz onunla çıkmaya başladı. Haftalarca arkamdan iş çevirip beni aptal yerine koydular. Biz hâlâ konuşuyoruz ama eskisi gibi değiliz."

"Arkadaşlıklar değişir," dedi Elle psikolog ses tonuyla. "Ve sıklıkla solup gider. İşlerin doğal akışı bu," dedi ve böylece kız kıza dertleşmeleri de sona ermiş oldu. "Hadi işe koyulalım. Fazla vaktimiz yok."

Cara homurdandı. Artık Sessiz Konuşma alıştırmaları yapmak istemiyordu. Ne manası vardı ki bunun? Onun zihni L'eihrlilerin zihninden fizyolojik olarak farklıydı. Bu yüzden de bu işi asla tam anlamıyla öğrenemeyecekti.

"Yine başın mı ağrıyor?" diye sordu Elle.

"Hayır, ama hem bunu yapıp hem derslerimle ilgilendiğim

için her gece yatağa sanki beynimden doğum yapmışım gibi hissederek gidiyorum.”

“Beynini bir kas gibi düşün,” diye ders vermeye başladı Elle. “Zaman içinde...”

“Güçlenecek,” diye papağan gibi tekrarladı Cara. Direniş nafile olduğundan işbirliği yapmaya karar verdi. “Pekâlâ. Önceliklerle aynı şekilde mi yapıyoruz?”

“Hayır. Bu sefer farklı bir şey deneyelim,” diyen Elle saçlarını geriye savurdu ve Cara’nın gözlerine bakmak üzere öne eğildi. “Bana hislerini göster, sonra da kahvaltıda ne yediğimizi kelimelerle ifade et.”

Cara görevlerinden ilkinin bir dakika dolmadan tamamladı. Öfkesini Elle’in zihnine yönlendirmenin geçen haftaya göre daha kısa sürdüğünü fark etti. Bu açıdan gelişme vardı. Ama *t’ahinni* demeye çalıştığı zaman Elle hiçbir şey duyamıyordu.

“Cesaretin kırılmasın,” dedi Elle. “İlerleme kaydediyorsun. Duygularını artık daha net anlayabiliyorum. Kendini yenilmiş hissediyorsun ama aynı zamanda içinde merak da var.” Dalıp gittiğinde alını kırıştı. “Bir de birinden şüpheleniyorsun ama neyden veya kimden olduğunu bilemiyorum.”

Cara’nın sesi alçalarak bir fısıltıya dönüştü. “Beni rahatsız eden bir şey var. Herkesin konuştuğu şu gök taşı var ya –benim *Sh’ovah* günümde düşen hani?”

“Ne olmuş ona?”

“O bir kaya parçası değildi. Onun başka canlılar tarafından yapılan bir şey olduğundan eminim ben,” dedi Cara. Onun dışında hiç kimse bu nesneye bakma şansı bulamamıştı.

“Benim gördüğüm şey metaldi ve ışık saçıyordu, sonra Jaxen taşın üstünü peleriniyle örttü.”

Elle bunu bir süre düşündü. “Ben uzayda bulunan taşlarda ışığı yansıtan maddeler bulunabildiğini görmüştüm. Bunlardan bazıları da metalik oluyor. Bu senin gördüğün şeyi açıklayabilir mi? Maden damarlarından yansıyan güneş ışığı olabilir mi yani gördüğün şey?”

Cara, “Sanmıyorum,” dedi ama emin olamıyordu ve bu da onu delirtiyordu. “Neden Jaxen değersiz bir taş parçasını saklama gereksinimi duysun ki?”

Elle’in düşünceli yüz ifadesi Cara’ya katıldığını gösteriyordu ama bunu dile getirmedi. “Bu görüntüyü aklında canlandırıp benimle paylaşabilir misin?” diye sordu.

Teorik olarak harika bir fikirdi bu. Ancak pratikte... “Bunu daha önce hiç denemedim,” diye karşılık verdi Cara.

“Bu işlem, duygularını paylaşmaya benziyor. Gözlerini kapat ve zihninde bir resim şekillendir. Resmin iyice netleşmesini bekledikten sonra benimle bağlantı kur.”

Cara oda arkadaşının talimatlarına aynen uydu ama işe yaramadı. Buna hiç şaşırmamıştı. Belli ki Cara cevapları bulmak istiyorsa bunu kendisinin yapması gerekecekti. Buna da hiç şaşırmamıştı.

“*Cah-ra Sweeney.*”

Cara ismini duyunca kafasını tabletinden kaldırıp sınıfın önünde ayakta durmuş kendisine kötü kötü bakmakta olan

bilim dersi öğretmenine baktı. Adam otuz dakikadır L'eihir dilinde konuşuyordu, bu nedenle Cara da tarih kitabından sınıfın gerisinde kaldığı birkaç bölümü okumaya karar vermişti; belli ki hata yapmıştı.

Tabletini kucağına bıraktı. "Buyurun, Helm öğretmen?"

"H'ylo'ların üremesiyle ilgili anlatımımı kaçırdın," diyen adam çürümüş kiviye benzeyen tüylü kahverengi bir nesneyi Cara'ya doğru salladı. "Dersimi kaçırmanı gerektirecek kadar ilgi çekici olan konu nedir acaba?"

Cara'nın önündeki ahşap sırada oturan bütün öğrencilerle birlikte Jaxen ve Aisly de dönerek Cara'yı incelediler. Çoğu onun dilini bilmiyordu ama Helm'in sert ses tonu ilgilerini çekmeye yetmiş gibiydi. Öğretmenin yanındaki asistan sırasında oturan Dahla'nın yüzündeki sırtımdan ise özellikle mutlu olduğu okunuyordu.

Cara avuçlarını tuniğine sildi. Doğrusunu söylemek gerekirse en sevdiği tezi, yani insanların L'eihir soyundan değil L'eihrlilerin insan soyundan geldiğini ileri süren yeni ortaya atılmış bir tezi okuyordu. Cara'ya göre kanıtlar yadsınamazdı. L'eihrlilerin orijinal efsaneye bağlı kalmalarının tek sebebi, soy ağaçlarının Dünya'ya dayandığını kabul etmektense sekiz adet ayak parmaklarının hepsini kesip atmaya yeğlemeleriydi.

"Özür dilerim," dedi Cara. "Bir makale okuyordum."

"Ne üzerine?" diye sordu Helm bir bileğini diğer eliyle tutarak.

Cara tabletine bakarak yüksek sesle okudu: "Primat Bağlantı: L'eihr..."

“Soy Ağacı Üzerine Bir Tez,” diye kızın sözlerini tamamladı Helm. “Larish adında bir bilim adamının yazdığı bir tez L’eihrlilerin senin atalarının soyundan geldiğini, onların da hayvanlardan evrimleştiğini ileri sürmüş.”

“Aynen,” dedi Cara. “İnsanların ve L’eihrlilerin DNA’larının yüzde doksan sekizi şempanzelerinki ile aynı. Dünyalı bilim adamları hepimizin tek bir atası olduğuna ve milyonlarca yıl boyunca farklı şekilde geliştiğimize inanıyorlar. Ama L’eihr gezegeninde size yakın primatlarınız yok. Sanki bir uzaylı ırkı sizi buraya bırakıvermiş gibi. İnsanlardan farklı şekilde evrimleşmişsiniz ama bunun sebebi büyük oranda organize üreme programınız ve...”

“Şahane bir teori,” diye lâfını kesti Helm. Çenesinde küçük bir kas seğiriyordu. “Kendini insan bilimleri sınıfında mı zannettin?”

Cara hafifçe öksürdü. “Hayır, efendim.”

“Peki, Larish’in tezi sana yarınki sınavda yardım edecek mi?” diye soran Helm, dersleri ve sınav materyallerini kaydettiği beyaz kenarlı, öğretmenlere özel tabletini işaret etti.

“Hayır, efendim.”

“O hâlde belki de tabletindeki çevirmen fonksiyonundan faydalanıp önündeki konuya odaklansan iyi edersin.”

Cara görünmez olmayı dileyerek başıyla onayladı.

Ancak metnin yazıldığı dili anlaması Helm’in anlattığı dersi kavramasına yardımcı olmuyordu. Adamın kullandığı kelimeler *-genetik kapı, ters mikro-sıralama, ters biyoetnisi* te- Cara için bir şey ifade etmiyordu. Hiç bilmediği bir dil

deşifre etmeye çalışmak gibiydi bu. Cara bunu itiraf etmekten nefret ediyordu ama onun yeri bu sınıf değildi. Geriye doğru büyük bir adım atması ve L'eihl bilimi dersini alabilmek için ön koşul olan hazırlık derslerini alması gerekiyordu. Bu dersleri hazırlık okulundakilerle birlikte almak zorunda olması çok yazıktı.

Aklına bir fikir geldi.

Belki Aegis'in kreşinde çalışmayı talep edebilirdi. Bu şekilde bazı temel kavramları öğrenirdi. Ayrıca anneleri olmayan ve yapay rahimlerden alınarak doğruca yetimhane denebilecek bu yere getirilen çocuklar için çok üzülüyordu. Çocuklar inanılmaz tatlılardı ve Cara bakıcılarına çaktırmadan ufaklıklara sarılmak istiyordu.

Dersten sonra müdürün ofisine koşarak iş değişimi başvurusu doldurdu ve ardından başlangıç düzeyindeki engelli koşu parkuruna doğru iki kat hızla geri koştu, beden eğitimi hocasından önce derse yetiştiğini fark edince rahatladı. Adamın bir ismi vardı tabii ama Cara içinden ona Şeytan diye hitap ediyordu. Adam Cara'ya eziyet etmeye bayılıyordu. *Acı iyidir*, diyordu ona. *Acı yoksa demek sen yanlış yapıyor*. Şeytan'ın yabancı dili pek iyi değildi ama insanın başının etini yeme dilini akıcı bir şekilde konuşabiliyordu. Atkuyruğunu ekstra sıkı bağlıyor ve muhtemelen eğlence için kendini kırbaçlıyordu.

"Sweeeeeney."

İti an çomağı hazırla. Adam bir tırmanma duvarının ardından belirivermişti. Demek Cara buraya ondan önce gelmemişti. Harika. Bu da fazladan bir tur atması gerektiği anlamına

geliyordu. En azından kimse Cara'nın denge taşlarına takılıp düşmesini ve çalılara sürtünmesini izleyemeyecekti. Diğer klonların hepsi ileri düzey derslere geçmişti.

"Bugün biz yeni teknik denemek," dedi adam koca elleri ni ovuşturarak. "Sana zaman kazandıracak ve sen orta düzey derse geçecek," dedi ve eliyle tuniğinin cebine vurdu. "Ben omuzlarına *t'alar* bağlamak. Sen olur çok hızlı."

Adamın cebindeki bir sırt roketi falan değilse Cara daha hızlı olmasının mümkün olduğunu zannetmiyordu. "*T'alar* yer çekimini ortadan kaldıran bir cihaz mı?"

"Hayır," diyen adam elini cebine daldırdı ve basit, siyah bir şerit çıkardı. Ondan sonra Cara'nın hiç hoşuna gitmeyen bir şekilde gülümsedi. "Bu, *motivasyon*."

Bu kulağa hiç iyi gelmiyordu.

"İnsan ciğerleri," diye söze devam etti adam, "daha az hava taşıyabilir, doğru? Ama yine de vücut uyarıldığı zaman harika şeyler yapabilir," diyerek aheste aheste Cara'ya yaklaştı ve *t'alar*'ı omuzlarına tabanca kılıfı gibi yerleştirdi. "Sen parkuru koşacak, ben seni yukarıdan izleyecek," diyerek ağaçların içine inşa edilmiş küçük bir platformu işaret etti. "Ben zaman tutacak. Hızlanman gerektiğinde ben şöyle yapacak," diyen adam ellerini sertçe çırparak Cara'nın olduğu yerde sıçramasına sebep oldu.

Cara, ilk başta bir şey anlamadı. Ama bir elektrik akımı omurgasından aşağı hücum ettiğinde acıyla ciyakladı. Az kalsın altını ıslatacaktı. *T'alar* bir işkence aleti miydi yani? Vay canına, adam cidden şeytanın ta kendisiydi! "Bana elektrik

şoku vererek mi daha hızlı koşmamı sağlayacaksınız?” diye sordu.

Şeytan omuz silkti. “Eh, deneyeceğiz,” dedi. Cara’nın onu sağduyuya davet etmesine fırsat tanımadan tırmanma duvarını gösterdi. “Şimdi başla,” dedikten sonra ellerini çırttı.

Zzzttt!

Bir başka keskin elektrik dalgası içinden geçti ve Cara ip-leri gereğinden fazla sertçe çekilen bir kukla gibi önündeki duvara doğru sendeledi. İlk çıkış tahtasındaki tutamağı kav-rarken “Aman tanrım,” diye inledi. “Bu çok fena,” dedi ama durmadı. Tepeye ulaştıktan sonra ağırlığını aşağı verdi ve ayakları sert zemine değer değmez depar atmaya başladı.

Sonra karşısına denge taşları çıktı –bir adım aralıklarla zikzak çizecek şekilde dizilmiş ve her biri farklı yönlerde otuz derecelik açıyla eğik duran iki düzine yuvarlak levha. İlk taşın üzerine sağ ayağıyla sıçradı ve eğilerek ağırlığını dengeledi. sonra da vakit kaybetmeden ikinci ve üçüncü taşlara sıçradı. Taşlar arasındaki her seri sıçrayışında bütün işi bacaklarının yapmasına izin verdi ve kollarını iki yana açarak dengesini sağlamaya çalıştı. Önceden olduğu gibi duraksayıp kendinden şüphe etmedi. Zihnini boşalttı ve vücudunun direksiyona oturmasına izin verdi. Göz açıp kapayınca kadar son taşa ulaştı ve virajı koşarak geçip çarpma torbalarına yöneldi.

Zzzttt!

Düzeltilme: Virajı *depar* olarak geçip çarpma torbalarına doğru ilerledi ve ilk insan şeklindeki hedef görüldüğünde sola doğru yön değiştirdi. Vahşi bir savaş çılgılığıyla omuzları-

nı dikleştirdi ve torbaya çarptı. Darbenin gücü, hedefi yana çevirdi ve Cara, hedef zıplayarak geri gelmeden önce sağa doğru dalışa geçti. Burası parkurun en sevdiği blmyd. Her bir hedefi gözünde, kendisini aşağılayan bir ğretmen veya ki- birli bir klon olarak canlandırıyor ve öfkesi eriyip gidene dek hepsinin kibrini yere deviriyordu. Son torbaya ulaştığı zaman, şeytan'ın onuruna bu torbaya fazladan g uyguladı. Adam bunu anlamış gibi Cara'ya bir kez daha elektrik verdi.

Cara acıyla ciyakladı ve aniden içinde bir enerji patlaması hissetti; bu enerji sayesinde ileri atılarak koşmaya başladı ve bir buçuk kilometre uzunluğundaki dayanıklılık parkuru- nu tamamlayabildi. Bu noktadan sonra engellerin üzerinden rüzgâr gibi geçti ve son engele ulaştı: İp labirenti, diğer bir deyişle aç. Başının zerindeki halatı kavrayıp ağaçtan ağaa atlayan maymunlar gibi karşı tarafa doğru ilerlemek şöyle dursun, kafasını kaldıracak g bile kalmamıştı. Botları yere vilenmiş gibi durdu ve ileride görünen bitiş çizgisine baktı.

Hem çok yakındı hem de çok uzak...

Zzzttt!

Hıkırınėını bastıran Cara yukarı sırarak kalın halatı iki eliyle kavradı. İvme yaratmak için ayaklarını salladı ve bir sonraki halatı kavramak üzere ileriye doğru sallandı. Her ne kadar halat, tutuş g iyi olan bir malzemeden yapılmış da olsa parmaklarının yorgunluktan kaydığını hissedebiliyordu. Ama her yavaşladığında bir elektrik akımı kanına tekrar adrenalin pompalıyordu. Sahip olduğundan kendisinin bile haber

dar olmadığı o gücü kullanarak kendisini ilerlemeye zorladı ve nihayet karşıya geçti.

Hiç vakit kaybetmeden başı önde, bitiş çizgisine doğru atıldı. Kasları yanıyor, bacaklarını daha güçlü olmaya ve daha hızlı koşmaya zorlarken kalbi küt küt atıyordu. Eşiği geçtiğinde Şeytan'ın, "Sweeeeney! Sen en iyi zamanını yaptın; bütün Aegis'teki en iyi yirmi performanstan biri!" diye bağırıldığını duydu.

Cara nefes nefese kalmıştı. Belini bükerek dizlerini tuttu. Midesi bulanıyordu, üstelik sabah kahvaltısını çalıların içinde çıkarmıştı. Ama o an kendini tam bir rock yıldızı gibi hissediyordu.

Şeytan ağaçtan indi ve Cara'nın *t'alar* isimli koşum takımını çıkardıktan sonra sırtını içtenlikle sıvazladı. "Bol bol *l'ina ye*," dedi gururla. "Ve dinlenme yap. Yarın orta düzey derste biz görüşmek."

"Uyuyacağım." Nefes almaya çalıştı. "*l'ina yiyeceğim*." Nefes almaya çalıştı. "Anladım."

Cara, Şeytan'a el sallayıp lastiğe dönmüş bacaklarını ana binaya doğru sürükledi. Yemekhane on beş dakika sonra yemek çıkaracaktı; bu da on dakika içerisinde duş alıp giyinmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Avluya ulaştığı zaman vücudu kendisini toparlamaya başlamıştı. Troy'un da orada olduğunu fark etti ama ona el sallama zahmetine girmedi. Troy isimleri Odom ve Skall olan iki hıyarla bir çeşit sopa oyunu oynuyordu. Bu çocuklar genellikle Dahla ile birlikte takılıyorlardı. Dahla da bahçenin diğer ucundan onların oyununu izliyordu.

Her birinin elinde tahta bir sopa vardı ve rakiplerinin etrafında dönerek birbirlerini yere devirecek bir fırsat yakalamaya çalışıyorlardı. Oyuncuların vücudun sol tarafına vurmaları yasaktı ve sadece belden aşağı vurabilirlerdi. Koruyucu kıyafetler de giymiyorlardı üstelik. Sadece güçlü L'eihrliler bu sopa oyununu oynuyorlardı. Troy da şaşırtıcı bir şekilde bu oyunda son derece iyiydi. Her saldırıyı şimşek hızıyla savuşturuyor ve kendisi iki kat daha sert saldırıyor, Odom ve Skall'ı savunmada kalmaya zorluyordu.

Cara yaklaştı.

Troy siyah buklelerini atkuyruğu yapmıştı ve elindeki sopasını döndürdükçe kürek kemiklerinin arasından ter damlıyordu. Her zaman olduğu gibi Cara ağabeyinin vücudunu fazla incelemedi –çünkü ıyyy– ama Troy'un L'eihr gezegeninde oldukça kaslanıp irileştiğini fark etmeden de geçemedi. Ciddi ciddi güçlenmişti. Aegis'in en iri iki klonuna karşı kendini koruyabiliyordu. Odom ve Skall birlik olup ona saldırdıklarında bile Troy birine göbeğinden birine bacağından vurarak çocukları topallatarak geri göndermişti. Tereddüt etmeden sopasını iki çocuğun ayak bileklerinin arkasına sallayarak onları yere yıktı.

Cara ağabeyini alkışlamak için bütün gücünü spagetti makarnaya dönmüş kollarında topladı. Alkışlarken çılgınca, “Vay canına!” diye bağırdı. “Bravo Troy! Nasıl da...”

Birden bire sert bir cisim Cara'nın dizlerinin arkasına çarptı ve onu sertçe yere düşürdü. Gözlerini açtığında bej rengi gökyüzüne bakıyor ve güçlükle nefes alıyordu. Birkaç kez göz

kırıptıktan sonra dirseklerinin üzerinde doğruldu ve Skall'ın sopasıyla onu yere devirdiğini fark etti.

Skall ayağa kalkarken Dahla histerik bir kahkaha atmaya başladı. Parmaklarıyla Cara'yı göstererek onunla kendi ana dillerinde dalga geçiyorlardı. Olayı gören birkaç kişi de dalga geçme seansına katıldı ve Cara ağabeyinin de en yüksek kahkahayı atarak onlara katılmasını bekledi.

Ama Troy bunu hiç komik bulmamıştı.

Çocuğun gözleri kısıldı ve burun delikleri genişledi. Sopasını yere attı ve uyarıda bulunmadan atılarak omzunu klonun gövdesinin orta kısmına geçirdi. Skall ikinci kez kıcının üstüne oturdu ama bu, artık oyun olmaktan çıkmıştı. Troy elinin kenarıyla Skall'ın soluk borusunu vurunca çocuk öksürerek çimenlerin arasında öğürmeye başladı.

Odom koşturarak arkadaşının yardımına geldi ama Troy onu bir, *Donanmada bana adamın ciğerleri nasıl sökülür, öğretiler. Göstermemi ister misin?* bakışıyla durdurdu. Odom geriledi ve Skall boğazını ovuştururken Cara'ya kötü kötü baktı. Verdiği mesaj çok açıktı: *Ağabeyin seni her daim koruyamaz.*

"Hadi gidelim," diyen Troy, Cara'nın ayağa kalkmasına yardım ederek üniformasındaki çimleri silkeledi. Sonra bir kolunu Cara'nın omuzlarına dolayarak onu ön merdivenlerden çıkardı ve Aegis'in lobisine soktu. Cara'nın odasının kapısına ulaştıklarında onu bir kol boyu mesafede tutup bir yeri yaralanmış mı diye inceledi.

"İyi misin?" diye sordu.

"Evet, sadece biraz soluğum kesildi," dedi Cara. Troy'un

bundan hiç hoşlanmayacağını biliyordu ama yine de ağabeyi ne sarıldı.

Tam da tahmin ettiği gibi Troy kıpırdanarak geri çekildi. “İğrençsin, Pul biber. Ter içindeyim,” diyen Troy birkaç kez havayı kokladı. “Ve sen de leş gibi kokuyorsun.”

Cara koridordan lobiye baktı ve Odom, Skall ve Dahla’nın içeri girdiğini gördü. “Sence müdüre söylerler mi?” diye sordu. L’eihrliler kavga etmeyi hoş görmüyorlardı ve Cara, Troy’un o korkunç elektrikli kırbaçla kırbaçlanmasını istemiyordu.

“Sanmam,” diyen Troy gerinip parmaklarını esnetti. “Eğer gammazlamaya kalkarsa sana vurduğunu da itiraf etmek zorunda kalır. Çenesini veya gözlerini kapalı tutacaktır; öyle konuşuyorlar ya bunlar.” Bir şeyler daha söylemeye hazırlandı ama Elle yanlarına gelince birkaç santim dikleşip karın kaslarını şişirdi.

Elle ona bakma zahmetine girmede. “Sen neden hâlâ düşünu almadın?” diye sordu Cara’ya aceleyle. “Müdür herkesi yemek salonunda toplantıya çağırıyor. Geç kalmazsın.”

Cara iletişim küresini kaybetmediğinden emin olmak için cebini kontrol etti. “Bana bir uyarı gelmedi,” dedi.

“Gelmedi mi?” diyen Elle buna şaşırılmış gibi görünüyordu. “Mesaj birkaç dakika önce geldi.”

Cara iletişim küresini salladı ve içinde kopmuş parçaların tıngırtısını duyacağını düşünerek dinledi. “Belki de bozulmuştur,” dedi. Bu, Aelyx’e ulaşamamasını da açıklardı. “Müdür toplantının sebebini söyledi mi?”

Elle eliyle ağzını örterek sanki bu mesaj yüksek sesle söy-

lenemeyecek kadar ayıpmışçasına fısıldadı. “Öğretmen Helm. Tableti kaybolmuş. Birinin tabletini çaldığını düşünüyor.”

“Off,” dedi Troy. “Bu çok ağır bir suçlama. Hırsızlığın cezası idam değil mi?”

Elle, Troy’u ilk kez fark etmiş gibi görünüyordu. Çocuğun terli göğsünü inceleyip bir adım geri çekildi. “Evet ama kaç jenerasyondur idam cezası verilmedi. Halkımız hırsızlık yapmaması gerektiğini biliyor.”

“Eminim tabletini bir yerde bırakmış ve nerede bıraktığını unutmuştur,” diyen Cara bir avucunu klavyeye bastırdı. “Benim içeriden temiz giysiler almam lâzım.”

“Benim de,” diyen Troy, Elle’e doğru hoşça kal dercesine kafasını salladı ama kız onu görmezden geldi. Zavallıcık.

Elle aceleyle yemekhaneye yöneldi. Cara da bir havlu ve üniforma almak üzere hızla odasına girdi. İletişim küresini güvenli bir yere koymak amacıyla yastığının altına tıktı ama bunu yaparken kürenin başka bir objeye çarparak *tık* sesi çıkardığını fark etti. Ne olduğunu görmek üzere parmaklarını uzatınca soğuk, pürüzsüz metali hissetti. Yastığını kaldırıncı soluğu kesildi. Tam orada, yatağının üzerinde beyaz kenarlıklı bir tablet duruyordu.

Öğretmen Helm’in tableti.

Ah, *fasha*. Hapı yutmuştu.

Cara bunun ne anlama geldiğini fark ettiğinde yastık elinden kaydı. Helm’in tableti kazara onun yatağının üstünde bitirmemişti. Birisi suçu Cara’ya yıkmak için tableti oraya yerleştirmişti. Cezası idam olan bir suçu. Dahla bugünkü derste

Helm'e asistanlık yapmıştı; bu da demek oluyordu ki kızın tablete erişimi vardı. Ama Cara kızla toplamda on kelime bile konuşmamıştı. İnsanlardan *bu derece* nefret ediyor olamazdı, değil mi?

Cara ne yapması gerektiğini düşünerek yatağına çöktü.

Eğer tableti müdüre iade eder ve gerçekleri anlatırsa adam ona inanabilirdi ama inanmayabilirdi de. Sessiz Konuşmayı kullanarak korku duygularını yansıtabilirdi ama masumiyetini kanıtlayamazdı.

Belki Helm'in cihazındaki parmak izlerini silip sınıfa geri götürebilirdi. Klonlar ve öğretmenler yemekhanede toplanmışlardı, yani eğer hızlı davranırsa bu plan işe yarayabilirdi. Ama ya geç kalan birisi onu iş üstünde yakalarsa? Helm'in laboratuvarında, elinde adamın çalıntı tabletiyle yüzde bir milyon suçlu görünürdü. Hem video kameralar ne olacaktı? Midtown Lisesi'ndeki gibi koridorlardaki hareketleri kayıt altına alıp almadıklarını bilmiyordu.

Kesin olan bir şey vardı: Tableti burada bırakamazdı. Cihazı buraya yerleştiren her kimse müdürü de onun odasına yönlendireceği kesindi. Cara battaniyesiyle parlak ekranı ve metalik kapağı sildi, parmak izlerini yok etmiş olduğunu umuyordu. Aleti temiz bir havluya sardı ve hâlâ ne yapması gerektiğinden emin olamayarak koridora çıktı.

Serseme dönmüş bir şekilde boş lobinin gerisindeki yemekhaneye doğru baktı. Belki de tableti Helm'in sınıfına geri götürmek yerine banyoda bırakmalıydı ya da çamaşır tutuk me bacasından aşağı atmalıydı.

Bir dakika, temizleme bacası...

Tabii ya! Bunu nasıl daha önce akıl edememişti? Tableti bulmaları günler alırdı ve buldukları zaman da kimse bunu Cara ile ilişkilendiremezdi. En yakın bacanın kapağına doğru güçlkle ilerleyip kapak kolunu çekti.

“Merhaba, *Cah-ra*.”

Cara öyle bir irkildi ki neredeyse tableti yere düşürüyordu: hızla dönerek koridorun diğer ucundan yaklaşmakta olan Jaxen’i gördü.

Çifte *fasha*.

Jaxen, Cara’yı incelerken yüzündeki gülümseme silindi. “Sen iyi misin?” diye sordu.

Cara kanıtı göğsüne bastırıp bacadan uzaklaştı. Jaxen’den kurtulup toplantı başlamadan tableti yok etme şansı yüzde kaçtı?

Cara sessiz kalınca Jaxen onunla aynı boya gelmek için eğildi ve onu yakından inceledi. “Göz bebeklerin genişlemiş, yanaklarından kan çekilmiş ve boynunun aşağısında nabzının hızla attığını görebiliyorum. Sorun ne?”

Yüzde kaç mı? Sıfır. Tableti yok etmeyi başarsa bile Jaxen bu karşılaşmayı hatırlayacaktı ve Cara’nın karanlık işler çevirdiğinden şüphelenecekti. Seçim şansı yoktu. Gerçeği söylemek ve her şeyin yoluna gireceğini unutmak zorundaydı.

“Endişelenmeye başlıyorum,” dedi Jaxen. “Belki bir sağlık görevlisi çağırırsam iyi olacak.”

“Hayır!” diyen Cara bir elini uzattı ama çocuğa dokunmadan kendisini durdurdu. “Yardıma ihtiyacım var. Sanırım başım belâda.”

“Ne tür bir belâ bu?”

Kararını vermeden önce beni sonuna kadar dinleyeceğine söz ver. Yalan söylemeyeceğim, yemin ederim.”

Jaxen tereddüt etmedi. “Söz veriyorum. Bana güvenebilirsin.”

Cara güçlükle yutkundu ve havluyu açarak içindekini gözler önüne serdi. “Bunu yastığımın altında buldum. Ben almadım. Birisi beni suçlu göstermek için bunu odama koymuş belli ki.”

Jaxen’in kaşları havaya kalktı. “Kim yapar ki böyle bir şeyi?”

“Kim yapmaz ki?” diye sordu Cara. “Aegis’in yarısı beni burada istemiyor.”

Jaxen temizlik bacasına baktı ve bakışlarını tekrar Cara’ya çevirdi. “Sen de cihazı yok etmek üzereydin?”

“Evet,” diye itiraf etti Cara. “Başka ne yapacağımı bilemedim. Kimsenin bana inanmamasından korktum.”

Bunun ardından birkaç saniye boyunca Jaxen bir şey söylemedi. Sonra elini uzattı. “Cihazı bana ver. Müdüre götüreceğim. Böylece konu kapanır.”

“Ama nerede bulunduğunu sorduğu zaman ne diyeceksin?” diye sordu Cara. L’eihrliler Sessiz Konuşmayı kullanırken yalan söyleyemiyorlardı.

Jaxen tableti ondan aldı. “Müdür beni sorgulamaz. Ben Alona dışında kimseye hesap vermem.”

Cara gözlerini kaçırarak Jaxen’e teşekkür etti. Çocuğun ona inanacağını düşünmemişti.

Jaxen işaret parmağıyla Cara’nın çenesini yukarı kaldırdı. “Rica ederim. Eğer böyle bir şey yine olursa bana gelmeni

istiyorum.” dedi. Dokunuşu karşısında Cara kendini tuhaf hissetmişti ama hareketsiz durdu. “Anlıyor musun?” diye sordu Jaxen.

“Evet.”

“Güzel,” diyen Jaxen, onu azat ederek yemekhaneyi işaret etti. “Ben bunun icabına bakarım. Sen bir duş alıp sakinleş.”

Jaxen uzaklaşırken Cara midesinin neden hâlâ perende atmakta olduğunu çözmeye çalıştı. Tableti tam zamanında bulmuş ve potansiyel bir ölüm cezasından kurtulmuştu. Kendini on kilo hafıflemiş gibi hissetmesi gerekiyordu, endişeyle dolu değil.

Ancak duşlara ulaştığı zaman rahatsızlığının nedenini net bir şekilde anlayabildi: Artık hayatını Jaxen’e borçluydu ve ruhunun derinliklerinde Jaxen’in bunun karşılığında bir şey isteyeceğini biliyordu. Ama ne isteyecekti... Ve ne zaman?

YEDİNCİ BÖLÜM

“Eminim Jaxen yapmıştır,” diyen Aelyx yatağa tırmanarak Cara’nın görüntüsüne yaklaştı. Onu yavaşça yorganın altına çekip kollarına alabilmeyi dilerdi. “Son anda senin yardımına koşmuş olması çok manidar. O neden diğerleriyle birlikte yemekhanede değildi?”

“Bilmiyorum,” diyen Cara yatağının üzerinde bağdaş kurarak oturmuş, parmaklarıyla açık bıraktığı kızıl buklelerini tarıyordu. “Ama Jaxen insanları seviyor. Bana zarar vermek için bir sebebi yok. Yani demek istediğim ona tam anlamıyla güvenmiyorum ama...”

“İyi. Güvenmemelisin de,” dedi Aelyx. Jaxen, Cara’yı kendisine istiyordu; Aelyx bunu, haftalar önce o hıyarla Sessiz Konuşmayı kullandıkları zaman hissetmişti. Cara’nın kalbini fethetmek için onun kurtarıcısı olmaktan daha iyi bir yol olabilir miydi? Aelyx uzaktan bu duruma

müdahale edemiyordu. Zaten hiç kimse Yazgı'nın üyelerine hesap soramazdı. "Onu çok iyi tanımıyorum ama onda bir şeyler var..."

"Değişik bir şeyler," diye onun sözlerini tamamladı Cara. "Evet, bunu ben de fark ediyorum," dedi ve saçlarını kafasının arkasında döndürüp sabitledi. "O hangi Aegis'te büyümüş? Buradaki kimse bilmiyor."

Aelyx omuz silkti. Daha fazla Jaxen'dan bahsetmek istemiyordu. "Klavyenizi değiştir ki sen ve Elle dışında kimse odaya girmesin."

"Değiştirmiştim."

"Tekrar dene. Ayrıca asla yalnız kalmamaya çalış," dedi Aelyx. Jaxen, Cara'yı kendisine borçlu çıkarma çabalarına kesinlikle devam edecekti. "Sessiz Konuşmayı kullanarak masumiyetini kanıtlayabilecek birilerinin sürekli olarak nerede olduğunu bilmesi lâzım. Örneğin Elle."

Cara başparmağının tırnağını kemirmeye başladı. "Burada yaşamaya alışmanın zor olacağını biliyordum ama böyle bir şey beklemiyordum," deyip yastığını kucağına alarak üzerine kapandı. "Masumiyetimi kanıtlamak mı? Artık hayatım bu şekilde mi olacak?"

"Hayır," dedi Aelyx. Cara'nın böyle düşünmesine izin veremezdi. En büyük korkusu fikrini değiştirerek Dünya'ya dönmesiydi. "Bu sadece geçici bir durum. Koloniye gittiğimiz zaman her şey değişecek. Göreceksin."

"Umarım haklısındır."

"Neler hissettiğini anlıyorum," dedi Aelyx. "Ben de sürekli

korumalarla geziyorum. L'özentilerin bile yanıma yaklaşmasına izin vermiyorlar,” dedi. Bu karara karşı çıktığından değildi hani. “Her gün başka bir şehirdeyiz ama etrafı dolaşamıyoruz. Syrine’le beraber bütün gece otelde oturuyoruz.”

Cara’nın yüzünden bir gölge geçti. “Yani her dakikayı beraber mi geçiriyorsunuz?”

Aelyx cevap veremedi. Syrine yatak odasının kapısını iki kez tıklattıktan sonra açtı ve beraberinde mutfaktan kavrulmuş et kokusu getirdi. Kendi ana dillerinde, “*L’ina*’mız hazır,” diye ilan ettikten sonra Cara’nın üç boyutlu görüntüsünü fark ederek onun diline geçti. “Ah, özür dilerim. Merhaba, *Cah-ra*. L’eihr gezegeninde hayat nasıl gidiyor?”

“Şahane,” dedi Cara ters ters.

Syrine geri geri odadan çıkarken Aelyx’e görüşmesi bitene kadar tabağını sıcak tutacağını söyledi. Syrine odadan çıkar çıkmaz Cara meşum bakışlarını Aelyx’e çevirdi.

“Syrine sana *l’ina* mı yaptı?” diye sordu.

“Eğer buna *l’ina* denirse,” dedi Aelyx. “Buradaki malzemelerle ne kadar yapılabilirse işte...” derken Cara’nın, Syrine’in dediklerini anlamış olduğunu fark ederek sözlerini yanda bıraktı. “Aaa, L’eihr dilini öğrenmeye başlamışsın!”

“Ne zamandan beri?”

Aelyx anlamamıştı. “L’eihr dilini ne zamandan beri mi öğrenmeye başlamışsın?”

“Ne zamandan beri,” dedi yine Cara. Aelyx zekâ özürlüy-müş gibi bir tonlanmayla, “Syrine sana yemek yapıyor?”

"Bilmem," diyen Aelyx, Syrine'in çocuk hastanesini ziyaretinden bu yana kaç gece olduğunu saydı. "Sanırım son ıkı gündür." Syrine iki gecedir ona, insanların dediğı gibi bariz bir "zeytin dalı uzatma" çabasıyla *l'ina* ikram etmek konusunda ısrar ediyordu. Arkadaşlıklarını yeniden inşa etmek adına Aelyx kendisini kızın pişirdiğı yemekleri yutmaya zorluyordu ama kolay olmuyordu.

"Neden yapıyor bunu?" diye sordu Cara.

"Zeytin dalı uzatıyor. Yani ya öyle ya da beni öldürmeye çalışıyor," diye dalga geçti. "Yaptığı yemekler neredeyse seninkiler kadar kötü."

Nutku tutulan Cara öksürür gibi bir ses çıkardı. Ağzı bir karış açık kalmıştı.

Ne olmuştu ki? Yanlış bir şey mi söylemişti? Cara yaptığı berbat yemeklerle ilgili şakalar yapmaya bayılırdı. "Yaptığın bazlama ekmeğinin Dünya'da yaşamı bitirebileceğini söyledin," dedi Aelyx.

Ancak Cara, beklediğı gibi gülmedi. Yanaklarındaki kızarıklık yükselerek saç çizgisine kadar çıktı. Dişlerini sıkarak "Kapatmam gerek," diye tıslayıp bağlantıyı kesti. Aelyx onu tekrar aramaya çalıştı ama Cara bu aramayı reddetti.

Aelyx dişi insanların aklının nasıl çalıştığını anlamadığının farkındaydı. Gözlerini kapatarak aralarında geçen konuşmayı zihninde tekrar canlandırdı. Syrine'in yemeğın hazır olduğunu bildirmesinden sonra bir şeyler ters gitmiş gibi görünüyordu. Sorun bu olabilir miydi? Başka bir dişi ona yemek ikram ettiğı için Cara kendisini tehdit altında mı hissediyordu? Bu

bir insan için bile saçma bir şeydi ama Aelyx bu işlerden ne anlardı ki?

David'e sormaya karar verdi.

Korumasını oturma odasında, yemek alanından sürükleyerek getirip pencerenin yanına yerleştirdiği sandalyede otururken buldu. David elindeki dergiyle hafif bir duman tabakasını dışarı yollarken dondurucu bir rüzgâr süite girdi. Çocuk gülümseyerek kafasını mutfaktaki Syrine'e doğru salladı ve "En azından bu kez yangın alarmını öttürmedi," diye fısıldadı.

Syrine kafasını kapıdan uzatarak Aelyx'in gözlerine baktı. *L'ina'nı masaya getiriyorum. Sanırım bu sefer oldu!*

Kanı çekilen Aelyx kızın heyecanına karşılık vermek için gülümsedi. Yemeğin kokusuna bakılacak olursa, yemek kesinlikle "olmamıştı".

David kahkahasını bastırmaya çalıştı. "Sana acısam mı, senden nefret mi etsem, bilemiyorum."

"Nefret mi?" diye sordu Aelyx, kahve masasının önündeki koltuğa oturarak. "Yemeğimi seninle paylaşayım da gör. O zaman nefretini nereye yöneltmen gerektiğini anlarsın."

"Evet, dün geceki yemek kömüre benziyordu," dedi David. "Ama hayret bir şey, birader. Bak kaç tane hatun peşinden koşuyor," diyerek parmaklarıyla saymaya başladı. "L'eihl gezegeninde bekleyen Cara'n var. Mutfakta o güzelim saçlarını süpürge eden Syrine var. Bir de her gün sana iç çamaşırlarını gönderen yüzlerce hayranı var," deyip zarf ve paket yığınlarıyla dolu posta sandığını işaret etti. "Bunu en iyi ben bilirim. Sana gelen postaları ben kontrol ediyorum."

“Gerçekten mi?” diye sordu Aelyx. Bir haberleşme biçimi olarak iç çamaşırlarını mı yolluyorlardı yani? İnsan davranışları bazen onu gerçekten hayrete düşürüyordu. “Hayranlardan gelen mektupları neden okumadığımı hatırlattığın için sağ ol,” diyen Aelyx başparmağıyla arkasındaki mutfağı işaret etti. “Syrine’*e* gelince, biz arkadaşız. Hatta arkadaş bile sayılmayız.”

David elindeki dergiyi sallamayı kesti. Yüzü aydınlanmıştı “Emin misin?” diye sordu.

“Kesinlikle,” diyen Aelyx hafifçe başının yanına vurdu. “Biz buradan iletişim kuruyoruz, unuttun mu? O beni kardeşi gibi görüyor. Eğer farklı bir şey hissetseydi bunu bilirdim.”

“Hmm. Demek öyle...” diyen David kafasını eğerek iki elinde çatal bıçak, kolunda da dengeye oturttuğu bir tabakla yürüyen Syrine’i süzdü.

Aelyx, arkadaşının gözlerindeki parlak bakışları tanımıştı. “Boşuna zahmet etme,” diye fısıldadı. “Syrine insanlardan nefret ediyor.”

Dudakları çarpık bir gülümsemeye kıvrılan David kızı izlemeye devam etti. “Henüz beni tanımıyor da ondan. Ben cazibemi kullanmaya başlayayım da gör.”

Çocuğun hiç azalmayan özgüveni Aelyx’e neden buraya geldiğini hatırlattı. “Sana bir şey sorabilir miyim? Dişiler hakkında çok şey biliyor gibi görünüyorsun.”

“Evet,” dedi David sırtarak. “Ve sana söyleyebileceğim ilk şey, kendilerine ‘dişiler’ denmesinden hoşlanmadıkları. *Kızlar* de yeter.”

“Tamam o zaman. Kızlar,” diyen Aelyx, Syrine’in getirdiği

tabağı alarak kıza teşekkür etti. “Sanırım Cara bana sinirlendi ama neden olduğunu anlamadım,” deyip çatalını kararmış bir parça ete sapladı. “Syrine’in neden bana yemek yaptığını sorup durdu. Sorun bu olabilir mi?”

David küçümseyici bir kahkaha atarak Aelyx’i sorduğu so-
nuya pişman etti. “Sen ciddi misin?” dedi David.

“Evet.”

“Tabii ki sinirlenmiş kız,” diyen David ses tonunu yumuşattı ve postaları koydukları sandığı gösterdi. “Birader, kadınlar sana dantelli tangalarından başka şeyler de gönderiyorlar. Geçen hafta altı tane evlenme teklifi ve bir düzine kaçırılma talebi geldi mesela. Kız arkadaşın başka bir gezegendeyken sen buradasın ve etrafın azgın kızlarla çevrili. Şimdi de birlikte yaşadığın kız sana yemekler yapmaya başlıyor. Kendini güvende hissetmediği için Cara’yı suçlayabilir misin?”

Aelyx hiç bu açıdan düşünmemişti ama David’in tezini değerlendirdiği zaman Cara’nın neler hissettiğini anlayabiliyordu. Ama kalbindeki yer için Cara’nın rakibi yoktu. Onun bunu görmesini nasıl sağlayabilirdi?

“Syrine’in güzel bir kız olması da cabası,” diye ekledi David, karşılıksız aşkını düşününce yüzüne yerleşen sırıtmayla. “Her kız kıskanır onu.”

Syrine gözlerini devirip bakışlarını Aelyx’inkilere kilitledi. *Bize yemek yapmam Cara’yı gerçekten üzüyor mu? Ne kadar garip bir tepki. Başka nasıl yemek yememizi bekliyor ki?*

Aelyx düşüncelerini engellemeye çalıştı ama tabağından kötü kokulu bir buhar dalgası döne döne yükselip midesini

bulandırdı. Hiç istemediği hâlde duyduğu tiksinti Syrine'in zihnine aktı.

Ah, tanrılar aşkına. Syrine'in gözleri fal taşı gibi açıldı. *Yemeklerimi hiç sevmiyormuşsun! Sadece beni idare etmek için yiyormuşsun! Aelyx'e açıklama şansı tanımadan tabağı kucağından çekip aldı ve dışarıdan yemek ısmarlamakla ilgili bir şeyler mırıldanarak mutfığa döndü.*

David ıslık çaldı. "Kızlar hakkında pek bir şey bilmiyor olabilirsin ama onları kızdırmak konusunda uzman olduğun kesin. Ne yaptın öyle?"

Aelyx ellerini öfkeyle havaya kaldırdı. "Dürüst davrandım."

"Offf," diyen David dişlerinin arasından derin bir nefes aldı. "İlişkiler hakkında öğrenmen gereken ikinci şey de tam olarak bu. Her zaman gerçekleri söylememek gerekir."

Aelyx ona bir anlamda katılıyordu. Eğer Syrine'in duygularını incitmek için yalan söylemiş olsaydı ikisini de bu rahatsız duruma düşmekten kurtarmış olacaktı. Ama bu tür aldatmacalar genelde Aelyx'in sorunlarını daha da içinden çıkılmaz hâle getiriyordu. İttifaka son vermek için kurdukları komplo Eron'un hayatına mâl olmuştu.

David yanılıyordu. Aelyx'in tecrübelerinden öğrendiği kadarıyla gerçekleri mutlaka, her zaman söylemek gerekirdi.

"Gidip Syrine ile konuşsam iyi olacak," dedi.

"Bol şans," dedi David, yine dışarı duman savurarak. "Aa bu arada," diye ekledi postaların bulunduğu kutuya bakarak "şunları oku bence. Mektuplardan bazıları çok ürkütücü ama güzel mektuplar da geliyor," diyerek omuz silkti. "Turnemiz

hâlâ devam ediyorken bu şekilde hayranlarıyla iletişime geçmen iyi reklam olur.”

Aelyx, David’e hak verdi. “Sonra bakacağım.”

Mutfğa yöneldi ve burada Syrine’i, kollarını dirseklerine kadar sabunlu suya sokmuş vaziyette, bulaşıkları yıkamak veya ovmak yerine sadece köpüklere bakarken buldu. Kız hiç hareket etmeyince Aelyx tezgâh üzerinde kendisine bir yer açarak oturdu.

“Bunlar ilkel cihazlar,” dedi Aelyx, botuyla fırını ocağı işaret ederek. “Malzemeler de bize yabancı. Sen benim yapabileceğimden çok daha iyi bir iş çıkardın. Ben tosttan daha karmaşık bir şey hazırlamayı beceremedim.”

Syrine bir homurtuyla karşılık verdi ve Aelyx’in yanından sertçe bir yıkama bezi aldı.

“Burada etler çok yoğun,” dedi Aelyx. “Pişirme şekli de farklı.”

“O kadar da farklı değil,” diye nihayet cevap verdi Syrine, suyun altındaki bir nesneyi ovalarken.

“Ama beceri kazanmak zaman alır,” diyen Aelyx, kızın anlamasını sağlamak için bir kıyaslamaya başvurdu. “Sence Cara ya da ağabeyi bizim Aegis’teki mutfağımızda kusursuz bir rosto pişirebilirler miydi?”

Syrine burnundan soludu. “Elbette, hayır. Onlar insan.”

“Asıl noktayı kaçıyorsun. Yemek pişirmek seni mutlu ediyorsa alıştırmaya devam et ama bunu benim için yapma.”

Syrine lavaboya bakmaya devam ediyordu. “Ben bunun

hoş bir jest olacağını düşünmüştüm. Belki de hiç zahmet memeliydim.”

“En hoş jest ne olurdu, biliyor musun?” diye sordu Aelyx. “Uzay aracında olanlar için basit bir özür. Tüm istediğim bu.”

Kız kesinlikle özür olmayan duyulmaz bir şeyler gevelediğinde Aelyx pes edip mutfaktan çıktı. Sabunlu ellerini pantolonuna silerek hemen peşinden gelen Syrine onu şaşırtmıştı.

Gözlerini Aelyx’in gözlerinden kaçırarak “Şu aptal hayran mektuplarını ayırmana yardım edeyim,” dedi.

Aelyx hayretler içerisinde kafasını salladı. Syrine neden basit bir özrü dile getiremiyordu ki?

Oturma alanındaki David’in yanına gittikleri zaman, açık pencereden gelen soğuk hava içerideki dumanı temizlerken çocuğun odanın diğer ucuna yerleşmiş olduğunu gördüler. *Sports Illustrated* gazetesinin üzerinden ikisine baktı. “Her şey yolunda mı?”

Syrine her zamanki gibi onu duymazdan gelerek postaların bulunduğu kutuyu odanın ortasına sürükleyip içindekileri kilimin üzerine boşalttı.

“Mektupları ayıracağız,” diye açıkladı Aelyx. “Seni de Tanga Sorumlusu olarak atıyoruz.”

Syrine kıs kıs gülüp yığının içerisinde geniş bir zarf çıkardı.

“Ah, bekle,” diyen David doğrulup gazetesini kenara attı. “Aklıma bir şey geldi.”

“Bu ağırmış,” dedi Syrine, elindekini sallayarak. Zarfın içinden birbirine çarpan metalik parçaların çınlaması yük-

eliyordu. "Bunun içinde saten veya dantel yok. Bunu ben açayım "

David ellerini uzatarak "Hayır, bir dakika! Bu partiyi güvenlik taramasından geçirmeyi unuttum. Her zaman bomba arama köpeklerine koklatırım..." derken, Syrine zarfın üst kısmını yırtarak açmca sözü yarıda kesildi.

Sonra her şey bir anda oluverdi.

David koltuktan sıçrayarak zarfı Syrine'in ellerinden aldı. Açık pencereye doğru koşarak paketi dışarıya savururken sa-vaş botları sert, ahşap parke üzerinde gıcırdıyordu. Yarım sa-niye sonra sokaktan bir *bom* sesi yükseldi ve süitin ön cephe-sindeki bütün pencere çerçeveleri şangırdadı. Aelyx ve Syrine birbirlerine boş boş bakarken David ellerini duvara dayamış vaziyette güçlükle nefes alıyordu.

Kimse konuşmuyordu —ne yüksek sesle ne de başka bir şe-kilde. Aelyx'in zihni şahit olduğu şeylere bir anlam vermeye çalışıyordu. Bütün bunları rüyasında görmediğinden emin ol-mak için birkaç kez gözlerini kırptı ama rüzgârla birlikte içeri giren barut kokusundan başka değişen bir şey olmamıştı.

Syrine'in açtığı şey gerçekten bomba mıydı?

Kızın düşünceleri de Aelyx'inkilerle aynı olmalıydı. *Ben hayal görmedim, değil mi?* diye sordu Syrine.

Hayır, sanırım görmedin.

Hâlâ sersemliğini üzerinden atamamış olan Aelyx, pencere kenarına yürüyerek dışarı sarktı ve birkaç kat aşağıdaki kaldı-rıma gözlerini kısarak baktı. Hangi şehirde olduklarını hatırla-yamıyordu ama sokak ışıkları kaldırında parıldayan şarapnel

parçalarını aydınlatıyor ve Aelyx'in inkâr edebilmeyi dilediği gerçekleri doğruluyordu. Mektubu gönderen amacına ulaşmış olsaydı bu sivri uçlu metal parçaları Aelyx'in kafatasına saplanmış olacaktı. Syrine bu gece, sadece Aelyx'in mektuplarını açtığı için ölebilirdi.

David hızlı düşündüğü için Yüce Ana'ya şükretti –ve de Ulusal Muhafızlar aşağıdaki sokağı yaya trafiğine kapatma kararı aldığı için. Aksi hâlde, David zarfı dışarı fırlattığında birileri yaralanabilirdi.

Koridordan güvenlik görevlilerinin boğuk komutları duyuldu, sonra ön kapıyı yumruklamaya başladılar. David onları içeri alırken bornozuna sarılmış, bir eliyle gözlerini ovuşturmakta olan Stepha sendeleyerek oturma alanına çıktı.

Aelyx bu saldırının ne anlama geldiğini fark edince olduğu yerde donakaldı. Stepha'nın genel müdüre ne söylediğini hatırladı: *Hayatlarımıza kastetmeye yönelik herhangi bir girişim, aramızdaki bütün ilişkileri sonlandırır.*

Tanrılar aşkına, bu olamazdı.

Bu, Eron'un katledilmesinin ardından insanoğluna verilen ikinci şanstı. Yazgı, bu bombalı saldırıyı öğrenir öğrenmez insan ırkını kaderine terk edecekti. Cara'nın halkı ölecekti. Milyarlarca masum insan sanki hiç var olmamış gibi silinip gidecekti.

“Bu gürültü de neydi?” diye sordu Stepha, gözleriyle birden bire dolan odayı tarayarak. “Beni derin uykumdan uyandırdı.”

Daha önce her zaman mutlaka gerçeklerin söylenmesi ge-

rettiği sonucuna ulaşmış olsa da Aelyx'in ilk içgüdüğü yalan söylemektir. Ama ne kadar uğraşsa da sokağa dağılmış kanıtları silmek için bir açıklama üretemedi.

Esas duruşta komutanına rapor veren David'in kolları titriyordu. "Efendim, ben mektupları tarama şansını bulamadan hayranlardan gelen mektuplardan biri kızın eline geçti. Görünüşe bakılırsa ev yapımı bir bomba," derken sesi çatlayınca sakinleştirici bir nefes almak üzere duraksadı. "Tüm sorumluluk bana ait. Güvenlik taraması yapılmadan önce postayı içeri getirmemeliydim."

Bütün gözler yüzlerce renkli zarfın içinde dizleri üzerinde oturmaya devam eden Syrine'e çevrildi. "Beni sen kurtardın," diye fısıldadı David'e. "Bombayı kendi ellerine aldın." İnana-mıyormuşçasına kafasını salladı ve tekrar etti: "Öylece kendi ellerine aldın."

"Gidiyoruz!" diye haykırdı komutan parmaklarını şaklatarak. "Herkes dışarı! Otel tahliye ediyoruz!" Adamlarından birine bomba ekibiyle irtibata geçmesini emretti, sonra da David'e güvenli eve ulaşana kadar "uzaylıların" yanında kalmasını söyledi.

"Ama ben giyinik değilim," diye itiraz etti Stepha. "İletişim küremi almam lâzım."

"Kusura bakmayın, Büyükelçi. Sonra alırsınız," diyen komutanın işaretiyle iki asker, Stepha'nın iki yanına geçip adamı sürüklercesine koridora çıkardılar.

Syrine'in elini tutarak onları takip eden Aelyx'in umutları yeşermişti. Büyükelçi iletişim küresi olmadan Yazgı ile temasa

geçemezdi. Süite dönme vakti gelene kadar Aelyx'in Steph'a'ı bu görüşmeyi yapmama konusunda ikna etmesi gerekecekti

“Resmen kendi ellerine aldım,” diye onuncu kez tekrarladı Syrine. Güvenli evdeki yatağında kıpırdanarak sırtından kanatlar çıkmasını beklercesine David’e bakıyordu. “Kollarını kaybedebilir ve kan kaybından ölebilirdin. Bunun farkında mısın?”

David duruşunu bozarak burnunun kemerini sıktı. Yüksek sesle nefes aldı ve yavaşça geri verdi. “Sizi korumak benim görevim. Kafam havaya uçsaydı da aptallığımın cezasını çekseydim keşke.” Aelyx’e yalvaran bakışlar attıktan sonra kapıdaki nöbetine kaldığı yerden devam etti.

“Her şey yolunda,” dedi Aelyx yastığını Syrine’e uzatarak. “Güvendeyiz. Kimseye bir şey olmadı.” Büyükelçi de duysun diye bunları yüksek sesle söylemişti. “Gözlerini kapatıp *K'imsha* yapsana biraz?” diye öneride bulundu. Bu meditasyon sanatı duygu dalgalarıyla başa çıkabilmesini sağlıyordu. Eğer Dünya’dayken alıştırmalarını yapmaya devam edebilseydi belki de geçen ayki sinir krizini yaşamayabilirdi.

Syrine beklenmedik bir şekilde, görüşlerini öğrenmek istercesine David’e baktı.

“Kesinlikle,” dedi David ve neredeyse kamuflaj şapkasını düştürecek bir hareketle başını salladı. “Sen şu kısmet şeyini yap.”

K'imsha,” diye düzeltti Syrine.

“Aynen. Ondan yap.”

“Tamam. Deneyeceğim,” dedi kız ama dizlerinin altına bir vastık yerleştirip yatakta uzanır uzanmaz birden doğrularak “Yapamıyorum. Aklımda bir sürü şey dönüyor,” diye ekledi.

David başını öne eğerken Aelyx, odanın diğer ucunda tüylü bornozuyla somurtmakta olan Stepha’ya döndü.

“Büyükelçi,” dedi Aelyx çekingen bir şekilde. “Syrine’in de belirttiği gibi, Asker Sharpe kendi hayatım büyük tehlikeye atarak ikimizin de hayatını kurtardı.”

“Öyle,” dedi Stepha bornozunun yakalarını çekip benekli pijamalarını kapatarak. “Arabada da belirttiğim gibi, Asker Sharpe’a minnettarım.” Kaşlarını indirerek, *Bana ne söylemeye çalışıyorsun kardeşim?* diye sordu.

Aelyx yalan söyleyemeyeceğine göre doğrudan konuya girmesi gerektiğini düşündü. *Yazgı’nın bu geceki olayları yanlış yorumlayarak bizi gereğinden erken geri çağırmasından endişeleniyorum.*

Yanlış yorumlayacak bir şey yok, dedi Stepha. *Bu, hayatınıza kasteden üçüncü girişim.*

Aslında bu dördüncüydü ama üçün dördün ne önemi vardı? *Şu anda güvendeyiz... ve bunu bir insana borçluyuz. Yazgı o insanı ölüme terk etmeyecek mi?*

Belki, dedi Stepha. *Belki de onu koloniye alırlar ve türünün geri kalanını hak ettikleri gibi yeryüzünden silinmeye terk ederler. Her ne olursa olsun bunu öğrenmeleri gerekiyor, hem de hemen.*

Aelyx büyükelçinin kararlı olduğunu hissetti ve onu kararından vazgeçiremeyeceğini anladı. Strateji değiştirme

zamanı gelmişti. *O hâlde fikirlerimi öne sürmek için Yazgı ile bir görüşme talep ediyorum. Bu benim vatandaş olarak hakkım.*

Elbette, diyen Stepha'nın ses tonundaki kesinlik açıkça duyuluyordu; Aelyx'in İhtiyarların fikrini değiştirebileceği ne kesinlikle inanmıyordu. İstersen şimdi arayabiliriz onları. Kendi dilimizde konuşuruz. Böylece insan askerler neler konuştuğumuzu anlamaz. Küren yanında mı?

Aelyx küresini sürekli yanında taşırdı. Büyükelçi bunu biliyordu. Küreyi çıkardı ve havaya kaldırarak parolasını söyledi.

Temas kur, diye emretti Stepha. Bir numaralı öncelik kodunu gir ki hemen toplansınlar.

Aelyx kendisine söyleneni yaptıktan sonra küresini yatağının yanındaki masaya koydu ve Syrine ile beraber kullandıkları karyola başlığına yaslandı. Odadaki altı kişiden –üç L'eihir ve üç insan asker– sadece Syrine, kendisiyle aynı endişeleri paylaşıyordu. Göğsü aşırı bir hızla inip kalkıyor ve bacakları huzursuzca kıpırdanarak yatağı sallıyordu. Syrine'in bileğini tuttu ve iki parmağıyla kızın damarlarında hızla atan nabzını kontrol etti.

“Bana bak,” diye fısıldadı. Syrine dediğini yaptığında, “İyi misin?” diye sordu.

Syrine konuşmak yerine bilincini Aelyx'e açtı. Aelyx'in sorunun ne olduğunu tespit etmesi uzun sürmedi. Bomba olayı Syrine'i korkutmakla kalmamıştı; Eron'un öldüğü gün Fransız güvenlik görevlisinden kaçarak uzay mekiğine saklanması

dair anıları da gün yüzüne çıkarmıştı. Aelyx kızın eylemlerini sanki oradaymış gibi görebiliyor, o ormana kaçarken kalbinin korkuyla çarpmasını, gözlerine batan gözyaşlarını, Eron'u yani hayatında âşık olduğu tek erkeği kaybetmenin nefes kesen acısını hissediyordu. Geçen haftalar boyunca Dünya'da kendini yine güvende hissetmeye başlamıştı. Bu geceki saldırı bu güveni darmadağın etmişti.

Burada asla güvende olamayacağız, dedi Syrine, Aelyx'e. Eve gitmek istiyorum.

Gözlerini kapa, dedi Aelyx. K'imsha'nı yap.

Uzanmasına yardım etti ve Syrine nefeslerini düzene sokmaya çalışırken onu izledi. Bu zihin egzersizleri işe yaramış olmalıydı çünkü dakikalar sonra nabızı yavaşladı ve uykuya benzer bir transa girdi.

"O iyi mi?" diye fısıldadı David.

Aelyx omuz silkti. "Şimdilik," dedi. Sonrası için emin değildi.

Kısa bir süre sonra Aelyx'in iletişim küresi Yazgı'dan mesaj geldiğini bildiren özel, yüksek bir frekansla seslendi. Aelyx yataktan kalkıp anahtar sözcüğünü fısıldayarak odanın diğer ucuna yürüdü. Stepha'nın yanındaki boş sandalyeye oturdu ve küreyi önlerindeki masaya koydu.

Karşılarında on minyatür beden belirdi: Jaxen ve Aisly, sekiz buruşuk İhtiyarın yanında gençlikleriyle kontrast oluşturuyorlardı. Alona standart selamlama jestiyle iki parmağını havaya kaldırdı ve bütün grup adına konuşmaya başladı: "Size nasıl yardımcı olabiliriz, kardeşlerim?"

Stepha selamlamaya karşılık verdi. "Son konuştuğumuzda, gençlerimize bir saldırı daha düzenlenirse ittifak müzakerelerini sonlandıracağınızı söylemişsiniz. Bir başka suikast girişi mi daha olduğunu bildirmekten büyük üzüntü duyuyorum."

"Girişim mi?" diye sordu Alona. "Girişimin başarısız olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Ne mutlu ki evet," diyen Stepha kapıda bekleyen askerleri işaret etti. "Aelyx ve Syrine zarar görmediler. Genç bir asker. "

Alona elini kısaca sallayarak Stepha'nın sözünü kesti. "O hâlde bu olayı görmezden geleceğiz."

Stepha'nın ağzı, Aelyx'in hissettiği şoku yansıtarak bir ka-
nış açık kaldı.

Alona diğer İhtiyarlara danışmamıştı. Aelyx'in merhamet dilenmesini bile dinlemeden kararını bir anda vermişti. Aelyx'in umduğu cevap buydu ama bu, mantıklı değildi. L'eihir gezegeninde yaşadığı on sekiz yıl boyunca Yazgı'nın bir suçu görmezden geldiğine hiç şahit olmamıştı.

"Anlayamadım," dedi Stepha.

"Gençlerimiz güvende," diye cevap verdi Alona. "Müzakereler devam edecek. Başka bir konuda yardıma ihtiyacınız var mı?" diye sorarak onları azat etmiş oluyordu.

"İl... ın," diye geveledi Stepha. "Hayır."

"Kutsal Ana sizi korusun ve kollasın," diyen Alona iki parmağını kaldırıp bağlantıyı bitirdi.

Aelyx ve büyükelçi şaşkınlık içinde bakiştılar.

Bombalı mektuptan ucuz kurtuldukları zaman olduğu gibi, Aelyx bütün görüşmeyi rüyasında görüp görmediğini merak

etti Şikâyet ettiğinden değildi ama L'eihrlilerin bütün istedikleri yeni genetik materyal ise neden bu terör eylemlerini hoş görmeye devam ediyorlardı ki? İnsan DNA'sı kolayca elde edilebilirdi, koloniciler de öyle.

Aelyx, Yazgı'nın insanlardan en başta açıkladıklarından daha fazla şey isteyip istemediğini merak etmekten alamadı kendisini. Ayrıca durum böyleyse Aelyx'in halkı bu ittifaktan gerçekte ne kazanmayı umuyordu?

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Bebekler Cara'nın hatırladığı kadar kötü kokmuyorlardı. Baştan ayağa kadar kokladığında yolun ilk yarısında güzel kokuyorlardı aslında.

Burnunu, küçüğün bal rengi kıvrıcık saçlarına gömdü ve tatlı kokusunu derin bir nefesle içine çekti. Ufaklık yatağının korkuluklarını kavrayıp ayağa fırlarken kocaman gülümseyip gözleriyle Cara'yla iletişim kurmaya çalıştı. Çocuğun düşünceleri karman çormandı ama Cara onun, parlak turuncu saçları karşısında büyülendiğini ve onları parmaklarına dolamak için çıldırdığını hissedebiliyordu. Minik klon, tatlılığıyla Cara'nın kalbini eritiyordu; zekâsı ise inanılmazdı. Bu kreş görevi hiç de fena değildi. Belki Cara bir gün kendi çocuklarına bakardı... yıllar yıllar sonra.

Yandaki beşikten "Cah-ra," diye seslendi Elle. "O çocuğu koklamayı bırak da gel, bana yardım et. Bu çocuk hasta," der-

ken çocuğun pantolonunun arkasına baktı ve tiksintiyle çekildi. “Her iki taraftan da.”

Koku onun olduğu tarafa doğru yayılırken Cara burnunu kapattı. Hayali çocukları bir kenara bırakmak lâzımdı. Belki de Sweeney soyunu Troy’un devam ettirmesi gerekcekti. Yol göstermesi için başbakıcıya bakınca yaşlı kadın cesaretlendi. rici bir biçimde kafa salladı.

“Zavallılık,” diyen Cara bir elini çocuğun alnına götürdü. Ateşi yoktu. “Onu karantinaya mı almamız gerekiyor?” diye sordu. Aegis’in bulaşıcı hastalıklara ilişkin çok katı politikaları vardı ki burada birlikte yaşayan çocuk sayısı düşünülünce bu gayet mantıklıydı.

“Virüs kaynaklı bir hastalıksa, evet. Bakteri veya gıda kaynaklıysa, hayır,” diyen Elle cebinden plastiğe sarılı uzun, beyaz bir kaşığa benzeyen bir cisim çıkardı. “Dışkısını analiz edince göreceğim.”

Ah, iğrenç. Cara bunu görmek istemiyordu.

Zavallı Elle, tıp konusunda deneyimli olmasına rağmen her an öğürecekmiş gibi görünüyordu. Yeni görevi yüzünden, gece yarısı tuvalet ziyaretleri de dâhil olmak üzere sürekli Cara’nın yanında bulunması gerekiyordu. Ama bebek bezi teftişleri bu görev tanımının üzerinde ve ötesindeydi.

“Seni de bu işin içine çektiğim için özür dilerim,” dedi Cara, bebeğin kıyafetlerini çıkararak.

“Sorun değil,” diyen Elle, toplama cihazını bebek bezinin içine daldırdı. “Tıp eğitimimi tamamlamak için kreşte çalışmam gerekiyordu zaten.” Numunenin üzerini kapatırken yüzünü buruşturdu. “Bundan sonsuza dek kaçamazdım.”

“Çocuklardan pek hoşlanmıyorsun galiba?”

Çocuğu yakınlardaki bir tezgâha götürerek ayağıyla bir pedala bastı ve lavaboyu ılık suyla doldurdu. “Küçüklerden hoşlanmıyor değilim. Sadece onlarla tecrübem yok.”

“Hiç mi?” diyen Cara, çocuğun kirli çarşaflarını çıkarıp sonik arındırma tankına attı. “Hiç çocuk bakmadın mı?”

Elle güldü ama Cara bunun nesinin komik olduğunu anlamamıştı. “Herkes küçük çocuklarla çalışmaya uygun değildir.”

Eh, öyleydi tabii. Çocuklar sinir bozucu olabiliyorlardı ama mademki L'eihrliler insanların üreme yöntemini taklit etmek istiyorlardı, o hâlde yavrularına bakmayı da öğrenmeliydiler.

“Yapay rahim uygulamasına son veriyorlar, değil mi?”

“Genetik bilimcilerimiz rahimlerin işlevine aylar önce son verdiler,” dedi Elle. Bebeği, pastırma festivaline giden bir domuz ürkekliğiyle yıkarken üzerine sıçrayan sulardan kaçtı.

“Etrafta hiç yeni doğmuş bebek olmadığını fark etmedin mi?”

“Bana bırak,” diyen Cara kalçasıyla Elle’i kenara iterek yıkama işini bitirdi. “Yani yakın zamanda hiç bebek gelmeyecek mi? Bu, jenerasyonlar arasında tuhaf bir boşluğun oluşmasına sebep olmaz mı?”

“Olmaz,” diyen Elle sağlık çantasını açtı ve kaşık şeklindeki cihazı bir test aletine yerleştirdikten sonra ellerini temizledi. “En yaşlı klonlar neredeyse yirmi yaşındalar. Gelecek sene atandıkları mesleklerin kışlarına gidecekler ve *l’ihan*’larını bulup onay aldıklarında doğurganlık baskılayıcılarını deaktive edeceğiz.”

Cara lavabonun altından bir havlu aldı. "Ne baskılayıcıları?"

"Bileğinin altındaki nano-çip," diye açıkladı Elle, "aynı zamanda yumurtlamayı da durduruyor. Üremen için onay verildiğinde ben bileğini tarayarak ayarları tersine çeviriyorum."

Üremesi için onay verildiğinde mi? Damızlık inek miydi o? "Peki ya çocuk istemiyorsam?"

Elle çocuk bezi uzatırken kaşlarını çattı. "Neden yeteneklerini bir sonraki nesle aktarmak istemeyesin ki? Çocuk doğduktan sonra zaten onun yükünü çekmek zorunda kalmıyorsun."

Cara, bebek tekrar altını kirletmeden bezi takma işine odaklanmak zorundaydı ama çocuğun altını sağlama alır almaz bebeği kucağına alarak hızla Elle'e döndü. "Bana hiçbir şeyin değişmeyeceğini mi söylüyorsun? Bebekleri doğurup doğurup öylece Aegis'e mi verecekseniz yani?"

Dudakları hakarete uğramış gibi ayrılan Elle irkildi. "Sanki yaptığımız günahmış gibi anlatıyorsun. Ben bu Aegis'te yaşadıklarımla birlikte büyümekten gayet memnundum. Kendimi hiçbir şeyden mahrum kalmış gibi hissetmedim," diyen Elle, Cara'nın kollarında sıkıca tuttuğu bebeğin sırtını sıvazladı. "Sen yavruna evinde bakmak istersen belki kolonide bunu yapmana izin verirler. Orada daha insan tarzı bir yaşam biçimi modellemeyi umduklarını duymuştum."

Cara kollarında mengene gibi sıkıdığı bebeğin üzerindeki kavrayışını gevşetti ve bebeği giydirmek üzere alt değiştirme masasına doğru serseme dönmüş bir biçimde ilerledi. Yani eğer bir gün çocuk sahibi olmaya karar verirse ve de Yazgı

onun "üreme" talebini onaylarsa çocuklarını yanında tutmasına izin verilebilirdi de verilmeyebilirdi de, öyle mi? Her ne kadar Elle olayı farklı bir yöne çekmeye çalışsa da bu sapkınca bir şeydi.

İçinden bir ses, *Belki de Troy haklıdır. Belki de sen gerçekten buraya ait değilsindir*, diye fısıldadı ama Cara kafasını sallayarak bu düşünceyi uzaklaştırdı. Bunun bir önemi yoktu. Zaten büyük bir ihtimalle çocuğu da olmayacaktı.

Elle yaptığı numune testinin sonuçlarını okuyup gülümse-di. "Haberler iyi. Bu gıda kaynaklı bir hastalıkmış," diyerek çocuğun saçlarını karıştırdı ve Cara'ya, "Sen onu giydirip elektrolitlerini yenilerken ben de kreş mutfağının çalışanlarını uyarayım," dedi. Sonra odadan çıkarak sürekli Cara'nın yanında olma kuralını ihlâl etti.

"Önemli değil," dedi Cara kollarındaki neredeyse çınlıçp-lak yumağa. "On dakikalığına belâdan uzak durabilirim," di-yerek bir parmağıyla bebeğin yumuşak, tombul yanağını ok-şadı. "Değil mi ufaklık?"

Çocuk, Cara'nın tuniğine kusarak cevap verdi.

Yakınlardan yumuşak bir kahkaha yükseldi ve başbakıcı aceleyle gelerek bebeği aldı. Kadının yüzü çizgilerle kaplı an-cak yumuşak hatlıydı, gülümsemesi bu kasvetli öğleden son-rayı bir fener gibi aydınlatıyordu. Yaşlı jenerasyondakilerin birçoğunun aksine bu kadının gözlerinde hayat, diğerlerinin kaybettiği o kıvılcım vardı. Cara'ya merhum büyük annesi O'Shea'yı hatırlatıyordu. Bu nedenle Cara ona o andan itiba-ren *Nine* lakabını taktı.

“Böyle kusmukla vaftiz edilince gerçek bir bakıcı olur insan.” dedi Nine ağır aksanıyla. Nazik eliyle Cara’yı koridora doğru itti. “Çamaşırhanede temiz tunikler var.”

Cara göğsünü nemli bir bezle silip üzerini değiştirdikten sonra kreşe döndü. Birbirine bitişik olarak dizilmiş ve bebekler sosyalleşebilsin diye saydam bölmelerle birbirinden ayrılmış, şeffaf beşiklerden başlayıp geniş odayı gözleriyle tarayarak Nine’yi aradı. Bakışları buradan çeşitli istasyonlara; özellikle besleme, alt değiştirme, banyo yaptırma, zihinsel uyarım, açık oyun alanı, hatta fiziksel temas faaliyetlerine ayrılan yerlere kaydı. Yüzyıllardır yapılan araştırmalar, bir çocuğun beyinsel gelişimini en üst düzeye çekmek için ihtiyaç duyulan dokunma miktarının tamı tamına ne olduğunu L’eihrlilere göstermişti ve bakıcılar, gereğinden bir dakika bile fazla şefkat göstermiyorlardı.

Cara odada bir tane bile salıncak, beşik veya sandalye bulunmadığını fark etmişti. L’eihrliler kişinin kendi kendini yatıştırma becerisine büyük önem verdiklerinden bebeklerin rahatlamak için harekete ihtiyaç duyarak büyümesini istemiyorlardı. Yeni doğan bebek yoktu ama söylentilere göre buradaki bebekler ilk iki ay boyunca çok ağladıktan sonra mücadeleden vazgeçiyorlardı. Bunu düşünmek Cara’nın içini acıtıyordu. Bir kişinin ruhunu, tazecik bedeninden böylesine söküp almak hiç doğru değildi.

“Buradayız, Bayan Sweeney,” diyen Nine, pencerenin önünde Cara’ya el salladı. Öğleden sonra güneşi içeri sızarak yerdeki paspasın üzerinde sırtüstü yatan iki bebeği aydınlatıyordu.

Cara hasta bebeği aramaya devam ederek kreşi dolaştı ve çocuğu nihayet besleme istasyonlarından birinde, duvara bağlı plastik bir torbadan renksiz bir sıvı emerken buldu. Bebeğe doğru hareketlendi. "Elektrolitlerini ona ben verebilirim."

Nine ilk önce şaşırmış gibi göründü ama sonra yüzünde Cara'nın ne demek istediğini anladığını gösteren bir ifade belirdi. "Ah, olmaz, Bayan Sweeney," dedi ve sanki Cara çocuğun kanını akıtmayı önermişçesine şiddetle başını salladı. "Çocuklar beslenirken onları asla kucağımıza almayız. Yiyecek ve rahatlık kavramlarının birbiriyle ilişkili olduğunu düşünmelerini istemiyoruz."

L'eihir Gezegeninin Çatlaklar Yurdu Olduğunu Gösteren On Şey isimli listeye eklenecek bir madde daha. "Ama yiyecekler gerçekten de rahatlatıcıdır," dedi Cara. Annesinin zencefilli ekmeğinin kokusu hâlâ Cara'yı cennete ışınlama gücüne sahipti. Ayrıca hiçbir şey berbat geçen bir günün stresini, birkaç kare bitter çikolata gibi yok edemezdi.

"Bu, Dünya'da geçerli olabilir," dedi Nine, "ama burada yiyecekleri, bedenlerimiz için yakıt olarak görürüz. Bundan ötesi değil. Yemeklerimiz bizi besler ama her ne kadar biz bu tecrübeden hoşlansak da yemek yemek bir zevk alma aracı veya teselli bulma yöntemi değildir."

L'eihir gezegenindeki yemekler bu kadar tatsız tuzsuz olmasaydı, Nine'nin fikri farklı olurdu belki de.

Ama kadın, L'eihirlilerin alıştıkları yemeklerle teselli bulmamaları konusunda yanıltıyordu. Öğrenci değişimi programı sırasında Aelyx, Cara'nın annesi ne zaman rosto yapsa neşele-

niyordu; içindeki besleyici maddeler için değil, rostonun tadı *l'ina*'ya benzediği için. Her bir lokma, onu hiçbir tür proteinin başaramayacağı şekilde besliyordu. Syrine, Aelyx'in odasına girip de onun en sevdiği yemeği pişirdiğini söylediği zaman Cara bu yüzden sinirlenmişti. Güzel bir yemek sevgiyle yapıldı; tabii Cara asla *güzel* denebilecek bir yemek yapmayı becerememişti ama yine de öyleydi.

Cara hasta bebeğe doğru dönerken gözlemlerini kendine sakladı. "Ama çocuk pek iyi değil. Fazladan bir sarılma ona iyi gelebilir, değil mi?"

Nine'nin yüzündeki gülümseme, *seni aptal insan*, diyordu ama yine de pes etti. "Besin takviye torbasını bitirdikten sonra onu bir kere kucağına alabilirsin."

Cara beklerken yerdeki paspasın üzerinde diz çöktü ve minik bacaklarıyla tekmeler savuran, ellerini yumruk yapmış, gözlerini kocaman açarak güneş ışığında dans eden toz zerreciklerine bakan iki bebeğe gülümsedi. Bebeklerin yüz hatlarının tıpatıp aynı olduğunu fark etti; dudakları hafif asimetrikti ve ikisinin de çenesinde gamzeleri vardı.

"Bunlar ikiz mi?" diye sordu Cara. O ana kadar birbirine tıpatıp benzeyen iki klon görmemişti. Aelyx genetik bilimcilerin bir jenerasyonda aynı arşivi asla iki kez kullanmadığını söylemişti.

"İyi bir gözlemcisin," diye cevap verdi Nine. "Bunlar yapay rahimlerde döllenmiş son bebekler."

"Neden iki taneler? Çok mu yetenekliler?"

"Öyle de diyebiliriz," diyen Nine'nin bakışları dalgınlaş-

n ve dudaklarında gülümsemeye benzer bir ifade belirdi. “O arşivden klonlanan son klonu hatırlıyorum. Bu Aegis’te büyümüştü. Çok nazik bir çocuktuk, hep gülümserdi. Diğer herkesi kendisine çekmişti, herkesle arkadaştı. Onun yeteneği, empati kurabilmesiydi.”

Nine’nin çocuktan bahsederken geçmiş zaman kullanmasına bakılırsa ya mesleki kışlalara taşınmış ya da ölmüş, diye düşündü Cara.

“Dünya’da yaşadığı zaman zarfında onunla sen de tanıştın sanıyorum,” diye devam etti Nine. “Adı Eron’du.”

Tüyeri diken diken olan Cara, Elle’in geri gelmemiş olduğundan emin olmak için odaya şöyle bir göz gezdirdi. Oda arkadaşının ihtiyaç duyduğu en son şey, ölen *l’ihan*’ının çifte reenkarnasyonu ile tanışmaktı. Cara aynı durumda kendisinin nasıl hissedeceğini hayal etmeye çalıştı ama böyle bir şeyi hayal bile edemiyordu.

Kendisine yakın olan bebeğe baktı. “Bunun Eron olduğuna inanamıyorum,” dedi.

“Değil zaten,” dedi krom rengi gözlerini çocuğun üzerinde gezdiren Nine. “Bu, Mica,” dedikten sonra diğer bebeğin kolunu okşadı. “Bu da Ilar.” Gözlerinde manidar bir bakış vardı. “Eron öldü. O arşivden yeni döller üretebiliriz ama onlar kendi tecrübeleri ile şekillenecekler. Her klonun hayattaki yolu birbirinden farklıdır. Senin ve benim, Eron olarak tanıdığımız genç adam sonsuza dek gitti.”

Doğal olarak Elle yanlarına gele gele tam da o anda gelmişti. Şaşkınlıkla gözlerini kırptırırken *Eron* sözcüğünü

dudaklarında sessizce şekillendirdi. Birkaç saniye sonra taşlar yerine oturmuş olmalı ki beti benzi atmış vaziyette ikizlerden bir birine, bir diğerine bakmaya başladı. Gözleri ıslanıp kederi yüzeye çıkmaya başlarken boğazındaki hareket güçlkle yutkunduğunu gösteriyordu. Ama Elle tam da kendisinden beklendiği gibi duygularını derinlere gömdü ve çenesini sertçe sıktı.

“Bizim gitmemiz gerekiyor,” dedi Cara, Nine’ye. “Belki yarın daha büyük çocuklarla ilgilenebiliriz.” *Kreşten ve Eron’un gülümsemesinden uzakta*. “Bu şekilde bilim konusunda bazı temel şeyleri öğrenebilmeyi umuyorum.”

“Elbette,” dedi Nine. Bunu Cara’ya söylemiş olmalıydı ama konuşurken Elle’e bakıyordu. “Seni durduran engellerle yüzleşmeden yolunda ilerleyemezsin.”

Bu kesinlikle Elle’e verilen bir mesajdı ama kızcağız bunu odalarının mahremiyetinde düşünse daha iyi olurdu. Cara paspastan kendini iterek kalktı ve oda arkadaşını nazikçe çekti. Elle’in bedeni bu fiziksel temas karşısında gerildi ama Cara koluna girerek kendisini kreşten dışarı doğru yönlendirirken şikâyet etmedi. Ana asansörler yerine Aegis’in en uzak ucundaki merdivenleri tercih edip birinci kata indiler.

Botlarının yankıları sessizliği doldururken Elle, Cara’nın bakışlarından kaçınarak konuşmak istemediği mesajını veriyordu. Cara bu kaçınma taktiğini biliyordu. Yıllar önce annesi ikinci tur kemoterapi seanslarına başladığında ve babası hastane ziyaretlerinden sonra eve gelmeyi bıraktığında, o da bu taktiği kullanmıştı. Sonra Troy, donanmaya katılmayı bahane

edip uzaklaşarak Cara'yı normal hayata bağlayan son ipi de kesip atmıştı. Arkadaşları ona iyi olup olmadığını sormayacak kadar akıllıydılar.

Ancak koridorlarına ulaştıklarında sakinliğini korumak için mücadele etme sırası Cara'ya geldi. Yolun ortasında Troy'un eşyaları duruyordu: İki tane kamuflaj spor çantası ve kapağında SWEENEY, ABD DENİZ PİYADELERİ yazılı siyah bir bavul.

Cara'nın botlarının tabanı yere yapışiverdi. O ana kadar Troy'un bu sefer kendisini terk etmeyeceği umuduna tutunarak onun gidişini düşünmemeyi başarmıştı.

Troy'un kapısı tıslayarak açıldı ve çocuk koridora bir çanta daha çıkardı. Sonra öldürücü darbe geldi, Cara'nın göğsüne isabet ederek nefes almasını güçleştiren son kurşun.

Troy saçlarını kesmişti.

Troy'un uzun siyah buklelerinin yerini standart, asker tıraşı almıştı. Noel sabahı Troy'un babasına söylediklerini hatırladı, *Roma'da Romalılar gibi...* Kamuflaj üniforması, neredeyse sıfıra vurulmuş saçları ve boynunda şingirdayan künyeleriyle Troy'un üzerinde L'eihir gezegenine ait hiçbir şey kalmamıştı.

Cara'yı görünce gözleri kocaman açıldı. Tek kelime etmeden, hiç kımıldamadan ayakta duruyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Elle.

Elle elbette bunu anlamıyordu. L'eihirliler aile bağları kuruyorlardı. Genleri ancak kurdukları arkadaşlıklar kadar bağlıyordu onları birbirlerine; tabii arkadaşlık kurarlarsa. Elle ve Aelyx kardeşten ziyade iki arkadaş gibiydiler.

“Bir şey olmadı,” dedi Cara, bakışlarını Troy’un üzerinden ayırmadan. “Sen git. Ben de bir dakikaya geliyorum.”

Troy birden botlarının bağcıklarına karşı derin bir ilgi duymaya başlamış, sol botunun bağcıklarını yeniden bağlamak üzere eğilmişti. “Selam,” dedi sonunda. “İyi ki yakaladım seni.”

İyi ki yakaladım seni. Bu demek oluyordu ki eğer karşılaşmasalardı Troy hoşça kal demeden gidecekti.

“Yapma böyle, Pul biber,” diyen Troy hâlâ yere eğilmiş vaziyette elini kısa saçlı kafasında gezdirdi. “Bana öyle bakma.”

Nasıl bakacaktı? Gülümseyerek hoşça kal diye el mi sallayacaktı?

Cara’nın sessiz kalması üzerine Troy ayağa kalktı. “Elimden bir şey gelmiyor. Er ya da geç gitmem gerek,” diyen Troy’un mavi gözleri Cara’nın kilitlendi. “Çünkü ben buraya ait değilim. İkimiz de değiliz.”

“Kolonide kendime bir hayat kurabilirim,” diye üsteledi Cara. Bu söylediği kendisine de gerçekçi gelmiyordu ama yine de buna inanmak zorundaydı.

“Benimle birlikte eve dön,” dedi Troy. “Toplayacak eşyan da yok. Herkesin seni nasıl özlediğini biliyorsun, özellikle de annemin.”

Troy’un teklifi Cara’yı itiraf etmek istediğinden fazla cezbediyordu ama kafasını salladı. “Yapamam,” dedi. L’eihrliler Eron öldükten sonra ittifak sürecini bitirme noktasına gelmişlerdi. Onları tekrar denemeye ikna eden Cara olmuştu. “İttifak çok önemli,” dedi.

“Ayrıca âşıkısın, değil mi?” diyen Troy’un ses tonu dalga geçer gibiydi. “Hayatının aşkını bulduğun için burada kalıyorsun.”

“O da var,” diyen Cara kollarını vücuduna doladı ve gözlerini kırıştırarak görüşünü bulandıran yaşları kovmaya çalıştı. “Öyle ya da böyle, ben gidemem.”

Troy başını çevirip yüksek sesle küfretti. Ellerini iki yana açtı. “Donanma emir verir, öneri değil. Ne yapmamı bekliyorsun, onlara hayır mı diyeyim?”

Cara’nın boğazına bir düğüm oturmuştu ama yutkundu ve bir şey söylemeyi reddetti. Zaten ne derse desin, Troy gidecekti. Yalvarmak bir işe yaramayacaktı.

“Ne?” diye üsteledi Troy. “Ne yapayım ben?”

“Bilmiyorum,” dedi Cara boğulurcasına. O, yeni kurulacak bu koloniye katılma kararını vermişti ama Troy böyle bir karar vermemişti. Troy’dan kalmasını istemeye hakkı yoktu.

Troy tekrar küfredip kendisini bırakarak alnını küt diye duvara çarptı. Birkaç saniye boyunca sessiz kaldı. Sonra ani bir hareketle spor çantalarından birine uzandı. Cara onun çantalarını alıp lobiye gidişini izlemeye hazırlanarak burnunu çekti.

Ama Troy böyle yapmadı.

Çantasının fermuarını açıp içinde iletişim küresini aradı. Parolasını mırıldandıktan sonra Dünya’daki birliğiyle temas kurdu. Komutanı aramasına cevap verdiğinde Troy abartılı bir şekilde iç çekti. “Affedersiniz, efendim. Ulaşım aracımı kaçırdım. Birkaç hafta sonrakine binmek zorunda kalacağım.”

Cara ağabeyinin mazeretler gevelemesini ve özür dileme-

sini dinlerken yanaklarından akan sıcak gözyaşları görüşünü engelliyordu. Islak bir bulanıklığın arkasından sınıf arkadaşlarından bazılarının yanından geçtiğini görüyordu ama onların başlarını sallamalarını veya kendisini aşırı duygusal bir aptal olmakla itham etmelerini umursamıyordu. Ne düşünürlerse düşünsünlerdi. Cara yalnız değildi –en azından şimdilik– ve önemli olan tek şey buydu.

Troy iletişim küresini spor çantasına tıkarak doğruldu ve ellerini kalçalarına koydu. “Umarım mutlusundur. Oraya gittiğim zaman komutan bunu burnumdan fitil fitil getirecek.”

Cara bir saniye daha beklemeden kollarını ağabeyinin boynuna sımsıkı doladı. Islak yüzünü ağabeyinin omzuna gömdü ve tarçınlı şeker kokusuyla tıraş losyonunun kokusunu içine çekti. Troy’un onu birazdan geri iteceğini bildiğinden ciğerlerini tamamen onun kokusuyla doldurdu.

“Tamam, tamam,” diyen Troy, Cara’nın sırtını birkaç kez sıvazladı ve koridorda yanlarından geçen klonlara bakıyormuş gibi yaptı. “Hanımlar yanlış bir fikre kapılacaklar sonra. Eğer iki hafta daha burada kalmak zorundaysam en azından bunun tadını çıkarayım.”

Cara onu gülerek bıraktı ve tuniğiyle gözlerini kuruladı. “Oyununu bozmak istemem tabii, seni çapkın.”

“Ah, demek çapkınım ben!”

Cara omuz silkti. “Çapkın biri gibi kokuyorsun, orası kesin.”

Eliyle Cara’ya ateş eder gibi bir işaret yaptı ve elini kapının klavyesine götürdü. Birlikte Troy’un bütün çantalarını

içeri sürüklediler. Sonra da Cara kendi ekstra besin takviyesi paketini ona verdi.

“Teşekkürler,” diyen Troy minnettarlığını belirtircesine kafasını sallayıp Cara’nın atkuyruğunu çekti. “Aptal.”

Bu hakaret karşısında Cara’nın yüzü parladı. Bunun kulağa bu kadar hoş geleceğini hiç tahmin etmezdi. “Rica ederim.”

O gece yeni bir blog güncellemesi yaparken Cara’ya ilham geldi. Troy’un bunu okumayacağını biliyordu –onun sitesini hiç ziyaret etmiyordu– ama Cara için bir önemi yoktu. Bütün evrendeki kardeşlerle paylaşmak istediği bir umut mesajı vardı.

12 Ocak, Çarşamba

Ağabeyler: Eşek Şakalarından Öte

Eğer tek çocuk değilseniz, her türlü kardeş işkencesinden haberdarsınızdır: Parmak eklemlerini kardeşinin kafatasına gömme, parmağını ıslatıp kardeşinin kulağına sokma, havluyla vurma, tükürüğe batırılmış işaret parmağını burnundan bir milim ötede tutarak “dokunmuyorum ki” deme çılgınlığı. Arkadaşlar, insanın şakacıktan pantolonunun indirilmesi ne demek, gayet iyi bilirim. Ağabeyim gençler ligi futbol takımının önünde şortumu aşağı indirdiği gün, ipli şort giymeyi bıraktım. Ama sizlere kafanızın klozete bastırılmasının ötesinde başka bir hayat olduğunu anlatmak istiyorum. Buna şu anda inanmayabilirsiniz ama kardeş işkencecileri gün geliyor

büyüyor ve hatta –bunu söylediğime inanamıyorum–
faydalı hâle gelebiliyorlar!

Yok daha neler mi diyorsunuz?

Öyleyse okumaya devam edin.

Benim ağabeyim bir Amerikan Deniz Piyadesi. (O-HA!)
Donanmaya iki yıl önce katıldı ve o zamandan beri kendisini
pek sık göremedim. Ama L'eihrlilerin değişim programı için
beni seçtiklerini öğrendiğinde ağabeyim buraya gelmeye
ve benim rehberim olmak için L'eihr kültürünü öğrenmeye
gönüllü oldu. Geçtiğimiz iki hafta içerisinde de bana şunları
öğretti:

Hocalarımın sesini helyum çekmiş Umpa Lumpalar*
gibi duyabilmek için, çevirmen işlevi olan kulaklıklarımın
ayarlarını nasıl değiştireceğimi. Sesleri Lollipop Guild**
gibi geldiğinde uzaylı öğretmenler o kadar da korkutucu
olmuyorlar.

Hangi böcekleri ezmemem gerektiğini. Burada, savunma
mekanizması olarak, kokarcaların yanında gül bahçesi gibi
kokacağı leş gibi bir koku salgılayan bir tür böcek var.
Ağabeyim lobide bir tanesini ezdiği zaman bunu acı bir
şekilde tecrübe ederek öğrenmiş ve bütün Aegis'i tahliye
etmek zorunda kalmışlar. Beni uyarmasaydı aynı hatayı ben
de yapabilirdim ama uyardı.

* İngilizce'de Oompa Loompas. Ronald Dahl'a ait Charlie'nin Çikolata Fabrikası romanında bulunan, çalışmalarının karşılığında sınırsız kakao kazanan cüceler.

** 1939 yapımı bir Amerikan fantastik müzikal filmi olan Oz Büyücüsü'nde yer alan cüceler.

İŞGALCİ

Yıllar boyunca tam bir dangalak gibi davranmış olsa da beni seviyor. Bu kulağa çok bayağı gelebilir ama doğru. Ağabeyim buraya gelmek için gönüllü olmasının sebebinin ışık hızında seyahat eden ilk insan olmak olduğunu söylüyor ama bence bundan çok daha fazlası var. Midtown'da da L'eih gezegeninde de birinin küçük kız kardeşine işkence etmesine izin vermeyeceğini gösterdi. Bunu sadece kendisi yapabilir. Ve ben de bunun için onu seviyorum.

Yani Dünya'daki sizlere sesleniyorum: Bu gece kardeşlerinize sarılın ama sırtlarına "Beni tekmele!" yazısı yapıştırmak için değil.

Cara Sweeney tarafından yayınlandı

DOKUZUNCU BÖLÜM

Aelyx ölümden dönmek konusunda bu kadar başarılı olacağını hiç tahmin etmezdi. Çocukken kendisine tercümanlık, yani görünüşte sıkıcı olan bir görev verildiğinde çok içlerlemişti. O, genetik laboratuvarında veya yeni gezegenler ve bilinmedik türler keşfeden seyyah uzay mekiklerinde bir iş istiyordu. Macera ve keşif yapmayı arzuluyordu. Kelimeleri yorumlamaktan ibaret olan işinin bu suikast girişimleri ile sonuçlanacağını kim bilebilirdi ki?

En son saldırı yaratıcıydı aslında. Bomba timi binayı tarayıp güvenliği sağladıktan sonra, Aelyx ile sözde ailesi süitlerine dönmüşler ve akşam yemeği için yemek odasındaki masaya yerleşmişlerdi. Syrine yemek yapmaya olan ilgisini kaybetmişti –tanrılara şükürler olsun– böylece onlar da dışarıdan yemek sipariş etme alışkanlıklarına geri dönmüşlerdi.

Syrine ağzına bir Çin böreği götürürken David onu durdurup yemek siparişini kimin verdiğini sordu.

Syrine siparişi Aelyx'in verdiğini zannediyordu. Aelyx ise siparişi verenin Syrine olduğunu düşünüyordu. Büyükelçi siparişi verenin kendisi olmadığını; zaten kendisinin Çin yemeklerini sevmediğini söylüyordu. David yemekleri kutulara geri koyup bir devlet kurumuna göndermiş ve burada yapılan testlerde, yemeklerde striknin bulunduğu tespit edilmişti. O zamandan beri Aelyx yemek yapmayı öğrenme sorumluluğunu kendi üzerine almıştı.

Stepha yine bu suçu Alona'ya bildirmiş ve Alona, *kimse zarar görmediyse bir önemi yok*, diyerek bu eylemi yine affetmişti. Aelyx'in yaşaması veya ölmesi kadının umurunda değildi sanki. Hatta kadın daha da ileri giderek Aelyx ve Syrine'in imajlarını yenileme ve onları LİKİH üyelerine sevimli gösterme çabalarını iki katına çıkarmak konusunda ısrarcı olmuştu. Artık Aelyx'in devlet tarafından atanan, Blaze isiminde bir kriz dönemi iletişim uzmanı ve imaj danışmanı vardı.

Bir imaj danışmanı! Sanki son moda bir saç kesimi her şeyi düzeltecekmiş gibi.

İşin tuhaf yanı LİKİH'in suikast girişimlerini üstlenmeyi reddetmesiydi. Artık hiçbir şey anlamlı gelmiyordu. Sanki şu çok sevilen çocuk kitabındaki gibi, bir tavşan deliğinden aşağı düşmüş ve kendini alternatif bir boyutta bulmuştu... ve bu alternatif boyutta bir imaj danışmanı vardı.

"Vay canına, cidden çok yetenekliyim," dedi Blaze, Aelyx'in saçına yapışkan bir madde sürerken. Yaşını hiç belli

etmeyenlerdendi o da ama Aelyx'in yanağından bir büyük anne edasıyla makas aldı. "Ama seni güzel göstermek hiç de zor değil tabii, değil mi tatlım?"

Tanrılar aşkına, ölsem de kurtulsam.

"Tamam mıyız?" diyen Aelyx, bir sonraki röportajı için hazırlıkların tamamlandığı oturma odasını işaret etti. Bu sefer hükümet, Cara'nın annesi ve babasını da röportaja katılmaları için Kansas'a getirtmişti. Ya da en azından Aelyx şu an Kansas'ta olduklarını düşünüyordu. Bugünlerde ne zaman hangi şehirde olduklarını takip edemiyordu.

Blaze, Aelyx'in göğsüne pat pat vurdu. "Git göster onlara, yakışıklı."

Aelyx oturma odasına doğru giderken sonbaharda değişim programı röportajlarını yürüten gazeteci Sharon Taylor ile karşılaştı. Kendisiyle özdeşleşen pembe takımını giymiş olan kadın, Aelyx'i bakışlarıyla yiyip dudaklarını vahşi bir gülümsemeyle kıvırdı.

"Aelyx," dedi neredeyse mırılayarak. "Çok leziz görünüyorsun, tatlım," diyen kadın bir parmağını döndürerek Aelyx'in kafasını gösterdi. "Saçının yeni şekline bayıldım. Atkuyruğu çok seksiydi ama bu, daha kışkırtıcı. İzleyicilerin seni kaşık kaşık yemek isteyecek, sonra da kâsenin dibini yalamak için birbirleriyle yarışacaklar."

Aelyx rahatsızlığını saklamaya çalıştı. "Son anda haber verebilmiş olsak da bize eşlik ettiğiniz için teşekkürler."

"Ah, lütfen!" diye haykırdı Sharon kırmızı ojeli parmaklarını sallayarak. "Benim size teşekkür etmem lâzım," dedik-

ten sonra, kabloların üzerinden ve set çalışanlarının yanından geçip koltuğuna giderken Aelyx'e kanepedeki Bill ve Eileen Sweeney'nin yanına oturmasını işaret etti.

Daha sırtı kanepeye değmeden, Eileen kollarını Aelyx'in boynuna doladı. Kadın beraberinde leylak kokusunu ve Aelyx'in çok özlediğini fark ettiği sıcaklığını da getirmişti. Aelyx'in yüzünü elleri arasına aldı. "Seni görmek ne güzel..."

"Ellerinizi çekin," diye araya girdi Sharon. "Makyajını bozacaksınız."

Eileen itaatkâr bir biçimde Aelyx'i bırakırken Bill elini uzatarak samimi bir şekilde tokalaştı. Adam Cara'yı evinden kopardığı için Aelyx'e karşı herhangi bir kin besliyorduydu da bunu belli etmiyordu. Bill'in gözleri Aelyx'in her zaman görmeye alıştığı o saygıyla parlıyordu; her ne kadar o, bu saygıyı her zaman hak etmemiş olsa da.

"Evde yokluğunu hissediyoruz," dedi Bill. "Sen gittiğinden beri evde sebze konservelerini içerdikleri lif miktarına göre dizen yok."

"Bulaşık makinesindeki tabakları tekrar dizen de," diye ekledi Eileen.

Aelyx de onları özlemişti. Sweeneylerle yaşadığı dönem kendisini ilk kez bir ailenin parçası gibi hissetmişti. "Bu vesileyle görüşmemize sevindim..."

Sharon, Aelyx'in sözünü el çırparak kesti. "Herkes hazır mı?" diyen kadın göğüs cebinden altın rengi bir kalem çıkarak onlara doğrulttu. "Altıda yemek rezervasyonum var.

“Her zamanki gibi çok tatlı,” diye mırıldandı Bill, onun duyamayacağı şekilde.

Kameraman işaret verince Sharon konuşmaya başladı. “İyi akşamlar, Amerika. Size özel bir konukla röportaj sözü vermiştim ve sözümü tutuyorum! Bu akşam, en sevdiğimiz L’eihr değişim öğrencimizle birlikteyim ve hislerim, bizimle bomba gibi bir haber paylaşacağını söylüyor,” dedikten sonra bacak bacak üstüne atan Sharon vücudunu Aelyx’e doğru çevirdi. “Evet, söyle bakalım: Bu bomba haberin içinde gizli bir düğün de var mı?”

Aelyx gönülsüz bir ünlü rolünü oynayarak duruşunu gevşetti ve Sharon’a doğal bir kahkaha lütfetti. “Bayan Taylor, insanlar ve L’eihrliilerin yasal olarak evlenemeyeceğini siz de gayet iyi biliyorsunuz,” dedi.

“Ayrıca,” diye serinkanlı bir şekilde araya girdi Bill. “Cara evlenmek için çok genç.”

“Ama gezegenler arası seyahat için değil,” diyen Sharon bir kaşını kaldırdı. “Reşit olmayan bir genç, yanında biri olmadan yabancı bir galaksiye gidiyor. Buna rıza gösteren anne baba az bulunur.”

Her ne kadar Aelyx sesini çıkarmasa da, Cara’nın annesi ve babası rıza *göstermemişlerdi*. Eron’un ölümünün ardından Yazgı onlara seçme şansı bırakmamıştı.

“Yanında biri olmadan değil,” dedi Eileen, gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle. “Ağabeyi yanındaydı. Aelyx’in liderleri de öyle. Onların küçük kızımıza iyi bakacağını biliyorduk.”

“Hımm,” diyen Sharon, bu basit ifadeyle vardığı yargıyı net bir biçimde ortaya koyuyordu. “Siz herkese çabuk güveniyorsunuz herhalde, değil mi?”

Bill dişlerini sıktı ama yine de yüzünde bir gülümsemeyle kafa salladı. Halkla ilişkiler uzmanı, röportajın bazı kısımlarının zorlu görünmesi gerektiğini, aksi takdirde inandırıcı olmayacağını açıklamıştı. Sharon birkaç nahoş soru soracaktı ama bir saat sonunda görüntüleri hükümete teslim edecek ve hükümet de bu malzemeyi istediği gibi düzenleyecekti.

“Aelyx,” diye devam etti Sharon, “sen ve diğer iki değişim öğrencisiyle ilgili bazı olumsuz söylentiler var. Eron’un,” –elini göğsüne götürdü– “huzur içinde yatsın, su kaynaklarına zarar verdiği ortaya çıkmamış mıydı? Odasını araştırdıklarında kirlenmiş su numuneleri ve çeşitli tuhaf cihazlar bulmuşlardı.”

“Bunlar doğru değil,” dedi Aelyx. “O analizler hükümetiniz tarafından onaylanmıştı.”

“O hâlde neyin doğru olduğunu söyler misin?”

Aelyx kadının isteğini yerine getirebilmeyi çok isterdi ama Yazgı talebine hâlâ cevap vermemişti. Onların rızası olmadan sessizliğini bozamazdı.

“Hadi ama” diye mırıldandı Sharon. “Söylemek için yarıp tuttuğunu görebiliyorum. Hadi söyle de kurtul,” diyerek beklenti içerisinde gülümseyip kalemını dizine vurdu. “İtiraf ruha iyi gelir.”

Aelyx ruhların varlığına inansa da Sharon’ın bir ruhu olduğundan şüpheliydi. Yine de kadının önerisini ciddiye almaya

başladı. Af dilemenin ilk adımı dürüst olmaktı ve yalan söylemeye devam ederek insan-L'eihrl ilişkilerini düzeltemezdi. Eğer insan hakları uzmanları kendisiyle aynı görüşte değillerse sonradan bu görüntülerdi keserlerdi. Stepha burada değildi, yani onu durduracak kimse de yoktu.

"İtiraf," dedi Aelyx. "Pekâlâ. Arkadaşlarım ve ben birçok şeyle suçlandık; bunların arasında yerel ekinleri soldurmak ve su kaynaklarını zehirlemek de vardı," diyen Aelyx derin bir nefes aldıktan sonra, öne eğilip kollarını bacaklarına dayadı. "Bu iddialardan bir tanesi gerçek."

Sharon'ın gözleri parladı. Kadın, kalemini neredeyse yere düşürüyordu. "Hangisi?"

"Birincisi. Midtown, Bordeaux ve Lanzhou'da ekinlerin büyümesini engelleyecek parazit filizleri diktik."

Eileen yanında nefesini tutmuş, Bill'in ise ağzı açık kalmıştı. Aelyx, onlara özür dilercesine baktıktan sonra bakışlarını haliya indirdi.

"Bunu neden yaptınız?" diye sordu Sharon.

"Çünkü insanlar ve L'eihrlilerin düşündüğünüzden çok daha fazla ortak yönü var," dedi Aelyx. "İnatçılık, ön yargılar, bilinmeyenden korkma; benim jenerasyonum da bu duyguları hissediyor. İhtiyaarların neden insanlarla ittifak kurmak istediğini anlamıyorduk. İttifaka karşı olduğumuz için de bunu sabot etmenin bir yolunu bulduk," dedi. Bunu kabul etmek ona iyi gelmiş, sanki omuzlarından görünmez bir yük kalkmıştı. "Bu bizim gizlice, kendi aramızda aldığımız bir karardı ama şimdi bunun korkunç bir hata olduğunu farkındayız. İnsanoğlu hakkında yanılmışız."

“Fikrini değiştiren ne oldu?”

“Temel olarak, insanları kişisel düzeyde tanıma şansı buldum. Burada vakit geçirdikçe haberlerde gördüğümüz bütün o suçluların, türünüzü doğru bir şekilde temsil etmediğini öğrendim,” diyen Aelyx kafasını eğerek kameraya baktı. “Ve  şık oldum. Bunu beklemiyordum.”

“Ah, doğru,” dedi Sharon kelimeleri uzatarak. “Sizi konuk eden  ğrenci, Cara Sweeney’ye. Aranızdaki kıvılcımları her röportajda görebiliyordum ama ikiniz de söylentileri inkâr ediyordunuz,” dedikten sonra cevap bekliyormuş gibi dırakıadı

“ zel hayatımızı kendimize saklamak istedik.”

“Hımm,” diye kafasını salladıktan sonra lanetli kalemi Aelyx’e doğrulttu. “ok fazla yalan duyuyoruz, Aelyx. Çok fazla sır var. şimdi doğruyu söylediğini nereden bileceğiz?”

“ nk  yalan söylemek için bir sebebim yok. Yaptıklarımı telafi etmek istiyorum; bir araya gelebilelim diye yol açtığım hasarı onarmak istiyorum ve...”

“Cara nerede?” diye sözünü kesti Sharon.

Aelyx bu anlamsız sorunun altında yatan sebebi bulmaya çalışarak birkaç saniye boyunca kadına baktı. Sharon, Cara’nın nerede olduğunu gayet iyi biliyordu. Bütün dünya biliyordu. “Tam şu anda mı? Sanıyorum odasında çikolatalı dondurma yemenin ve münazara turnuvalarına katılmanın hayalini kuruyordur.”

“Diğer iki insan değişim öğrencisinin, kendilerini tehdit altında hissettiklerinden dolayı Dünya’dan ayrılmayı reddetdikleri doğru değil mi?” diye soğuka sordu Sharon.

“Onlarla konuşmadım, dolayısıyla bilemiyorum. Ama sözleşmeyi bozmak gibi bir hakları vardı. İhtiyarlar onları asla zorlamazdı...”

“Cara sınıfının birincisiydi,” diye araya girdi Sharon. “Neden şimdi, okul yılının bitmesine dört ay kalmışken gitsin?” Sharon’ın asistanı kadına bir kâğıt verdi. Sharon kâğıda baktı ve yazılı yüzü alta gelecek şekilde koltuğa koydu. “Elimdeki kayıtlara göre mezun olmak için gereken kredileri toplayamamış. Bu kadar azimli bir öğrencinin diplomasına öylece sırtını dönmemesini tuhaf buluyorum; özellikle de değişim programının önümüzdeki sonbahar başlaması planlanmışken.”

Aelyx yüzündeki sakın ifadeyi korumak için mücadele etti. “Önemli bir detayı unutuyorsunuz.”

“Neymiş o?”

“Cara ve ben evden kaçmak zorunda kaldık çünkü evi galeyana gelmiş bir çete bastı; Dünyaperverler en iyi arkadaşımı işkence edip öldürdükten birkaç saat sonra. Cara’nın babası, kalabalığı başka yöne çekmek için geride kalırken biz de benim uzay mekiğime binerek kaçtık ve ana ulaşım aracına bindik,” diyen Aelyx başıyla Bill’i işaret etti. “Bill saldırıdan zor kurtuldu.”

Bill kanepenin öbür ucundan konuşmaya başladı. “Doğru söylüyor. Nereye varmaya çalışıyorsunuz?”

Sharon onu duymazdan geldi. “Ama neden ertesi gün Cara’yı evine göndermediniz? Askerlerin ayaklanmaları kontrol altına alınması çok sürmedi.”

Aelyx’in buna verecek bir cevabı yoktu. Aslında Cara eve

dönmek istemişti ama Yazgı, Aelyx'i cezalandırmak için onu L'eihir gezegenine göndermek konusunda ısrarcı olmuştu. Eron'un katledilmesinin ardından ittifak görüşmelerine devam etmek için öne sürdükleri müzakere edilemez şartlardan birisi buydu.

“Arkadaşının ölümünün intikamını almak için, Cara'yı kaçırdığın doğru değil mi; göze göz, dişe diş? Belki de Cara değişim programına devam etmeyi reddetti ve sen onu kaybetme düşüncesine dayanamadın? Aşk ve saplantı arasında ince bir çizgi vardır. Onu seninle birlikte gitmeye zorladın mı?”

Aelyx dimdik oturdu. “Elbette hayır! Onu iletişim küremle şu anda arayabilirim ve size bunu kendisi söyleyebilir.”

“Doğru,” dedi Eileen. “Onunla neredeyse her gün konuğu...”

“Olabilir,” diye sözünü kesti Sharon. “Ama korkuyorsa her şeyi söyleyebilir diye düşünüyorum.”

“Bu söyledikleriniz, sizin gibi biri için bile saçmalık,” dedi Aelyx. Bu su katılmamış cadalozu dinlememesi gerektiğini bilmeliydi. “Cara ilkbaharda Dünya'yı ziyarete gelecek. O zamana kadar konu kapanmıştır.”

Sharon'ın dudaklarına ürpertici bir gülümseme yayıldı. “Hiç de değil,” diyerek kalemını televizyona doğrulttu. “Yeni bir tanık çıktı ortaya. Sanırım hikâyeyi bir de onun ağzından dinlememiz gerekir.”

Prodüksiyon asistanlarından biri, televizyonu Aelyx'e doğru çevirdi ve cihaza çeşitli kablolar bağlamaya başladı. Sonra bir kâbusun sahnesi gibi, ekranda Marcus Johnson'ın kendini beğenmiş suratı belirdi. Ekranın altında, MIDTOWN SALDI-

RISININ KURBANİ L'EİHRLİLERE TAZMİNAT DAVASI
AÇMAYA HAZIRLANIYOR, yazıyordu.

Aelyx'in bedeni gerildi ve yüzü öfkeyle kızardı. Kurban mı? Marcus'u son gördüğünde çocuk, Cara'nın kaburgalarının yarısını kırmış ve kafatasını çatlatmıştı. Marcus kurban falan değildi ama Aelyx'in bunu düzeltme fırsatı olsa bunu seve seve kullanırdı.

"Marcus," dedi Sharon. "Sen, Cara Sweeney ortadan kaybolmadan önce onu gören son kişiydin. Bize neler olduğunu anlat."

Marcus dudaklarını sıktı ve travma geçirmiş gibi davranarak bir elini kabarık kahverengi saçlarında gezdirdi. "Arkadaşım Eric ve sevgilimle birlikte ormanda devriye geziyordum. Uzaylının, Cara'yı gemiye doğru sürüklediğini gördük. Cara ondan kurtulmaya çalışıyordu ama sonra o, elindeki bir lazer şeyiyle kıza şok verdi ve Cara dondu kaldı. Aynen böyle," dedi ve dilini dışarı çıkarıp suratını çarpıttı. Tam bir embesil gibi görünüyordu, embesildi de zaten. "Sonra biz ona yardım etmek için araya girdik."

"O sırada Aelyx size saldırdı, öyle mi?" diye sordu Sharon.

Marcus kafasını öne eğip başıyla onayladı. "Av tüfeğimi elimden kapıp dizime vurdu. Doktorlar bacağımın asla tam olarak iyileşmeyeceğini söylüyorlar. Lacrosse bursumu kaybettim. Bu nedenle L'eihrlilere dava açıyorum. Yaptıklarının bedelini ödemeliler," diyen Marcus, yalanına başka karakterleri eklemeyi de unutmamış gibi görünüyordu. "Aelyx, Eric'i vurdu. Brandi kaçmayı başardı ama dağılmış durumda. Terapiye ihtiyacı olabilir."

Brandi'nin terapiye ihtiyacı vardı, orası kesindi. Marcus Johnson ile birlikte olan birinin akıl sağlığı yerinde olamazdı. Aelyx hâlâ konuşma şansı varken konuştu. "Marcus'a neden ormanda, elinde bir ateşli silahla devriye gezdiğini sorun. O ve Dünyaperver arkadaşları beni kovalıyorlardı," dedi. Eric Cara'yı kurtarmaya çalışmıştı ama asla bu konuda tanıklık edip Dünyaperverleri karşısına almazdı.

"Yani Marcus'a saldırdığını kabul ediyorsun?" dedi Sharon.

O noktada halkla ilişkiler uzmanı, gerçek anlamda röportajın fişini çekerek araya girdi. Bütün güç kablolarını tek tek ana uzatmadan çekerken burun delikleri açılmış, kocaman olmuştu. "Kayıtlarınızı kapıda kontrol ettirin ve çıkın gidin," dedi adam, Sharon'a. "Böyle konuşmamıştık. Aklından neler geçiyordu, bilmiyorum ama kariyerin bitmiştir."

Sharon ekibine söyleneni yapmaları talimatını verdi ve yirmi dakika sonra tek kelime etmeden çıkıp gittiler. Aelyx arkasına yaslandı ve röportajın nasıl hızla kontrolden çıktığına şaşırarak derin bir nefes aldı. Tanrılara şükürler olsun ki röportaj canlı yayınlanmamıştı.

O gece hâlâ aynı konuyu düşünüyor, Stepha'nın olanları öğrenmesini engellemenin yollarını arıyordu. Ama bunu yapabilmesi için büyükelçiyle Sessiz Konuşmayı kullanmaktan kaçınması gerekecekti ki bu da başlı başına şüpheli bir hareketti. Aelyx siyasetten, halkla ilişkilerden ve bütün bu yalanlardan usanmıştı.

Sadece eve, Cara'nın yanına dönmek istiyordu.

“*Çah-ra*’yı düşünüyorsun, değil mi?” diyen Syrine, açık kapıdan Aelyx’in yatağına uzanmış olduğu tarafa doğru baktı. “Bön bön bakmandan belli oluyor.”

Aelyx kafasını çevirdi. “Öyle mi? Akşam yemeğinde korumamıza baktığın gibi mi yani?” diyen Aelyx, kızın komik flört etme çabalarını taklit etmek için sesini tizleştirdi. “Sana buzlu çay yaptım, David; içine de tam senin istediğin kadar şeker attım. Bir bardak doldurmamı ister misin yoksa her damlasını çıplak tenimden mi içmek istersin?”

Ağzı bir karış açık kalan Syrine, omuzlarının üstünden arkasını kontrol etmek üzere kafasını hızla çevirdi. David, L'eihl dilini bildiğinden değildi tabii. “Kapa çeneni, seni *fasher*!”

Aelyx gülümsedi. Bu, eğlenceliydi. Bir tutam saçını parmağına dolayıp kirpiklerini kırıştırdı. “Ah David, o bombayı nasıl da ellerine aldın. Ellerine almak istediğin başka bir şey var mı?”

Syrine hızla içeri girdi ve boşta olan yastıklardan biriyle ona vurmak üzere yanına gitti. Aelyx kahkahalarını durduramıyordu. “Bedenimi koru, David,” diye ciyaktı. “Bedenim tamamen senindir!”

“Seni aptal!” diyen Syrine, yastık tüyleri havada uçuşana kadar Aelyx’e vurmaya devam etti ama David’i çekici bulduğunu da inkâr etmiyordu. İnkâr etmenin anlamı da yoktu zaten. Bombalı saldırının ertesi sabahı Sessiz Konuşmayı kullamlarken Aelyx bunu hissetmişti.

"Sana söyledim," diye kıkırdadı Aelyx, kaburgalarında nişanlanmış bir tekmeyle savuşturmak üzere yana eğilirken. "O da aynı şekilde hissediyor. Onunla konuşmalısın." dedi. Bir randevu Syrine'in aklını meşgul edebilirdi. "Belki de onu koloniye gelmeye ikna edebilirsin," dedi. Ama bu şakaydı Syrine'in asla bu kadar ileri gitmeyeceğini biliyordu.

Syrine'in boğazından bir iğrenme sesi yükseldi. "Beni çıkarıcı insanlarla karıştırdın herhalde. Belki bedenimin David'e verdiği tepkiyi durduramam ama bu konuda eyleme geçme konusunda kendimi kontrol edebilirim ki eyleme geçmeyeceğim!"

Aelyx yastığıyla kızın göbeğine vurdu. "Neden mücadele ediyorsun ki? Onu istiyorsun işte," dedi ama iletişim küresi Cara ile her gece yaptığı rutin görüşmelerden birini haber verdiğinde dalga geçmeler bıçak gibi kesildi. Aelyx komodinine uzandı. "Tamam, yeter," dedi Syrine'e.

Syrine'in gözlerinde anladığını gösteren bir ifade belirdi ve dudakları çılgın bir gülümsemeyle kıvrıldı. Aelyx'in iletişim küresine şimşek gibi atıldı ve küreye Aelyx'ten önce ulaştı. "Bunu mu istiyorsun?" diyerek dudaklarını büzdü ve küreyi Aelyx'in ulaşabileceği bir mesafede salladıktan sonra geri çekti. "L'ihan'ınla konuşmak mı istiyorsun?" diye sordu. Artık kısık, hırıltılı bir sesle Aelyx'le dalga geçme sırası Syrine'deydi. "Ah, *Elire*, seni o kadar seviyorum ki! Senden bin tane melez bebeğim olsun istiyorum, benim ateş saçlı tanrıçam!"

"Ver onu bana," diye emretti Aelyx, küreyi zorla almaya çalışırken. "Cara'nın konuşabildiği tek saat bu."

Syrine kıkırdayıp öpücük sesleri çıkartarak yatağa atladı. "Çocuk yapma çalışmalarına ne zaman başlayabiliriz *Caaaah-ra*?"

Aelyx küreyi Syrine'in parmaklarından kapmayı başaramayınca parolasını haykırdı ve Cara yanlış anlamasın diye kendisini Syrine'in ellerinden kurtardı. Syrine'in her hareketiyle odada oradan oraya savrulan Cara'nın görüntüsü, bir tavanda ters bir şekilde, bir uzaktaki duvarda, bir yerde belirliyordu.

"Ne oluyor be?" diye sordu Cara.

Syrine nihayet küreyi teslim etti. "Merhaba, *Cah-ra*. Aelyx seninle konuşmak için ölüyor."

Aelyx'in yatak örtüsünün üzerinde bağdaş kurarak oturmuş olan Cara ikisini inceledi; Syrine, Aelyx'in yanına serilmiş, saçında birkaç yastık tüyüyle kahkahalarla sarsılıyordu, yastıklar etrafa dağılmıştı. Ama bu oyun artık komik olmaktan çıkmıştı. Syrine insanların kıskançlık huyundan ve Cara'nın aklında şüphe filizlerinin ne kadar kolay büyüyebileceğinden bihaberdi.

"Doğru," dedi Aelyx, Syrine'e ters ters bakarak. "Sana Syrine'in yeni sevgilisini anlatmak için sabırsızlanıyorum."

Syrine birden doğruldu. "Anlatamazsın."

"Anlatırım."

"Ama sen başlattın!"

"Ve ben bitiriyorum."

Syrine bu uyarıyı dikkate aldı ve bir kelime daha etmeden odayı terk etti. Bununla birlikte kapıyı çekip kapatmadan önce Aelyx'e pis bir bakış atmayı da ihmal etmedi.

"Rahatsız mı ettim?" diyen Cara tuniğinin üzerindeki bir

iplik parçasını önemsemez bir tavırla silkeledi ama sesindeki rahatsızlığı saklayamıyordu. “Yastık kavgana devam etmek istiyorsan yarın da arayabilirim yani.”

“Öyle değil,” diyen Aelyx yastık tüylerini yere silkeleyerek yanlış bir şey yapmamış olmasına rağmen kanıtları ortadan kaldırmaya çalıştı.

“Bilmiyorum,” dedi Cara kucağına bakarak. “Syrine senin odanda epey zaman geçiriyor sanki... yani sana yemek yapmadığı zamanlarda.”

“Artık kendi yemeğimi kendim yapıyorum,” dedi Aelyx ama nedenini söylememeyi tercih etti. Hükümet bombalı suikasta dair haber yapılmaması için bütün yollara başvurmuştu. Cara onun canını almak için sürekli düzenlenen suikastları bilse daha da endişelenirdi. “Syrine ve ben Aegis’te oda arkadaşydık, unuttun mu? Arkadaşlığımızı onarmaya çalışıyoruz. Keşke bana güvensen.”

Cara cevap vermedi ama yanaklarının aldığı renk utancı veya mahcubiyetini ele veriyordu; Aelyx hangisi olduğunu anlayamadı.

“*Elire*,” dedi tatlı tatlı, “bana bak.”

Cara kirpiklerinin altından Aelyx’e baktı.

“Ben sadece seni seviyorum. Bunu sana gösterdim. Duygularımı hissetmiştin. Seni o kadar çok seviyorum ki canım acıyor. O duyguyu hatırlıyor musun? Ne kadar güçlü olduğunu?” diye sordu Aelyx. Cara başıyla onayladığında “Bunun geçen birkaç hafta içinde değiştiğini mi sanıyorsun?” diye sordu.

Cara başını salladı. “Haklısın. Syrine sadece arkadaşın ve

mantıklı düşündüğümde bunu görebiliyorum. Ama şu anda çok tuhaf bir durumdayım. Kabuğu çatlamış bir yumurta gibi hissediyorum kendimi ve dağılmaktan nasıl kurtulacağımı bilemiyorum.”

Aelyx, Cara'nın ne demek istediğini anlayamamıştı ama yine de ona, “Seni çok özledim,” dedi.

Bu, Cara'yı etkilemiş gibiydi. Kızın yüzünde buruk bir gülümseme belirdi. “Ben de seni. Nasıl özlediğimi bilemezsin. Tuhaf ya da komik bir şey olduğunda gözlerim seni arıyor çünkü anlatmak istediğim ilk kişi sensin. Ondan sonra burada olmadığın aklıma geliyor ve bu canımı yakıyor,” diyen Cara, Aelyx'e bunu göstermek istercesine eliyle göğsünü sıvazladı. “Her seferinde.”

“Sana dokunmayı özledim,” dedi Aelyx, Cara'nın yanağını okşarcasına parmağını uzatarak. “Bir zamanlar teninin dokunuşundan rahatsız olduğuma inanamıyorum. Şimdiyse tek isteğim sana dokunmak.”

Cara'nın gülüşü aydınlandı. “En çok neyini özlüyorum, biliyor musun?” diye sorup Aelyx'in cevabını beklemeden heyecanla tamamladı: “Kokunu.”

“Neyimi?” dedi Aelyx. Duymak istediği şey bu değildi. Cara'nın da ona dokunmayı özlemiş olmasını ummuştu. “Bu, benim öpüşme becerilerim hakkında pek bir şey göstermiyor, değil mi?”

“O konuda endişelenmene gerek yok. Gayet beceriklisim,” diyen Cara dudaklarını ısırtıp ekledi. “İnanılmaz beceriklisim.”

Bu cevap daha iyiydi. Aelyx oturduğu yerde doğrulduğunu

fark etti. "Ama yine de en çok kokumu mu özledin? Özleyecek o kadar şey varken.. "

"Müthiş bir kokun var. Tatlı ve baharatlı. Sanki içinde başka bir şey daha var... Uzun uzun yağan yağmurdan sonraki orman kokusu gibi," diyen Cara gözlerini kapattı ve hayallere dalarak burnundan derin bir nefes aldı. Kapısı tıslayarak açıldı ama odaya her kim girdiyse Cara hiç oralı olmadı. "Bütün L'eihrliler böyle mi kokuyor acaba diye merak ederdim ama öyle değilmiş, sadece senmişsin. Keşke yatarken senin gömleklerinden birini giyebilsem. Böylece sen yanımdaymışsın gibi olurdu."

Cara'nın odasından bir erkek sesi, "İyy, iğrenç," diye homurdandı. "Kusarak can vermeme az kaldı," diyen sesin sahibi, yürüyerek görüntüye girdiğinde Aelyx'in bunun Cara'nın ağabeyi olduğunu anlaması biraz zaman aldı. Troy saçlarını neredeyse sıfıra vurdurmuştu. Aelyx'e şöyle bir baktı ve dudaklarını büktü. "Selam, *Alex*."

Aelyx iğnelemeyi duymazdan geldi. "Uzay aracını gerçekten kaçırdın mı?"

Troy cevap vermek yerine bir besin takviyesi paketinin yarısını ağzına tıktı.

"İn," dedi Cara. "Kasten kaçırıldı da diyebiliriz."

Elbette öyle olmuştu. İnsanlar işte. "Eh, bir daha kaçırmanın öneririm. Dünyaperverler senin iraden dışında alıkonulduğunu düşünüyorlar ve kriz dönemi iletişim uzmanım, senin bu yanlış anlaşılmayı düzeltmeni istiyor."

"Kriz dönemi iletişim uzmanın mı?" dedi Cara.

“Hiç sorma.”

“Merak etme,” dedi Troy. “Eğer uzay gemimi bir kez daha kaçırırsam sonsuza kadar burada kalmam gerekir çünkü komutanım kemiklerimi kırar.”

“O zaman unutmanı sağlayacağım,” dedi Cara, ağabeyinin kolunu dürterek.

Troy parmağıyla kızın kafasının yanına vurdu ama aralarında dokunaklı ve tatlı-acı bir an yaşandı. Sadece bir saniye sürmüştü ama Aelyx bunu fark etmişti. O ana kadar aralarındaki kardeşlik bağının ne kadar güçlü olduğunu görememişti. Birden Troy’un eve dönüş gemisini neden “kasten kaçırdığını” anladı. Cara’nın Aegis’teki hayata alışma süreci, kızın her gece yaptıkları görüşmelerde anlattığından çok daha zor geçiyor olmalıydı. Cara bazı şeyleri ondan saklıyordu, tıpkı onun son saldırıları Cara’dan sakladığı gibi.

Aelyx’in yaşadığı bu aydınlanma, konuşmalarının geri kalanı üzerine gölge düşürdü. Aramayı sonlandırdıktan sonra, bu konuda bir şeyler yapması gerektiğini anladı. Ağabeyi bir sonraki araçla gidince Cara’nın ne kadar üzüleceğini düşünüp duruyordu. Onu teselli etmek için yanına gidemezdi ama acele ederse Troy’u Dünya’ya getirecek olan gemiyle birlikte Cara’ya bir paket yollayabilirdi. Böylece Cara’nın üzüntüsünü hafifletecek bir şeyi olurdu.

İyi de ne? Çiçekleri gümrükten geçirmezlerdi. Cara’nın beslenme danışmanı da çikolata yemesine izin vermezdi. İnsan dişiler düzgün yüzeyli taşları mücevher olarak kullanmaya

bayılıyorlardı ama Aelyx bu geleneğin bir parçası olamayacak kadar saçma buluyordu bunu. Cara'nın kalbine dokunacak bir hediye bulması gerekiyordu. Maalesef bu alanda hiç tecrübesi yoktu.

Yine David'den tavsiye almaya karar verdi.

Koridora çıktığında süitin, David'in odasının kapısının altından yayılarak karanlığı aydınlatan ince ışık çizgisi dışında, tamamen hareketsiz ve sessiz olduğunu gördü. Gıcırdayan döşeme tahtalarına basmaktan kaçınarak koridor boyunca sessizce ilerledi ve David'in kapısını yavaşça çaldı. David ses vermeyince kapıya tekrar vurdu.

Ses yoktu.

"David?" diye fısıldadı Aelyx, tokmağı çevirip adımını yavaşça içeri atarak. "Uyanık mısın?" Özenle yapılmış yatağı, üstü spor dergileri ve oraya buraya saçılmış bozuk paralarla kaplı şifonyeri ve yerdeki küçük kirli çamaşır yığınına inceleyerek odada göz gezdirdi. David yoktu.

Aelyx tam odadan çıkmak üzereydi ki odanın uzak ucundan gelen bir tıkırtı dikkatini hafif aralık duran banyo kapısına çekti. Aradaki birkaç santimlik boşluktan David'in banyonun aynasına yansıyan görüntüsünü görebiliyordu. Normalde mahremiyetine saygı göstererek odadan çıkardı ama aynada gördüğü şey karşısında gözleri fal taşı gibi açıldı ve ayakları yere çivilendi.

David tişörtünün kolunun bitiminde, pazısının üzerine mavi, esnek bir bant bağlamıştı. Daha aşağıda, kolunun kıvrıldığı bölümde damarına bir iğne batırmış, şırınganın pistonunu

başparmağıyla itiyordu. Süte benzeyen sıvı tüpün içinden damarına aktığında David yumruğunu sıkıp acıyla tısladı.

Aelyx bu tür enjeksiyonlara yabancı değildi; o da Dünya'daki yerel yiyecekleri tüketemediği zamanlarda enjekte edilebilen besin takviyelerini birçok kez kullanmıştı. İnsanın kendi kendine ilaç vermesi Aelyx'i hiç de şaşırtmıyordu. Aelyx'i endişelendiren şey, David'in bir L'cihr enjeksiyonu kullanıyor olmasıydı. Ne şırınganın kısa ve parlak tasarımı ne de tüpün üzerindeki gri semboller şüpheye yer bırakıyordu.

David neden L'cihr ilacı kullanıyordu ve bu ilacı nereden almıştı?

David işini bitirdikten sonra, kolundaki mavi elastik bandı çıkardı ve kan dolaşımını sağlamak için kolunu ovuşturdu. Sonra kapıyı açtı ve Aelyx'i, şüpheye yer bırakmayan, yanlış bir şeyler yaparken yakalanan insanların yüzünde oluşan o ağzı bir karış açık ifadeyle fark etti. İkisi de bir süre birbirlerine bakarak öylece kalakaldılar. Belli ki David, Aelyx'in olanların ne kadarını görmüş olduğunu hesaplamaya çalışıyor ve bunu açıklamanın bir yolunu bulmaya uğraşıyordu.

Aelyx nedenini bilmiyordu ama gördüğünü inkâr etme ihtiyacı hissetmişti. "Kapıya iki kere vurdum ama cevap vermedin," dedi.

"Hı, evet," diyen David koluna masaj yapıyor ve bakışları, arkasından gelecek yalanı ele vererek bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu. "Kusura bakma. Sana daha önce söylemem lâzımdı... Şeker hastasıyım ben, o yüzden de, biliyorsun işte... ıgnc falan yapmam gerekiyor. Berbat bir şey," diyerek suratı-

na bir gülümseme oturttu ve sonra neşeyle güldü. “Kolumda iğne izleri var ama keş falan değilim, yemin ederim.”

David şeker hastası olabilirdi ama insanlar bunun için kendi ilaçlarını hazırlıyorlardı. Kendisine insülin enjekte etmek için bir L'eihir şırıngasına ihtiyacı yoktu. Aelyx, David'i seviyordu –onu arkadaşı olarak görmeye başlamıştı– ama şu an öğrendiği şeyi görmezden gelerek Syrine'in veya kendisinin güvenliğini tehlikeye atamazdı.

“Sana açıklaman için bir şans vereceğim,” dedi Aelyx. “Çünkü hayatımı sana borçluyum. Ama bana bir daha yalan söylersen konuşacağım kişi Albay Rutter olur,” derken sesinin tehditkâr çıkmamasına özen göstermişti ama söylediği her kelimede ciddiydi. “Anlıyor musun?”

David'in rengi attı. Aelyx ilk kez onun zayıflık belirtileri gösterdiğini görüyordu. Birkaç saniye sonra başıyla onayladı. “Sır tutabilir misin?” diye sordu.

“Sırrın ne olduğuna bağlı.”

“Bu iş,” diyen David, Aelyx'in yanından geçerek odasının kapısını kapattı. “Bu L'eihrlileri koruma işi yani. Bunun benim için bazı getirileri var. Ama bunu kimsenin öğrenmemesi lâzım. Özellikle de komutanım veya Albay Rutter bilmemeli. En iyi ihtimalle bana masa başı bir iş verirler. En kötü ihtimalle de beni tıbbi sebeplerle ordudan ihraç ederler.”

Aelyx kollarını göğsünde birleştirdi ve David ile aralarına mesafe koydu. “Neden?” diye sordu.

“Benim doğuştan gelen bir hastalığım var,” dedi David. “Dejeneratif bir hastalık ve tedavisi yok. Babamda da vardı.

“Vardı derken?”

“Babam ben küçükken öldü.”

“Aaa,” dedi Aelyx. Bu tür bir kaybın insanlar için nelei ifade edebileceğini biliyordu. David’in acısını paylaştığını belirtircesine başını salladı. “Başın sağ olsun.”

“Teşekkürler,” diyen David yatağının ucuna oturdu, konuşurken birbirine bağladığı ellerine bakıyordu. “Taşıyıcı olduğumu hep biliyordum zaten de, bu hastalığın, büyük babam gibi, beni de es geçmesini umuyordum işte. Ama sonra, birkaç yıl önce belirtiler ortaya çıkmaya başladı.” David bakışlarını kaldırarak Aelyx’e telaşlı bir şekilde baktı. “Askeriyenin haberi yok. Tedavim için hep doktorların özel muayenehanelerine gittim çünkü ordudan atılmak istemiyordum. Kulağa çok aptalca geliyor, biliyorum ama bu hastalığı yenebileceğime inanıyordum.”

“Hiç de aptalca değil,” dedi Aelyx. İçgüdülerini ona David’in doğru söylediğini söylüyor ve çocuğa karşı büyük bir şefkat hissediyordu. “Bazen olumlu düşünmenin çok güçlü etkileri olabiliyor.”

“L’eihir ilaçlarının etkisi çok daha güçlü oluyor ama.”

Aelyx, David’in bu işin bazı getirileri var derken ne demek istediğini şimdi anlıyordu. “Ne kullanıyorsun?” diye sordu.

“Açıkçası, bilmiyorum,” diyen David kolunun kıvrımındaki, en son yarasının kabuk bağlamaya başladığı yeri inceledi.

Bu, deneysel bir şey. Benimki gibi hastalıklar, üreme programı veya her neyse, işte ondan dolayı sizde görülüyor.”

“Seçici çoğalma,” dedi Aelyx. “Genetik bozukluklar

binlerce yıl önce yok oldu çünkü bu tür anomaliler taşıyan kişilerin DNA'larını aktarmasına izin verilmedi." Aelyx hep bunun mantıklı bir uygulama olduğunu düşünmüştü ama o anda, David'in atalarının çoğalmaları da yasaklanmış olsaydı çocuğun şu anda hayatta olmayacağını kavradı.

"Bu ilacın içinde ne varsa artık kendimi Süpermen gibi hissediyorum," diyen David tekrar bakışlarını kaldırdı, yüzü umutla aydınlanmıştı. "Sanırım işe yarıyor."

Aelyx de işe yaramasını umuyordu. Ama madem David hastalığını saklamak için bu kadar çaba sarf ediyordu, bunu L'eihrliler nasıl öğrenmişti ve uzay aracından ilaçları kim almıştı?

David, Aelyx'in yüzündeki soru dolu ifadeyi görmüş olmalıydı. "İlaçları nasıl aldığımı merak ediyorsun," dedi.

"Ve ilaçları sana kimin verdiğini," dedi Aelyx. Doğrusu Aelyx insanları, onlar için çaba sarf edecek kadar önemseyen çok L'eihr tanımıyordu.

"Liderlerinizden biri Dünya Ticaret Örgütü'nün toplantısına geldiğinde onunla tanıştım," dedi David. "Genç bir elemandı; senin gibi görünüyordu işte ama biraz daha uzun boy-luydu. Çok arkadaş canlısıydı. İnsanlar için deli oluyordu."

Yazgı'nın genç ve erkek üyesi demek? Sadece tek bir ihtimal vardı ve Aelyx bundan hiç hoşlanmamıştı. "Jaxen mi?"

"Evet," dedi David alnını buruşturarak. "İsmi buydu sanırım. Tanıyor musun onu?"

"Pek tanımam." *Ama onun vereceği hiçbir ilacı güvenmeyecek kadar tanırım.* Her ne kadar Aelyx, David'i uyarmak

istiyorduysa da Yazgı'nın aleyhine konuşmak vatana ihanet sayılırdı; bunun cezası da ölümdü. Ayrıca David'in hastalığı ölümcülse bu deneysel ilaç durumu daha kötü hâle getiremezdi.

"Her neyse," dedi David. "Harbi gözlemci biriydi. Ondan hiçbir şey saklayamıyordum. Bir gün titreme nöbetine tutulduğumda hemen fark etti," diyen David bir elini kaldırıp nasıl titrediğini gösterdi. "Çocuk hemen yanıma geldi ve ne hastalığım olduğunu sordu. En başta inkâr ettim ama bana yardım edebileceğini söyleyince itiraf ettim."

"Seni sevmiş olmalı." *Ya da senden bir şey istiyor olmalı.*

David omuz silkti. "Sanırım öyle. Koloninize katılmak ister miyim, diye sordu."

"İster misin peki?"

"Düşünüyorum," dedi David. "Geçen kış annemi kaybettim. Kardeşim de yok. Yani beni buraya bağlayan bir şey kalmadı."

Aelyx onun yanına oturdu. "Umarım sen de gelirsin."

"Öyle mi?" dedi David. Bunu duyduğuna sevinmiş gibiydi.

"Aramızda sorun yok yani?"

"Yok."

"Ve bu aramızda kalacak?"

Hem evet hem hayır," diye itiraf etti Aelyx. "Düşüncelerimi kontrol etmeye çalışacağım ama Sessiz Konuşma sırasında saklayabileceklerimin bir sınırı var."

"Ama Albay Rutter ile veya komutanımla Sessiz Konuşmayı kullanmayacaksın ne de olsa, değil mi?"

"Evet."

“O zaman sorun olmayacak.”

Sonraki birkaç saniye boyunca rahatsız bir sessizlik içinde oturdular, ikisi de elleriyle oynuyor ve botlarını inceliyorlardı. Nihayet David hafifçe öksürüp yüzüne bir gülümseme yerleştirerek “Sen bana bir şey mi diyecektin?” diye sordu.

Aelyx bir kaşını soru sorarcasına kaldırdı.

“Buraya geldin ya,” dedi David alaycı bir gülümsemeyle. “Ve beni kendime iğne yaparken yakaladın.”

Ah, doğru. Aelyx bir sonraki uzay gemisiyle Cara’ya ne hediye göndermesi gerektiği konusunda tavsiye almak istiyordu. Bu konu, şu anda David’in dertlerinin yanında çok önemsiz görünüyordu. “Hiç,” dedi Aelyx.

“Çıkar baklayı ağzından,” diyen David, yataktan sıçrayarak kalktı ve odayı boydan boya geçerek şifonyerine yaslandı. “Cara’yla ilgili, değil mi?”

“Nereden bildin?”

David yine omuz silkti. “Sen bana yalnızca kızlarla ilgili sorunlar için geliyorsun. Neden benim bütün cevapları bildiğimi düşünüyorsun, onu bilmiyorum ama. Çok uzun zaman oldu, birader.”

“Uzun zaman oldu derken?”

“Biriyle ilişkiye girmeyeli,” diyen David kahkaha attı. Bu kadar özel bir şeyi konuşurken en ufak bir utanma belirtisi göstermiyordu. “Asıl benim senden tavsiye almam lâzım.”

David’in bu arsız dürüstlüğü Aelyx’e kendi tecrübesizliğini itiraf etme cesaretini vermişti. “Ben tavsiye verecek durumda değilim. Ben hiç... şey...” derken yüzünün kızardığını hissediyordu. “Anlarsın ya.”

David'in sarı kaşları yükseldi. "Hiç mi? Cara'yla bile mi?"

Aelyx kafasını salladı. "Cara henüz çok erken olduğunu söyledi."

"Tüh," diyen David gürültüyle nefes aldı ve şifonyerden uzaklaşarak Aelyx'in kolunu sıvazladı. "İşin zormuş, birader. Ama Cara seni çok seviyor herhalde. Öyle olmasa senin için Dünya'dan gitmezdi, değil mi?"

"Sanırım bu kararını sorgulamaya başladı," diye derdini açtı Aelyx. "Ona kendisini daha iyi hissetmesini sağlayacak bir şeyler göndermek istiyorum."

"Dur tahmin edeyim: Hediyeye ilgili fikir almaya geldin?"

"Fikrin var mı peki?"

"Olay da bu zaten," dedi David. "Kızlar kalpten gelen şeyleri severler. Sadece senin verebileceğin bir hediye olmalı. Kişisel bir şey olması lazım. Sana ne alman gerektiğini ben söyleyemem, yoksa Cara bunun romantik olduğunu düşünmeyecektir."

Aelyx düşündü. *Sadece benim verebileceğim bir hediye...*

"Belki çok duygusal bir mektup," diye önerdi David. "Ya da bir madalyona fotoğrafını yapıştır, böylece seni kalbının üzerinde taşıyabilir ya da öyle bir halt işte. Seni kendisine yakın hissettirecek bir şey."

Bu, Aelyx'in aklına bir fikir getirmişti. Cara'nın vereceği tepkiyi hayal edince kendini gülümsemekten alamadı. Buna bayılacaktı. Daha da önemlisi, ne göndereceğini David'e sormasına bile gerek yoktu aslında. "Tam da öyle bir şey biliyorum."

ONUNCU BÖLÜM

Cara sonraki hafta, birçoğu ağabeyiyle ilgili olan birçok önemli keşifte bulundu. Troy'un o iğrenç, kabak tadındaki protein paketlerini o kadar sevmesinin sebebinin, bu yiyeceklerin ona Almanya'daki kısa görevi sırasında çok hoşuna giden lahana turşusunu hatırlatması olduğunu öğrendi. Bir doğruluk mu cesaret mi oyunu sırasında Troy, Melanie Maloney adındaki bir kadın askerin onun kalbini kırdığını ve iki yıl önce bir pusuda en yakın arkadaşını kaybettiğini söyledi. Cara'ya sol bacağındaki, annesine ve babasına hiç anlatmadığı bir yangından kalan, izi gösterdi ve temel eğitim sırasında evini özlediğinde oturup *The Muppet Christmas Carol* filmi izlediğini itiraf etti.

Sanki Troy'un bambaşka bir hayatı vardı da Cara onu o ana kadar hiç tanımamıştı. Her dakikasını tutkalla yapıştırılmış gibi ağabeyinin yanında geçiriyordu. Hatta Troy'un L'eih

gezegenindeki son haftasında kendi odalarında kalması konusunda Elle'i ikna etmişti. Horlamaları yüzünden uyuyamıyorlardı ama Cara bunu umursamıyordu. Uyumasa ne olurdu ki?

Troy bir koluyla yastığına sarılmış, diğer kolunu başının altına koymuş, sırtüstü yatıyordu. Yatağının üzerine astığı metal künyeleri açık pencereden gelen esintiyle kıpırdayıp hafifçe tıngırdıyordu.

Ah, Cara onu çok özleyecekti.

Cara kendisine, her yıl evini ziyaret edebileceğini hatırlatmaya çalıştı ama aralarında onca galaksi varken geçirecekleri on iki ay ona sonsuzluk gibi geliyordu. Dünya'da odalarına kapanıp internet üzerinden videolar izleyerek veya okul yılının sonuna kadar bile dayanmayan arkadaşlarıyla mesajlaşarak boşa harcadıkları onca zamanı geri alabilmeyi diledi.

Üç kez uzun uzun çalan oda alarmı Cara'nın dişlerini gıcırdatıp mobilyaları titreterek, surat asmasına bir son verdi. Cara, yatak örtülerini geri atarak ayağa kalktı ve Elle'in kolunu çekti. Her ikisi de nano-çiplerini taratıp uyanık olduklarını rapor edene kadar alarm susmayacaktı. Troy'un çipi yoktu, bu yüzden bir küfür homurdanıp tipik bir erkek gibi gerinerek yatak örtülerinin altında kalmaya devam etti.

Elle bileğini kapının yanına monte edilmiş tarayıcının altına dayadı ve sistem cevap olarak L'eihl dilinde, "Birinci Aegis'ten Elyx'a, yeni bildiriminiz yok," dedi.

Cara da aynı mesajı kendi dilinde duymayı bekleyerek aynı şeyi yaptı. "*Cah-ra* Sweeney," dedi bilgisayar, "sabah yemeğinden sonra odanıza dönün ve talimatlarınızı bekleyin."

Cara mesajı idrak ettiğinde ranzaya olan yolu yarılarmıştı. "Bir dakika. Ne dedi?" diye sordu. Daha önce ona hiç bildirimi gelmemişti. Elle'e doğru döndü ama kız da neler olduğunu anlayamamış gibiydi.

"Çok garip," diyen Elle, odada bir erkeğin olmasını umursamadan geceliğini çıkardı. "Ama endişelenmene gerek yok bence. Muhtemelen idari bir şeydir."

"Belki de bana yeni bir iletişim küresi vereceklerdir," dedi Cara. Annesiyle babasına ve Aclyx'e yaptığı çağrılar iletiliyordu ama geçen hafta müdürün gönderdiği acil toplantı uyarısı gibi birçok uyarıyı kaçırıp duruyordu. Bu sorunu cihazlardan sorumlu departmana rapor etmişti. Onlar da konuyla ilgileneceklerine söz vermişlerdi.

"Seni yalnız bırakmayı hiç istemiyorum ama derslerim var," diyen Elle atkuyruğunu açıp saçlarını taradı. "Troy sen bugün Cara'yla kalabilir misin?"

Troy dirseklerinin üzerinde doğrulup odaya göz gezdirdi ve Elle'in çıplak göğsünü gördüğünde ağzı bir karış açık kaldı. "Yok artık!" diye haykırdı, bir eliyle gözlerini kapatarak. "Bir uyarsaydın bari!"

Elle gülüp saçlarını tekrar ensesinde topladı. "Siz insanlar çok komiksiniz. Bedenleriniz konusunda ne kadar da tutucusunuz."

Troy parmaklarının arasından baktı. "Yani ben burada anadan doğma vaziyette kasıla kasıla yürüsem bu seni rahatsız etmeyecek mi?"

"O kadar da değil," dedi Cara bir parmağını kaldırarak. "Beni rahatsız eder!"

"Hiç çekinme," diyen Elle, izin verircesine elini Troy'un yatağına doğru salladı. "Gördüğüm ilk erkek üreme organı seninki olmayacaktır. Bana göre hepsi aynı."

Troy, Elle'in göğüslerine arzuyla bakmamaya çalışırken kucığına bir yastık aldı. "Ben birkaç dakika olduğum yerde kalsam iyi olacak."

İğrenç. Kardeşlerin işte bu yüzden aynı odada kalmaması gerekiyordu. Cara kendisini hayatı boyunca yaralayacak bir şeyler görmeden duşlara koşmaya karar vererek bir havlu ve temiz bir üniforma kaptı. Ama ortak tuvaletlere ulaştığında odasında kalmış olmayı diledi.

Dahla ağız yıkama istasyonundan Cara'ya bakıp kusursuz bir aksanla, "Baksana," dedi, "şempanze dostumuz gelmiş."

Odom ağız çalkalama suyunu lavaboya tükürüp alt dudağını ısırdı, sonra da maymun sesi sandığı tuhaf bir hırlama sesi çıkardı.

Cara onlardan korkmayı reddederek duşa doğru ilerledi. "Şempanzeler öyle bir ses çıkarmazlar. Ayrıca siz de onların DNA'sını benim kadar taşıyorsunuz," diyerek Dahla'ya baktı ve en güzel *s-git* sırtışını gösterdi kıza. "Kardeşim."

Kızın gözleri bir çizgi hâlini aldı. Bir büyük adımla Cara'nın yolunu kapattı ve burun buruna geldiler. "Bir avuç kutsal çamur bizi kardeş yapmaya yetmez. Sen bir böceksin ve ittifak suya düştüğünde ırkının silinip yok oluşu kimsenin umurunda olmayacak."

"*İrkımızın* demek istedin herhalde?" diye karşılık verdi Cara tatlı tatlı. "Senin ataların da Dünya'dan geliyor ya hanı?"

Dahla'nın elleri kasıldı ama Odom onu kenara çekerek kızı Sessiz Konuşmayla bir şeyler söyledi. Muhtemelen onu bir yumruk kavgasına girmenin sonuçlarının buna değmeyeceği konusunda uyarıyordu. İki birden Cara'ya L'eihr kültüründe ortak parmak göstermeye tekabül eden işareti yaparak uzaklaştılar.

Cara duşunu bitirip odaya döndüğünde, Troy'u tamamen giyinik bir şekilde botlarının bağcıklarını bağlarken bulduğuna memnun oldu.

"Açlıktan ölüyorum. Hazır mısın?" diyen Troy göbeğini sıvazladı. "Bu arada annem seni aradı. Tori'nin yarın seninle konuşmak için gizlice eve geleceğini söyledi."

"Gerçekten mi?" diyen Cara, yemekhaneye doğru yürürlerken neşelenmişti. En yakın arkadaşının sesini duymayalı çok olmuştu.

"Alex de aradı," dedi Troy gözlerini devirerek. "Ona kendisine bir meşgale bulmasını söyledim."

"Şaka yapıyorsun herhalde."

"Yoo. Sen iletişim kürene cevap vermeyince benimkini aramış," diyen Troy yemekhaneye önden girerek bir tepsi kaptı. "Sülük gibi yapıyor insana."

"Seni gerzek," diye tısladı Cara. "Tablet olayından sonra benim için endişeleniyor."

"Her neyse," diyen Troy, bazlama ekmeğinin üzerine bir kepçe dolusu parça et koydu. "Sen yeter ki iste, seni hemen arkadaşlarımla tanıştıtırırım. Hepsi dangalaktır ama en azından sülük değiller."

Cara kepçeyi kavrayarak tabağını buharı tüten et teknesi nin yanına getirdi. *T'ahinni*'yi hiç sevmiyordu ama birkaç saat sonra orta düzey koşu dersinde Şeytan ile buluştuğunda, kas- ları protein için yalvaracaktı.

Tam ağabeyinin karşısındaki yerini almıştı ki Dahla hızla ara- ya girdi ve Cara'nın tabağını masadan aldı. "Teşekkürler, *karde- şim*," dedi alayla gülümseyerek ve sonra kendi hakkı olmayan kahvaltıyla birlikte arkadaşlarıyla paylaştığı masaya döndü.

"Bu kıza haddini bildirmeyecek misin?" diye sordu Troy.

Aelyx'in Midtown Lisesi'nde değişim programının ken- dine düşen kısmını yerine getirirken nasıl tokat atana diğer yanağını döndüğünü hatırladı. Cara da olgun davranabilirdi. "Büyük- lük bende kalsın," dedi ama başka bir tabak almaya giderken Dahla'nın masasının yanından geçti ve parmağını yalayarak küçük hırsızın *t'ahinni*'sinin içine soktu.

Olgunluk da bir yere kadardı.

Kahvaltıdan sonra Cara ve Troy tabaklarını temizleme bacasına atar atmaz yemekhanenin diğer ucundan çığlıklar yükseldi. Dahla yere düşmüş sarsılıyor; yan yatmış vaziyette acıyla inliyordu. Bir kez daha sarsılıp çalıntı kahvaltısının ta- mamını geri çıkardı.

Elle ve sağlık görevlisi arkadaşları hemen Dahla'nın yanı- na koştular ve birisi yardım çağırmaya giderken diğerleri kızın durumunu incelediler. Az sonra mutfak denetçisi neler oldu- ğunu anlamak üzere geldi. Cara da kızın iyi olup olmadığını görmek için kalabalığa yaklaştı. Dahla tam bir pislikti ama Cara kimsenin acı çektiğini görmek istemezdi.

Elle elinde tuttuğu bir makinenin iğnesini Dahla'nın parmağına batırdıktan sonra cihazın ekranına bakarak kaşlarını çattı. "Kanında zehir var, *h'urr* tomurcuğundan elde edilen bir tür nörotoksin. İyileşecek ama sistemini temizlememiz gerekecek."

Odom, Cara'yı göstererek yüksek sesle, "Bu insan, Dahla'nın yemeğine bir şey koydu. Hepimiz gördük," dedi.

Cara donakaldı.

Masadaki herkes bunu doğruladı ve denetçi, olayı bir de Cara'dan dinleme zahmetine girmeden müdürün ofisine gitmesini emretti. Cara'nın ilk içgüdüğü orada kalarak kendini savunmaktı ama Troy onu dirseğinden çekti.

"Hadi," diye fısıldadı. "Eğer işler karışırsa burada olmasan daha iyi olur."

Cara etrafına bakarak kendisine yöneltmiş düşmanca bakışları fark ettiğinde her şeyi anladı. Kendisi bir günah keçisiydi ve sinirlerin bu kadar bozulduğu bir ortamda, sınıf arkadaşlarının okları kendisine yöneltmesi an meselesiydi. O arada müdürle birlikte takılmak ve sinirlerin yatışmasını beklemek muhtemelen en iyisiydi.

Daha on adım atmamışlardı ki Aisly lobide yollarını kesti.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu, Cara'nın odasını işaret ederek. "Odana gidip rapor vermen gerekiyor. Daha sonra seni bir gezintiye çıkaracağım."

"Ne gezintisi?"

Kız sırtı ve bir sır veriyormuşçasına öne eğildi. "Jaxen birazdan uzay mekiğimizi getirecek. Sana bir sürprizimiz var,"

dedi. Parlayan krom gözleriyle ayak parmakları üzerinde yayan Aisly, annesiyle babasına hediye vermek için sabırsızlanan bir çocuğu anımsatıyordu.

Aisly'nin tuhaf bir yönü vardı. Dış görünüşü diğer klonlara benziyordu, belki diğer kızlardan birkaç santim daha kısaydı. Bununla birlikte, ıpki Jaxen gibi, neredeyse tamamen insan gibiydi ama tavırlarındaki o buz gibi soğukluk onun bir L'eihir olduğu konusunda şüpheye yer bırakmıyordu. Cara bu kardeşlerde farklı olan bir şeyler daha sezinliyordu ama ne olduğunu bir türlü tam olarak söyleyemiyordu. Belki de yüzüncü kez, kardeşlerin kendilerine Yazgı içerisinde bir konum edinmelerini sağlayan yeteneklerinin ne olduğunu merak etti.

"Sizinle gelemem. Başım dertte," dedi Cara. En azından başının dertte olduğunu düşünüyordu. Jaxen ve Aisly'nin hiyerarşi merdiveninde okul müdüründen neredeyse bin adım önde olduğunu sürekli unutuyordu. "Benim için müdürle konuşabilir misiniz?"

"Ne yaptın?" diye sordu Aisly.

Cara, Dahla'nın kendisine kabadayılık tasladığı olayların hiçbirini atlamamaya özen göstererek olanları anlattı. "Onun kahvaltısına hiçbir şey koymadım. Benden ne kadar nefret ettiğini düşünüyorum da, beni suçlu göstermek için kendi kendini zehirlediye şaşırıyorum. Bu kolayca alt edilebilen bir zehir türü, dolayısıyla kendisini riske sokmuş da olmuyor."

"Bence de öyledir," dedi Troy.

Aisly bir süre Troy'u inceledikten sonra aniden, "Kızı seni zehirledin?" diye sordu.

"Ne?" diye haykırdı Troy bir elini hızla göğsüne götürerek. "Ben mi? Neden böyle bir şey yapayım?"

Aisly omuz silkkti. "Kardeşinin intikamını almak için."

"Benim olanlarla hiçbir alakam yok," dedi Troy, Aisly'ye. "Ben kimseyi zehirlemem, hele de *böyle bir yerde*," diyen Troy'un son kelimeleri aşağılama ifadesiyle doluydu.

Aisly bu aşağılamayı fark edince, savunma pozisyonuna geçerek kollarını göğsünde birleştirdi. "Nasıl bir yerde tam olarak?"

"Bu hareketin ölümüne veya kırbaçlanmama sebep olacağı bir yerde."

Aisly düşüncelerini okumak istercesine inceledi onları.

"Ben yap-ma-dım," dedi Troy sertçe, sıkıdığı dişlerinin arasından.

"Doğru söylüyor," dedi Cara. "Troy onun yemeğine dokunmadı bile. Ayrıca o zehrin Dahla'nın vücuduna başka bir şekilde girmiş olması da mümkün."

Aisly ikna olmuş gibi görünmüyordu ama Cara'ya gidip avludaki iniş pistinde Jaxen'i beklemesini, kendisinin de gidip okul müdürüyle olayı çözeceğini söyledi. "Birazdan sizin yanınıza gelirim," diye ekledikten sonra idari ofislerin olduğu bölüme doğru ilerledi.

Aisly onları duyamayacak kadar uzaklaşınca Troy sessizce, "Tam bir cadaloz," diye mırıldandı. "Seni her nereye götürüyorlarsa, ben de geliyorum. Beni davet etmediler ama umurumda değil."

"Bana uyar."

Ön kapılara doğru ilerlerken Vero, Cara'nın karşısına çıkıp gözlerini kısıarak kötü kötü baktı. Rakunlarınkine benzeyen minik pençesini havada sallayarak, *Aaaeee-ooo*, diye hırladı. Ne dediği anlaşılmıyor olsa da Cara, hayvanın bu düşmanca hırlamasının bu gezegendeki herkesin duygularını yansıttığını biliyordu.

“Evet,” dedi Cara ön kapıdan dışarı çıkarken. “Ben de senden nefret ediyorum.”

Cara deniz üzerinden jet hızıyla ilerlerken camdan yansıyan güneş ışınları karşısında gözlerini kısıtı. O kadar hızlı gidiyorlardı ki koltuğunda öne eğilemiyordu bile. Onun için hazırlanan büyük sürprizin, koloniye yapılacak bir gezi, yani ileride burada yaşaması muhtemel olan insanlara buradaki yaşam biçimini açıklamasına yardımcı olacak bir çeşit gösteri olduğu ortaya çıkmıştı.

Cara'nın solunda oturan Jaxen, dört kişilik küçük uzay mekiğini idare ediyor; Troy ile Aisly de arka koltukta oturuyorlardı. Hava aracının arka bölümünü dolduran anlamlı sessizliğe bakılacak olursa ikisi de bu oturma düzeninden pek memnun sayılmazlardı ama Jaxen, Cara'nın yardımcı pilot koltuğuna oturması konusunda ısrar etmişti çünkü böylece Cara etrafı kolaylıkla görebilecekti.

Kesinlikle haklıydı.

“Şu tarafa bak,” dedi Jaxen yavaşlayıp bir parmağıyla Cara'nın penceresinden dışarıyı göstererek. “Bir *maru* sürüsü.

Cara parmak uçlarını cama dayadı ve devasa paletlerini kanat gibi kullanıp suyu yarararak ilerleyen parlak beyaz, balmaya benzeyen yaratık ailesine baktı. Aralarında bir bebek *maru* görür gibi oldu ama uzay mekiği bir anda hızla geçince görüntü yok oldu.

“Vay canıma,” diyen Cara, koltuğunda geriye dönerek Troy’a bakmaya çalıştı ama seyahat ettikleri hız onu hareket-siz kalmaya zorluyordu. “Keşke sen de görseydin!” diye seslendi ona. “Harika bir şey.”

Troy cevap olarak homurdandı.

“Yavaşlayabilirim,” dedi Jaxen, “ama karanlığa kalmak istemiyorum. Koloniye neredeyse alacakaranlıkta varacağız.”

“Koloni ve ana kara arasındaki zaman farkı nedir?” diye sordu Cara.

“Yaklaşık altı saat,” diyen Jaxen tekrar pencereden dışarıyı gösterdi. “Burası *Allahn*, bizim eski medeniyetlerimizden biri.”

“Aaa!” dedi Cara. Yolculukların en sevdiği kısmı buydu. L’eihrililerin antik kalıntılarından parçalar görmeye bayılıyordu.

Cara adanın dökülen tapınağının görüntüsünü gözünde canlandırabileceği bir kare yakalamak umuduyla, bakışlarını adaya çevirdi. Kum rengi taşları, Parthenon tapınağı ve Gize piramitleri karışımı bir görüntüyü anımsatıyordu. Medeniyet tarihi dersinde, eski çağlarda L’eihrililerin ana karayı keşfetmeden önce burada yaşadığını öğrenmişti. Burada, tıpkı insanlar gibi, ticaret yolları ve bol balık bulunan verimli sular için savaşmış, hatta kölelere el koymak üzere diğerlerinin top-

raklarını işgal etmişlerdi. Jaxen hava durumunu kontrol ediyor olmasalardı, buradaki yapıların binlerce yıl önce fırtınalarla aşınmış olacağını açıklamıştı.

“Ve işte onların en büyük düşmanları,” dedi Jaxen, uzay mekiği daha büyük bir adaya yaklaşırken, “*Ellohi*. Korkunç güçlülermiş. En ufak bir tehdit algıladıkları zaman hemen saldırıya geçerlermiş. Tedbirlerini önceden alırlarmış.”

“Onlar hakkında bir şeyler okumuştum,” dedi Cara. Hafızası onu yanıltmıyorsa *Ellohiler*, Roma İmparatorluğu gibi denizler üzerinde hâkimiyet kurmaya çalışan acımasız savaşçılardı. “Efsanelerinize göre uzaylılar tarafından kaçınılarak evrenin farklı yerlerine bırakıldıkları iddia edilenler de onlardı, değil mi?”

“Evet, eğer efsanelere inanıyorsan.”

Cara, ona şöyle bir bakıp “İnanmıyorum,” dedi.

“Doğru,” dedi Jaxen gülmüyerek. “Sen Larish’in teorisine katılıyorsun. Atalarımızın Dünya’dan kaçırılarak buraya getirildiğine yani.”

“Mantıklı olan da bu,” dedi Cara ona. “Birincisi, halklarımızın arasında bir akrabalık bağı olmak zorunda çünkü evrende genetik olarak birbirinin tıpatıp aynı olan iki ayrı ırk bulunması ihtimali sıfır.”

“Katılıyorum,” dedi Jaxen.

“Tamam. Bu konuyu açıklığa kavuşturduğumuza göre, kadim L'eihrlilerin mavi göz genini Dünya'ya getirdiğine nasıl inanabiliriz ki? Üstelik bu mutasyondan binlerce yıl önce de kahverengi gözlü insanlar yeryüzündeyken. Kahverengi gözlü

insanların nereden geldiğini düşünüyorlar peki? L'eihrlilerin emik yapısının tek tür olmasına gelince de, ben en başta bunun sizin ırkınızın daha eski olmasından kaynaklandığını düşünmüştüm ama artık bunun sebebinin, atalarınızın tek bir millet arasından kaçırılması olduğunu düşünüyorum.”

Jaxen gülümseyerek Cara'ya baktı. “Beni ikna etmene gerek yok, *Cah*-ra. Ben daha Larish tezini yazmadan önce, bu tezin geçerliliği olduğunu düşünüyordum. Sen ve ben kadim insanların torunlarıyız, tıpkı henüz keşfetmediğimiz birçok galaksideki sayısız başka toplum gibi.”

Jaxen'in böyle kolay teslim olması onu şaşırtmıştı. Aelyx'e göre, L'eihrlilerin insanoğluyla akraba olduğuna inanan L'eihrliler sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi. “Ama Aelyx demişti ki...”

“Ah, tanrılar aşkına,” diye tepki gösterdi Jaxen. “Aelyx'in sana anlattığı saçmalıkları dinlemekten bıktım.”

Cara, Troy'un arka koltuktan kıs kıs güldüğünü duydu.

Sessizce boğazını temizledi. “Ama L'eihrlilerin birçoğunun Dünya'yla olan bağlantılarını kabul etmekten utandıkları doğru değil mi?”

“Ben bunun nedenini anlayamıyorum,” dedi Jaxen. “Aynı soydan geliyor olmamız, olsa olsa L'eihr ırkının üstünlüğünü kanıtlar. İnsanoğlundan daha genciz ve buna rağmen sizden daha iyi evrimleşmeyi başarmışız.”

Cara gözlerini devirmemeye çalıştı. “Çok önemli bir bilgiyi atlıyorsun ama.”

“Neymiş o?”

"Larish, atalarınızı kaçıran uzaylıların, onları L'eihrlere gezegeğine bıraktıklarında teknoloji bilgilerini onlarla paylaştıklarını yazmış," dedi. İnsan ırkı yazılı iletişim kurmaya ve hayvanları evcilleştirmeye uğraşırken, L'eihrliler güneş enerjisini kullanmak üzere deneyler yapmaya başlamışlardı. Teknolojik gelişmelerin gerisi de organize üreme programları sayesinde gelmişti ki uzaylılar muhtemelen bu konuda da yardımcı olmuşlardı. "Siz önden başlamışsınız yani," dedi.

Jaxen kibirle güldü. "Senin bu rekabetçi ruhuna hayranım, *Cah-ra*. Sen ve ben, bu yönden birbirimize benziyoruz."

"Bu bir yarışma falan değil tabii ki," dedi Cara omuz silke- rek. Sadece L'eihrlilerin sürekli üstünlük taslamaları hoşuna gitmiyordu. "Ama bu birçok şeyi açıklıyor."

Jaxen gözlerini kumanda ünitelerinden ayırdı ve uzunca bir süre, diyeteye başlayacak birinin en son kurabiyesine baktığı gibi, Cara'yı inceledi. "Ben insanları seviyorum. Bütün yetersizliklerine rağmen aralarından bazıları özel bireyler yetiştirebiliyor. Hem de çok özel."

O andan sonra ortamın havası değişivermişti. Cara bakışlarını pencereden dışarıya çevirerek deniz manzarasını incelemeye başladı ama Jaxen'in varlığı bu manzaranın keyfini çıkarmasını engelliyordu. Birbirlerine çok yakındı; çocuğun dizi, dizinden sadece birkaç santim ötedeydi, dirseği neredeyse koluna değiyordu ve Cara uzay mekiğinden inip ondan uzaklaşmak için sabırsızlanıyordu.

Bir saat sonra koloniye vardıklarında, Jaxen sanki hiçbir

şey olmamış gibi gülümseyerek "İşte karşında gelecekteki evin!" dedi.

Jaxen uzay mekiğini yavaşlattı ve Cara yerleşim yerinin tamamını iyice görebilsin diye, adanın etrafında daire çizdi. Pencereden dışarıyı seyrederken Cara'nın kalbi heyecan ve mutlulukla çarpıyordu.

Bu minyatür kasaba şahaneydi; topu topu kırk hektarlık bir alan içerisinde yer alan her yapıyı birbirine bağlayan dar sokak ve patikalarıyla, bir lunaparkı andırıyordu. Kumsalın yakınlığında, yıkık dökük, kadim bir tapınak yükseliyordu ama binalarda kum rengi taşlar yerine ana karadan getirdikleri gri taş bloklar kullanılmıştı; böylece kasabadaki binalar başkent-tekine benzemişlerdi. Cara klonların bunu kendilerini evlerinde hissetmek için yaptıklarını düşündü.

"Kasabanın inşası hâlâ devam ediyor," dedi Jaxen. Cara'nın dikkatini boş parsellere ve taş levhalara çekerek. "Bunu bir iskelet olarak düşün. Daha sonra bir çevre düzenlemesi ve eğlence alanlarıyla renklendireceğiz burayı," dedi ve uzaklarda görülen düz araziye gösterdi. "Ve sizin için ilk mevsim mahsullerini biz ekeceğiz."

Ekinler. Bu muhtemelen, Yazgı'nın koloninin kendi kendine yetmesini istediği anlamına geliyordu. Cara tarımla ilgili en ufak bir şey bilmiyordu ama sorun değildi. Koloniye her türlü yeteneği olan kişiler alınacaktı. Ana karadan bağımsız yaşama fikri Cara'nın hoşuna gitmişti.

"Şu nasıl bir hayvan türü?" diye sordu Cara, yüzlerce

küçük yaratığın kumlarda sürüklendiği kuzey sahilini göstererek. Derileri parlak kahverengiydi, ucunda tek bir pençe bulunan kahverengi paletleri vardı ve pençelerini yalnızca sürünmek için kullanıyorlardı. Biraz ürkütücü olsalar da, çok şirinlerdi.

Jaxen yana eğilerek Cara'nın penceresinden dışarı baktı. "Ah, *muhlay* onlar. Yumurtalarını bırakmaya buraya geliyorlar çünkü kumların altındaki zengin toprak sayesinde, buradaki yer, diğer adalara kıyasla birkaç derece daha sıcak. Merak etme. Rahatsızlık vermezler."

Cara dikkatini, Aegis'e benzeyen, ev tipi binalar kümesine yöneltti. Bu küme kasabanın merkezinde konumlandırılmıştı. Her yol ve patika buraya çıkıyordu. "Peki, şu nedir?" diye sordu Cara.

"Buraya Yaşam Merkezi diyoruz," dedi ve Cara'mın daha yakından bakabilmesi için, binalardan birinin yukarısında dolaşmaya başladı. "İnsan ve L'eihl kültürlerini harmanlamaya çalıştık, bu nedenle koloniciler mesleki kışlalar yerine, aile birimlerinde yaşayacaklar. Her birimde uyuma bölümleri ve bir oturma odası olacak ama yemekleri ana salonda hep birlikte yiyeceksiniz ve tuvaletleri ortak kullanacaksınız."

"Aile birimleri mi?" diye sordu Cara. "Yani çocuklar ebeveynleriyle birlikte mi yaşayacak?"

"Evet. Küçükler, gelişimsel tutarlılığı sağlamak adına, aksamaları aile birimlerinde, gündüzleri ise Aegis'te olacaklar."

Cara rahat bir nefes aldı. "Bu güzel işte. Aksi takdirde buraya gelmek isteyecek fazla insan bulamazdınız."

“Sizin yavrularınıza olan bağlılığınızı anlıyoruz.”

Kasabanın içerisinde uzay mekiğini indirecek yer yoktu, bu nedenle Jaxen sahile iniş yaptı. Pervaneler durunca, Cara araçtan dışarı çıkarak tutulan sırtını ve bacaklarını esnetti. Şeytan'ın Fiziksel Eğitim dersi sayesinde, uzun süre hareket-siz oturamaz olmuştu.

Cildini yapış yapış yapan nemi hemen fark etti. Buradaki hava ayrıca ana karadakinden birkaç derece daha sıcak gibiydi. Adanın ekvatora yakın konumu nedeniyle, daha sıcak olması Cara'ya mantıklı gelmişti. L'eihrliler hava koşullarını yalnızca yıkıcı fırtınalardan korunacak kadar kontrol ediyorlardı.

Troy arka koltuktan dışarı atladı ve kahverengi, uzun ağaç kümesini ve altındaki çalıları işaret edip “Şimdi geliyorum,” diye fısıldadı. “İşemem lâzım.”

Cara gülerek sahile yavaşça vuran dalgalara döndü ve okyanus esintisinin yüzünü okşamasına izin verdi. Artık ufukta alçalmakta olan güneşe karşı ellerini gözlerine siper etti. L'eihr gezegeninde, bej gökyüzüyle kontrast oluşturan sarımsı pembe ve altın renginde gün batımı çok güzel olsa da, Dünya'nın pamuk şekeri rengindeki alacakaranlığıyla kıyaslanamazdı bile. Ama buranın havası, Dünya'daki sahillerden daha tatlı kokuyordu; tuz, güneş ve Cara'nın çama benzettiği bir kokunun kirlenmemiş bir karışımıydı bu. Keskin gagalı kanatlı hayvanlar, balık avlamak için dalgalara kamikaze gibi dalıyorlardı. En azından bu tanıdık geliyordu.

Cara kollarını bedenine dolayarak bakışlarını gökyüzüne

çevirdi ve Aelyx'in sözlerini aklından tekrar etti: Çok yakında kolonimizden, *L'eihl gezegenindeki gökyüzünü birlikte izleyeceğiz*. Cara'yı bir titreme aldı. Bunu gerçekten yapacaklardı; burada bir hayat kuracaklardı. O hayatı gözünde canlandırabiliyordu: Sahilde, ay ışığı altında yalınayak gezintiler; balık tutarak ve deniz kabukları toplayarak geçirilen hafta sonları. Aelyx'in kollarında, uzaktan gelen dalga seslerini dinleyerek uyumak.

Burası bir cennetti. Hortum çıkması korkusunu bile yaşamayacaklardı.

Jaxen, Cara'nın bir tutam saçını tutup kulağının arkasına atarak kızı şaşırttı. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Jaxen'i bu sıradan dokunuşlar konusunda cesaretlendirmek istemeyen Cara geri çekildi. "Burada günlerimizin nasıl geçeceğini hayal etmeye çalışıyordum."

Aisly, Jaxen'in yanına gelerek onun adına cevap verdi. "Şu an geçirdiğin günler gibi. Güncellemeleri almak için bileğinizdeki çipleri okutacaksınız, fiziksel kondisyon çalışmalarına devam edeceksiniz ve yemekhanede yemek yiyeceksiniz. Ama derslere girmek yerine, atandığınız meslek kışlasına rapor vereceksiniz."

Bu, Cara'nın hoşuna gitmemiştir. "Kendi mesleğimizi kendimiz seçmeyecek miyiz?"

"Hayır," diyen Jaxen, sahildeki bir dalı tekmeleyerek kenara attı ve kum tepelerinin üzerinden kasabaya doğru yürümeye başladı. "İş gücünü en optimal şekilde mesleklere yerleştirme yöntemimiz çok verimli, bunu terk edemeyiz."

Cennet bir puan kaybetmişti.

Troy fermuarını çekerek çalılarının arasından çıktı. Antik kalıntılara doğru kafasını salladı. “Bu tapınağı yıkmayacaklar mı?”

“Bu bir tapınak değil,” dedi Jaxen taş yığınınına bakarak. “Bu bir türbe. Veya *türbeydi*.”

“Savaşçı bir kraliçe ve onun eşi için,” dedi Aisly. “Savaşarak ölmüşler. Kısa zaman öncesine kadar, bedenleri burada rahatsız edilmeden dinleniyordu.”

Sanki şifreli bir konuşmaydı bu. “Koloni için yıkmadılar burayı, değil mi?” diye sordu Cara.

“Hayır. Kalıntılar onlarca yıl önce mezarlarından çıkarılarak başka bir yere taşındı,” diyen Jaxen, ileriye işaret ederek adımlarını sıklaştırdı. “Çabuk olun. Gün ışığı birazdan kaybolacak.”

Yürürken Cara’nın içinde rahatsız edici bir his oluştu – bir tür uyarı ziliydi bu – ama Cara sorunun ne olduğunu tam olarak kavrayamıyordu. Önlerinden geçerken mağazaların cephelerini ve ofisleri inceliyor; hiçbir kusur bulamıyordu. Aslında ev tipi binalardan oluşan kompleksler Cara’nın beklediğinden daha sıcak görünüyorlardı; kaldırım boyunca uzanan banklarla ve avludaki yüzme havuzlarıyla tamamlanmışlardı. Bu tür eğlence faaliyetleri L’eihrliilerin tarzı değildi. Cara onların bu anlamda ödün vermiş olduklarını fark etti.

“İçeriye girebilir miyiz?” diye sordu Cara. Aelyx ile paylaşacağı yaşam alanını görmek istiyordu.

“Hayır,” dedi Jaxen. “Henüz tamamlanmış değiller. Sadece merdivenleri ve kurulan tesisatı görebilirsin.”

“Tüh,” dedi Cara, boş sokakta, sanki bir çalının şehir merkezinden yuvarlana yuvarlana gelmesini bekliyormuşçasına bir yukarı bir aşağı bakarak. “Bir baksam harika olurdu. ” derken Cara’nın sesi kısıldı, nihayet onu rahatsız eden şeyin ne olduğunu fark etmişti.

Sorun sokaklardı. Başkentte sokak yoktu çünkü şehir sakinleri bir yerden bir yere uzay mekiğiyle gidiyorlardı veya hava trenine biniyorlardı. Ama Cara o anda etrafına baktığında, burada iniş pistlerinin de bulunmadığını fark etti.

“Bir dakika,” dedi. “Uzay mekiklerimiz nereye inecek? Ve burada neden sokaklar var?”

Jaxen ve Aisly çok kısa bir an bakiştılar ama bu kısa an, bir şeyler sakladıklarını Cara’nın anlamasına yetmişti.

Hemen kendini toparlayan Jaxen, suratına yatıştırıcı bir gülümseme yerleştirdi. “İnsan geleneklerini de yaşatmak istediğimizden, kolonide kullanmanız için küçük, motorlu araçlar üretmeye başladık.”

“Güneş enerjisiyle çalışacaklar,” diye ekledi Aisly. “Tıpkı buradaki her şey gibi. Böylece yakıt için dışa bağımlılık konusunda endişelenmenize gerek kalmayacak.”

Cara ilk sorusuna cevap vermediklerini fark etti. “Uzay mekiklerimizi nerede tutacağız peki?”

Bir anlık tereddütten sonra Jaxen, “Uzay mekiğiniz olmayacak,” diye itiraf etti.

“Hiç mi olmayacak?”

“Hayır.”

Cennet bir puan daha kaybetmişti. Hayır, aslında on puan

faian kaybetmişti. Çünkü uzay mekikleri olmadan kolonici-ler burada kapana kısılmış gibi olacaktı –güçsüz, izole ve sağılden öteye gidebilmek için tamamen ana karanın insafına kalmış durumda.

Cennet yavaş yavaş hapishaneye dönüşüyordu.

Troy, Cara'nın endişesini anlamıştı. Hiçbir şey söyleme-mişti ama ısıltıyla *Alacakaranlık Kuşağı*'nın müziğini çal-maya ve işaret parmağını başının yanında döndürmeye baş-lamıştı.

“Ya acil bir durum olursa?” diye sordu Cara.

Jaxen hiç beklemeden cevabı yapıştırdı. “İletişim küreleri-niz olacak.”

“Ama iletişim küresine binip adadan ayrılamayız.”

Jaxen derin bir nefes alarak ellerini dua eder gibi birleştiri-di. “Bak, *Cah-ra*. Seni temin ederim ki Yazgı size zarar ver-mek istemiyor. Ama insan kolonicilerin geçmişte kurucu mil-letlerine karşı birçok kez isyan ettiğini de kabul etmelisin. Bu uygulamanın tek amacı toplumumuzu korumak.”

Cara bunu yutmamıştı. Jaxen kolonicilerin ne yapacağını sanıyordu ki, birkaç uzay mekiğı ve bir avuç dolusu uzaylı hindistancevizi ile savaşı mı gireceklerdi yani? Hayır. bu du-rum anlaşmayı bozardı. İnsanlar, idare edilmesi gereken yara-maz çocuklar değillerdi. Bu yer ailesinin hiçbir zaman gitme-ye para bulamadığı o şık tatil köylerine benzese de Cara bir kafesin içinde yaşamayacaktı.

“O hâlde burada kalma kararımı gözden geçirmem gereke-cek,” dedi Cara pazarlık etmeye başlayarak. “Bu benim için

anlaşmayı bozan bir nokta. En azından birkaç tane uzay mekiği...”

Kulakları sağır eden bir feryat Cara'nın sözünü yarıda kesip herkesin dikkatini, bir ateş topunun yıldırım gibi atmosfere girdiği gökyüzüne yöneltti. Cara bu nesneyi hemen tanıdı. *Sh'ovah* gününde düşen “gök taşı” ile aynı şeydi bu. Bu kez gözlerini kısarak küreyi daha iyi görmeye, nereden geldiğiyle ilgili ipucu verebilecek bir detay bulmaya çalıştı. Ama ayırt edebildiği tek şey alevlerdi. Gittikçe hızlanıp okyanusa dalınca Cara, onun gibi kaç kürenin o sulara düştüğünü merak etti. Yazgı'nın ne dediğini umursamıyordu. Bu şey kesinlikle doğal bir oluşum değildi. Düşen iki kürenin birbirinin aynı olması bunu gösteriyordu.

Troy, Cara'nın düşündüklerini yüksek sesle dile getirdi. “Uydu muydu o? Yörüngesinden çıkan küçük uyduların yüzüne düştüklerini duymuştum.”

Jaxen ve Aisly anlamlı anlamlı bakiştılar.

“Hayır,” dedi Aisly. Troy'un yanına giderek ona gülümsedi. Troy'un gözlerinin içine bakarak, “Sadece şimşek. Fırtına yaklaşıyor, hissetmiyor musun?” diye mırıldandı.

Cara şaşkınlık içinde kaşlarını çatarken yüzüne aptal bir ifade yerleşen Troy, anladığını belirtircesine başını salladı. “Evet,” dedi, bakışlarını bulutsuz gökyüzüne çevirerek. “Yağmur başlamadan uzay mekiğine dönmemiz lâzım.”

Az önce neler olmuştu öyle?

Jaxen, Cara'ya dönüp yanağını avucuna aldı. Cara geri çekilmeye çalışınca yüzünü ellerinin arasına alıp gözlerine ba-

karak Sessiz Konuşmayı kullanacakmış gibi tutuşunu gevşetti.

Ah, olamaz. Cara iki kardeşin gizli yeteneğini o an keşfetmiş olabilirdi.

Bunun işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordu ama birlikte yaptıkları egzersizlerden birinde Elle'den öğrendiği şekilde, düşüncelerini engellemeye çalıştı. Bu tür durumlarda sığındığı güvenli görüntü, yani kırmızı bir beyzbol topunun görüntüsü dışında, zihnini tamamen boşalttı. Jaxen, Cara'nın bilinciyle bağlantı kurmaya çalışırken Cara, o topun dokulu yüzeyini, lastik kokusunu, ellerine aldığı anda baharı çağrıştırmasını hayal ederek zihninde topun görüntüsünü çağırırdı.

"*Cah-ra*," dedi Jaxen, erimiş çikolata kadar yumuşak bir sesle. "Endişelenmene gerek yok. Burada sadece mutluluğu bulacaksın."

Kırmızı top. Bütün gücüyle odaklanmaya çalıştı. *Yerde seken kırmızı top.*

Jaxen'in nefesi Cara'nın dudaklarına çarpıyordu ve Cara bir an için onu öpmesinden korktu. Ama Jaxen, yüzünü bıraktı ve geriye çekilerek kibirli bir gülümsemeyle Cara'yı inceledi.

İşe yaradığını sanıyor. Cara onu şüphelendirmemeye çalıştı. Suratına ağabeyininkine benzeyen şapşal bir ifade yerleştirip kuyruklu bir yalan söyledi.

"Endişelenmiyorum."

ON BİRİNCİ BÖLÜM

“**B**u mümkün değil,” dedi Aelyx. “Zihin kontrol etme yeteneği sadece efsanelerden ibaret. Bunun mantıklı bir açıklaması olmalı.” Aelyx, Cara’nın ağabeyiyle fazla zaman geçirmemişti ama Troy ona iki kardeşten daha az zeki olanı gibi geliyordu; hem de açık ara. “Belki de Troy gerçekten fırtınanın yaklaştığını düşünmüştür.”

Elle üst yataktan kafasını aşağı uzatarak görüntüye girdi. “Ben de öyle dedim.”

“Eh, ıkiniz de yanıhyorsunuz,” diyen Cara, gözlerini kısarak Elle’i bakışlarıyla görüntüden uzaklaştırdı. “Troy dünyanın en zeki insanı olmayabilir ama yağmur yağıp yağmadığını anlayacak kadar kafası çalışır. Siz orada değildiniz ama ben oradaydım. Ve size, Aisly’nin ağabeyim üzerinde bir tür Jedi akıl oyunu kullandığını söylüyorum. Jaxen aynı şeyi bana

yapmaya çalıştı. İster inanın ister inanmayın ama aynen böyle oldu. Ve size bir şey daha söyleyeyim; bence Yazgı onların bu yeteneklerini biliyor ve onları bu nedenle yanlarında tutuyor.”

“Ben bunun bilimsel olarak nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum,” dedi Aelyx.

“Ben de anlamıyorum,” diye kabul etti Cara. “Ama uzay mekiklerinin nasıl uçtuğunu veya uzay gemilerinin solucan deliklerinden nasıl geçtiğini de anlamıyorum ama bunlar oluyor sonuçta. L’eihrililerle tanışana kadar telepatinin imkânsız olduğunu düşünüyordum. Zihinlerinizle iletişim kurabiliyorsanız, başka şeyler de yapabileceğinizi düşünmek öyle abartılı bir tahmin olmaz.”

Aelyx, Cara’ya hak veriyordu ama buna hâlâ inanamıyordu. “Troy bize yardımı dokunabilecek herhangi bir şey hatırlıyor mu?”

Cara, Elle’in dikkatini çekmek için üstündeki yatağı dürttü. “Dün gece yurda döndüğümüzde Troy’un ne dediğini söyle-sene.”

“Bütün gün nerede olduklarını sordum,” dedi Elle. “Troy bana koloniye gittiklerini ama yağmur yüzünden gezintiyi kısa kesmek zorunda kaldıklarını söyledi. Biraz sersem gibi görünüyordu ama ben geceliğimi giymek üzere soyunurken hep öyle görünüyor.”

Cara öne eğildi, sesi telaşlıydı. “Ama dün hiç yağmur yağmadı, bir damla bile. Bunu da açıkla bakalım.”

Troy’un muhtemelen bir akıl doktoruna ihtiyacı vardı ama Aelyx bunu söylemedi. “Nerede şimdi o?”

“Tuvalette.”

“O zamandan beri tuhaf davranışlarda bulundu mu? Halüsinasyon falan gördü mü veya...”

“Hayır, gayet iyi,” dedi Cara. “Ve Jaxen’in sanki hiçbir şey olmamış, sanki benim yüzümü tutup zihnime tecavüz etmeye çalışmamış gibi davranmasını da açıkla.”

Aelyx ne diyeceğini bilemiyordu. Bunların hiçbiri mantıklı değildi.

Cara başparmağını işaret parmağına yaklaştırarak “Beni öpmesine bu kadar kalmıştı,” dedi.

“Ne?” diyen Aelyx’in görüşü bulanıklaştı, az daha lanet yataktan aşağı düşüyordu. “Neden bunu en baştan söylemedin?”

“Ah, elbette,” dedi Cara. “Sana Jaxen’in insanların beynini yıkayabildiğini söylüyorum, umurunda olmuyor ama az kal-sın öpüyordu diyorum ve *bu* dikkatini çekiyor, öyle mi?”

Tam olarak öyleydi. Aelyx, Jaxen’in zihinsel güçleri olduğundan şüpheliydi ama o şerefsiz *f’exa*’nın Cara’yı baştan çıkarmaya çalıştığına inanmakta hiç sıkıntı çekmemişti. Aelyx, Cara’nın yanında olmasını, Jaxen’in etkisinden çok uzaklarda olmasını istiyordu. “Belki ağabeyinle birlikte sen de evine dönmelisin.”

“Yani ittifakı riske mi atayım?” dedi Cara, neyin tehlikede olduğunu hatırlatarak. “İttifakın şartlarından biri benim burada olmam, unuttun mu? Bahara kadar eve dönemem,” diyen Cara, alt dudağını ısırarak bir süre sessiz kaldı. Tekrar konuşmaya başladığında gözlerini yorganından ayırmadı. “Bir şey diyeceğim, ne dersin... belki...”

“Belki ne?” diye onu cesaretlendirdi Aelyx.

“İttifak anlaşması yapıldıktan sonra L’eihr gezegeninden ayrılarak Dünya’da yaşayabiliriz,” dedi ve kirpiklerinin arasından Aelyx’e baktı. “Koloni anlattıkları gibi bir yer değil. Şu anda Dünya’ya bayılmıyorsun, biliyorum ama belki bir gün sevebilirsin. Değil mi?”

Aelyx kalbini saran buz gibi soğuğu saklamaya çalıştı. Cara kolonide kalmayı reddederse birlikte olamazlardı. Belki Aelyx Dünya’da bir hayat kurmaya çalışabilirdi ama ilk önce insanların onu öldürme girişimlerinden vazgeçmeleri lazımdı. Her ne kadar insanlar birbirlerini öldürmekten çok hoşlanıyor olsalar da, Aelyx’i unutma ihtimalleri düşüktü. Ve Yazgı’ya verdiği sözü yerine getirmemesi, geçmişiyile olan bütün bağlarını koparması anlamına gelirdi. Bir daha asla L’eihr gezegenine dönemezdi; sadece ziyaret etmek için bile gidemezdi oraya. Cara’yı seviyordu ama kendi halkını da seviyordu.

“O kadar basit değil,” dedi. “Şey yapamaz mısın...” Ne diyecekti ki? *Alışmaya çalışamaz mısın? Beklentilerini düşüremez misin?* Ondan ne isteyeceğini bilemiyordu, hatta bir şey istemeye hakkı var mıydı, onu da bilmiyordu.

Cara dalgın dalgın başını salladı, muhtemelen o da Aelyx’ten benzer şeyler istemeye çalışıyordu. “Bizi burada esir almak istiyorlar. İstedığımız gibi gidip gelmekte özgür olmayacağız.”

“Ama şu anda da gidip gelmekte özgür değilsin,” dedi Aelyx ona. “Bir uzay mekiğini alıp da uzay üssüne uçurup oradan da öylece Dünya’ya giden bir gemiye binemezsin.

Geçiş için başvuruda bulunman ve onay için beklemen gerekir. Koloni de bundan farklı olmayacak.”

“Anlamıyorsun.”

Elle’in kafası yine, üst yataktan, ters bir şekilde görüntüye girmişti. “Ondan neler istediğinin farkında değilsin,” dedi Cara’ya. “Bu kadar kolay pes etmek istediğine inanamıyorum. Benim tanıdıkça hayran olduğum *Cah*-ra Sweeney savaşmadan pes etmez.”

Cara teslim olduğunu belirtircesine ellerini kaldırdı. “Ne yapabilirim? Jaxen, Yazgı üyesi. Buradaki herkesin patronu gibi. Hatta on kat daha etkili. Parmaklarını bir kez şaklatmasıyla, beni o zehirlenme olayından nasıl sıyırdığını görmeniz lâzımdı. Kimse onu sorgulayamıyor.”

“Ama onun da üstü var,” dedi Elle. “Neden Alona’ya gitmiyorsun?”

“Bir dakika,” dedi Cara, turuncu kaşlarından birini kaldırarak. “Bunu yapabilir miyim?”

“Elbette yapabilirsin,” dedi Aelyx ona. “Bir vatandaş olarak bu senin hakkın.”

Cara, Aelyx’e delici bir bakış attı. “*Sh’ovah* günümde bana bir ders kitabı falan vermediler ya.”

Aralarındaki gerilime rağmen Aelyx kendini gülümsemekten alamadı. Tanrılar aşkına, bu kızı, onun mizahını ve tutkusunu, mizacım ve kalbini çok seviyordu. Aelyx’in ruhundaki, boş olduğunu bile fark etmediği yerleri dolduruyordu. Cara’yı kaybedemezdi. Bir parmağını uzatıp yüzünün kıvrımlarında gezdirdi. “Lütfen savaşmaya devam et.”

Cara başıyla onayladı ama Aelyx'in gözlerine bakmadı
 "Deneyeceğim."

Aelyx ekstra vurgulu bir şekilde "Seni seviyorum," diyerek konuşmayı bitirdi ve giyinmek için bağlantıyı kesti. Cara'nın sesindeki hüznün hiç hoşuna gitmemişti ama gönderdiği hediyenin onu neşelendirmesini umuyordu. İletişim küresini arka cebine tıktıktan sonra oturma odasına gitti.

Normalde bu saatte kıyafetlerini çıkarıp yatağına girerdi ama bu akşam için bazı planları vardı. Aelyx'in isteği üzerine, ordu, Aelyx ve LİKİH lideri Isaac Richards arasında bir görüşme ayarlamıştı. Isaac'in paranoyak talepleri doğrultusunda halka açık bir alanda gerçekleştirilecek, bütün güvenlik tedbirlerinin alındığı bir görüşme olacaktı bu. Stepha bu toplantıya katılarak "o ahmağın varlığını tanımayı" reddetmişti ama Aelyx yalnız gitmeyi sorun etmiyordu zaten. Nihayet, Dünya'nın yaşadığı su krizine ilişkin gerçeği Isaac ile paylaşmak üzere izin alabilmişti. Dünyaperverlerin lideri, ittifakın sonlandırılmasının ağır sonuçlarını anlarsa, inkâr etmeyi sürdürdüğü suikast girişimlerine kesinlikle bir son verirdi.

Ya da en azından Aelyx öyle umuyordu.

"Giyin bakalım," dedi David, kurşungeçirmez bir yelek uzatarak. Kamuflej ceketini ve buna uygun yeleşini giymiş, yarı otomatik silahını omzuna asmış olan David gitmeye hazır gibiydi. Belki de Aelyx'e öyle gelmişti ama David, gözlerinin altım gölgeleyen kara halkalarla, her zamankinden daha yorgun görünüyordu. "Albay Rutter senin o çok değerli uzaylı postunu koruma işini şansa bırakmıyor," dedi.

“Peki ya sen?” diye sordu Syrine, koltukta oturduğu yerden. “Sen de yeleğini giydin mi?”

David bir eliyle göğsüne vurarak içi boş bir pat sesi çıkardı. “Evet, hanımefendi.”

“Aferin,” diye tersledi onu Syrine, David’i umursadığı için kendisinden rahatsız olmuş gibiydi. Muhtemelen de öyleydi. “Yelekler kafa yaralanmalarına karşı korumaz sizi tabii,” dedi ve kahve masasından bir dergi alarak okuyormuş gibi yapmaya başladı. Aelyx kızın elindeki dergiyi ters tuttuğunu söylememeye karar verdi. Bunu kendisinin fark etmesini beklemek daha komik olacaktı.

Aelyx kazağını çıkarıp kurşungeçirmez yeleği giyerken David koltuğun kenarına oturdu. “Bilmem,” dedi David eğilip Syrine’in omzunun üzerinden dergiyi okumaya çalışarak. “Annem kafamın kurşun geçirmeyecek kadar kalın olduğunu söylerdi.”

Syrine’den gelen tek cevap, kızın küçümser bir şekilde burnundan nefes vermesi oldu.

“Ama ben kalın kafalılığın seksi bir şey olduğunu düşünüyorum,” diyen David, dergiyi Syrine’in ellerinden alıp düz çevirdi. Aelyx’in göğsü sessiz bir kahkaha ile sarsılıyordu. “Sence de öyle değil mi?” diye mırıldandı Syrine’in kulağının yanında.

Syrine birden elindeki *People* dergisini masaya fırlatarak odasına gitti. Kapının çarpılma sesi peşinden geldi.

Aelyx bedeninin yan taraflarındaki cırt cırtlı şeritleri bağladı. “Geçen gün ne demiştin?” diye sordu başını yana eğip düşünür gibi yaparak. “Çok yakında onu avucumun içine ala-

cağım mı demiştin? Emin misin bundan? Çünkü daha çok, o avuçlarını senin boğazına geçirmek istiyor gibi görünüyor.”

David, Syrine’in odasının kapısına bakarak kaşlarını çatı ve “Çetin ceviz çıktı,” dedi.

Aslında durum öyle değildi. David farkında değildi ama Syrine’in o sert kabuğu çatlamaya başlamıştı bile. Aelyx kızın içinde yaşadığı ikilemin gitgide derinleştiğini Sessiz Konuşma sayesinde, her ne kadar kız bu düşüncelerini engellemeye çalışsa da, görmüştü. Korumasına karşı hissettiği çekim ile birlikte bu zayıflığı için kendisine duyduğu öfke de her gün büyüyordu. Odasına kapanıp yalnız başına *K'imsha* yaparak daha çok vakit geçirir olmuştu ama saatlerce meditasyon yap-sa da onu kalbinden atamıyordu.

Aelyx kazağını giyip yün paltosunu eline aldı. “Şu her zaman övündüğün dayanılmaz cazibeni kullan.”

“Kullandım zaten. Görünüşe göre Syrine’in buna bağışıklığı var.”

Güvenlik biriminin yarısının, Aelyx’e toplantı yerine kadar eşlik etmek üzere beklediği hole çıktılar. Hep birlikte iki kat merdiven indiler ve kaldırımında rölantide çalışmakta olan zırhlı araca doluştular. Aelyx ve David arka koltukta her zamanki yerlerine yerleştikten sonra Aelyx, ilk defa akıl hocasına romantik konularda tavsiye verebileceğini düşündü.

“Onun nefret ettiği sen değilsin,” diye fısıldadı Aelyx. “Genel olarak bütün insanlıktan nefret ediyor. Bence onun kalbini çalmanın en iyi yolu, diğerlerinden farklı olduğunu göstermen.”

“İnsan gibi davranmayı bırakayım mı?”

“Aslında evet,” dedi. Arkadaşının kızgınlıkla iç çektiğini gören Aelyx, Syrine’in ön yargılarının ardındaki sebeplerden birini açıkladı. “Değişim programı sırasında evinde kaldığı çocuk, Syrine’e sürekli askıntı olmuş. Koridorda köşeye sıkıştırmış, yemek masasının altından bacaklarını okşamış, hatta odasına gizli kamera koymuş. O yüzden sen onun güzelliğine iltifat ettiğinde veya ona tipik insani çiftleşme ritüelleriyle yaklaştığında...”

“Fazla üstüne gitmiş oluyorum,” diye onun sözlerini tamamladı David. “Ve ona o dangalağı hatırlatıyorum.”

“Aynen.”

“Hımm,” diyen David’in dudakları umut dolu bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Demek ki biraz ağırdan almam gerekiyor.”

“Ve de farklı olduğunu göstermen,” diye tekrar etti Aelyx. Syrine’in duyguları, David kendi hayatını riske atarak onu bombalı mektuptan kurtardığında alevlenmişti. Daha önce insanların kendilerini bu şekilde feda edebileceklerini düşünmemişti ve David ona yanıldığını göstermişti. “En önemlisi bu.”

David başını dalgın dalgın salladı. “Farklı olabilirim.”

O yanağını ısırp bir tür transa geçerken Aelyx de bakışlarını pencereden dışarı çevirerek kilometreler boyu, donmuş tuğla ve tuzlu asfalttan oluşan karanlığı izledi.

Şehir merkezinden çıkarak banliyölere doğru yol aldılar ve nihayet, içerisinde sadece bir tane açık işletme bulunan, yol kenarındaki bir açık hava alışveriş merkezinde durdular. Açık olan tek dükkân, yapının en ucundaki İtalyan bistrosuydu.

Ulusal Muhafızlar barikatlar kurup silahlarıyla çevrede devriye gezerek otoparkın güvenliğini sağlamıştı. Hum-V marka aracın sürücüsü camını indirerek kimliğini verdiğinde iki asker plastik bariyerleri kenara çekip geçmelerine müsaade ettiler.

Aelyx kaldırma iner inmez onu Albay Rutter karşıladı “Dükkânın sahibine, mekânı kapatması için para verdik,” diye açıkladı albay, Aelyx’i bistroya doğru yönlendirirken. “İçeriye aradık. Mekân tertemiz. Bal dök yala.”

Yakınlarında olan David kıs kıs güldü ama albayın bakışları üzerine çevrilince taş gibi sessizleşti.

“Şey nedeniyle... ııı...” diye söze başladı Rutter, gözlerini David’den ayırmadan. “Bu akşam Richards ile yapacağınız görüşmenin hassas doğası nedeniyle, ben de içeride sizinle birlikte duracağım ve Özel Ajan Sharpe da etrafta devriye çezecek,” dedi. Böylelikle üstünü selamlayıp koşarak otoparkın girişinde konuşlanmış muhafızlara katılmaya giden David’i azat etmiş oldu.

“Sizden istediğim ekipmanı getirdiniz mi?” diye sordu Aelyx.

Rutter küçük bir spor çantasını havaya kaldırdı. “Burada.”

“Richards geldi mi?”

“Evet,” dedi albay. “Adam temiz. Onu kendim aradım,” deyip şeytani bir gülümsemeyle ekledi: “Her tarafını aradım.”

Aelyx bunun ne anlama geldiğini bilmek istemiyordu ama bunun ceza evlerindeki vücut taramaları gibi, acılı bir süreç olmuş olmasını diliyordu. Bunu kimse, Isaac Richards’dan daha fazla hak edemezdi.

Restoranda rahatlatıcı, kuru ve sıcak bir hava karşıladı Aelyx'i, peşinden keskin bir sarımsaklı ve domatesli makarna sosu kokusu geldi. Aelyx etrafını incelemek üzere restorana göz gezdirerek paltosunu çıkardı. Yan duvar boylu boyunca cilalı, meşe bir barla kaplıydı. Barın arkasında üstü çizgili örtülerle kaplı, yirmi kadar masa vardı ve her biri koni şeklinde bir mum taşıyan, boş şarap şişeleriyle dekore edilmişti. Ama mumlardan sadece biri ışık saçıyor; arkasında oturan adamın birleştirdiği ellerinin üzerine gölgeler düşürüyordu.

Isaac, Aelyx'i fark edince ayağa kalktı ve esmer başını sallayarak selam verdi. Aelyx adama doğru ilerlerken düşmanını inceliyordu. Tüvit ceket, haki pantolonu ve burnunun ucunda duran çift odaklı gözlükleriyle Richards, sivillerden oluşan yabancı düşmanı bir ordunun komutanından ziyade, bir üniversite profesörüne benziyordu. Adam tokalaşmak üzere elini uzatmadı ama problem değildi. Zaten Aelyx de ona dokunmak istemiyordu.

"Benimle buluştuğunuz için teşekkür ederim," dedi Aelyx. Masanın üzerinde duran ve her biri ülkenin farklı noktalarından toplanmış olan saydam sıvılarla dolu, üç küçük, cam kavanozu gösterdi. "Ve su numunelerinizi getirdiğiniz için de teşekkürler."

Albay Rutter spor çantasını yere bıraktıktan sonra, yan masadaki yerini aldı ve onlara yalnız oldukları izlenimini vermeye çalıştı. Isaac sandalyesine oturup Aelyx'e de aynısını yapmasını işaret etti. "Aslında bunu yapmamam gerektiğini bile bile geldim buraya," dedi Isaac. "Ama kendime engel olmadım. İtiraf edeyim, mesajınız çok ilgimi çekti."

“Çok vaktinizi almayacağım,” diyen Aelyx, görünüşte kendi hâlinde olan bu adamla göz temasını sürdürmekte zorlanıyordu. Richards kahvesini yudumlamaya başlarken Eron’un ölümüyle ilgili hatıralar Aelyx’in zihnine hücum etti. Özellikle de Dünyaperverlerin bu cinayeti gururla üstlenmeleri.

Isaac bu düşünceleri hissetmiş olmalıydı. “Başlamadan önce,” dedi, “Lanzhou’da olanlardan üzüntü duyduğumu belirtmek isterim. Bireysel eylemler üzerinde tam kontrolüm yok ve o çocuğa yapılanlara ben onay vermedim.”

Bu kelime oyunları Aelyx’i etkileyememişti. Eron’un öldürülmesi için emri Isaac vermemiş olsa da, Eron’un bulunduğu kasabadaki binlerce radikali bir araya getiren toplu protesto için çağırıyor o yapmıştı. Isaac’ın bunun arkasından kan döküleceğini bilmesi gerekiyordu.

“Size yalan söylemeyeceğim,” diye devam etti Isaac. “Hâlâ türünüzün gezegenimden gitmesini istiyorum.”

Aelyx eğlenerek güldü. “*Buna* inandım işte.”

“Ama ben çocukları öldürmem.”

“Ben çocuk değilim.”

Isaac kahve fincanını ağzına götürüp buharın üzerinden Aelyx’e baktı. Fincanı hafif bir *tık* sesi çıkararak bardakaltının üzerine koydu. “Hayır, değilsin. Ama senin yaşında oğlum var, o yüzden seni çocuk olarak görüyorum sanırım.”

Aelyx bundan hiç hoşlanmamıştı. Isaac’ın bir ailesinin olduğunu veya onun hayatıyla ilgili hiçbir insani unsur duymak istemiyordu. Adam korku ve paranoyadan beslenen bir örgüt

kurmuştu. Aelyx'i birçok kez öldürmeye çalışmışlardı. Başka bir şey bilmesine gerek yoktu.

Ayaklarının dibinde duran spor çantasının fermuarını sertce açtı ve içinden bir mikroskopla lamalarını çıkararak masaya koydu.

"Nedir bunlar?" diye sordu Isaac.

Aelyx ilk kavanozun kapağını açtı ve steril bir lamel yardımıyla, lamın üzerine birkaç damla su sıktı. "Bunu kendi gözlemlerinize görmezseniz bana inanmayacağınızı biliyordum," dedi. Mikroskobun ışığını yaktı ve mercekten bakarak, yüksek büyütme derecesi altında numuneyi odak noktasına getirdi. "Buradan bakın ve bana ne gördüğünüzü söyleyin."

Isaac mikroskobu masada kaydırarak çekti ve Aelyx'in dediğini yaptı. "Bilmem," dedi. "İplik gibi birbirine dolanmış yeşil damlacıklar."

"Bunlar yosun tomurcukları," diye açıkladı Aelyx. "Ve bu numunelerin hepsinde, önüne geçilemez bir hızda çoğaldıklarını göreceksiniz."

Isaac'ın cevap olarak omuz silkmesi, durumu anlayamadığını gösteriyordu.

"Ben Dünya'daki su kaynaklarını zehirlemedim ama yine de sular bozulmuş durumda," diyen Aelyx lamı çıkararak, ikinci kavanozdan aldığı sıvıyla aynı işlemi tekrarladı. "Yıllar önce Seyyahlarımız, sizin bilim adamlarınızı nanoteknolojiyle tanıştırdı. İnsan bilim adamları sonuçlarını düşünmeden, bizim partiküllerimizle deneyler yapmaya başlayıp Atlantik ve Pasifik okyanuslarına sızan bir nano-gübre pompaladılar..."

Aelyx bu olayı daha basit ifadelerle anlatmaya hazırlanır. Ken yan masadan Albay Rutter, “Kendi başımızı kendimiz yemi-
mişiz yani, hem de cayır cayır,” dedi. “Ve eğer L'eihrliler bi-
durumu düzeltmemiz için gerekli teknolojiyi vermezlerse, on-
yıldan az bir süre içerisinde hepimiz nalları dikeceğiz.”

Isaac gözlüklerini çıkararak gözlerini ovuşturdu. “Bu ko-
nuda size hemen inanmamı bekleyemezsiniz.”

“Elbette bekleyemem,” dedi Aelyx. “Bulguları doğrula-
mak için güvendiğiniz birini çağırmakta serbestsiniz. Ben
beklerim.”

Isaac bazı telefon görüşmeleri yapmak için izin istedi ve
otuz dakika sonra yerel LİKİH grubundan bir bilim adamıyla
döndü. Adam kendi mikroskobunu, lamalarını ve su numune-
lerini getirmişti. Bunları bistrunun diğer ucundaki masalardan
birine koydu. Damlaları inceledikten sonra, Isaac ile özel ola-
rak görüşüp çıktı.

Isaac masaya geri geldiğinde rengi bembeyazdı. “Pekâlâ.
Diyelim ki size inanıyorum. Bu sorunu çözmek için ne yapa-
cağız?”

“Liderlerimde yosunların çoğalmasını engelleyecek tekno-
loji var,” dedi Aelyx. “Ama halklarımız bir ittifak kurmadığı
süreçe, bu teknolojiyi vermeyecekler.”

“Elbette vermezler,” diyen Isaac, boş boş, birinci su dolu
kavanoza bakıyordu. “Bizden istedikleri her neyse artık, onu
almak için bunu kullanacaklar,” dedikten sonra, bakışlarını
kaldırarak sordu: “Bizden istedikleri nedir peki?”

Aelyx bir zamanlar bu cevabı bildiğini düşünüyordu. Ama

artık emin değildi. Kollarını masa örtüsünün üzerinde birleştirerek soruyu geçiştirdi. “Dürüst olalım. Halkımda sizi kolaylıkla mağlup edecek yöntemler mevcut. Eğer Yazgı sizi öldürmek veya köleleştirmek istiyor olsaydı, bunu çoktan yapardı. Eğer topraklarınızı veya DNA’nızı veya kadınlarınızı istiyor olsaydık bunları çoktan alırdık.”

Isaac’ın çenesinin kasılması buna katıldığını gösteriyordu.

“Dünyaperverler, Eron’u öldürdükten sonra, sizin ırkınız için mücadele verdim,” diye devam etti Aelyx. “Yazgı’ya size bir şans daha vermesi için yalvardım. Şimdi ikinci bir şansınız var ve siz bana suikast düzenlemeye devam ediyorsunuz.”

“Oo, orada dur,” diye elini kaldırdı Isaac. “Size o konuyla hiçbir alakam olmadığını söyledim.”

“Belki özel olarak sizin bir alakanız olmamıştır ama siz o nefret söylemlerine devam ettikçe, takipçilerinizin tepki vermemesini nasıl bekleyebilirsiniz ki?” Aelyx sert bir uyarıyla devam etti. “Onlardan biri beni öldürmeyi başarır, geriye davanızı savunacak kimse kalmayacak. Ne ittifak olacak ne de su kaynaklarının kirlenmesine bir çözüm bulunacak.”

“Benden ne yapmamı bekliyorsunuz?”

“İttifakı desteklemenizi,” dedi Aelyx. “Alenen.”

Albay Rutter, “Su krizinden bahsetmeden ama” diye araya girdi. “Eğer bahsederseniz, üzerinde isminizin yazılı olduğu bir hapisane hücresi hazır bekliyor. Bunca şeyin arasında, bir de ayaklanmalarla ve evde su istiflemeye başlayan insanlarla uğraşamayız.”

“Birden fikrimi değiştirdiğimi nasıl açıklayacağım insanla-

ra?” diye sordu Isaac. “İki yıldır bu ittifaka karşı savaşıyorum. Hâlâ da ittifaka karşıyım. Üyelerim beynimi yıkadığınızı düşünürler.”

Aelyx nelerin tehlikede olduğunu hatırlatmak istercesine mikroskobu masanın üzerinde itti. “Eminim siz bir şeyler düşünürsünüz.”

Isaac cevabın gökten fincanına düşmesini beklercesine gözlerini kahvesine dikmişti. Saniyeler geçti, dakikalara dönüştü.

“Oğlunuzu düşünün,” dedi Aelyx. “Bu ittifak gerçekleşmezse otuz yaşını göremeyecek. Ve kolay bir ölüm de olmayacak bu. Susuzluğun insana neler yaptığını gördünüz mü hiç? Dudakları çatlayacak. Kaslarına kramplar girecek ve başı zonklayacak. Şanslıysa, derisi soyulmaya başlamadan önce kalbi durur...”

“Yeter!” dedi Isaac masadan hızla kalkarak. “Dediğinizi yapacağım. Ama liderleriniz sözlerini yerine getirmezlerse savaş çıkar. Size yemin ediyorum.”

Albay Rutter bu tehdit karşısında irkildi ama Aelyx elini sallayarak onu yatıştırdı. “Eğer gerekirse gerekli teknolojiyi size bizzat kendim getiririm,” dedi Aelyx. “Ama ölürsem işinize yaramam tabii.”

Isaac paltosunu yakınlardaki bir sandalyenin üzerinden sertçe aldı. “Benim halkımdan kimse sana dokunmayacak. Bunu garantileyeceğim.”

Adam kapıya doğru bir hamle yapmadan önce Aelyx, “Bir dakika,” diye seslendi ve su dolu kavanozlardan birincisini

adama verdi. "Size söylediklerimden şüphe ederseniz eğer bir mikroskopla bu numuneye bakın ve tomurcukların ne kadar büyük bir hızla çoğaldığını kendi gözlerinizle görün."

Isaac, Aelyx'in cildine temas etmemeye özen göstererek kavanozu aldı ve ceketinin ceplerinden birine soktukten sonra, pisliğe dokunmuşçasına ellerini pantolonuna sildi.

Bu adam tam bir hıyardı.

"Eh, görüşme kötü gitmedi," dedi Albay Rutter, Isaac git-tikten sonra. Ayağa kalkarak Aelyx'in sırtını sıvazladı. "Şimdi tek yapmamız gereken, bahara kadar senin ölmemeni sağlamak. Çantada keklik yani." Eşyalarını toplarken yüzü sevinçle parlıyordu.

Albay Rutter bir saat sonra Aelyx'i otele geri götürdüğün-de, süitin içi siyasetçiler ve gazetecilerle doluydu. Hiçbiri gülümsemiyordu. Aelyx şaşkın şaşkın odaya girdi ve bakışları televizyon ekranına takıldığında donakaldı. Birisi programı durdurmuştu ama Aelyx görür görmez bunun hangi program olduğunu anladı. Kendi görüntüsü, Cara'nın annesi ve babası ile paylaştığı otel koltuğundan ona bakıyordu.

Sharon Taylor'ın yaptığı rezil röportaj, bir şekilde yayın-lanmıştı.

Kalbi küt küt atan Aelyx, bir açıklama bekleyerek odaya göz gezdirdi. Yemek masasından kötü kötü ona bakmakta olan büyükelçiyi fark ettiği anda, eli ayağı buz kesti. Aelyx'i bunun için cezalandıracağı kesindi.

“Ne oldu?” diye sordu.

“Kadın röportajı basına sızdırmış,” dedi halkla ilişkiler uzmanı. “Bunu nasıl yaptı, bilmiyoruz ama üstünde gizli bir kamera olduğunu ve görüntüleri dışarıda bir yerlere ilettiğini varsayıyorum.”

“Yani...”

“Görüntüler artık her yerde. Ve tepkiler hiç hoş değil. Lj. KİH liderleri senin tutuklanmanı talep etmeye başladılar bile”

Birden odadaki herkes suçun kimde olduğunu ve ne yapılması gerektiğini tartışmaya başlayınca oda hep bir ağızdan konuşanların sesleriyle çınladı.

Albay Rutter’ın sesi kalabalığı bastırdı. “Sakin olun. Artık Isaac Richards bizim arkamızda. Röportajın yarattığı hasarı onarmak için, bir basın toplantısı düzenleriz ve yaygaracıları susturma işini de Isaac halleder. Bu her şeyin sonu değil...”

Stepha elini kaldırarak albayı susturup “Geç oldu. Bu tartışmaya sabah devam ederiz,” dedi. Birkaç itiraz yükseldi ama Stepha herkesin, hatta David’in bile, dışarı çıkmasını istedi. David de gönülsüzce holde beklemeyi kabul etti. Birkaç dakika sonra, Aelyx ve Syrine dışında, herkes çıkmıştı.

“Çok üzgünüm,” dedi Aelyx. Bunun bir faydası olacağını zannetmiyordu ama gerçekten üzgün olduğu için söylemişti.

Büyükelçi hiçbir duygu belirtisi göstermedi. “Ne olacağını biliyorsun.”

Aelyx sadece başıyla onaylayabildi.

Stepha onları oturma odasına yönlendirerek koltuğuna oturdu ve Aelyx ile Syrine’e de karşısındaki kanepeye

oturmalarını emretti. Aelyx kahve masasının üzerinde duran *iphet*'i hemen fark etti ve omuzları istemsizce kasıldı.

“Büyükelçilik görevini kabul ettiğimden bu yana Ceza uygulamamıştım,” dedi Stepha. “Bu işi, küçük düşürücü buluyorum,” deyip yüzünü buruşturdu. “Ve kokudan nefret ediyorum. Bana çocukluğumda yaptığım akılsızlıkları hatırlatıyor.”

Kanepede Aelyx'in yanında oturmakta olan Syrine kıpırdanıp elleriyle oynadı. Altı yaşında, ilk Cezasından sonra Aelyx'e o bakmıştı. Aelyx'in acısıyla öyle bir empati kurmuştu ki sabah ettiği kahvaltının tamamını kusmuştu. Aelyx, Stepha'nın onu azat etmesini diledi. Kızın bu stresi yaşamasına gerek yoktu.

“Stepha, lütfen,” diye fısıldadı Syrine. “Aelyx çok pişman. Bu seferlik *iphet*'i kullanmasan? Bu cezayı es geçtiğini Yazgı'nın bilmesine gerek yok ki. Ben kimseye söylemem.”

Aelyx büyükelçinin, böyle bir suç önerisinde bulunduğu için Syrine'i azarlamasını bekledi ama böyle olmadı. Bunun yerine Stepha birkaç dakika boyunca onları inceledi. Sessiz konuşma kullanmadan, sadece izliyordu. Konuşmaya başladığında sesi ürkütücü derecede sakindi. “Ben Ceza uygulayacağım,” dedi ve öne eğilerek *iphet*'i ellerine aldı, aleti çevirerek tutacağına bağlı duran, yanıltıcı derecede ince kabloya baktı. Sonra da onu Syrine'e uzattı.

Syrine elini göğsüne götürdü. “Ben mi?” derken kafasını öyle sertçe sallamıştı ki saç kuyruğu tokasından kurtulmuştu. “Ben yapamam! Lütfen, eğer...”

“Sanırım emrimi rica ile karıştırdın,” diyen Stepha *iphet* masanın üzerine attı, alet koltuğa doğru yuvarlandı. Gözlerini Aelyx’inkilere dikti ama yine de yüksek sesle konuşmayı seçti. “Asi eylemlerinin bu kızı nasıl yoldan çıkardığını görüyor musun? Senin ihanetini savunmaya çalışırken gerçekleri saklayarak yalan söylememizi önerdi; her konuda itaat etmeye yemin ettiği Yazgı’yı aldatmak istedi. Oluşturduğun kötü örneğin onu nasıl yanlış yönlendirdiğini görüyor musun?”

“Evet,” dedi Aelyx, Kutsal Ana’ya Stepha’nın kararını gözden geçirmesi için sessizce dua ederek. Syrine bunu hak etmemiştir. “Ve çok özür diliyorum.”

“Sonuç olarak isyan hepimize zarar verir,” diyen Stepha, hiçbir merhamet emaresi göstermiyordu. “Syrine senin Cezanı uygulayacak ve senin ızdırabını paylaşacak; sen de Yazgı’ya karşı geldiğinde herkesin acı çekeceğini öğreneceksin.” Bir santim bile kıpırdamadan bakışlarını *iphet*’e çevirdi. “Sana yirmi darbe vuracak.”

“Yirmi mi?” diye haykırdı Syrine. “Ama bu çok fazla...”

“Yirmi beş,” diye düzeltti Stepha. “İstediğin zaman başlayabilirsin.”

Syrine yumruklarını sıktı ama cevap vermedi. Aelyx, Syrine’in o anda cezasına beş kırbaç darbesi daha eklediği için kendisine kızdığını bilecek kadar iyi tanıyordu onu. Syrine’in kendisini suçlamasına izin veremezdi. Bu, onun hatası değildi.

İphet’i alıp Syrine’e verdi. Göz göze geldikleri zaman, *Korkma. Ben bu cezayı o kadar çok aldım ki artık acı hissetmiyorum bile. Canımı acıtmayacaksın,* dedi.

Elbette Syrine onun yalan söylediğini biliyordu ama başıyla onayladı ve titreyen parmaklarıyla tutacağı aldı. Aelyx ona elektriği nasıl açacağını gösterdikten sonra gömleğini çıkardı ve kanepenin önünde diz çökerek kollarını üst üste, koltuk minderinin üzerine koydu.

“Hazırım,” dedi kıza.

Syrine onun arkasındaki yerini aldı, kesik kesik nefes alıyordu. Bir şey söyleyecek gibi oldu ama fikrini değiştirmiş olmalıydı çünkü bir an sonra tam Aelyx’in kürek kemiklerinin ortasına bir darbe indirdi.

Aelyx darbeyi ilk yediğinde elektriği hissedememişti ama elektriğin ısırtığı hemen peşinden geldi. Kasları gerildi, yanan etinin iğrenç kokusu burun deliklerini doldurdu. Syrine hızla, peş peşe vurmaya başladı. Aelyx’in kaşlarından terler damlıyordu. Ciğerleri haykırmak istiyordu ama dişlerini sıkarak ses çıkarmayı reddetti. Ne kadar acı çektiğini hatırlatarak Syrine’in omuzlarına bir yük daha bindirmek istemiyordu.

Böylece devam etti. Kırbacın mide bulandıran *vup* sesi yüksek tavanda yankılanıyor. Hemen peşinden de Syrine’in gözyaşı dolu hıçkırıkları duyuluyordu. Yirmi darbe tamamlandığında Stepha kıza durmasını söyledi.

“Pişman mısın, kardeşim?” diye sordu Stepha. Aelyx konuşamıyordu, bu yüzden başıyla onayladı. Gözlerinin önünde siyah noktalar dans ediyordu ve odasına kadar yürüyemeyeceğini biliyordu. Soğan kabuğundan daha zayıf kollarıyla kendini iterek koltuktan uzaklaştı ve haliya yüzüstü uzanarak çizik çizik olmuş sırtının hava almasına izin verdi.

Büyükelçi kendi dairesine çekildikten sonra Syrine, Aelyx'in yanına diz çöktü. Aelyx'in yanıklarının üzerine merhem sürerek yüz kere, "Özür dilerim," diye tekrarladı. Aelyx ona özre gerek olmadığını söylemek istiyordu ama gözlerinin önünde dans eden siyah noktalar birleşti ve Aelyx kayıtsızlığa teslim oldu.

Ertesi sabah Aelyx yüzüstü yattığı yatağında uyandı, oraya nasıl geldiğini hatırlayamıyordu. Sabahın ilk ışıkları karşısında gözlerini kıstı ve yatağının yanında, yerde, elinde kapağı açık merhem şişesiyle uyuyakalmış olan Syrine'i fark etti. Adını fısıldamasına kalmadan Syrine sanki onu fark etmiş gibi gözlerini kırıştırarak uyandı.

Doğrularak oturdu ve elini uzattı, gözleri ağlamaktan kıpırmızı olmuştu. "Kıpırdama. Bir saat önce sırtına bir tabaka daha *fahren* sürdüm. Onu temizlemem lâzım."

Syrine hızla banyoya gitti ve birkaç nemli havluyla birlikte geri döndü. İlk havluyu sırtına sürdüğünde Aelyx nefesini tuttu ve acının gelmesini bekledi ama sadece ılık bir nem hissetti. Hemen rahatladı.

"Böyle iyi mi?" diye sordu Syrine, Aelyx'in sırtını silerek. "Çok mu sert?"

"Neredeyse hiçbir şey hissetmiyorum. Bana ne yaptın böyle?"

Syrine sırtından kurumuş merhemi silerken, "Sana iki ağrı kesici iğne yaptım, bir de iyileşme hızlandırıcı verdim. *Fahren* merhemi kozmetik bir ürün, sırtında iz kalmayacak."

Bu ilaçları Dünya’da bulmak oldukça zordu. “Nerden buldun bunları?” diye sordu Aelyx.

“Kolay oldu,” dedi Syrine. “Stepha uyuduktan sonra odasından ilkyardım çantasını aldım.”

Aelyx gülümseyerek omzunun üzerinden Syrine’e baktı. “Gerçekten de seni yoldan çıkarmışım,” dedi.

Syrine bu gülümsemeye karşılık vermedi. Aelyx’in tenini kurularak son bir merhem tabakası sürerken gözleri yine yaşlarla doldu. “Seni iyileştiremeyeceğimi söylemedi ki. Teknik olarak ona itaatsizlik etmiş olmuyorum.”

Tedavi tamamlandığında Aelyx doğrularak oturdu ve yüzünü ona çevirdi. *Teşekkür ederim. Bunu yapmak zorunda kaldığın için özür dilerim. Seni bu duruma sokmamalıydım.*

Syrine, sanki Aelyx Kutsal Ana’nın savaş botları giydiğini söylemişçesine şaşırıp kaldı. *Benden özür mü diliyorsun?*

Evet, bu benim suçumdur.

Hayır, diyen Syrine kafasını sallayıp yakıcı bakışlarını Aelyx’e yöneltti. Böyle söyleme. Sana acı veren benim; sadece dün gece değil, aylar önce uzay gemisinde de. Ve senden özür bile dilemedim. Şimdi söylüyorum: Özür dilerim.

Dün geceden sonra Aelyx’in artık bu özrü duymaya ihtiyacı yoktu. Bir elini uzattı. *Ben sadece arkadaşımı geri istiyorum.*

Syrine, Aelyx’in elini elleri arasına alırken yanaklarından yaşlar döküldü. Gözyaşlarının arasından gülümsedi. *Ben hiçbir yere gitmedim ki.*

ON İKİNCİ BÖLÜM

“**A**ğlamak yok,” diye emretti Troy. “Söz vermiştin.”
Cara tuniğinin koluyla gözlerini kurulayıp
“Ağlayan kim?” dedi.

“Sensin, şapşal.”

“Hayır, ağlamıyorum,” dedi Cara. Gözlerine dolan yaşlar
dökülmediği sürece ağlamış sayılmazdı, bu nedenle anlaşmayı
bozmuş olmuyordu. “Gözüme toz kaçtı sanırım.”

Troy, Aegis’te vedalaşmak istemişti ve Cara onunla beraber
uzay üssüne gitmek için yalvarınca bunu tek bir şartla kabul
etmişti: Öyle salya sümük ağlamak yoktu. Cara’yı geride bi-
rakmanın zaten yeterince zor olduğunu ve kendini berbat his-
setmek için bir sebebe daha ihtiyaç duymadığını söylemişti.

“Eh, o zaman o tozu çıkar gözünden,” dedi Troy. “Yoksa
Jeeves’e söylerim, seni hemen geri götürür.”

Onları uzay mekiğiyle uzay üssüne getiren başkent muha-

fızı –ismi Jeeves değil, Aloit’ti– istasyon yöneticisini gösterdi ve Troy’a L’eihr dilinde bir komut verdi. Troy adamın söylediklerini çevirmesi için Cara’ya baktı.

Cara söyleneni çevirdi. “Evraklarını teslim edip seyahat bandı alman gerekiyor.”

“Etkileyici,” dedi Troy takdir edercesine başını sallayarak.

“Öyle galiba, değil mi?” diyen Cara, bu dili bu kadar hızlı bir şekilde öğrenebileceğini hiç düşünmemişti. İnsanın öğrenmek istediği dilin konuşulduğu yerde yaşaması gerçekten işe yarıyordu.

Ama bu, Cara’nın burada kalmak istediği anlamına gelmiyordu. Dünya’dan ayrılma kararını; bir anda, düşünmeden aldığı bir karar olarak görmeye başlamıştı ve elinden gelse Troy’un spor çantasının içine girip onunla birlikte giderdi. Yazgı da bu düşüncelerini hissediyor mu diye merak etmişti. Bu, Cara’yı uzay üssüne getirmek için neden sade bir pilot yerine bir muhafız gönderdiklerini de açıklardı.

“Tamam. Çabucak hallederim,” diyen Troy, sanki ikisi esnek bir halatla bellerinden birbirlerine bağlanmışçasına yavaş yavaş uzaklaştı. Cara bunun Troy için de çok zor olduğunu görebiliyordu. Birden bire bu vedalaşma faslını uzattığı için pişmanlık duydu. Troy’un istediği gibi, Aegis’te onu azat etmeliydi.

“Acele etme,” dedi Cara, başparmağıyla arkasındaki uzay üssünün penceresini göstererek. “Ben buranın manzarasına bayılıyorum.” İşleri Troy için kolaylaştırmak adına arkasına dönerek uzaklaştı.

Pencereye ulaştığı zaman, omzunun üzerinden arkasına baktı ve Troy'un elinde evraklarıyla ulaşım görevlisine doğru ilerlediğini gördü. Aloit satıcılara ait koridor boyunca satışa sunulan malları incelemek üzere, diğer iki orta yaşlı muhafıza katılmıştı.

"Hımm," dedi Cara kendi kendine. "Alışveriş demek." Bu, Cara'nın hiç aklına gelmemiştir. Belki de mutfakçı temizleyerek geçirdiği onca gece karşılığında kazandığı krediler ile eve bazı hediyeler gönderebilirdi. Acele ederse Troy hediyeleri çantasına koyup Dünya'ya gittiği zaman bunları sahiplerine verebilirdi. Ama tam diğer yöne doğru iki adım atmışken, Cara'nın iletişim küresi titredi. Hemen sessiz bir köşeye geçerek cevapladı. İş bittiği zaman el sallayarak onu yanına çağırabilirdi diye Troy'u gözden kaybetmemeye çalışıyordu.

Parolasını fısıldadıktan sonra, iletişim küresini yere koyarak karşısında bağdaş kurdu. Yerdeki çelik paneller poposunu üşütünce çömelip kollarını dizlerine doladı.

Karşısında, mutfak masalarında oturan Tori'nin minyon bedeni belirdi. Cara'nın ağzı kulaklarındaydı. Böyle bir günü dayanılabilir kılacak bir şey varsa, o da en iyi arkadaşıyla yapacağı bir görüşmeydi.

Tori'nin abanoz rengi gözleri, karamel rengindeki teninde parlıyordu; küt kesilmiş kapkara saçları çene çizgisini takip ediyordu. Gözlerinde yine, patlamanın geldiğini haber veren, lav püskürtmeye hazır o tanıdık volkanlar görülüyordu. "Fetüs pozisyonunu almışsın," dedi Tori, şakayla karışık. "Ben de Ucubeler Gezegeninde olsaydım ben de alırdım."

Cara gülünce, yakınlardaki mürettebatın bakışlarını üzeri-

ne çekti. "Gerçek anlamda kırım donuyordu. Troy ile vedalaşmak için uzay üssüne geldim."

"Ne güzel işte," dedi Tori. "Onunla birlikte gemiye bin "

Cara arkadaşının konuşmak için fazla vaktinin olmadığını fark etmişti ve yüzüncü kez bu değişim programı ile ilgili tartışarak veya L'eihrlilerle ilgili bir şikâyet silsilesi dinleyerek bir dakika bile kaybetmek istemiyordu. "Bunu yapamayacağımı biliyorsun, o yüzden onu bırak da beni ne kadar özledin, onu anlat."

Tori orta parmağını göstererek cevap verdi ve bu görüntü tuhaf bir şekilde Cara'nın hoşuna gitti.

"Sen iyi misin?" diye sordu. "Benim evimde olman senin için güvenli mi?" Tori ve Eric, Dünyaperverlerin şiddet eğilimini fark etmeden önce LİKİH'e katılmışlardı. O zamandan bu yana Cara'nın ailesiyle bütün bağları koparmış gibi davranmaya çalışıyorlardı; aksi takdirde Sweeneylere açıktan destek verenlerin başına gelen "kazalar" onların da başına gelecekti.

"Son derece güvendedim," diyen Tori'nin yüzünü bir gülümseme kapladı. "Söyleyeceklerime inanamayacaksın."

Cara, Troy'un kendisine bakındığını fark edince, onun dikatini çekmek için ayağa kalkarak el salladı, sonra tekrar eğildi. "Neye inanamayacakmışım?"

"Isaac Richards ittifakı destekliyor."

"Tabii tabii," dedi Cara gülerek. "Ben de birazdan tek boyuzlu atıma binerek kurabiyeden yapılmış yataktaneme döneceğim zaten."

"Abuela'mın* mezarı üzerine yemin ederim," dedi Tori,

* Abuela, İspanyolcada büyük anne.

bir elini ant içercesine havaya kaldırarak. "Isaac; L'eziklerin düşündüğünden daha büyük bir faydası dokunabileceğini söyledi. Hâlâ dikkatli olmak zorundayız ama artık protesto düzenlemiyoruz yoksa gruplarımızı dağıtacakmış."

"Sen ciddi misin?"

"Kanser kadar," diyen Tori, alt dudağını ısırıp bir an düşündü. "Sanırım kanser de artık ciddi bir hastalık değil, L'eihrliler tedavisini bulduğuna göre. Ama olsun. Evet, sonuna kadar ciddiyim."

"Hımm," dedi Cara. Belki de birisi Isaac'e su sorununu anlatmıştı. "Ne faydaları dokunacakmış, söyledi mi?"

Tori omuz silkti. "Teknoloji, başka hastalıkların tedavileri. Öyle şeyler işte," dedi. Troy yaklaşarak Cara'nın yanına diz çökünce, Tori ona çabucak el salladı. "Neyse işte, Aelyx ekinlerle ilgili yaptıklarını itiraf ettikten sonra..."

Troy'un bileğine bağlanan gümüşü bant yüksek sesle titreterek hepsini ürküttü. "Ne oluyor be?" diye sordu Troy ellerine bakarak.

Cara bunun ne anlama geldiğini anlamıştı: Ağabeyiyle geçireceği son beş dakikaya girmişlerdi. "Kapatmamız lazım," dedi Tori'ye. "Yarın yine konuşalım, olur mu?"

Tori'nin görüntüsü gözden kaybolunca, Cara ağabeyinin bileğini tuttu ve biniş saati bildirme sistemini açıkladı ona. "İki kez uyarı gelecek. Üçüncü uyarıdan sonra bant yanmaya başlayacak ve sen köşeyi dönüp kapıyı geçene kadar da yanmaya devam edecek," diyen Cara ilerideki ana gemiye giden metal rampaya doğru kafasını salladı. "Bu, sadistçe bir şey ama en azından uçuşunu kaçırmama imkân yok."

Troy bir bileğine bir Cara'ya bakıyordu. "Buraya ait olmadığımızın bir başka göstergesi."

Cara onunla tartışmak yerine, kreşte öğrendiği dikkat dağıtma yöntemini kullandı: Troy'un koluna girdi, onu kapıya doğru çekiştirdi ve konuyu değiştirdi. "Fazladan birkaç hafta daha kaldığım için teşekkürler. Umarım başını fazla derde sokmamışımdır."

Troy, Cara'ya şüpheyile baktı ama itiraz etmedi. "Atlatınız bir şekilde."

"Bir sonraki istasyonunun neresi olduğunu biliyor musun?" diyen Cara, askeriye'nin bu yıl onu Amerika sınırları içerisinde tutmasını diliyordu. Annesi, Troy uzaktayken onu delicesine özlüyordu ve Alman-Malty-Doodle-Poo oğlunun yerini tutamazdı. *Kızının da yerini tutamaz*, diye düşündü Cara suçluluk duygusuyla.

"Hayır," diyen Troy, bavul yüklü bir arabanın etrafından yönlendirdi onları. "Manhattan'daki L'eih koruma birimine rapor vermek yönünde emirler aldım. Oradan sonra beni nereye göndereceklerini bilemem."

Cara, "Manhattan mı?" diyerek Troy'un kolunu sıkı ve parmak uçlarının üzerinde zıpladı. "Turnesi bittiğinde Aelyx'i görebilirsin belki."

Troy gözlerini devirip sesini heyecanlanmış gibi inceltti. "Ay ne kadar da sevindim, midemde kelebekler uçuşuyor."

Cara gülüp onu biraz daha sert dürttü. "Benim yerime ona kocaman sarılmayı unutma."

"Tamam, sus bakalım," dedi Troy. Biniş rampasının ucuna

gelmişlerdi. Troy spor çantasını yere bıraktı ve kolunu sallayıp Cara'dan kurtardı.

Bu anı ayrılık karşısında Cara'nın omuzları ürpermişti; ağabeyine zorla sarılma dürtüsüyle mücadele ederek kollarının üst kısmını ovuşturdu. Troy'un ne yaptığını biliyordu; geri çekilerek kaçınılmaz an için hazırlanıyordu.

"Seni bir daha ne zaman göreceğim?" diye sordu Cara.

Troy bakışlarını botlarının ucuna çevirdi; demek ki cevabı bilmiyordu.

Belki de nisanda, Cara büyük imza töreni için Dünya'ya döndüğünde görüşebilirlerdi. "İttifak törenine katılmana izin vermek zorundalar, değil mi?"

"Donanma hiçbir şey için bana izin vermek *zorunda* değil, Pul biber. İşler öyle yürümüyor."

"Anladım," dedi Cara. Başka ne diyeceğini bilemiyordu. İşte yolun sonuna gelmişlerdi. Durdurmak için büyük mücadele verdiği gözyaşları şimdi dışarı çıkmaya çalışıyorlardı. Gözleri yanmaya başlarken göğsüne bir ağırlık çöktü ama tırnaklarını avuçlarına geçirdi Cara. Ağlamak yok! Uzay gemisindeki odasında yalnız başına otururken aklından çıkaramayacağı üzücü bir görüntü vermeyecekti ağabeyine.

Troy'un da doğru kelimeleri bulmaya çalışır gibi bir hâli vardı. Ağzını üç kez açıp kapadıktan sonra, buruk bir sesle konuştu: "İı, baksana... şey diyeceğim..."

Seyahat bandı tehditkâr bir titreme ile sözünü kesti.

"Bu son uyarındı," diyen Cara omurgasını dikleştirip suratına en ıvı sahte gülümsemesini yerleştirdi. Bu gülümseme ye-

terince geniş değildi ama hakiki olduğu izlenimini yaratacak kadar sıcaktı. "Gitsen iyi olacak."

Troy kıpırdamadı.

"Gerçekten," dedi Cara. "Annemle babamı görürsen onlara iyi olduğumu, burada iyi vakit geçirdiğimi söyle. Beden eğitimi dersinde giydiğim elektrik şoku şeylerinden bahsetme onlara. Anlamazlar," dedi ve dirseğiyle ağabeyini dürterek "Ve küçük kardeşimiz Linus'a söyle, onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum," diye şaka yaptı.

Troy hâlâ hareketsizdi. Harekete geçmek yerine güçlkle yutkundu. Bedeni kaskatı kesilmiş, ayakları platforma çivilenmişti.

Cara sesinin titrememesi için deli gibi odaklanmak zorundaydı. "Sorun yok. Bana bir şey olmayacak. Söz veriyorum."

Troy başıyla yavaşça onayladı ama yerinde kalmaya devam ediyordu. "Sen çetin cevizsindir, biliyorum. Ama..."

Troy başka bir şey diyemeden gözlerini kocaman açtı ve acıyla inleyerek bileğini salladı. "Hassitir!" diyerek olduğu yerde zıpladı ve dönerek Cara'nın olduğu tarafa bakmadan uzay gemisine koştu. Botları metal ızgaralar üzerinde çınlıyor; köşeyi dönüp gözden kaybolurken savurduğu küfürler terbiyesiz bir bulut gibi takip ediyordu onu.

Havalı vedalaşma cümleleri söylemek Troy'un işiydi.

Cara'nın göğsü sessiz kıkırdamalarla sarsıldı. Yanıklar kalıcı değildi. Aslında bileği gerçekten yanmıyor, sadece yanıyormuş hissi veriyordu ama ağabeyini bir araca binmek için hiç bu kadar istekli görmemişti. Spor çantasını bile geride bır-

rakmıştı. Çantayı alarak, yakınlardaki yük ambarında kolileri düzenlemekte olan bir mürettebat üyesine götürdü.

“Affedersiniz,” dedi Cara, L’eihr dilinde. “Ağabeyim çantasını unuttu. Bunu ona götürebilir misiniz?”

Adam tamam dedi ama Cara’ya biraz beklemesini söyledi, sonra da kutu ve sandıkların arasında bir şeyler arayıp bu yığın içerisinde bir zarf çıkardı. Zarfı Cara’ya uzattı. “Bu sana gelmiş,” dedi.

Gönderenin adresi kısmında Aelyx’in adını görünce Cara’nın kalbi küt küt atmaya başladı. Yumuşak paketi göğsüne bastırdı. Paketi hemencecik yırtıp açmak ile Aegis’teki odasının mahremiyetinde açmayı beklemek arasında kalmıştı.

Sonuç olarak merakı üstün geldi.

Uzay üssü boyunca yürüyerek Tori’nin aramasına cevap verdiği noktaya geri geldi. Burada duvara yaslandı ve parmağıyla zarfın kapatıldığı bölümü yırtarak açtı. İçine baktığında, büyükçe bir fermuarlı torbanın içerisine siyah bir şeyler koyulmuş olduğunu gördü. Bir de kâğıt parçası olduğunu fark ederek bunu çekip çıkardı.

Beni giy.

“Beni giy mi?” diye mırıldandı Cara torbanın fermuarını açarken. Aelyx neden Dünya’dan kıyafet göndermişti ki? Cara’nın standart üniformadan başka bir şey giyemeyeceğini biliyordu. Ekstra-büyük beden, gri bir gömleği paketten çıkardığında, tanıdık bir koku burnuna dolana kadar şaşkınlığı sürdü; sıcak, tatlı ve baharatlı bir kokuydu bu. Bu koku, uyuşturucu gibi bütün duyularına hâkim oldu

ve Cara'yı tepeden tırnağa sardı. Bu nefis kokuyu nerede olsa tanırdı. Bu, onun kokusuydu. Zarfı bırakarak gömleği doğrudan burnuna götürdü ve müptelası olduğu bu kokuyu var gücüyle içine çekti.

Ah, çikolatadan bile daha güzeldi bu.

Gözlerini kapatıp üst üste derin nefesler aldı. Aelyx orada, yanındaydı sanki. Çocuğun dudaklarını boynunda ve saçlarının ipeksi dokunuşunu yanaklarında hissedebiliyordu neredeyse. Bu muhteşem fantezisi gözlerini açıp da Aliot ve diğer muhafızları şaşkın şaşkın kendisini izlerken bulana dek devam etti.

Cara, açıklama zahmetine girmedi. Gömleği, parfüm çubuğu gibi boynuna ve göğsüne sürdü, sonra da fermuarlı çantanın içine geri koyarak Aelyx marka parfümü uçmasın diye ağzını sıkı sıkı kapattı. Bu gece kesin bu gömlekle uyuyacaktı.

İki saat sonra Cara, Aegis'ten içeri adımını attı ve sola dönerek odasına yöneldi. Okul müdürü, ağabeyinin gidişinin ardından "duygusal sıkıntı" yaşadığı gerekçesiyle o günkü derslere girmeme izni vermişti ona. Cara jet hızıyla bir blog güncellemesi yapmayı ve ardından günün geri kalanını dışarıda geçirmeyi, belki orta düzey parkurdaki en zorlu engel olan fırlıdıklarda antrenman yapmayı planlıyordu.

Tam kapıyı açmıştı ki Vero koşturarak geldi ve kayarak durdu. Cara'yı ilk anda algılayamamış, şaşkınlığa uğramış gibi bir hâli vardı. Sessizce Cara'ya bakıyor; burnu tavşan gibi

seğirirken fal taşı gibi açılmış kara gözleri delici bakışlarla Cara'yı hedef alıyordu. Anlaşılmaz bir şeyler ciyaklamamış veya kızın odasına dalarak yastığına işlememişti.

Bu, her zamanki Vero değildi.

Şaşkınlık içerisindeki Cara hayvanın ne yapacağını görmek için bekledi.

Vero, Cara'ya doğru birkaç santim sürünüp durakladı, sonra yine yaklaştı ve yine durakladı ve en sonunda Cara'nın botlarına ulaştı. Burnu seğirerek hızlı hızlı Cara'nın pantolonunu kokladı, sonra dizine doğru ve buradan sağ elinde tuttuğu pakete doğru yükseldi. Kokuyu içine çektikten sonra geriledi ve sonra Cara'nın hayatında duyduğu en yürek burkan inlemeyi koyverdi; aynen sahibini özleyen bir köpek gibiydi.

"Ooo," dedi Cara neler olduğunu anlayarak. "Üzerimde Aelyx'in kokusunu aldın, değil mi?"

Vero, sanki Aelyx zarfın içindeymiş gibi bakıyordu zarfa. Cara şüpheye yer bırakmamak için saydam torbayı zarftan çıkararak hayvana heyecanlanacak bir şey olmadığını gösterdi.

"Gördün mü?" dedi. "Sadece gömlek."

Vero minik suratı şaşkınlıkla çarpılmış bir şekilde bir Cara'ya bir gömleğe bakarak lobiye doğru geriledi. İnlemesi derin, boğazdan gelen bir umutsuzluk çığlığına dönüştü.

Zavallı Vero. Cara, Aelyx'in kokusuyla küçük yaramazın aklını tamamen altüst etmişti.

"Üzgünüm, tatlım. Neler hissettiğini biliyorum. Ben de öz-lüyorum onu."

Vero bir ritüel hâline getirdiği, öğle yemeği sonrası artıkları

temizleme görevi için dörtnala yemekhaneye koştuktan sonra, Cara da odasına girdi ve olduğu yerde donakaldı. Troy'un nevresimleri çıkarılmış olan yatağı o kadar boş görünüyordu ki Cara'nın, gözyaşlarının dökülmesini engellemek için, bakışlarını kaçırmaması gerekti.

Blog güncellemesinin bekleyebileceğine karar verdi. Cara bu odada duramayacaktı.

Aelyx'in zarfını yastığının altına sokuşturduktan sonra, beden eğitimi dersleri arasında, orta düzey parkura yetişmek için hemen bir havlu kaptı. Milletin kendisini izlemesini istemiyordu. Özellikle de Şeytan'ın onu antrenman yaparken görmesini istemiyordu. Fırıldakları kendi başına öğrenerek onu şaşırtmayı umuyordu.

Havluyu boynuna asıp avlu boyunca koşarak parkurların olduğu bölüme geldi, sonra adımlarını yavaşlatıp ağaçların arasından etrafı kolaçan ederek kimsenin kendisini görmediğinden emin olmaya çalıştı. Fırıldaklar görüş alanına girene dek süründü ve bir ağacın arkasında eğildi; daha ilk senelerindeki klonlardan oluşan bir sınıf bu bölümü çoktan doldurmuştu.

"*Sh'ot,*" diye mırıldandı sessizce. Zamanında gelememişti. Ama biraz beklerse ders arasında on beş-yirmi dakika yalnız kalabilirdi burada. Hatta belki dönen disklere doğru yarışmakta olan öğrenci grubunu gözlemleyerek yeni bir teknik öğrenebilirdi. Cara çalılıkların içerisinde diz çöktü ve klonların taktiklerini incelemeye başladı.

Tam ilk klon sprinte başladığı sırada gökyüzünden tiz bir ses duyuldu.

Cara'nın kalp atışları hızlandı. Alev alev yanan bir gök cisminin yağmur gibi tepelerine yağdığını anlaması için, yukarı bakmasına gerek yoktu. Klonlar da bunu fark etmiş, parkur üzerinde durup alevleri birbirlerine göstermeye başlamışlardı. Şeytan koşarak görüş menziline girmiş, iletişim küresini çıkarmıştı; muhtemelen olayı başkente rapor edecekti. Cara gök cisminin izleyeceği yolu tahmin etmeye çalıştı. Cara'nın tahminleri doğruysa bu cisim ormana, Cara'nın şu anda bulunduğu yerden yarım kilometre kadar uzağa düşecekti.

Aklına harika bir fikir geldi.

Kimse Cara'nın orada olduğunu bilmiyordu. Şimdi, herkesten önce gizlice giderse, Yazgı bu nesneyi almak üzere bir uzay mekiği göndermeden önce, nesneye ulaşabilirdi. Bir sonraki hamlesini düşünerek bir saniye daha kaybetmek istemiyordu.

Parmak uçları üzerinde görüş alanından çıktıktan sonra, alevlerle bir yol çizen nesne yönünde ilerlerken yere düşmüş kütüklerin üzerinden atlıyor, alçak dalların altından eğilerek geçiyordu. Cara koşarak ilerlerken ısıklık sesi gittikçe yükseldi ve uzaklardan bir çarpma sesi geldi, ardından da ince bir duman yükseldi. Cara gittikçe hızlanarak havayı bulanıklaştıran siyah duman bulutlarına doğru tüm gücüyle koşturdu.

Dakikalar sonra çarpışma alanına ulaştı. Ormanın zemininde küçük bir krater oluşmuş, içerisinden buharlar süzölmeye başlamıştı. Havaya hafif bir sülfür kokusu yayılıyordu. Cara çekingen adımlarla çukura yaklaştı ve eğilerek içine baktı.

Bu şey kesinlikle doğal bir oluşum değildi.

Bu nesne hatırladığından daha küçüktü; futbol topundan

ziyade bir beyzbol topuna benziyordu ama gök cisminin piriñ yüzeyi üzerine rastgele serpilmiş, bir yanıp bir sönen ışıkları fark etti. Her bir ışık diğerlerinden bağımsız olarak, belli bir düzene uymaksızın yanıp sönüyordu. Belki de şişeyle nehirlerle bırakılan mesajlar gibi bu da galaksiler arası bir tür mesajdı

“Nesin sen?” diye sordu Cara nesneye.

Ve o an nesne cevap verdi.

Cara şaşkın şaşkın geriye doğru sendeledi. Dengesini güçlüklerle korumuştı. Yok artık! Bu şey gerçekten de Cara’ya biplemiş miydi şimdi? Kratere yaklaştı ve tekrar içine baktığında gök cisminin yerden ayrıldığını ve yavaşça yukarı doğru süzülerek neredeyse duyulmayacak kadar zayıf bir vızıltı ile havada durduğunu gördü. Gökyüzünden gelen başka bir ses dikkatini çekti. Uzay mekiği neredeyse gelmişti.

Cara hızla harekete geçerek, havlusu hâlâ yerinde mi diye görmek için, elini ensesine doğru götürdü. Şansına koşarken düşürmemişti havluyu. Hafifçe ilerleyerek havlusunu yanıp sönen gök cisminin üzerine attı ve ellerini ısıdan korumak için cismi tamamen sararak geldiği yoldan geri koşmaya başladı. Başkent muhafızlarının biraz akli varsa –ki vardı– Cara’nın botlarının izlerini fark ederek bunları Aegis’e kadar takip etmeleri an meselesiydi. Sonra binada arama yaparlar ve Cara ganimetini teslim etmek zorunda kalırdı.

Cara’nın bu şeyin ne olduğunu anlamak için bir, belki de iki saati vardı.

ON UÇÜNCÜ BÖLÜM

Aelyx hayatında böyle bir şey görmemişti. Altın rengi cisim L'eihir yapımı gibi görünmüyordu ama belki de Yazgı yeni bir şey icat etmişti ve bu icadın nasıl çalıştığını atmosferin üzerinde test ediyorlardı. Eğer durum buysa belki de birkaç kusurlu parça yere düşmüş olabilir.

“L'eihir dilinde konuşmayı dene,” diye önerdi Aelyx. “Bir komut ver, bakalım tepki verecek mi?”

“Güzel fikir,” diyen Cara, havada gezinen küreyi çekerek yüzünün yakınına getirdi. “Mesajını açıkla,” dedi. Ağır bir aksanla konuşmuştu ama yine de söyledikleri anlaşılıyordu.

Işıklar aynı anda parladı ve duyulabilir bir vınlama ile cızırtılı, dijital bir ses, Aelyx'in bilmediği karman çorman bir grup kelimayle cevap verdi. Cara'nın fal taşı gibi açılan gözleri, Aelyx'in şaşkınlığına ayna tutar gibiydi. İkisi de cihazın

sözlü iletişime geçeceğini düşünmemişlerdi. Aelyx kelimelerin ne anlama geldiğini merak etti.

“Bana ne söylemeye çalışıyorsun?” diye L’eihr dilinde sordu Cara. “Anlamıyorum.”

Ses yavaşlayarak daha tiz bir tona geçti ve başka bir grup kelime daha söyledi. Aelyx bu dili bilmiyordu ama bu kelimelerin ilk söylenenlerden farklı olduğu açıktı. Cara cevap vermeyince cisimden arka arkaya birkaç *ıık* sesi yükseldi ve ardından bozuk bir Latinceye benzer, gırtlaktan gelen bazı cümleler duyuldu. Görünüşe göre küre, Cara ile iletişim kurmaya çalışıyor; bunun için yabancı dil veri tabanını kullanıyordu.

Bunu yapabilecek sadece bir tür cihaz vardı.

Boğazına bir yumru oturan Aelyx sakın ifadesini korudu. “Sanırım bunun ne olduğunu biliyorum,” dedi.

“Gerçekten mi?” diye sordu Cara kürenin gittikçe hızlanan konuşmalarını bastırarak. “Neymiş?”

“Bir şey söylemeden önce Syrine’den de fikir almak istiyorum. Hemen dönerim.”

Syrine’i oturma odasının halısına bağdaş kurmuş, karşısında yan yatarak dirseği üzerinde doğrulmuş olan David ile tavla oynarken buldu. David’in “geyik muhabbeti” dediği konuşmalarla birbirlerine takılırlarken, ikisinin de yüzünde doğal gülümsemeler vardı. Aelyx adını iki kez söyledikten sonra Syrine ancak fark edebildi onu. Şöyle bir baktığı zaman Aelyx onu eliyle yanına çağırdı.

“Bir dakika,” dedi Syrine. “Onu yenmek üzereyim.”

“Rüyanda görürsün,” diyen David zırları atıp sevinçle bağırdı. “Yetişiyorum sana.”

“Yeterince hızlı değilsin,” dedi Syrine alayla.

“Sy-rine!” diye bağırdı Aelyx.

Şimdi kızın dikkatini çekmişti işte. *Ne oldu?* diye sordu kız, sadece onun duyabileceği bir şekilde.

Sana bir şey göstermem lâzım, dedi Aelyx ona. *Önemli.*

Syrine başını sallayıp David’e dönerek oyunu işaret etti. “Oyun tamamen aklımda, o yüzden eğer ben yokken pulların yerini değiştirirsen anlarım.”

David yaramaz bir çocuk gibi güldü. “Seni yeneceğim, şampiyon. Ve bunu tamamen dürüst yollarla yapacağım.”

Syrine yerden kalktı ve kızarmış yanaklarla aceleyle Aelyx’in yanına geldi. Aelyx onu odasına götürüp kapıyı arkasından kapattıktan sonra Cara’nın üç boyutlu görüntüsünü gösterdi. Küre, Cara’nın başının etrafında daireler çiziyor, anlaşılmasız mesajlar gevelemeye devam ediyor ve Aelyx’in geçen hafta Times Meydanı’nda gördüğü toptan çok daha parlak bir şekilde yanıyordu.

Syrine, Aelyx’in yatağının dibinde diz çöktü ve gözlerini kısarak nesneye baktı. “Bu nedir?” diye sordu.

Aelyx, kızın bakışlarını yakalayıp Sessiz Konuşma ile açıkladı. *Cara, bu tür cisimlerin bir süredir gökten düştüğünü söyledi. Şu ana kadar üç tanesini görmüş. Bilmediğimiz çeşitli dillerde Cara’ya üst üste mesajlar veriyor. Sanki merkezi bir yerden besleniyormuş gibi...*

“İn, ben de buradayım,” diye sözünü kesti Cara. “Yüksek sesle lütfen.”

Ağız bir karış açık kalan Syrine, Cara'yı duymazdan gelerek gözlerini Aelyx'inkilerden ayırmadı. *Yazgı biliyor mu bunu?*

Aelyx başıyla onayladı. "Ama bunların gök taşı olduklarını iddia ederek halktan saklıyorlarmış."

"O hâlde bizimkilerden biri değil bu," dedi Syrine yüksek sesle. "Öyle olsa, Seyyahlar bunların kendilerine ait olduğunu açıklardı."

Cara öfkeyle homurdanıp kaçmaya çalışan cismi battaniyeyle sardı. "Pekâlâ, bu şey nedir? Beni sinirlendirmeye başlıyor."

"Bu bir prob," diyen Aelyx derin bir nefes aldı ve yüksek sesle geri verdi. "Bundan emin gibiyim. Ve Syrine'in söylediği gibi, bizimkilerden biri olduğunu sanmıyorum."

"Prob mu?" diye sordu Cara. "*Hey dostum senin problemin ne* cümlesindeki gibi mi?"

Aelyx, Cara'mın neye atıfta bulunduğunu anlamamıştı ama kızın tıbbi bir cihazdan bahsettiğini düşündü. "Hayır. Veri toplamak için kullanılan bir cihaz. Geçmişte, Seyyahlarımız güvenli olmayan ortamları keşfetmek üzere bunları kullanıyorlardı ama bunlar basit toplama cihazlarıydı. Bunun kadar detaylı değillerdi," dedi. O cihazlar konuşmazlardı. Aelyx cihazın ne demek istediğini anlamak için nelerini vermezdi ki!

"Peki, kim gönderdi bunu?" diye sordu Cara.

Milyon kredilik soru da buydu işte.

"Bunun, sizinkilerden biri olmadığına emin misiniz?" dedi öfkeyle yüzü kızarmakta olan Cara. Cihazla mücadele etmek-

ten en sonunda vazgeçmiş ve battaniyeye sarılı cismin üzerine oturuvermişti. “Belki de Seyyahlar bunları dışarı göndermişlerdir, onlar da eve geliyorlardır. Bu, neden gökyüzünden düşüp durduklarını açıklar.”

Aelyx ile Syrine anlamlı anlamlı bakıştılar. “Belki öyledir.” dedi Aelyx ama bunun yabancı bir obje olduğundan hemen hiç şüphesi yoktu.

Cara, Aegis’in dışından bir gürültü duymuş olmalıydı çünkü cismi altından çıkararak pencereye doğru bir hamle yaptı. “Muhafız geldi,” dedi. “Gelmeleri fazla sürmedi.”

Üzerindeki battaniye yüzünden önünü göremeyen küre, birkaç kez üst yatağa çarptıktan sonra sakar bir hayalet gibi odada süzüldü.

Cara küreyi yakalayarak bunu futbol topu gibi bir kolunun altına aldı. “İstiyorlarsa alsınlar,” dedi ve gözlerini kısarak cisim ile konuştu. “Başımın belâsı.”

“Klonlara göstermeden dışarıya çıkar da muhafıza ver onu,” diye önerdi Syrine.

“Bence de,” dedi Aelyx. “Eğer klonlar seni odanda böyle bir şeyle yakalarlarsa bu daha fazla söylentiye sebep olabilir.”

“Az derdim varmış gibi,” diyen Cara, battaniyeye sıkıca yükünün etrafına sardı ve onlara hoşça kalın dedikten sonra bağlantıyı keserek endişeyle birbirlerine bakmakta olan Aelyx ve Syrine’i yalnız bıraktı.

Aelyx’in en çok endişelendiren, Yazgı’nın problemlerin varlığını saklamasıydı. Bu, ortada bir tehdit ya da en azından bir tehdit endişesi olduğu anlamına geliyordu. Aelyx diğer can-

lılarla ilgili bilgi edinmek için Seyyahların kayıtlarını incelemişti ama interaktif bir prob yaratacak kadar gelişmiş bir toplumla ilgili hiçbir bilgi görmemişti. Görünüşe göre uzaylılar gerçekten de vardı. Uçan parlak cisim bunun kanıtıydı.

Peki bunu gönderenler dost muydu, düşman mı?

Cara koridora çıktığında, probun herhangi bir kısmının görünmemesine dikkat etti ama her ne kadar etraftan geçen klonlar objeyi göremese de bipler ve anlamsız konuşmalar, meraklı bakışları üzerine çekiyordu. Bu gürültüleri bastırmak için, yüksek sesle aklına gelen ilk melodi olan Jingle Bells'i mırıldandı ki bu, daha fazla meraklı bakışı üzerine çekerek Dahla ve arkadaşlarının kendisiyle açıktan açığa alay etmesine sebep oldu.

Bütün lobiye mırıldana mırıldana geçtikten sonra, aceleyle dışarı çıktı ve yetkili muhafızı tespit etmeye çalışarak başkent muhafızlarını inceledi. O kişiyi bulamadı ama gözlerini okul müdürünün gözlerine kilitlemiş olan Şeytan'ı buldu.

Şeytan her ne kadar sadist de olsa özünde iyi biriydi. Uzaylı yapımı bir casus küresini gizlice Aegis'e soktuğunu itiraf etmesi gerekiyorsa, bunu Şeytan ile konuşmak en doğrusuydu.

"Pısst," diye seslendi Cara sahanlığın ön kısmından. Adam onun olduğu tarafa bakınca merdivenleri atlayarak indi ve eliyle onu yalnız konuşabilecekleri tek noktaya, basamaklar ile binanın cephesi arasında oluşan köşeye çağırdı.

Şeytan onun yanına doğru ilerlemeye başlayınca Cara

suratına en başarılı masum ifadesini oturttu: Gözlerini kocaman açtı, başını hafifçe önüne eğdi, alt dudağını sarkıttı. Bu işin içinden sıyrılabilmesi için Oscarlık bir "aptal insan" performansı göstermesi gerekiyordu. Şansına L'eihrlilerin birçoğu onun kuş beyinli olduğunu düşünüyorlardı.

"Burada olduğunuza sevindim," diye fısıldadı adama. "Yardımaınıza ihtiyacım var."

"Ne oldu Sweeeeeney?"

"Biraz önce ormanda yürürken bir çarpma sesi duydum. Ne olduğuna bakmak için gittiğimde de bunu buldum," dedi ve battaniyeyi geri çekerek pirinç yüzeyi ve yanıp sönen ışıkları gözler önüne serdi. Şeytan'ın krom rengi gözleri genişledi. "Çok güzeldi," diye sözlerini sürdürdü Cara. "Ben de alıp odama getirdim ama şimdi etrafta uçmaya ve duvarlara çarpmaya başladı. Bir şeyleri kırıp dökmesinden korkuyorum," dedikten sonra yüzüne ekstra-acınası bir ifade yerleştirdi. "Siz alırmısınız bunu?"

"Aegis'teki diğerleri bunu gördü?" diyen Şeytan gergin bir şekilde dudaklarını yaladı ve battaniyeyi tekrar cismin üzerine örttü.

"Yok. Bir tek ben gördüm."

Adam probu ondan aldı ve cihazı neredeyse on tonluk bir güçle kavradı. "Sen var biraz beklemek," diye talimat verdi. "Benim Jaxen'i bulmak lâzım."

Ah, olamaz. Koloniye yaptıkları ziyaretten bu yana Jaxen'den kaçmayı başarmıştı. L'eihrlilerin kıdemli beyin yıkayıcısıyla gevezelik etmek, bugün ihtiyacı olan en son

şeydi. “Size bildiğim her şeyi anlattım. Kreşe dönebilir miyim?” diye sordu Cara.

“Bekle,” diye tekrar etti Şeytan ve tek kelime daha etmeden koşarak uzaklaştı.

Kahretsin.

Jaxen bu masum kız numarasını yutmayacaktı. Cara’nın probu incelemek üzere odasına götürdüğünü anlayacaktı. Cihazı arka kapıdan dışarı çıkarıp ormana salıvermemekle hata etmişti.

Jaxen’in Cara’yı bulması uzun sürmedi.

Jaxen eğlendiğini gösteren bir ifadeyle bakıyordu Cara’ya. “Cihazı buraya getirdin çünkü onu çok güzel buldun, öyle mi? Güzel şeyler seni bu kadar etkiliyorsa seni yaban çiçekleri serasına götüreyim,” dedi.

Cara’nın yaptığı şeyi inkâr etmesinin yolu yoktu ama içgüdüleri en azından kısmen masum olduğunu iddia etmesi konusunda uyarıyordu onu. Aelyx olmasa bu cismin bir veri toplama makinesi olduğunu asla tahmin edemezdi. “Bak,” diye fısıldadı, “ikimiz de biliyoruz ki bu bir gök taşı değil. O hâlde neden bana bunun ne olduğunu söylemiyorsun?”

“Söylerim tabii,” diyen Jaxen’in aşağılayıcı ses tonu Cara’ya güven vermekten çok uzaktı. “Ama burada olmaz. Benim odamda konuşalım.”

Jaxen’in odasında onunla baş başa konuşmak mı? Kalsın, diye düşündü Cara. Çocuğun yalanına bir yalan ile karşılık verdi. “Aslında kreşteki vardiyama geç kaldım. Su difüzyonu deneyi için benden yardım istediler.”

“Öyle mi?” dedi Jaxen, kaşlarından birini kaldırarak. “Müdürün bugünlük seni görevlerinden azat ettiğini sanıyordum.” Çifte kahretsin.

“Eh, teknik olarak orada olmak *zorunda* değilim ama istedim ki..”

“Harika o zaman. Beni takip et.”

Jaxen dönerek Aegis’e girdi. Cara da içinden homurdanarak onu ikinci kattaki odasına doğru takip etti. Bir kaçış stratejisi oluşturmak umuduyla koridorlarda Elle’e bakınıyordu ama dersler devam ettiği için yurt boştu. Son umudu odada Aisly’nin de olmasıydı. Ama Jaxen bir avucunu klavyesine bastırduğında kapı tıslayarak açıldı ve Cara’ninkine çok benzeyen, sadece ranza yerine yan yana iki yatağın bulunduğu boş odayı gözler önüne serdi.

Jaxen elini sol yatağa doğru sallayıp Cara’ya oturmasını işaret etti. Kapı fazla yüksek bir tıslamayla, sanki odanın çıkışı ile birlikte Cara’nın kaderini de mühürlermiş gibi kapandı. Cara yatağın ucuna, yastıktan mümkün olduğu kadar uzağa oturdu. Jaxen’in geceleri başını koyduğu yere yakın oturmak fazla samimi olur gibi gelmişti ona.

Jaxen, Cara’yı rahatlatarak ayakta kalmayı tercih etti. Kollarını göğsünde kavuşturup yan duvara yaslanarak küçük odanın izin verdiği ölçüde alan tanıdı Cara’ya ve söze başladı: “Sen zeki bir kızsın, *Cah-ra*.”

Bugün verdiği kararlara bakılacak olursa hiç de öyle değildi. Ama her neyse. Cara bu iltifatı kabul edecekti.

“Eminim bu kürenin ne amaçla kullanıldığı konusunda

yapbozun parçalarını bir araya getirebilirsin,” dedi Jaxen Çok kısa bir an için Jaxen’in bakışlarında bir korku kıvılcımı görür gibi oldu Cara. “Kürenin sana söylediği herhangi bir şeyi anladın mı?”

Özellikle de Jaxen’in bu tepkisinden sonra, Cara anlamış olmayı dilerdi. “Hayır. Tek kelimesini bile anlamadım.”

“Güzel,” diyen Jaxen’in omuzları rahatlayarak gevşedi “Muhtemelen böylesi daha iyi.”

Cara bu konuşma *Scooby-Doo* çizgi filmlerindeki gibi, kötü adamın maskesinin düştüğü ve her şeyi itiraf ettiği bir sonla mı bitecek diye merak etmeye başladı. Ama bu versiyonda “her şeye burunlarını sokan gençlerin” sonu hafızalarını kaybetmek olabiliirdi. Cara şansını denemeye karar verdi. Öğrenebildiği kadar çok şey öğrenip sonrasında da düşüncelerini engelleyerek bu öğrendiklerini unutmamaya çalışacaktı artık.

“Neden?” diye sordu Cara. “Çünkü benim cevaplarım küreyi gönderene mi iletilirdi? Küreyi gönderen kim bu arada?”

Jaxen her iki soruyu da duymazdan geldi ve başka bir soru sordu. “Dünya’daki hükümetler neden su krizinin gerçek boyutunu vatandaşlarından saklıyorlar?”

Cara kaşlarını çattı çünkü Jaxen cevabı zaten biliyordu. “Eğer insanlar suyumuzun yakın zamanda içilmez hâle geleceğini öğrenirlerse su istiflemeğe başlarlar. Fiyatlar tavan yapar. Yağmalamalar ve ayaklanmalar baş gösterir, hatta belki temiz nehirler ve doğal kaynak suları için savaşlar çıkar. İnsanlar mantıklı davranma konusunda pek başarılı olmadıklarını tarih boyunca birçok kez kanıtladılar.”

“Aynen,” diyen Jaxen duvardan uzaklaştı ve Cara’nın karşısındaki yatağa oturdu. “Bazen idari kurumlar, vatandaşlarının iyiliği için tehlikeleri onlardan saklarlar”

Eğer Jaxen Dünya’nın yaklaşan kıyameti ile L’eihr gezegeni üzerine yağın problemleri aynı kefeye koyuyorduyrsa iki önemli noktayı atlıyordu. “L’eihrliler insanlara hiç mi hiç benzemiyorlar ve sizin dünyanız yok olmak üzere değil. Arada büyük fark var.”

Cara, Jaxen’in itiraz etmesini bekliyordu ama o sessizce Cara’yı inceliyor, saç tokasını açıp uzun saçlarını tekrar ense-sinde bağlarken hiç acele etmiyordu. Sonra ani bir hareketle duvardan uzaklaşarak Cara’nın yanına oturdu. Yatak çocuğun ağırlığı binince sarsılarak Cara’nın ona doğru, bacakları birbirlerine değene dek yaklaşmasına sebep oldu. Cara ondan uzaklaşmak istiyordu ama zaten yatağın ucundaydı.

“Senden hep hoşlanmışımdır, *Cah-ra*,” dedi Jaxen. “Tanıştığımız günden beri ilgimi çekiyorsun.”

“İı,” diyen Cara mümkün olduğu kadar geriye doğru eğildi. “Oyle bir niyetim yoktu.”

Jaxen, Cara’nın elini tutarak başparmağını kızın bileğindeki damarına bastırdı ve parmaklarıyla Cara’nın hassas cildi üzerinde hafifçe daireler çizmeye başladı. Cara çocuğun ne yapmakta olduğunu anlamıştı. Bu, L’eihr gezegeninde öpücük anlamına geliyordu; L’eihrliler bu şekilde sevgililerinin nabzını ölçüyor ve dokunuşlarıyla birbirlerinin nabzını yükseltmeye çalışıyorlardı.

“Ama senin şu meraklı mizacın,” diye mırıldandı Jaxen. “bu durumda senin için bir tehlike oluşturuyor.”

Cara mümkün olduğu kadar saygılı bir şekilde Jaxen'in eli-
ni iterek yükselen nabzının çocuğa karşı herhangi bir çekim
hissetmesinden kaynaklanmadığını gösterdi. "Rahatsız oluyo-
rum," dedi ve poposunun yarısı boşta kalana dek, sağa doğru
birkaç santim kaydı. "Benim bir *l'ihan*'ım var."

Jaxen'in suratı, açıkça görülen bir hayal kırıklığıyla asıldı
"Benim de var."

Cara bunu bilmiyordu. "Kim peki?"

"Bazı açılardan benim ruh eşim," diye içini çekti Jaxen.
"Ama yine de..."

Jaxen sözlerim tamamlamadan odanın kapısı tıslayarak
açıldı ve odaya giren kız kardeşi ikisini birlikte yatağın ucun-
da görünce donakaldı. Aisly bir şey söylemedi ama beklenti
dolmuş bakışları, *Onun burada ne işi var?* diyordu.

"*Cah-ra* yakınlarla düşen özel görevli probu keşfetmiş,"
diye açıkladı Jaxen. Cara'nın yanından kalkarak Aisly'nin
yanına gitti ve ikisi birkaç saniye boyunca sessizce konu-
ştular.

Aisly endişelenmiş gibi görünmüyordu. Sebebi de muhte-
melen ağabeyinin bu bilgileri Cara'nın hafızasından sileceğini
varsaymasıydı. Kız, masasının üst çekmecesinden bir aynayla
birlikte, içi saydam sıvıyla dolu küçük bir şişe çıkardı.

Jaxen proba ilgili herhangi bir bilgi paylaşmayacaktı belki
ama kardeşi paylaşabilirdi. "O probu gönderen uzaylılarla il-
gili neler biliyorsunuz?" diye sordu Cara.

Aisly cevap vermedi. Şişesinin kapağını açtı ve başını geri
yatırarak o sıvıdan gözlerine birer damla sıktı.

Cara daha önce hiçbir klonun böyle bir şey yaptığını yâhit olmamıştı. “Gözlerinde bir sorun mu var?” diye sordu.

“Hayır,” diyen Aisly gözlerini birkaç kez kırpıştırdı ve yânaklarını bir mendille kuruladı. Belki Cara’ya öyle gelmişti ama Aisly’nin irisleri gümüşün daha koyu bir tonunu almıştı sanki. “Alerjim var sadece,” diyen Aisly ağabeyine baktı. “Birazdan unutursun.”

Başka bir deyişle, bunu da unutturacaklardı. Cara tam olarak emin olamıyordu aına klonların, yıllarca titizlikle sürdürdükleri üreme programı sayesinde alerji sorununun olmadığını düşünüyordu. O hâlde o şişenin içindeki ilaç ne ilacıydı?

Jaxen tekrar iç çekti ve Cara’ya ayağa kalkmasını işaret etti. Aisly’nin aksine bu zihin temizleme işleminden bıkmış gibi görünüyordu. Sürekli insanların beyinleriyle oynamak zor olmalıydı.

Zamanı gelmişti; odaklanacağı görüntüyü çağırması gerekiyordu Cara’nın. Oda boyunca yürüyerek Jaxen’in önünde duran Cara kendisini Midtown Lisesi’nin spor salonunda, etrafı kırmızı toprakla çevrili vaziyette hayal etti. Bu hayaline kendini o kadar kaptırdı ki; neredeyse keskin ter kokusunu alabilecek ve cilalı parkeler üzerinde gıcırdayan spor ayakkabıların sesini duyabilecekti. Ellerine hayali bir top aldı ve topu üst üste sektirirken spor salonunun duvarlarından yankılan sesleri dinlemeye koyuldu. Jaxen, Cara’nın yüzünü elleme olarak onun gözlerine baktığında Cara, çocuğu orta saha çizgisinde savunmasız şekilde dikilirken hayal etti. Dudakları

hınzır bir gülümseme ile kıvrıldı. Onu haklayacaktı. Hem de tam en hassas noktalarından.

Parmaklarının altındaki hayali top son derece sertti, maksimum etkiyi yaratması için aşırı şişirilmişti. Cara geriye çekildi, gerekli bütün kaslarını gerdi ve topu büyük bir güçle fırlattı, gözleriyle topu takip edip hedefini vurduğundan emin olmak istedi. Top ellerinden uçarak gitti ve tatmin edici bir *bam* sesiyle Jaxen'in o hassas organlarına çaptı. Jaxen iki büküm olarak dizlerinin üzerine devrildi.

Al bakalım, seni beyin yıkayıcı pislik.

Cara düşüncelerini engelleme işine o denli odaklanmıştı ki Jaxen'in geri çekildiğini fark edememişti. Yüksek bir öksürük sesi Cara'yı kendisine getirdi. Gözlerini açtığında boş duvara bakıyordu.

Tüh.

Jaxen'in vermeye çalıştığı mesajı kaçırmıştı. Kafasına sokmaya çalıştığı şey neydi? Probu ve Aisly'nin göz damlalarını unutması mı yoksa Jaxen'la bugünkü diyaloglarının tamamını unutması mı?

"Kafam karıştı şu an," dedi Cara şakaklarını ovup kardeşlerden bir birine, bir ötekine bakarak. "Buraya size bir şey sormak için geldim ama ne soracağımı hatırlamıyorum."

Aisly tatlı tatlı gülümsedi. "Ağabeyim uzay üssüne götürmek için çok erken kalktın, yorgunsundur," dedi.

"Odana kadar sana eşlik etmemi ister misin?" diye sordu Jaxen.

"Hayır, ben giderim," diyen Cara, kafasını sallayıp yapma-

cık bir kahkaha attı. "Biraz uyusam iyi olacak sanırım. Rahatsız ettim, kusura bakmayın."

L'eihr gezegeninde hoşça kal anlamına gelen iki parmağını havaya kaldırma hareketini yapıp odasına döndü ama uymaya değil. Günün geri kalanını Aelyx ile olanlar hakkında konuşarak ve durmadan onun gömleğini koklayarak geçirdi. Yaşadığı onca şeyden sonra onun kokusuyla rahatlamaya ihtiyacı vardı.

O gece Cara ve Elle yataklarına girdiklerinde Cara, "Baksana, sana bir şey soracağım," diye fısıldadı.

"Sor tabii."

"L'eihrlilerin herhangi bir şeye karşı alerjileri oluyor mu?"

"Alerji mi?" diye sordu Elle.

"Evet, polenlere veya toza karşı vücudun verdiği tepkiler işte. Kaşınma, gözlerin sulanması, öksürme, burun akıntısı. Bunun gibi şeyler."

"Hayır," dedi Elle, Cara'nın şüphelerini doğrulayarak. "Binlerce yıl önce bağışıklık sistemi aşırı hassas olanların üremesi yasaklanmış."

"Sen bir sağlık görevlisisin," dedi Cara. "Sence burada bininin göz damlası kullanmasının sebebi ne olabilir?"

"Öyle bir sebep olamaz," dedi Elle şaşkın şaşkın. Cara gibi o da şaşırmıştı.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Açılan kapının tıslaması konuşmalarını bölünce Cara dir-

sekleri üzerinde doğruldu. Gelenin kim olduğunu görmek için karanlığı incelerken kalbi çarpıyordu.

Alçak bir inleme sesi duyuldu.

Cara rahatlayarak elini göğsüne götürdü. Gelen Vero'ydu "Klavyemiz yine bozulmuş," dedi Elle'e ve parmağını Vero'ya doğrultarak hayvanı uyardı. "Eğer yastığıma işersen seni kendi kuyruğunla boğarım."

Vero, Cara'nın yatağının ucuna kadar sürünerek geldikten sonra bir pençesini uzatarak kafasını yere doğru eğdi.

"Aaa," diye fısıldadı Elle üst yataktan, dehşet içinde. "Sana itaatini gösteriyor. Bu, seni sürüsünün lideri olarak gördüğü anlamına geliyor."

Tabii tabii. Ya da yastığını boş bırakması için Cara'yı kandırmaya çalışıyordu.

"Aelyx'in kokusuyla ilgili olabilir bu," dedi Elle. "Vero her yere Aelyx'in peşinden giderdi. Onu deli gibi seviyordu. Sen Aelyx'in eşi olduğun için, seni dolaylı olarak alfa gibi görüyor."

Bu, ilginç bir teoriydi. Cara yatağına vurarak "Gel oğlum, gel bakalım," dedi.

Bir süre sonra Vero cesaretini toplayarak Cara'nın yanına tırmandı ve santim santim yaklaştı. Birkaç dakika sonra Vero'nun nefes alıp verişleri yavaşlamaya başladığında, Cara bir parmağını uzatarak hayvanın kolunu sıvazladı. Kırpık tüyleri bebek gibi yumuşacıktı, ince derisi Cara'nın tahmin ettiğinden daha sıcaktı. Vero, minik parmaklarını Cara'nın parmağına dolayarak ve elini kendi çenesinin altına çekerek hayretler içinde bıraktı onu.

Ooyy. Vero sarılarak uyumayı seviyordu demek.

Her ne kadar Vero ıslak köpek gibi kokuyor olsa da Cara bu dokunuştan hoşlanmıştı. Bu yüzden o da Vero'nun sıcak nefesini yanağında hissedecek kadar yaklaştı ona. Başka bir gezegendeki bir çocuğa duydukları sevginin etrafında bir araya gelen ikili, gecenin geri kalanını öylece sarılarak geçirdiler.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Cara ertesi sabah yatağının içinde ölü bir kuşla ve botlarının içinde bir çift henüz ölmemiş yılanla uyandı. Şansına, Cara'nın dehşet çığlıkları Vero'nun odaya geri gelerek kahvaltısını bitirmesine sebep oldu. Dakikalar sonra, kafaları koparılmış sürüngenler yerde yatıyordu.

Cara için güne güzel bir başlangıç olmamıştı bu. Hele yılanlar için, hiç öyle olmamıştı.

Sürüngenlere gelince, aslında güzel sayılırlardı; derileri parlaktı ve omurgalarından düzinelerce hassas anten uzanıyordu. Kuş da çok güzeldi; tüysüz, yanardöner, krema-rengi derisi pencereden gelen hafif parıltıyı yansıtıyordu. Yine de Cara parıl parıl parlarsa da Vero'nun avının yanında uyanmamayı tercih ederdi.

Üst yataktan Elle'in kıkırdaması geldi. "Vero seni gerçekten çok seviyor olmalı."

Cara leſten uzaklaşarak “Dünyadaki evcil hayvanlar da ya-
pıyor aynı ſeyi,” dedi. Yurt görevlisinden cesetleri kaldırma-
sını istemeyi aklına not etti. “Arkadaşım Tori eskiden evinin
yanında, ormanda yaşayan yabani bir kedi besliyordu. Kedi
beş yıl boyunca Tori’nin kapısına ölü solucanlar ve fareler bı-
rakıp durdu,” dedikten sonra eğilerek Vero’ya, “Artık hediye
getirme, tamam mı?” dedi.

Vero’nun göğsünü şişirmesine ve gururla anlaşılmaz
bir ſeyler söylemesine bakılacak olursa, bu kuş ve yılanlar,
Cara’nın ganimetlerinin sadece başlangıcıydı. Cara iç çekip
temiz bir üniforma aldı eline. En azından Vero artık yastığına
işemiyordu.

“Kahvaltıdan önce gidip fırıldaklarda biraz çalışacağım,”
dedi Cara. Ama pantolonunu yukarı çektiğinde pantolon ka-
yarak neredeyse kalçalarından düşecekti. “Of, yaa. Bana yeni
üniforma lazım.”

Üçüncü kez kıyafetlerini değiştirerek daha küçük
bedenlerini almak zorunda kalıyordu. şikâyetçi olduğundan
değildi hani. L’eihr yemeklerinden tiksiniyor olsa da,
mükemmel dengeli bir beslenme alışkanlıklarının olduğunu
itiraf etmesi gerekirdi. şeytan’ın sıkı beden eğitimiyle
birleşince, Midtown Lisesi’ndeki koşu parkurunda çalışarak
başaramadığı kadar güçlü ve ince olmuştu. Cara sadece
Aelyx’in etli butlu kızlardan hoşlanıyor olmamasını diliyordu.
şu günlerde poposu eski dolgunluğundan çok uzaktı.

“Fırıldaklarda çalışma hayali buraya kadarmış,” dedi Cara.
Dördüncü kattaki malzeme istasyonuna gidip, üstünü değiş-

tırıp, antrenman yapıp, duş alıp kahvaltıya yetişme ihtimali yoktu. "Seninle kreşte görüşürüz artık."

"Ben gelemeyeceğim," diyen Elle yatağından aşağı atladı ve bileğini taratarak oda alarminın çalmasını önceden engellemiş oldu. "Sağlık danışmanım ileri düzey anatomi dersine girmemi istiyor. Sürekli senin yanında olmam gerektiği bahanesi, o dersten kurtulmam için yeterli olmuyor."

"Hımm," dedi Cara. Oda arkadaşını derslerde ne kadar geri bırakmış olduğunu hiç fark etmemişti daha önce. "Önemli değil. Bana bir şey olmaz," dedi.

"Emin misin?" diye sordu Elle. "Çünkü senin de benimle birlikte derse girmeni sağlayabilirim."

İleri düzey anatomi dersine mi? Cara yüksek düzey bir derste hayallere dalmaktansa, anaokulu yaşındaki çocuklarla birlikte işe yarar bir şeyler öğrenmeyi tercih ederdi. "Teşekkürler ama ben çocuklarla kalayım. Her hareketime şahitlik edecek birini bulacak değilim ya."

"Muhtemelen haklısın. Konu sen olunca Aelyx bazen aşırı tepki gösterebiliyor," diyen Elle, boşluğa bakarak atkuyruğunu taradı. "Onu anlıyorum ama. Ben de Eron için aynı şeyi yaptım."

Cara yanlış bir şey söylemekten korktuğu için, önce nefesini tuttu ama sonra korkak gibi davranmayı bırakıp gerçek bir arkadaş gibi davranmaya karar verdi. "Üzgünüm. Onu çok özölüyorsunuzdur."

Elle ilk başta cevap vermedi. Ama sonra dalgın bir şekilde başıyla onayladı. "Özölüyorum. Özlemimin hiç bitmeyeceğinden korkmaya başlıyorum."

“Bu normal,” diyen Cara temiz bir tuniğin içine girdi ve pantolonunu belinden kıvırdı. “Acın zamanla hafifleyecek ama onu hep hatırlayacaksın,” diye ekledi. Zavallı Elle. Diğer klonlar gibi o da hayatının ilk on altı yılını hormon düzenleyicilerin etkisi altında geçirdiğinden, aşk ve kalp kırıklıkları ile ilgili fazla tecrübesi yoktu. Bu, onun için dünyanın sonu gibi falan olmalıydı. “Zamanla daha iyi olacak,” dedi Cara. “Ve bir gün kendini yeniden denemeye hazır hissedeceksin.”

“Bunu hayal etmesi bile zor.”

“Göreceksin,” diyen Cara, Elle’e sarılabilmeyi dilerdi ama bu tür sıradan dokunuşlar klonları rahatsız ediyordu. Bunun yerine ona samimiyetle gülümsedi. “Ama acelesi yok. Kendine fazla baskı da yapma. Ne kadar ihtiyacın varsa o kadar yas tut.” Oda arkadaşına yaslanarak omzunu yavaşça dürttü. “Senin de insanlar gibi davranmaya hakkın var.”

Elle bu gülümsemeye karşılık verdi. “İyi ki buradasın.”

Bunun gibi ender zamanlarda Cara da burada olduğuna sevinliyordu.

O günün ilerleyen saatlerinde o kadar iyimser değildi.

Saç örgüsünü çeken küçük bir çocuk, “Senin saçın niye böyle?” diye sordu. “Daha önce hiç böyle saç görmedim. Çok çirkin. Ateş gibi.”

Cara örgüsünü geri aldı ve L’eihr dilinde cevap verdi. “Kızıl saçlı olmak hiç de kötü bir şey değil. Hatta bence güzel.”

“Senin tenin neden bu kadar soluk?” diye sordu. “Hastamısın? Kansız mısın?”

"Hayır," diyen Cara, bileğini çocuğun bakır rengi eline yerleştirerek ona damarlarında atan nabızı gösterdi. "Benim gezegenimde insanların ten renkleri birbirinden farklıdır. Bazı insanlar senden daha koyu tenlidir, bazıları ise benden bile daha açık tenlidir."

Çocuğun arkadaşı, Cara'nın burnu ve yanaklarına yayılmış çilleri göstererek itiraz etti: "Ama yüzünde noktalar var. Hastasın galiba."

"Neden seninle yüksek sesle konuşmak zorundayız?" diye sordu ilk çocuk.

Cara derin bir nefes aldı ve gözleriyle, tuvalete gidecek sorumluluğu Cara'ya bırakan sınıf öğretmenini ararken içinden beşe kadar saydı. "Çünkü ben Sessiz Konuşmayı kullanamıyorum," dedi.

"Biliyordum," diye hava attı, yerde oturan bir kız çocuğu. "Arkadaşım Alun bana insanların beyninin yavaş çalıştığını söylemişti. Beyinleri geriye gidiyormuş."

"Yavaş çalışıyor demeyelim de..."

"Arkadaşım, insanlar barbarmış dedi," diye ekledi kız, Cara'yı şüpheli bir şekilde süzerek. "Gerçekten kendi yavrularınızı mı yiyorsunuz?"

Cara'nın içinden evet demek, burnundaki her çilin mideye indirdiği yaramaz bir çocuktan kalan bir iz olduğunu söylemek geldi ama o, zor olanı yaptı. "Hayır, arkadaşın bunları uydurmuş," dedi.

"Hep burada mı yaşayacaksın?" diye sordu kız

Cara düşünmeden, “Hayır,” deyiverdi ama sonra çabucak kendisini düzeltti. “Yani, evet. Kolonide.”

Ama ağızından kaçan ilk sözcük, şüphelerini ele veriyordu. Aslında burada yaşayabileceğinden emin değildi. Bir adada, hiçbir çıkış yolu olmadan, esir gibi yaşayamazdı. Jaxen ve Aisly gibi beyin yıkayıcılar iktidardayken yaşayamazdı. Klonlar, insanların bebeklerini yediklerine ve beyinlerinin geriye gittiğine dair söylentiler çıkarırken yaşayamazdı. Aelyx, Dünya’da yaşamak konusunda fikrini değiştirmeyi neden en azından düşünmüyordu ki? Neden bu fedakârlığı Cara’nın yapması gerekiyordu?

Belki de şu anda Cara’nın bu konuyu düşünmemesi gerekiyordu.

Küçük kız bir istekte bulunarak onu gerçek hayata döndürdü. “Bize masal anlat.”

“Lütfen,” diye yalvardı diğerleri. “İnsan masalı.”

Çocukların coşkusu üzerine cesaretini toplayan Cara, bağdaş kurarak oturdu ve çocuklara etrafında yarım çember çizerek oturmalarını işaret etti. Onlar yerleşirlerken Cara da, L’eihir dilindeki sınırlı kelime dağarcığıyla anlatabileceği, basit bir masal anlatmaya karar verdi: “Hansel ve Gratel.”

“Bir varmış bir yokmuş,” diye başladı. “Ormanda babalarıyla yaşayan iki küçük çocuk varmış.”

Cara en iyi teatral becerilerini kullanarak anlattığı masal ile çocukları büyüledi. Sadece zencefilli ekmek ve kötü kalpli cadı gibi bilinmeyen terimleri açıklamak için duraklıyordu. Cadının Hansel’i yakalayıp onu yemek için şişmanlattığı salı-

neye geldiğinde dikkat kesilen klonların gözleri fal taşı gibi açılmış, minik bedenleri Cara'nın her kelimesini yakalamak için öne doğru eğilmişti.

Cara onları hikâyenin doruk noktasına çıkardı ve Gratel'in kardeşini kafesinden kurtararak cadıyı feci bir ölüme itmesiyle masala son verdi. "Ve sonra," diye bitirdi, "babalarını bulmuşlar ve sonsuza dek mutlu yaşamışlar."

Ama Cara alkış beklerken çocuklar dehşetle bakakalmışlardı. Derken dört bir yandan sorular yağdırmaya başladılar.

"Bütün insan babalar çocuklarını terk eder mi?"

"Neden o kadının evini yıkmışlar?"

"Cadıyı gerçekten yakmışlar mı? Ne kadar barbarca!"

"Gördün mü, söylemiştim sana! İnsanlar *gerçekten* yavrularını yiyormuş!"

Cara çocukların hayallerini sınırlamaya çalıştı ama olan olmuştu artık. Çocuklar titreyerek, sanki Cara her an üzerlerine atılıp sekiz minik ayak parmaklarını tek tek, sosis gibi kemirmeye başlayabilirmiş gibi geri çekilmişlerdi.

"Bayan Sweeney..." Öğretmen sınıfa hâkim olan kaos ortamını inceleyerek kapıda duruyordu. "İnziva odasında işlere yardım etmeye gider misiniz?"

Cara'nın tüyleri ürperdi. İnziva odası: İki yaşlarındaki çocukların ağlayıp çığlık attıkları zaman gönderildikleri ses geçirmez kapalı yer. Kreş çalışanları bu görevden yangından kaçır gibi kaçıyorlardı. L'eihrlilerin kulakları bu öfke nöbetlerinin saldırılarına karşı daha hassastı. Sebebi de muhtemelen nadiren yüksek sesle konuşmalarıydı.

“Tamam, efendim.”

Cara başı önüne eğik, kendisini en kötüsüne hazırlayarak, ayaklarını sürüye sürüye koridor boyunca görev yerine doğru ilerledi. İnziva odasının kapısını açtığı anda kendisini karşılayan kulakları sağır eden feryatlardan, odada on çocuğun olduğunu sandı. Ama bütün bu şamatanın sebebi tek bir çocuktü. Henüz iki yaşını doldurmamıştı ama ciğerlerinin kaya gibi sağlam olduğu kesindi.

Cara ona bakıntan sorumlu olan genç kıza selam verdi. “Eğer biraz ara vermek istersen ben onunla...”

“Ah, şükürler olsun!” diyen kız minnetini belirtmek için Cara’nın boynuna iki kez hafifçe vurdu ve Cara çocuğun adını soramadan, odadan hızla çıktı.

Cara gözyaşlarıyla ıslanan kısa kahverengi saç tutamları yanaklarına yapışmış, minik elleri yumruk hâlini almış, titreyen çenesi salyalarla ıslanmış çocuğu inceledi. Ağlamayı bıraktığı o nadir anlarda çocuk öyle fena hıçkırıyordu ki neredeyse nefes alamıyordu. Çocuklar hakkında pek bir şey bilmiyordu ama bu, öfke nöbetine benzemiyordu. Çocuk gerçekten mutsuz görünüyordu.

Cara yanına oturarak onu kucağına aldı ve sonra bir elini alnına bastırarak ateşi var mı diye kontrol etti. “Sıcak değilsin,” dedi. “Ne oldu, ufaklık?”

Çocuk başını Cara’nın göğsüne koyarak yine feryat etti ve Cara’nın tuniğine sıkı sıkıya tutunarak teselli bulmaya çalıştı. Cara onun sırtını sıvazlarken bir yandan da çocuğu bir o yana bir bu yana sallıyordu. On dakika boyunca bir şeyler

mırıldandı, onu hafifçe zıplattı, agucuk bugucuk yaptı ama bildiği bütün yatıştırma tekniklerini uygulamasına rağmen hiçbir işe yaramadı.

Çocuk acı çekiyordu. Cara bunu hissediyordu.

Kimsenin pencereden bakmadığından emin olduktan sonra Cara ellerini çocuğun yüzüne koydu ve gözlerinin içine bakarak zihnini çocuğun zihnine açtı.

“Neresi acıyor?” diye L’eihr dilinde yüksek sesle sordu.

Acıyor, diye zihninden tekrar etti çocuk ama bu pek işe yaramıyordu. Bebeklerle Sessiz Konuşmayı kullanmak zordu çünkü tutarlı düşünceler oluşturamıyorlardı. Diyalog kurmak yerine, genelde bir anlama gelmeyen istek ve duygu parçalarından oluşan bir karmaşayı paylaşıyorlardı. Bu sefer de durum aynıydı.

Cara ona yardım etmek istiyordu ama bunu nasıl yapacağını bilemiyordu. Parmak uçlarını onun göbeğine koydu ve çaresizce yine gözlerini çocuğunkilere kilitledi. *Acıyor mu?* dedi ve elini çocuğun başına götürdü. *Acıyor mu?* Aynı soruyu kulakları ve boğazı için de tekrar ettikten sonra çocuğun bacaklarına dokundu. *Burası mı acıyor? Neresi acıyor?*

Çocuk anlamıştı. Cara bunu onun bilincinde hissetmişti. Ağzını açıp içini gösterdi ve Cara’ya, *Burası acıyor*, dedi ve Cara’nın anında tanıdığı bir hissi gösterdi ona. Cara bu acıyı on altı yaşındayken, yirmilik dişleri diş etlerinin yüzeyinde tırtıklı bir iz bırakarak çıktığında hissetmişti. Bu bebek diş çıkarıyordu. Muhtemelen iki yaş dişlerini.

Cara’nın içine dolan öfke, yanaklarının kızarmasına ve

bedeninin tepeden tırnağa alev almasına sebep oldu. Çocuklar için diş çıkarma sık karşılaşılan bir sorundu. Peki neden kreş çalışanları bunu kontrol etmemişlerdi? Çocuğun acı çektiğini anlamaları için ne kadar ağlaması gerekiyordu?

Bir de Cara'nın beynine yavaş demeye cüret ediyorlardı

İlk olarak ağrı kesici bir merhemle çocuğun acıyan diş etlerini tedavi edecekti. Sonra da gidip bir L'eziğe haddini bildirecekti. Çocuğu sıkıca tutarak ayağa kalktı ve odada yavaşça yürüdü. Ama Cara kapıyı iterek koridora çıktığında aniden durdu.

Bir dakika.

Demin bu çocukla Sessiz Konuşma ile mi konuşmuştu? Kelimelerle falan?

Cara'nın dudakları birbirinden ayrıldı ve bir gülümseme ile genişledi. Bunu gerçekten yapmıştı!

Öfkesi eriyerek zafer duygusuna dönüştü. Saatlerce dur durak bilmeden yaptığı çalışmalar sonucunda, nihayet tam düşüncelerini paylaşmak için beyninin gerekli olan bölümünü keşfetmişti. Artık burayı tespit ettiği için, bu bölge ona var olduğunu hiç bilmediği bir kas gibi geliyordu. Çocuğun gözlerine bakarken bu kasını esnetti. *Acıyı geçireceğiz*, dedi ona.

Artık daha kolaydı!

Acı, diyordu çocuk sadece. Bundan başka bir şey de anlamıyordu.

Cara onu ilk yardım istasyonuna götürdü ve tezgâhın üzerindeki oturağa bağladıktan sonra odacıkta pamuklu çubuk aramaya başladı. Bunu çocuğa gösterdi ve ağzını açarak ona ne yapması gerektiğini gösterdi. *Kocaman aç*.

Çocuk söyleneni yapınca, ilaçlı ucun üzerindeki başlığı çıkardı ve çubuğu yoğun, şuruba benzer bir sıvıya daldırarak bunu, ağzının arka kısmındaki diş etlerine sürdü. İlaç ile şişmiş dokunun üzerine masaj yaptı ve ağzını açarak çocuğa gösterdi. *Acı gitti mi?*

Tadı kötü, diye şikâyet etti çocuk ama acı gitmişti. *İçmek ver.*

“Tamam,” dedi Cara yüksek sesle L’eihr dilinde çünkü başbakıcı Nine’nin omzunda bir çocukla beraber odaya girdiğini fark etmişti. “Şimdi biraz su içelim.”

Çocuk yapışkan avucuyla Cara’nın yanağına dokunarak göz teması kurdu. *Su istemem. Yalnız süt.*

“Ya da süt içelim,” dedi Cara başbakıcı da duysun diye. “Sütü mü tercih edersin?”

Süt, diye sessizce tekrarladı çocuk.

Kelimelerinle konuş, dedi Cara ona. *Yüksek sesle söyle.*

“SÜT!”

Nine, değiştirme istasyonunun olduğu bölümden güldü. “Ne istediğini bilen bir çocuk.”

Cara oturağında bağlı duran çocuğun yanından ayrılarak tadı ve kıvamı soyaya benzeyen süttten bir bardak getirmeye gitti. Yani diğer bir deyişle süt, iğrençti. Ama küçük çocuk buna bayılıyordu. Cara onun süttünü bitirmesine yardımcı oldu ve Nine’ye, bakıcıların ağrıyı öfke nöbetiyle karıştırdığını anlattı. Nine çocuğun öğretmeniyile konuşacağına söz verdi.

Cara çocuğu bebek odasına geri götürdü ve yanağından öperek yanından ayrıldı. Ufaklık yanağını hemen silmişti.

Minnettarlığını böyle ifade ediyordu demek. Ama Cara için fark etmezdi. Hiçbir şey moralini bozamazdı. Başarısı nedeniyle mutluluktan uçuyordu. Bunu yarın Aelyx'e anlatmak için sabırsızlanıyordu. Aelyx onunla gurur duyacaktı.

İnziva odası boşaldığı ve anaokulu öğretmenin muhtemelen artık Cara'ya ihtiyacı kalmadığı için, Cara oradan sıvışarak orta düzey koşu parkuruna gidip biraz stres atmaya karar verdi. Ayrıca bugün Cara'nın günüydü. Elle'in hissettiği büyük üzüntüyle ilgili içini açmasını sağlamış, sonra da Sessiz Konuşmada bir sonraki aşamanın şifresini çözmüştü. Şansı böyle devam ederse akşam yemeğine kadar o çılgın fırladıkları da fethedebilirdi.

Vero, Cara'yı lobide karşıladı ve engelli parkura kadar Cara'nın peşine takılarak cıvıltılardan ve ulumalardan oluşan bir dilde, heyecanla cır cır ötmeye başladı. Zaman zaman olduğu yerde donakalıyor ve bir başka ganimet bulmak için ağaçlara doğru bakıyordu ama gündüzleri sürüngenler Vero için fazla hızlıydı. Cara güneşin sıcaklığının ve *ilar* yapraklarının esintisiyle gelen limonlu kokusunun tadını çıkarıyordu. Etrafta duyulan tek ses; Cara'nın kulaklarına kimi yabancı kimi tanıdık gelen böcek bağırtılarının ve kuş cıvıltılarının ritmik tekrarlarıydı. Her ne kadar çiftleşme sesleri iki gezegende farklı olsa da aşkın dili evrenseldi ve bugün, havada aşk kokusu vardı.

Vero, Cara'yı anlamıyor olsa da "Burası çok güzel," dedi Cara. "Yeşil yaprakları özlüyorum ama benim vatanımdaki çalılar ve ağaçlar bu mevsimde uykudadır zaten."

Dışarıda daha fazla vakit geçirebilmeyi dilerdi. Kalm

ağaçların güneş ışınlarını engellediği ormanın derinliklerine girmek ve gölgelerde başka ne bitkiler yetiştiğini görmek istiyordu. Uzay mekiğine binip büyük şehir duvarının üzerinden uçmak, oradaki yaratıklara şöyle bir bakabilmek ve bu bariyerin hayvanları mı koruduğunu yoksa bunun tersinin mi geçerli olduğunu keşfetmek istiyordu. O kadar yüklü bir programı vardı ki bu zengin ormanları keşfetmeye bile vakit bulamıyordu.

Orta düzey koşu parkuruna geldiğinde, ortalık sessiz ve hareketsizdi. Fırıldaklar bile hareketsiz duruyordu. Böylece gidip onları yakından inceleme şansını bulmuş oldu. Her bir çevirici, ortadaki bir cıvata ile tutturulmuş temelinin üzerinde hafifçe kaldırılmış, sabit durmak yerine aletle birlikte dönen yuvarlak bir disk, bir plakçalar gibi inşa edilmişti.

Cara eğilerek elini aletin çakıllı yüzeyi üzerinde gezdirdi. Yüzey tırtıklıydı; bu da aletlerin birinden diğerine kayarak geçilemeyeceğini gösteriyordu. Cara dış kenarından ittiğinde aletin, ağırlığı altında birkaç santim geriye gittiğini gördü. Mantiği ona, aletin itildikten sonra geri sıçramasını bir avantaj olarak kullanabileceğini söylüyordu ama bunu nasıl yapacağını tam olarak bilemiyordu.

Koşu parkurundaki hareketli aletlere elektrik veren güneş paneline doğru koşarak paneli açtı. Bunun üzerine hafif bir vınlama başlayarak sessizliği bozdu. İşe koyulma zamanı gelmişti. Yavaş tempoda koşmaya başlayarak, engele çarpmaya kararlı bir şekilde ilk fıırıdağa yaklaştı.

On beş dakika sonra küt diye yere çarpmış olan tek şey kendi poposuydu.

Dönen diskler, şeytani bir kahkahaya benzeyen ritmik *rrrr* sesiyle onunla dalga geçerken, Cara ağrıyan poposunu ovuşturup birkaç küfür mırıldandı. Neden bu işi bir türlü çözemiyordu?

“Sanki burada kendimi yeterince ezik hissetmiyormuşum gibi,” dedi. En yakındaki fırıldağa kötü kötü baktı ve geri çekildikten sonra öfkeyle tekmeledi. Bu hareketin kendisini kıçüstü yere oturtacağını bilmesine rağmen, bunu önemsemeyerek diske vurduğu tekme ona çok iyi gelmişti.

Ama düşündüğü gibi olmadı.

Tekmenin etkisi üzerine diskin dönüşü kısa bir anlığına yavaşladı... Bu süre, eğer Cara diskin üzerinde olsaydı, gücünü toplayıp bir sonraki fırıldağa atlaması için yeterli olurdu.

İşte buydu. Fırıldaklara yön vermenin sırrı, her diske mümkün olduğu kadar sert girmektir. Cara’nın yüksek sesle gülmesi, güneşli bir alanda kestirmekte olan Vero’yu korkutmuştu.

“Buldum!” diye bağırdı Cara ellerini ovuşturarak. “Şimdi seyret bakalım, bu parkurda nasıl koşulurmuş.”

Tekniğini mükemmelleştirmesi için, Cara’nın birkaç deneme yapması gerekti ama dördüncü denemesinde işi tamamen çözmüştü. En son fırıldaktan bitiş çizgisine atladığında, ağzında çikolatadan da tatlı bir tat bırakan bir zafer çılgılığı attı. Damarlarına hücum eden adrenalin dalgası karşısında şaşkıncıydı. Eğer orta düzey parkuru tamamlamak ona kendisini bu kadar iyi hissettiriyorsa, ileri düzey parkuru iyice öğrendikten sonra muhtemelen altını değiştirmek zorunda kalacaktı.

Şeytan çok şaşıracaktı. Cara, ona göstermek için sabırsızlanıyordu

“Sweeeeney!” İti an çomağı hazırla. Arkasına dönünce Şeytan’ın avlunun diğer ucundan kendisine el salladığını gördü. Bu mesafeden pek belli olmuyordu ama adamın kızgın gibi bir hâli vardı. Koşarak Cara’ya yaklaşıırken zaten geniş olan omuzları boynunun yarısına kadar yükselmiş, her zaman pürüzsüz olan alnı üç çizgi ile buruşmuştu.

Cara yanlış bir şey mi yapmıştı? Belki de ekipmanların elektriği o gün için kapatıldıktan sonra öğrencilerin elektriği tekrar açmamaları gerekiyordu. L’eihrililer enerji konusunda çok pintiydiler.

“Affedersiniz,” dedi Cara adam yaklaşıırken. “Antrenman yapıyordum. Ama ne yaptığımı bir görseydiniz..”

“Neden çağrılara cevap vermiyor sen?” diye sordu adam gözlerinden alevler saçarak. “Cevap vermeyi reddedince her şey daha kötü görünmek...”

“Hangi çağrılar?” diyen Cara, iletişim küresini kaybetmediğinden emin olmak için tuniğinin cebini kontrol etti. Küre bir yere gitmemişti ama herhangi bir mesaj da gelmemişti.

“Beni mi aradınız?”

“Hayır,” diyen Şeytan, Aegis’e yönelip Cara’nın da onu takip etmesini işaret etti. “Müdür ve muhafız aradı. Gel bakalım.”

Cara’nın midesine dondurucu bir his yerleşti. Eğer hem müdür hem de yurt muhafızı aynı anda kendisini çağırmışsa bu kötüye alametti. Akli hemen Troy’a gitti. Ya gemisi başıboş bir gök taşına çarptıysa? Yıllar önce, bir uzay aracının pervaneleri bozulduğunda böyle bir şey olduğunu duymuştu. Cara

avlu boyunca koşarak beden eğitimi hocasının önüne geçip ana yurt binasının ön merdivenlerini çıkarken, ensesinden aşağı soğuk terler akıyordu.

Kapıda sadece bileğini güvenlik taraması için okutmak üzere durakladı. Kapılar açıldı ve Cara hızla lobiye atıldı Ağabeyiyle kavga etmiş olan Odom ve Skall'a çarpmamak için son anda durabilmişti.

Yana çekilerek Cara'ya yol verdiklerinde lobide toplanmış olan küçük bir kalabalık gözler önüne serildi. Yurt muhafızı herkesin sınıflarına dönmesi için bağırdı. Adamın bakışları Cara'ya yöneldiğinde gözleri kısıldı. Ağzını sıkma şekli, Cara'nın başının dertte olduğunu gösteriyordu. Beklenmedik bir rahatlama dalgası Cara'nın bütün bedenine yayıldı. Troy güvende olduğu sürece başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

En azından Cara, kanı görene dek böyle düşünmüştü.

Burada neler olmuştu?

Skall neredeyse sürtünerek yanından geçerken, "Dene bakalım," dedi. "Seni bekliyor olacağım."

Neyi denesindi? Cara soruyu dudaklarında şekillendirmeden, çocuk arkadaşlarıyla birlikte uzaklaştı. Klonlar dönüp dönüp omuzlarının üzerinden Cara'ya bakıyorlardı. Çocukların her biri sağlam kaslarıyla Cara'dan elli kilo daha fazla olmalarına rağmen bakışları korkuyla gölgelenmişti. Cara'dan korkuyorlardı ania Cara nedenini hayal edemiyordu.

"Sweeeeeney," dedi ona yetişen Şeytan. "Lütfen söyle bana ki sen bunu yapmadı."

Cara yastığının altında bulduğu çalıntı tableti ve yemekha-

nede kendisine atılan iftirayı hatırladı. İçinden bir his, Dahla'nın bu kez kendisine, yemeğine bir şey karıştırmaktan çok daha ciddi bir iftira attığını söylüyordu.

"Neyi ben yapmışım?" diye sordu Cara, kana bakarak. "Burada ne olduğunu bilmiyorum ben."

Muhafız ona cevap vermek yerine, yarım saat önce nerede olduğunu sordu. Cara ona gerçeği, günün büyük bir kısmını kreşte geçirdikten sonra avludaki koşu parkurunda antrenman yaptığını söyledi. Sonra adam, bugün Dahla'yı görüp görmediğini sordu.

"Onu her gün görüyorum," dedi Cara. "Tuvalette ve derslerde."

Şeytan sorguyu bölerek Cara'yı nazikçe omuzlarından tuttu. "Sen var bu kızla çok kavga etmek, değil mi?"

"Size böyle mi söyledi?" diyen Cara, boğazına oturan yumruyu yutkundu. Kendisine L'eihrlilerin Sessiz Konuşma ile yalan söyleyemediğini hatırlattı, yanı Dahla'nın kendi kendisine zarar vererek suçu Cara'ya atma şansı yoktu. "Çünkü bence Dahla benim başımı belâya sokmaya çalışıyor. Size her ne söylediyse..."

"O bize bir şey söylememek," dedi Şeytan. "Kız can çekişmek, klinikte ona kan vermek."

Cara'nın nefesi kesildi.

"Buradaymışsın." Aisly yanında Jaxen ve hemen arkasında okul müdürü ile birlikte ön kapıdan girdi. "Biz de seni arıyorduk. Neden kürene cevap vermedin?"

Hâlâ kendisini toparlayamamış olan Cara bir şeyler ge-

veledikten sonra kelimeleri ancak şekillendirebildi. “Kürem çalmadı ki. Ya da titremedi işte, her neyse.” Cara yerdeki kan izini gösterdi ve sesinin çatlamamasına uğraştı. “Bunu ben yapmadım.”

“Tabii ki sen yapmadın,” dedi Jaxen. Ama bakışlarını yere çevirerek kaşlarını çattı. “Ama artık burada olduğuna göre anlamamıza yardımcı olabilirsin.”

“Neyi anlamamıza?”

“Son teneffüs sırasında,” diye başladı Aisly, “iki klon, Dahla’yı vahşice bıçaklanmış vaziyette bulmuş. Kanla yazılmış bir mesaj da varmış.” Aisly bakışlarını Jaxen’e çevirdi. “Mesajda, *Sırada sen varsın*, yazıyormuş. Ama yazı senin dilinde yazılmış.”

“Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz,” diye karşı çıktı Cara. “Burada benim dilimi konuşan bir sürü klon var.”

Jaxen kısa bir tereddüitten sonra, “Erkekler ağabeyinle kavgaya ettiklerini söylüyorlar. Sen de Dahla ile birçok kez münakaşa etmişsin.”

Cara gözlerini kapatıp düşünmeye çalıştı. Birisi hâlâ ona tuzak kurmaya çalışıyordu ama bu, Dahla olamazdı. Belki de bunu yapan Odom ve Skall’dı. Her ikisi de yemekhanede Dahla’nın yemeğine ulaşmış olabilirlerdi. “Eminim onlardan birisi Dahla’ya saldırmış ve o mesajı yazmıştır.”

“Ama muhafız odanı aradı,” dedi Aisly. “Ve kanlı bir mutfak bıçağı buldu.”

“Kafası kopmuş hayvanlar ve bir *h’urr* tomurcuğuyla birlikte,” diye yumuşakça ekledi Jaxen.

“Hayır,” diye fısıldadı Cara. *H'urr* tomurcuğundan nöro-toksin üretmek şöyle dursun, bunun ne olduğunu bile bilmiyordu. “Yemin ederim, ben yapmadım.”

Jaxen trafik polisi gibi ellerini öne uzatarak Cara'ya doğru çekingen bir adım attı. “Büyük baskı altındasın Cah-ra. Yalnızsın ve halkın için korkuyorsun. Eğer kendini çaresiz veya mutsuz hissediyorsan belki de... yardım alman gerekiyordur. Biz sana yardım sağlayabiliriz.”

Şimdi de hem deli hem suçlu olduğunu mu düşünüyorlardı? “Benim yardıma ihtiyacım yok,” diye haykırdı. “Birisi bıçağı ve tomurcuğu odama yerleştirmiş, hayvan ölülerini de odaya Vero getirdi hediye olarak.”

Belli ki bu son söylediği, deli gibi görünmemek konusunda Cara'ya hiç yardımcı olmayacaktı.

Grup endişeli bir şekilde bakıştı ve Cara'yı konuşmanın dışında hırakmak için, Sessiz Konuşmayı kullanmaya başladılar. Cara bir mengene ciğerlerini sıkıyormuş gibi hissediyordu. Kendisini temize çıkarmak için Sessiz Konuşmayı kullanabilirdi ama içgüdüleri ona, Jaxen ve Aisly'ye zihniyle iletişim kurabildiğini söylememesi için yalvarıyordu.

Ama başka şansı var mıydı ki? Burada yetki iki kardeşe aitti. Herhangi birinin edeceği tek bir kelime, Cara'nın masum ilan edilmesini, ona tek bir sitem bile edilmemesini sağlayabilirdi. Yazgrı'nın üyeleri olarak onların sözü kanun sayılırdı.

Bir dakika.

Yazgrı'nın *on* üyesi vardı ve Jaxen ve Aisly bile, daha büyük bir otoritenin emri altındaydılar. Cara'nın kendisini kur-

tarmasının bir yolu daha vardı. Bu, hiç tanımadığı bir ihtiyara güvenmesi gerektiği anlamına geliyordu ama Cara bu riski seve seve alacaktı. Dudaklarını yaladı ve duruşunu dikleştirerek kendine güveniyormuş numarası yaptı.

“Benim *Sh'ovah* günüm oldu,” diye ilan etti Cara. “Ben artık bir vatandaşım ve haklarım var.”

Aisly şaşırarak başını eğdi. “Elbette var.”

“O hâlde Alona ile baş başa görüşme talep ediyorum,” dedi Cara. “Sadece onunla. Başkent binasına gitmek istiyorum.”

ruki

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Aelyx probu düşünmekten, daha doğrusu bu cihazı kimin gönderdiğini düşünmekten kendini alamıyordu. Seyyahlar, Dünya'yı keşfettikleri zaman, kırsalları ve şehir merkezlerini incelemek üzere, görünmez uzay mekikleri ile Dünya'ya inmişlerdi. Güvenlik riskinin düşük ve makul düzeyde olduğu tespit edildikten sonra, on iki kişilik bir ekip göz renklerini ilaçlı damlalarla değiştirip sokak kıyafetleri giyerek insan kültürünü gözlemlemek üzere insanların arasına karışmışlardı. Sonra bulgularını Yazgı'ya bildirmiş ve resmi temasta bulunmak için izin almışlardı.

Ama L'eihir gezegeninde olan şey bu değildi.

Gelişmiş bir ırkın izleme cihazları göndermesi iki anlama gelebilirdi: Ya o toplumun gezegenler arası seyahat için gerekli kapasitesi yoktu ki probun kapsamlı yabancı dil veri tabanına bakılırsa bu Aelyx'e pek olası gelmiyordu— ya da ci-

hazları gönderenler, kişisel temas kurmak istemiyorlardı. Bu ihtimallerden ikincisi doğruysa Aelyx'in işgal olasılığını düşünmesi gerekirdi.

Yazgı, problemleri vatandaşlarından onları endişelendirmek için mi saklamıştı? L'eihir gezegeni gizli gizli savaşa mı hazırlanıyordu? Hayır, bu mümkün değildi. Dış bir güç tehlike teşkil ediyor olsaydı, Aegis klonları savaş için eğitirdi ama Cara'nın dediklerine bakılacak olursa, Aegis'in rutininde herhangi bir değişiklik yoktu.

Lanet olsun, neler oluyordu böyle?

Bunları Stepha'ya sormak istiyordu ama bu durumda, problemin varlığından nasıl haberinin olduğunu açıklaması gerekirdi. Syrine'in de yardımını dokunmuyordu. Âşık olduğu için zihni karmakarışık ve Aelyx, libidosunu kontrol altına alana dek, onunla Sessiz Konuşma ile diyalog kurmak istemiyordu. Syrine'in bir an önce David ile birlikte olmasını ve bu sorunun ortadan kalkmasını diliyordu. İkisinin arasındaki elektrik o denli kuvvetliydi ki neredeyse otel süitindeki herkes çarpılacaktı.

Aelyx deri koltuğunda geri yaslandı ve kanepede oturduğu yerden David'e göz süzmekte olan Syrine'i izledi. Korumaları, Aelyx'in ağırdan almak yönünde verdiği tavsiyeyi dikkate almıştı ve bu, işe yarıyordu. Syrine, David'i o kadar istiyordu ki onunla ilgili ihtiraslı fanteziler kurmaya başlamıştı. Bunları Sessiz Konuşma yoluyla görmek ise hiç hoş değildi.

Neler döndüğünü anlamak adına, Syrine'in zihnini açması gerekiyordu ki birlikte çalışabilsinler. Bu da, Syrine'in "ilişki-

sini” arkadan birazcık itirmek gerektiği anlamına geliyordu. Arkadaşı başını okuduğu dergiden kaldırıncı “David,” dedi Aelyx. “Dün gece diğeri muhafızlara yaptığın o kart numarasını Syrine’e gösterece.”

David bu isteği düşünürmüş gibi yaptıktan sonra, sahte bir umursamazlıkla elini salladı. “Syrine bunu görmek istemez.”

“İsterim,” dedi Syrine aceleyle. Syrine’in bu kadar çabuk cevap verdiği için kendisini azarlamasını neredeyse duyabiliyordu Aelyx. Umursamazca omuz silkti. “Yani burada tıklıp kaldığımız için yapacak başka bir şey yok ne de olsa.”

David kendisini naza çekmeye devam ediyordu. “Yok ya boş ver. Numaranın ne olduğunu hemen anlayıp bana aptal insan diyeceksin sonra.”

“Hayır, demem.”

“Beni tavlada her yendiğinde böyle söylüyorsun.”

“Hak ediyorsun da ondan,” dedi Syrine. “Dikkatsizce hatalar yapıyorsun. Bazen bilerek kaybettiğini düşünüyorum.”

Aelyx gözlerini devirip “Hadi, işi biraz ilginç hâle getirelim,” dedi. “Syrine, sen bir kart seç ve eğer David doğru tahmin ederse ona bir şey ver. Ama eğer tahmin edemezse...”

“İddiaya mı gireceğiz?” diye sözünü kesti Syrine.

“Aynen.”

Kız bunu bir an düşündükten sonra, kararlı bir şekilde başıyla onayladı ve çoraplı ayaklarından biriyle David’in bacağını dürttü. “Nesine?”

David suratındaki kayıtsız ifadeyi korusa da gözleri parlamıştı. “Bilmem. Nesine olsun?” diye sordu.

Aelyx, Syrine'in ne istediğini tam olarak biliyordu. "Şuna ne dersiniz," diye başladı. "Kaybeden bu gece kazananın yatağına yemek götürmek zorunda," diye bitirdi. Bayukelçi yokken, yatak odasında baş başa kalmaları da bir şeyleri harekete geçirmezse hiçbir şey geçiremezdi.

Syrine iddiayı şimdiden kazanmış gibi gülümsedi "Mükemmel. Ben otelin büfesinden bir hindili sandviç rica edeyim; fırından yeni çıkmış çavdar ekmeğine olsun, içinde sos olmasın, domates de olmasın."

"Çok beklersin," dedi David, elindeki dergiyi kahve masasının üzerine fırlatıp arka cebinden bir deste iskambil kâğıdı çıkararak. "Ben de büfeden bir pizza isterim. Bir de ben yastıklarım üzerinde uzanırken bana üzüm yedirirsin."

"Asıl sen bana dilimlenmiş armut yedirirsin," diye karşılık verdi Syrine. "Tarçınla bala batırarak."

"Bal mı?" diyen David'in sesi çatlamıştı. "Ben bala bayılırım, özellikle de... bir şeylere sürülünce."

Kutsal Ana. Aelyx'in kusmasına az kalmıştı. "Başlasanıza artık," dedi.

"Sabırlı ol, birader," diyen David, kendisini toparlayıp desteyi karıştırdı. "Syrine'e yenildiği zaman beni hile yapmakla suçlaması için bir sebep vermek istemiyorum."

Syrine yenilecekti de. Aelyx dün gece geri dönüşüm kutusunu dışarı çıkarmak için koridora çıktığında, David'in asker arkadaşlarını neredeyse on kere şaşırttığını görmüştü. Sonrasında David destenin üzerinde işaretler olduğu sırtını vermişti. Bu desteyi New Jersey'deki bir mağazadan almıştı.

Kartlar, sadece onun anlayabileceği şekilde tasarlanıp kodlanmıştı.

Syrine'den desteyi kesmesini istedi, sonra da seçmesi için kartları yaydı. Syrine seçimini yaptığında David ondan kartı vizünün önünde tutmasını ve yakından incelemesini istedi. Syrine'in düşüncelerini okuyormuş izlenimini yaratıyordu ama aslında bu şekilde, sağ üst köşedeki şifreli sembolleri daha iyi görebiliyordu.

"Kartını ezberledin mi?" diye sordu David.

"Hı-hı."

David diğer kartları verdi ona. "O zaman desteye geri koy," dedi.

Syrine akıllıca bir hamle yaptığını zannederek kartını destenin üstüne koydu ve desteyi David'in elinden alarak karıştırdı. "Bu numaranın nasıl yapıldığını biliyorum," diye böbürlendi. "Ben görmeden destenin içine bir anahtar kart yerleştirdin. Ama şimdi sırası bozuldu." Parlak bir gülümsemeyle desteyi David'e verdi. "Artık kartımı asla tahmin edemezsin."

David hangisi olduğunu bildiği kartı arar gibi yaparak desteyi incelerken Aelyx kahkahasını bastırdı. David kartlardan birini kaldırıp "Kupa bacak," dedi.

"Hayır, karo beş!" diyen Syrine çılgınca el çırparak koltuğunda zıpladı. "Ben kazandım!"

Suratına çarpık bir gülümseme yerleştiren David destenin etrafına lastik bir bant taktı. "Evet, beni düpedüz yendin. Bu gece seni armut ve balla besleyeceğim anlaşılan," deyip Syrine'e baktı. "Şu anda aç mısın acaba? Akşam yemeğine

daha var ama ben dolapta taze armut görmüştüm. Eğer istersen sen git rahatına bak, ben armudunu getireyim.”

Aelyx gülümsemesini bastırdı. Aslında bunları not etmeliydi. David bir çeşit dâhi sayılırdı.

Syrine kendini böbürlenmesine öyle bir kaptırmıştı ki oyuna getirildiğini fark etmemişti bile. “Tamam. Armudu ekstra ince dilimle. Tarçını da unutma,” dedi. Odasına neredeyse sıçraya sıçraya gitti ve peşinden cennete gelsin diye kapıyı da David için açık bıraktı.

“İşte, birader,” dedi David, parmağını Aelyx’e doğrultarak, “bu iş bu kadar.”

Elbette Aelyx günün geri kalanını yalnız geçirdi.

Yemek saati geldiğinde bir kâse erişte hazırladı ve büyükelçiden ödünç aldığı bir veri tabletiyle yemek masasına yerleştirdi. Yemeğini yerken, Seyyahların keşfettiği yaşam formlarıyla ilgili bilgi almak için, Seyyahların arşivlerini taradı. Bu dosyalardan birçoğunu geçmiş yıllarda okumuştum ama belki de problemleri gönderen her kimse, onlara dair bir ipucu olabilecek önemli bir detayı gözden kaçırmıştı.

İhtimalleri azaltmak için, listeyi zekâ bulgularına göre ayırttı ve bu işlem sonucunda geriye sezgi yetisi yüksek on bir tür kaldı. Bunlardan onunu elledi çünkü onların teknolojileri temel dişli sistemlerinin kullanımından daha ileri gidememişti. Geriye kalan tek canlı grubunun ise ölümcül bir salgın dolayısıyla elli yıl önce nesli tükenmişti.

Bir saatlik araştırma sonrasında, Aelyx bu gizemi çözmeye yaklaşamamıştı bile. Geriye sadece, yıldızlar arası gezginlerin varlığı üzerine ortaya atılan çeşitli akademik teoriler kalıyordu. Yaptığı ilk aramada Larish'in tezi çıkmıştı karşısına; Larish kadim çağlarda "Aribollar" denen uzaylıların, Karadeniz bölgesinden bir insan taburu kaçırıp onları L'eihr gezegenine götürdüklerine ve askerlerin burada, Aelyx'in ırkını oluşturduklarına inanıyordu. Diğer bilim adamları ise insanların soyunun L'eihr gezegenine dayandığını ileri sürüyorlardı. Ama bu tezlerden hiçbiri Aribollara ilişkin herhangi bir bilgi vermiyordu.

Böyle bir toplum gerçekten var mıydı? Ve binlerce yıl önce insanlardan oluşan o taburu, iddia edildiği üzere L'eihr gezegenine götürdülerse, neden bu gezegeni araştırmak için prob yollasınları ki? Aelyx'in kafası tamamen karışmıştı. Bilgi almak için Larish'le bağlantı kurması şüphe uyandırır mıydı acaba?

O, hâlâ bilimadamına mesaj atıp atmamayı içinde tartışırken, Syrine'in odasının kapısı açıldı ve kız, yanaklarında gamzeler oluşturan âşık bir gülümsemeyle, havada tüy gibi süzülerek Aelyx'in görüş alanına girdi. Bir bardak su doldurmak için mutfakta durdu ve sonra uzun ahşap masada Aelyx'in karşısına oturarak çenesini eline dayadı.

Sersem sersem iç geçirdi. "Armut bir harikaydı."

"Öyle mi?" diyen Aelyx, gülerek saatine baktı. "O zaman neden armudunu bitirmen üç saat sürdü?"

Aelyx'in beklediği gibi kızarmak veya bir şeyler gevele-

mek yerine, Syrine bu gece hiçbir şey beni kızdıramaz dercesine memnuniyetle gülümsedi. Aelyx onun gözlerindeki parlı tıyı fark etmişti. Bu fiziksel çekimden ibaret bir şey değildi. Syrine resmen abayı yakmıştı.

“Her lokmanın tadı bu kadar güzel olduğunda,” dedi Syrine “mümkün olduğu kadar yavaş yiyerek tadını çıkarmaya çalışıyorsun.”

Aelyx yüzünü buruşturdu. “Öyle diyorsan, öyledir.”

“Bir süre Sessiz Konuşmayı kullanmasak iyi olur,” diye kırdıyarak ekledi Syrine.

“Uyardığın için sağ ol.”

Aelyx, Syrine’i hiç bu kadar mutlu görmemişti. Kızın yüzündeki daimi gülümseme, onun da dudaklarının kıvrılmasına sebep oluyordu. Syrine için seviniyordu. Eron’un ölümünün ardından bir parça normallik ve mutluluğa ihtiyacı vardı ama yine de göğsünü mengene gibi sıkkan kıskançlık duygusunun önüne geçemiyordu. Syrine bugüne kadar bir erkeği bile öpmemişti ama şimdi fiziksel aşkla ilgili Aelyx’ten çok daha fazla şey biliyordu. Aelyx bazen kendisinin bu duyguyu asla tadamayacağından, Cara ile lanetli olduklarından endişeleniyordu.

Syrine onun hislerini okumuş olmalıydı. “*Elire*’irini görmene sadece bir ay kaldı,” dedi. “Bana iyi davranırsan sana bazı ipuçları verebilirim,” diye dalga geçerken bile, gözlerinde anlayış dolu bir ifade vardı.

Aelyx gülerek eline geçirdiği ilk nesneyi –bir mendildi bu- alıp Syrine’in kafasına fırlattı. “Sen o ipuçlarını münasip bir yerde sakla!”

David tabanca kılıfını kalçasının etrafına dolayarak yemek alanına geldi. "Neye gülüyorsunuz?" diye sordu. Syrine'in arkasında durarak ellerini kızın omuzlarına koyunca, Syrine vukarı doğru uzandı ve ellerini çocuğun ellerinin üzerine koydu. Ona olan sevgisini göstermekten hiç çekinmemişti. Aelyx onun bu alışılmadık tavrının, sistemindeki dopamin patlamasından kaynaklandığını düşünmüştü. Cinsellik sonrası sersemliği yaşıyordu kız.

"Hiç," dedi Aelyx. "Syrine'e yaptığın kart numarasının sırrını anlattın mı?"

David, Syrine'in kafasının üzerine bir öpücük kondurdu. "Hayır. Bir sihirbaz sırlarını asla ifşa etmez. Ayrıca bir gün iddiayı daha da yükseltip kazanmak isteyebilirim belki."

"Ben numarayı biliyorum zaten," dedi Syrine. "Ve bana bir sandviç borcun var."

"Haklısın. Sözüm söz," diyen David, ellerini Syrine'in kollarına koydu; belli ki kızı bırakmaya hiç niyeti yoktu. Tanrılar aşkına, Aelyx'in önünde uzun ve rahatsız bir ay vardı. "Benim yanınızdan ayrılmamam gerekiyor," dedi David. "Bir şeyler sipariş edip koridordaki çocuklardan birine aldirtacağım," dedikten sonra Aelyx'e baktı. "Bir şey istiyor musun?"

Evet, Cara'yı istiyordu; onunla kolonide, ittifak endişelerinden, suikastlardan ve problardan uzak, yalnız olmayı. "Hayır. Yemeğimi yedim ben," dedi.

David bir şeyler söyleyecek oldu ama cebindeki telefon çaldı ve çocuk geriye çekilerek cevap verdi. Yüzündeki gülümseme hızla silindi ve refleks olarak koluna dokundu. Saniyeler

geçtikçe arayan kişinin kötü bir haber verdiği kesinleşiyordu ve Aelyx, bunun David'in sağlık sorunuyla ilgili olmasından şüpheleniyordu. Arkadaşının sağlık sorunlarını Syrine'e anlatıp anlatmadığını merak etti. Daha sonra David ile konuşmayı aklının bir köşesine yazdı.

"Önemli bir telefon," dedi David telefonun ses alan kısmını eliyle kapatarak. "Birazdan dönerim."

Syrine'e küçük bir öpücük verdikten sonra, David telefon görüşmesine odasından devam etmek üzere ayrıldı. Syrine'in çocuk uzaklaşırken onu arkadan özlemle izlemesini gören de beş dakikalığına değil, sonsuza denk ayrıldıklarını sanırdı.

"Onu seviyorsun," dedi Aelyx.

Syrine buna karşı çıkmadı.

"Onu koloniye davet edecek misin?" diye sordu. O ana kadar bu sorunun cevabını bildiğini düşünüyordu. Ama belki de Syrine'in genç adam için duyduğu sevgiyi hafife almıştı.

Syrine kafasını iki yana sallayıp sandalyesine birkaç santim daha gömüldü. "Hayır."

"Neden hayır?" diye sordu Aelyx. "O, diğer insanlar gibi değil."

"Evet, onlar gibi," dedi Syrine. "Ve onun hissettikleri" -derken bir avucunu göğsüne bastırdı- "kalıcı değil. İnsanlar için aşkın ne demek olduğunu biliyorum. Onların tutkuları şeker gibi yanıyor; hızla ve ateşli bir şekilde. Ama o ateş söndüğünde yeni bir alev aramaya başlıyorlar. Sönmüş közlerin sıcaklığında ısınmak yerine kıvılcımların peşinde koşuyorlar."

Aelyx kızın endişesini anlıyordu. Bir keresinde, ortalama

bir Amerikalının bütün ömrü boyunca yedi partnerinin olduğunu ileri süren bir araştırma okumuştı. Ama tabii ki istisnalar vardı. Cara'nın annesi ve babası örneğin. Genç yaşta evlenmiş ve hiç ayrılmamışlardı. Ve sürekli öpüşüp koklaşmalarına bakılacak olursa onların ateşi bir küp şekerden ziyade, yüz yıllık ampuller gibi yanıyordu.

"Onu doğru düzgün tanıımıyorsun bile," dedi Aelyx. "Neden biraz iyimser olmuyorsun?"

"Ben daha ziyade akıllı olmayı ve birlikte geçireceğimiz zamanın keyfini çıkarmayı tercih ederim."

Aelyx de bir zamanlar bu şekilde –bir insanla birlikte olmanın asla kalıcı olmayacağını– düşünüyordu ama şu anda Cara'sız bir geleceği hayal bile edemiyordu.

"Geri geldim, arkamdan konuşmayı bırakın bakalım," diyen David, Syrine'in yanındaki sandalyeye oturdu. Yüzüne bir gülümseme yerleştirmişti ama bu gülümseme gözlerine yansımıyordu. "Siz L'eihl dilinde konuşunca hep öyle zannediyorum."

Aelyx, Syrine'e mahsustan ciddi bir ifadeyle bakarak "Tüh, anladı," dedi.

Syrine, yeni erkek arkadaşına gülümsedi. "O hâlde düşündüğüm kadar aptal değilmiş, sanırım."

David kızın şakasına gülmedi, bunun yerine onu kanepeye götürdü ve burada anlamlı anlamlı bakışmaya başladılar.

Tarırlar aşkına. Bu ay gerçekten çok tuhaf geçecekti.

David'in cep telefonu yine çaldı. O koltuk minderlerine doğru geri yaslanıp aramaya cevap vermek için ekrana hafifçe

dokunduğunda, Syrine son derece doğal bir şekilde bir elini çocuğun göğsüne dolayarak onun gövdesine gömüldü. Karşılık olarak David yanağını kızın kafasının üstüne dayadı ve onu sıkıca kendisine doğru çekti. Aelyx ilişkiler konusunda uzman değildi tabii ama ikisi mükemmel bir çift olmuşlardı. Syrine birlikte geçirecekleri dört haftanın tadını çıkarıp, daha sonra aralarındaki bağı öylece koparıp evine dönebileceğini sanıyorsa, yanıliyordu.

“Asker Sharpe,” diye telefonunu açtı David ve ardından ne için söylendiği meçhul birkaç *hı-hı* ve *hımm* sesleri geldi. Aramayı aniden, “Tamam o hâlde,” diyerek sonlandırdı ve ek-rana dokundu.

“Kısa bir konuşmaydı,” dedi Syrine.

“Yemeğimiz gelmiş ama çavuş getirmiyor. Görev yerini bırakamaz mıymış, neymiş. Belki kapıdaki çocuklardan biri gider, aşağıdan getirir.”

“Ben sorarım onlara,” diyen Aelyx, kapıda yan yana duran iki silahlı asker bulmayı bekleyerek ön kapıyı açtı ama onu karşılayan tek şey, yerdeki paspasın üzerinde duran yan dolu iki Starbucks bardağı oldu. Bu, tuhaftı. Askerlerin görev yerlerinden ayrıldıklarına hiç şahit olmamıştı. Her iki yönü de kontrol etti ama koridor boş gibi görünüyordu.

“Burada kimse yok,” diye seslendi David’e.

“Muhtemelen vardiya değişimi vaktidir,” diye karşılık verdi David. “Biraz bekleyelim.”

“Merdivenleri kontrol edeyim,” dedi Aelyx. “Orada hep birisi bekliyor.”

Ön kapı otomatik olarak kendisini kilitliyordu, bu nedenle Aelyx kapıyı aralık bırakarak koridora çıktı. Çoraplarıyla koridorda yürürken, süite geri döndüğünde çoraplarını değiştirmeyi aklına not etti. Los Angeles'ın kaldırımları kirli maddelerle doluydu ve her ne kadar koridordaki halı daha yeni süpürülmüş gibi duruyorsa da, Aelyx otel sakinlerinin ve misafirlerin ayakkabılarının altında her türlü pisliği getirdiklerini biliyordu. Ki bu iğrençti. L'eihir gezegeninde böyle bir sorun hiç olmazdı.

Merdiven sahanlığına açılan kapıyı iterek açıp üniformalı bir askerle burun buruna geldiğinde, hâlâ şehirdeki kirlilikle ilgili kendi kendine homurdanıyordu.

Ama bu adam korumalardan değildi.

Aelyx adamın alnının ortasından geçen pembe yarayı, şaşkınlıkla fal taşı gibi açılan gözlerini tanımıştı. Bu adamı tanıyordu. Birisi göğsünüze nişan alıp tetiği çekerse yüzü hafıza-nıza kazınırdı.

L'eihrliler insanlardan daha hızlıydı ama bir kurşundan koşarak kaçacak kadar değil. Aelyx'in zamanında odasına dönmesine imkân yoktu, ayrıca merdiven sahanlığının kapısını kapatıp yardım da çağırıamazdı çünkü asker çok yakında duruyordu. Şansına, o da bu karşılaşmaya Aelyx kadar hazırlıksız yakalanmıştı ve Aelyx bunu avantaja çevirmeye kararlıydı.

Asker silahına doğru hamle yaparken Aelyx, pürüzsüz beton zemin üzerinde kayan çoraplı ayaklarıyla ivme kazanmak için elinden geleni yaparak adamın üzerine atıldı. Adam, Aelyx'in kendisini merdivenlerden geriye doğru devirmek yönündeki

planını fark ettiği zaman, silahının ucunu bırakarak kendisini darbeye hazırladı.

Çarpışan bedenlerinin çıkardığı içi boş çat sesinden Aelyx, düşmanının kurşungeçirmez yelek giydiğini anladı; ona avantaj sağlayan bir başka detaydı bu. Bu yelekler ağır ve hantal olurlardı. Yani kurşunları durdurmak için ideallerdi ama bire bir mücadeleler için iyi bir seçim sayılmazlardı. Aelyx elini yumruk yapıp adamın kasıklarının üzerindeki hassas bölgeye indirerek acıyla inlemesine sebep oldu. Adamı bütün gücüyle itti ama çorapları yüzünden ayakları kayıyordu.

Adam düşmekten kurtulmak için metal korkulukları kavrayınca, Aelyx de aynısını yaptı, sonra da kazandığı bu avantajı kullanarak kafasını geriye atıp askerin suratına indirdi. Darbenin nereye isabet ettiğini görememişti ama adamın kemiklerinden gelen çatırtı, burnunun kırıldığını gösteriyordu. Bu iyi bir başlangıçtı ama askerin silahını ateşlemek için burnuna ihtiyacı yoktu. Aelyx'in süitine geri kaçmak için yeterli zaman kazanması gerekiyordu.

Aelyx askerin kolunun eklem yerine bir darbe indirerek adamın korkulukları kavrayışını gevşetmesine ve birkaç basamak gerilemesine sebep oldu. Aralarında birden bire oluşan bu boy farkını avantaja çevirmenin bir yolunu buldu. Her iki taraftaki korkulukları kavrayarak bacaklarını kaldırdı ve tam göğsünden tekmeleyerek adamı beton merdivenler üzerinden geriye gönderdi. Hiç tereddüt etmeyen Aelyx, arkasını dönererek kapıyı hızla açtı ve koridorda depara kalkarak odaya girdi.

Kalbi kaburgalarından fırlayacakmışçasına atarken içeriye

göz gezdirip süitin kapısını çarparak kapattı. Kapıyı sürgüleyerek diğer odadaki David'e, "Korumaları çağır!" diye seslendi. Syrine koşarak giriş salonuna gelince, Aelyx onu belinden kavrayıp oturma odasına doğru çekti. "Kapıdan uzak dur." dedi. Nefesini düzene sokmaya çalışırken David ile göz göze geldi. "Noel'de bana ateş adam... merdivenlerde. Onu kendimden uzaklaştırmayı başardım ama silahı var."

David bir numara çevirdikten sonra cep telefonunu Aelyx'e fırlattı. "Komutanım telefonu açtığında bana söylediğini ona da söyle," dedi. Silahını çekti. "Burada Aelyx ile birlikte kal," dedi Syrine'e. "Parolayı söylemeyen kimseye kapıyı açmayın."

Syrine, Aelyx'in kolunu sımsıkı tutuyordu. "Parola nedir?"
"Armut."

Aelyx'in onu vazgeçirmesine fırsat vermeden David koridora çıkarak gözden kaybolmuştu.

Gece yarısı, silahlı adamın kimliğini öğrenmişler ama onu henüz yakalayamamışlardı. Eski piyade eri -askerî raporlar doğru ise ismi Anthony Grimes idi- bir kez daha kayıplara karışmıştı. David onu aramaya çıktığında, yalnızca üç kormanın cesedini bulabilmişti.

Grimes'in binaya nasıl girebildiğini kimse bilmiyordu ama belli ki adam ilk olarak merdivenlerdeki korumayı öldürmüş, sonra da vardiya değişimi sırasında süit korumalarına tuzak kurmuştu. Aelyx karşısına çıkarak Grimes'i şaşırttığında,

adam cesetleri daha yeni merdiven sahanlığına taşımıştı Aelyx beş dakika gecikseydi süite girmiş olabilirdi.

Tüyler ürperten bir düşünceydi bu.

Aelyx silahlı adamın çehresini zihninde canlandırıp bu görüntüyü Syrine ile paylaşmıştı. Birlikte, Albay Rutter'ın yüz tanıma sisteminde taratması için bir çizim oluşturmuşlardı. Arama sonucunda, otuz kadar olası eşleşme çıkmıştı ortaya ve Aelyx, Grimes'ı yarısından kolayca tanımıştı. Adamın üç yıl önce ordudan atılmasına neden olan alkollü araba kullanma olayından kalma bir yaraydı bu.

Ama Aelyx'in en çok şaşırdığı şey, Grimes'ın LİKİH ile herhangi bir bağlantısının bulunmamasıydı. Isaac Richards'ın saldırılardaki sorumluluğu inkâr ederken doğruyu söyleyip söylemediğini merak etti.

Ama Aelyx'in ölmesini isteyen LİKİH değilse, kimdi?

"Bunu söylemek hiç hoşuma gitmiyor ama," diyen David koltuğunda kıpırdanarak kollarını dizlerine dayadı. "Ama sanırım Grimes'ın içeride bir adamı var. Vardiya değişim programını başka nereden öğrenebilir ki?"

"Belki de o anda gelmesi sadece bir tesadüftü," dedi Aelyx. "Tamamen kaderdi."

David kafasını salladı. "Ben kadere inanmam," dedi.

"Peki," diye karşılık verdi Aelyx. "Şans diyelim. Ne olursa olsun, şu an hayatta olmam tamamen şans eseri." Süitten daha geç çıksaydı Grimes ile koridorda, adam elinde silahıyla hazır beklerken karşılaşacaktı.

"Bilmiyorum..." diyen David, gözlerini yerden ayırmadan

çenesini ovuşturdu. "O askerin yemeğimizi yukarı çıkarmaması gerçekten kuşku uyandırıyor."

Syrine kolunu David'in koluna dolayarak ona yaklaştı. Bu son saldırı onu bombalı mektup kadar etkilememişti ama yine de akşam yemeğinden sonra *K'imsha* yapmak üzere bir saatliğine odasına çekilmişti. "Katılıyorum," dedi. "Sanki bizi dışarı çıkarmak istemiş gibi."

Aelyx bu durumu en başından beri şüpheli bulmuştu. "O adamın adı ne?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok. Sadece Çavuş kelimesini anladım. Gerisini mırıldanarak söyledi."

Eğer aralarında bir "köstebek" varsa, Aelyx'in aklına Grimes'ı deliğinden dışarı çekip yakalamak için bir fikir gelmişti. "Albay Rutter'a söyleyelim, birime yanlış bir bilgi versin. Grimes'ın kolayca erişebileceği bir yere gittiğimi söylesin mesela."

"Ve ona tuzak kuralım," diye onun sözlerini tamamladı Syrine. "Hoşuma gitti bu fikir."

"Benim de," dedi David. "Sabah, albaya bu fikirden bahsedeyim." Saatine baktı. "Ki şu anda teknik olarak sabah olmuş çünkü saat gece yarısını geçmiş. Yatalım artık," dedi ve Syrine ile birlikte aynı anda ayağa kalktılar.

Aelyx o gece ikisinden birinin odasının boş olacağını seziyordu. "Dikkatli ol," diye uyardı. Büyükelçi toplantısından dönmüştü ve korumalarının iş ile aşkı birbirine karıştırmasını onaylamazdı. "Başka bir yere atanırsan bunun bize yardımı dokunmaz."

Syrine büyükelçinin odasını gözetlemek için parmak uçlarında yükseldi, sonra sesini alçaltarak fısıltı hâlinde konuşmaya başladı. Cebinden de minik bir anahtar çıkarmıştı. “Ben odamı içeriden kilitledim. Büyükelçi beni kontrol etmeye karar verirse diye.”

“Ben zaten ondan saatler önce uyanıyorum,” dedi David “Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa bana mesaj at veya kapımı iki kere tıklat.”

İkisi el ele David’in odasına doğru yürürken Aelyx’in midesi tanıdık bir kıskançlık dalgasıyla düğümlendi. Bu duygunun önüne geçmek için elinden geleni yapıyordu ama hiç kolay olmuyordu. Belki de Cara ile konuşmanın faydası dokunurdu. Grimes’in eninde sonunda kendisini öldürmeyi başarmasından korktuğunu, Cara’ya söyleyemezdi. Bu, onu çok endişelendirirdi. Ama sadece onun sesini duymak bile, Aelyx’in bu gece rahat uyumasını sağlardı. Cara’yı teneffüs vaktinde yakalamayı umarak odasına döndü.

Ama Cara aramaya cevap vermedi. Bu kadar berbat bir gün için gayet uygun bir sondu. Kendisini yatağına bırakarak iletişim küresini kenara attı. Cara’yı her zamankinden daha çok özliyordu ve ondan ayrı bir ay daha geçirme düşüncesi içini ürpertiyordu.

Onun şu anda ne yaptığını merak etti. O da Aelyx’i düşünüyor muydu?

ON ALTINCI BÖLÜM

Cara, Alona'nın özel görüşme odasının bekleme salonunda volta atarken Aelyx'in yanında olmasını her şeyden çok istiyordu. O ne yapacağını bilirdi. Bir ihtiyarla görüşme yapılırken uyulması gereken bin bir adab-ı muhaşeret kuralını; ne zaman oturup ne zaman ayağa kalkacağını, bire bir toplantıda konuşma esasını kaldırması gerekip gerekmediğini, *Beni bunun için idam etmeyeceksiniz, değil mi?* gibi hassas soruları nasıl sorması gerektiğini Cara'ya anlatırdı. Boynun yan tarafına dokunulurken selamlama ile taciz etme arasındaki farkı belirleyen o küçük basınç ve zamanlama nüansını gösterirdi. Daha da önemlisi Cara'ya sarılır, kulağının arkasındaki o tatlı bölgeyi öper ve *Korkma, Elire. Bunu yapabilirsin*, diye fısıldardı.

Cara bunu yapabileceğinden emin değildi.

Sadece on beş dakikadır buradaydı ve şimdiden terleyen

avuçlarıyla tuniğinin önünü lekelemişti. Aegis muhafızı Alona ile içerdeydi, şüphesiz kadının aklını Cara'nın sosyopatik marifetleriyle dolduruyordu. Sessiz Konuşma Cara'yı kurtarabilirdi ama ya zihnini kadına açınca bütün sırları da sel gibi dışarı akarsa ne olacaktı? Yazgı'ya karşı, özellikle de Jaxen ve Aisly ile ilgili, ihanete giren bazı düşünceleri vardı. Cara, Alona'nın onu bunun için cezalandırmayacağını umuyordu ama ne olacağından emin değildi.

Odanın kapısı tıslayarak açıldı.

Aegis muhafızı elini sallayarak Cara'ya küçük, loş odaya girmesini işaret etti ve "Gel," dedi. Gözlerini kısarak yan tarafında bağlı duran *iphal*'e dokundu.

Mesaj alınmıştı. Cara'yı İhtiyarların lideri ile yalnız bırakacak kadar güvenmiyordu ona ki bu da Cara'yı üzmüştü. O kimsenin canını yakmamıştı. Yani, aslında bir kez beyzbol sopasıyla Marcus Johnson'ın dizine vurmuştu ama bu sayılmazdı. Marcus tüfeğiyle Aelyx'in göğsüne nişan almıştı ve Cara o atışı bozmak zorundaydı. Bunun dışında, yine aynı tüfekte Cara'nın yüzünü dağıtmıştı. Normal koşullar altında Cara bir karıncayı bile incitmezdi.

"Korkma," diyen Alona'nın monoton sesi geldi içeriden. "Gel ve diyeceklerini de."

Cara sessizce odaya girdi. Kapı arkasından kapandığında irkildi. Uzay aracındaki heybetli görüşme odasının aksine, bu mekân Yazgı'nın on üyesinin tamamı için yeterince büyük değildi. Bej rengindeki halının üzerinde sadece iki oturak duruyordu: Alona'nın oturmakta olduğu konforlu koltuk ve ondan

yaklaşık beş adım uzaklıktaki basit bir tabure. Odadaki tek aydınlatma kaynağı, içeri sızan zayıf güneş ışığıydı, Alona'nın üzerine bir ışık demeti göndererek kadının tanrıça gibi görünmesine yol açıyordu. Zaten bir çeşit tanrıça sayılırdı. L'eihr gezegeninde, saçları ağırmış bu yaşlı kadından daha güçlü kimse yoktu.

"Otur," diye buyurunca Cara itaat etti. Cara'nın *Sh'ovah* gününde Alona'nın bakışlarında yakaladığı sıcaklık -bunu daha iyi tanımlayacak bir kelime yoktu- gitmiş, yerine soğuk bir kayıtsızlık gelmişti. Görünüşe göre muhafız Cara'ya çamur atmakta başarılı olmuştu. Cara'ya acele etmesini işaret ederek "Derdini anlat," dedi.

Cara boğazına oturan korku yumrusunu yutkundu. "Ben kendimi asılsız suçlamalara karşı savunmak için buradayım. Aegis'te birisi bir dizi suç işledi ve suçu benim üzerime yıkmaya çalışıyor."

"Aleyhindeki kanıtlar oldukça sağlam," dedi Alona. "Bunları nasıl çürütüyorsun?"

İşte buraya kadardı. Büyük silahları çekmenin zamanı gelmişti.

Ancak Cara daha önce bu kadar uzak mesafeden Sessiz Konuşmayı kullanmamıştı. Zihnini, oturduğu yerden Alona'nın oturduğu yere yansıtabileceğinden emin değildi. Taburesinden kalkarak kadına yaklaştı. Bu hareketiyle muhafıza neredeyse kalp krizi geçirtecekti. Muhafız, yüksek sesle nefes alıp *iphal'*ini çekmek üzere hamle yaptı. Koltuğunda gerilmiş olan Alona da korkmuş gibi görünüyordu.

Cara ellerini havaya kaldırarak, “Sorun yok,” dedi. “Sadece gözlerinize yakından bakmak istiyorum.”

Alona kendisini topladı ama sesi duyduğu rahatsızlıkla ağırlaşmıştı. “Benim gözlerimde sorun yok. Seni buradan gayet iyi görüyorum.”

Cara başıyla onayladı ve bakışlarını Alona’nın solgun krom rengindeki irislerine kilitledi. Beyninin geçen sabah keşfettiği bölümüne odaklandı ve İhtiyara, *Masumum*, dedikten sonra aralarındaki bağlantıyı bitirerek kadının tepkisini bekledi.

Alona’nın tepkisi Cara’nın beklediği gibiydi. Yavaşça, gözleri de ağzıyla mükemmel bir uyum içerisinde açıldı. Oda-
nın içinde daha fazla ışık olsaydı Cara bir ağız muayenesi yapabilirdi. Alona muhafıza şöyle bir baktıktan sonra, “Bizi yalnız bırak,” diye emretti.

Adam derin bir nefes alıp bir anlığına tereddüt etti ama karşı gelmedi. Birkaç saniye sonra gitmişti. Cara zihnini tekrar İhtiyarların liderine açtı.

Bunu nasıl yaptın? diye sordu Alona, hissettiği şaşkınlık ve takdir Cara’nın zihnine akıyordu.

Aelyx öğretti, dedi Cara. Elyx’a da alıştırma yapmama yardım etti. Başka kimse bilmiyor, kimseye de söylemek istemiyorum. Sadece kelimelere odaklanmaya çalışmıştı ama Cara’nın zihninde Jaxen ve Aisly’nin görüntüsü ve hafıza kontrolünün Cara üzerinde işe yaramadığını bilmeleri durumunda, başka beyin yıkama yöntemleri kullanmalarından duyduğu korku belirmişti.

Alona bir süre sessiz kaldıktan sonra, “Başkalarının zihinlerini kontrol etmek mümkün değildir, *Cah-ra*,” dedi.

Alona'nın Sessiz Konuşmayı kullanmak yerine yüksek sesle konuşması Cara'nın dikkatinden kaçmamıştı. Belli ki her ikisinin de sırları vardı.

"Ama" diye devam etti Alona, "senin insan beyninin zihinsel diyalog kurabilmesinden etkilendim. Bu, aynı soydan geldiğimiz teorisine inandırıcılık katıyor."

Şu anda Cara'nın aklındaki en son şey, atalarıydı. "Sadece sizi masum olduğuma ikna edebildiğime sevindim. Birkaç hafta önce birisi bir öğretmen'in tabletini çalıp benim odama sakladı. Sonra da Dahla'nın kahvaltısına zehir koydular. Bunu yapanın Dahla olduğunu zannetmiştim ama yanlışmışım. Bunu her kim yaptıysa benim kovulmamı istiyor."

Ya da idam edilmesini.

Cara bunları yapanın, üzerine cezası idam olan bir suç at-maktansa onu öldürmesinin çok daha kolay olacağını düşün-dü. Belki de buradaki tek amaç Cara'nın ölmesi değildi.

"Suçlunun adına senden özür dilememe izin ver," dedi Alona. Kadının sesindeki hafif değişiklik herhangi birine önemsiz gelebilirdi ama Cara, İhtiyarın sinirlenmiş olduğunu anladı. "Suçlunun tespit edilmesi kolay olacak. Muhafızlara o kişi bulunana dek Aegis'teki bütün klonları zihinsel sorguya çekmelerini emredeceğim," dedikten sonra başını sallayarak ekledi: "Sonra da etkisiz hale getirilecek."

Cara bu kelimedden hiç hoşlanmamıştı. "Yani öldürülecek mi?" diye sordu.

"Elbette. Bizim yönteminiz bu."

Cara ellerini kavuşturdu ve sesinin titremesini engellemeye

çalıştı. “Başka bir ceza biçimi talep edebilir miyim? Benim yüzünden birisi ölürse buna dayanabileceğimi zannetmiyorum.”

“Söz konusu bu kişi, kendi yanlış seçimleri yüzünden yok olacak, senin yüzünden değil.”

Cara gözlerini ve bilincini açarak bütün vücuduna yayılıp tepeden tırnağa buz kesmesine sebep olan ürpertiye ihtiyarın görmesini sağladı. İdam, beni de cezalandırır. Bunun dışında suçluya karşı sevgi besleyen her kim varsa onu da. Dahla ve ben adaleti hak ediyoruz ama bunun başka bir yolu olmalı.

Siz insanlar ve duygusal rehabilitasyon anlayışınız, diye iç çekti Alona. Ama sanırım biz de bunu istiyorduk: Yavrularımıza bir nebze insanlık katmayı. Zihnini kapatıp bir an düşündü. “Bu konuyu düşüneceğim,” dedi.

En azından hayır dememişti.

“Bu arada,” dedi Alona, monoton bir sesle, “senin programında değişiklik yapılmasını emrediyorum. Yeteneklerin, her ne kadar takdirle karşılanıyorsa da, kreşte boşa harcanıyor. Her sabah jimnastiğini yaptıktan sonra, buraya rapor vermeni ve koloni geliştirme paneline katılmanı istiyorum. Artık gezegenimizin bir sakini ve bir insan olarak senin katkılarının bir kurucu tüzük oluşturmada çok faydalı olacağına inanıyorum.”

Cara umutla nefes aldı. “Gelip yönetiminize yardım etmemi mi istiyorsunuz?” diye sordu. Dünya’daki uluslararası ilişkiler hocası bilse Cara ile gurur duyardı.

“Evet,” dedi Alona, Cara’yı inceleyerek. “Senin tereddütlü olduğunu hissettim. Koloniye katılmaktaki kararlılığında bir kırıma var.”

Sessiz Konuşma ile zihninden başka neler kaçırmış olabileceğini merak eden Cara'nın yanaklarına alevler hücum etti. Fazla utanç verici bir şeyler kaçırmamış olmayı umuyordu.

"Seçim senin ama umarım burada kalırsın," dedi Alona. Her ne kadar eski jenerasyonun duygularını anlamak son derece zor olsa da, Alona samimi görünüyordu. "Sana Amerika'dakine benzer bir yönetim olacağını vadedemem ama endişelerinin dinlenilip dikkate alınacağına dair söz veririm."

"Teşekkürler," dedi Cara, gerçekten de minnettardı. Burada demokrasi yoktu ve binlerce yıldır otoriter bir rejim ile hüküm süren Yazgı için bu oldukça büyük bir adımdı. "Bu fırsat bana verildiği için onur duyuyorum."

"Sabah gelecek bildirimde, nereye rapor vermen gerektiği belirtilecek," diyen Alona, iki parmağı ile yaptığı jestle Cara'yı azat etti. "Lütfen çıkarken muhafızı içeri gönder."

Cara jسته aynı şekilde karşılık verdi ve kendisine söylene-ni yaptı. Aegis'e dönmesi gerekip gerekmediğinden emin olamadığı için ön kapıların yanındaki istasyonda bileğini tarattı.

"Cah-ra Sweeney," dedi dijital ses. "Bildiriminiz bulunmamaktadır."

O zaman her zamanki işlerine bakacaktı. Ama Aegis'in lobisindeki o kanlı sahneden sonra, muhafız, Cara'nın masumiyetini ilan edip soruşturma başlatana dek, kimselere görünmemesi en iyisiydi. Aegis'e geri yürüdü ve gizlice odasına girerek iletişim küresini kapıp hemen dışarı çıktı ve Aelyx'i aramak için ormana doğru koştu.

Normalde onu sabahın üçünde rahatsız etmezdi ama olan-

ları anlatmak için sabırsızlanıyordu. Sessiz Konuşmadaki büyük başarısından Aegis'teki kıl payı kurtuluşuna kadar her şeyi, bir saate yakın konuştular. Vedalaşma vakti geldiğinde, Cara kendisini on kilo hafıflemiş gibi hissediyordu.

O gecenin ilerleyen saatlerinde yeni bir iyimserlik dalgasıyla enerji dolmuş olan Cara yeni bir blog güncellemesi yaptı.

4 Şubat, Salı
Yalnız İşgalci

Eh, artık resmileşti. Ağabeyim de gittiğine göre, bu gezegendeki tek insan benim.

Ama benim için ağlamayın, Dünyalılar. Bu yolda yalnız yürümek bana güç veriyor aslında. Yabancı topraklarda gözlemler yapan, sonra da bunları dijital ortamın ihtişamı içerisinde, size rapor eden tek kişilik Lewis ve Clark gibiyim. Eğer koloniye katılmak istiyorsanız beni kişisel deneğiniz olarak düşünebilirsiniz. Bir de, koloni geliştirme paneline atanmış bulunmaktayım! Bu ne demek? Burada önemli çalışmalar yapıyorum, sizin çıkarlarınızı temsil ediyorum ve mümkün olan en iyi yaşam tarzının savunuculuğunu yapıyorum demek.

Sizi neler bekliyor, bilin istiyorum. Bu yüzden işte şimdiye kadar öğrendiklerim:

Koloni, mahsul yetiştirmek için verimli toprakları olan bereketli, huzurlu bir adaya kurulmuş. Diğer yerleşim yerlerinden epey uzakta ama merak etmeyin, uzak mekiğiyle ana karaya erişim sağlanması için müzakere edeceğim.

Hayatta ne yapmak istediğinizden emin değil misiniz? L'eihrliler sizi bir yetenek sınavına sokacaklar ve size ideal işinizi verecekler. Ben şu anda kişisel seçimlerim doğrultusunda çalışıyorum ama hiç değilse mesleğinizin mükemmel bir şekilde uyacağından emin olabilirsiniz.

Vaktinizi boşa geçirmeye dayanamıyorsanız buradaki titizlikle yapılandırılmış yaşam tarzı çok hoşunuza gidecek. Kolonideki herkes koloninin başarısına katkıda bulunacak, yani kendinizden çok daha büyük bir şeyin bir parçası olacaksınız. Çok çalışmanın her zaman için bir karşılığı vardır.

Kolonideki hayata ilişkin daha fazla dedikodu için benden ayrılmayın. Ziyaret etmek üzere eve gelmeden önce mümkün olduğu kadar çok bilgi toplayacağım. Gelmemeye sadece elli gün falan kaldı!

Cara Sweeney tarafından yayınlandı

Takip eden günlerde, bir muhafız birliği Aegis'te on yaşının üzerindeki her canlıyı sorguya çekmeye başladı. Ama daha sorgulamaların yarısı tamamlanmışken Dahla komadan uyanıp parmağıyla Profesör Helm'i gösterdi. Adam da saldırıyı yapmanın kendisi olduğunu hemen itiraf etti. O zamandan bu yana muhafız kışkalarında tutuluyordu çünkü L'eihrl gezeg-

ninde cezaevi yoktu ve Yazgı, adamın cezasına henüz karar vermemişti.

Bütün Aegis bu habere şaşırıp kalmıştı... Cara da dâhil.

Helm'in kendisine bayılmadığını biliyordu ama yine de bu mülayim profesörü bir sokak serserisi gibi elinde bıçakla hayal edemiyordu. Sonra bir de Dahla'nın zehirlenmesi meselesi vardı. Kızın yere yığıldığı gün Helm yemekhanenin yakınlarında bile değildi. Belki de panikleyip suçu üzerine almıştı... veya binleri zihin kontrol etme gücünü kullanarak bu itirafı sahnelemişti.

Durum buysa geriye sadece iki şüpheli kalıyordu, zihinsel sorgulamayı kendi çıkarları için kullanabilecek yegâne öğrenciler: Jaxen ve Aisly. Ama Cara ne kadar düşünse de bunu neden yaptıklarını bulamıyordu. İkisinin de Cara'yı kovdurmak veya öldürmek için herhangi bir sebebi yoktu. Yazgı'daki konumları sebebiyle onları suçlamak da ihanet sayılırdı.

Sonuç olarak eli kolu bağlı olan Cara, bu ikisinden ağdadan kaçır gibi kaçmaya başladı ve Baş İnsan Danışman olarak -resmi unvanı buydu, Cara'nın böbürlendiği falan yoktu yani- görevlerine odaklandı.

Cara, kendi deyişiyle, iyi bir politikacı sayılabilirdi. Şu ana kadar, paneli, acil kullanımlar için koloniye altı uzay mekiği tahsis edilmesi ve haftada bir tam gün izin yapılması konusunda ikna etmişti. Her şey mükemmel olmuş değildi ama en azından doğru yönde kocaman bir adım atılmıştı. İhtiyarlara demokratik yöntemi anlattığı zaman, neredeyse kurdeşen çıkarıyorlardı ama Cara onları pes ettirmenin bir yolunu bulacaktı. Sadece biraz daha zamana ihtiyacı vardı.

Ama bugün farklı bir görevi vardı –Aelyx’in verdiği bir görevdi bu– ve bu görevi sebebiyle, şu anda başkentin referans binasının ön kapılarının hemen dışında durmuş, içeriye girebilmek için üst üste bileğini okutuyordu. Dans eden gri ışıkların altına nano-çipini ne kadar bastırırsa bastırsın, kapılar açılmayı reddediyordu. Sebebi de muhtemelen sistemin Cara’nın buraya ait olmadığını bilmesiydi.

Binanın girişindeki sonuçsuz teşebbüsleri, içeride bir alarmı tetiklemiş olmalıydı çünkü ön taraftaki yürüme yolundan bir muhafız sallana sallana geldi. Selamlama zahmetine girmeden Cara’ya bileğini uzatmasını işaret etti ve bu sırada cebinden portatif bir tarayıcı çıkardı.

“*Mahra*,” dedi Cara, avucu yukarı bakar şekilde elini uzatarak.

Adam, Cara’nın merhabasına başını sallayarak karşılık verdi ve cihazını Cara’nın cildi üzerinde gezdirdi. Hoparlörden tenekemsi bir ses, “*Cah-ra Sweeney*. Birinci Aegis sakini, birinci Aegis’ten Aelyx’in *l’ihan*’ı. Baş İnsan Danışman. Uyan yok,” diye ilan etti.

Cara unvanından bahsedilince neşelendi. “Larish’i görmek için geldim,” dedi muhafıza L’eihr dilinde. “Bu binada yaşayan bir bilim adamı kendisi ama içeriye giremiyorum. Yardım edebilir misiniz?”

Adam, onu içeriye alma düşüncesinden pek hoşlanmış görünmüyordu ama kapıları açarak Cara’yı ikinci kattaki bir ofise götürdü.

Oda, yüzeyi birçok farklı metin ve görüntüyü gösteren pen-

cerelerle kaplı bir veri masasının etrafına yerleştirilmiş, birkaç kalın minderli sandalye ile resmi bir işyerinden ziyade, bir kitap okuma alanı gibi görünüyordu. Orta yaşlı bir adam –Cara Larish olduğunu düşündü– ekranın üzerine eğilmiş, kırmızı bir gezegenin fotoğrafını büyütme için hafifçe yüzeye vuruyordu

“Larish,” dedi muhafız, iki parmağını bir selamlama jesti ile uzatarak. “*Cah-ra* Sweeney sizinle bir araya gelmek istiyor. Kabul ediyor musunuz?”

Bir araya gelmek mi? Bu cümle, Viktorya dönemine ait bir aşk romanından alınmış gibiydi. Cara, ona bariz bir şaşkınlıkla bakmakta olan Larish’e doğru veri tabletini kaldırdı. Yüzüne geniş bir gülümseme oturttu ve en başarılı hayran kız taklidiyle parmak uçları üzerinde yaylandı. “Primat bağlantılarıyla ilgili yazdığınız teze, resmen *bayıldım*,” dedi L’eihr dilinde. “Mümkünse size birkaç soru sormak istiyorum.” Bir insan olarak L’eihrlilerle ortak soy ağacı konusuyla ilgilenmesi, fazla şüphe uyandırmazdı.

Larish’in gözleri, adamın jenerasyonunda birçok kişide görüldüğü gibi, çok az duygu yansıtıyordu ama omurgası, ağzının köşeleriyle birlikte yükseldi. Cara turnayı gözünden vurduğunu anlamıştı. Akademisyenler teorilerini tartışmaya bayılırlardı, özellikle de kendileriyle aynı fikirde olan kişilerle.

“Lütfen,” dedi adam kusursuz aksanıyla, karşısındaki sandalyeyi göstererek. “Buyurun.”

Cara muhafıza yardımcıları için teşekkür edip oturdu. “Meşhur Larish’in karşısında oturduğuma inanamıyorum. Çalışmanız gerçekten dahice.”

Gülümsemesi daha da genişleyen adam elini salladı. “O kadar da değil canım.”

“Bana zaman ayırdığınız için teşekkür ederim.”

“Öğrenmeye istekli genç bir zihne yardımcı olmak, benim için bir zevk,” diyen Larish sandalyesinde geriye yaslandı ve bir ayağını diğerinin üzerine attı. “Size nasıl yardımcı olabilirim?”

Cara, Aribollar ile ilgili sorularla başlayarak adamı tedirgin etmek istemedi, bu yüzden daha önemsiz şeylerle başladı. “Kadim efsanenin yanlış olduğunu, yani atalarınızın aslında insan olduklarını ne zaman fark ettiniz?”

“Sizinle temasa geçip elektronik veri tabanlarınıza erişim sağladıktan hemen sonra,” dedi Larish. “İnsanların bir milyon yıl öncesine kadar uzanan, ortaya çıkarılmamış *Homo Erectus* fosilleri var. Biz L’eihr gezegeninde atalarımızdan daha geriye uzanan hiçbir kalıntı bulamadık. Antropologlarımızdan bazıları bunun sebebinin, L’eihr gezegenindeki ılıman iklim ve baskın su kütlesi olduğunu söylediler...”

“Çünkü kalıntılar sıcak iklimlerde daha çabuk çürürler,” diye araya girdi Cara. “Ayrıca siz hava koşullarını kontrol altına almadan önce, fırtınalar da büyük bir sorun teşkil ediyordu, değil mi?”

“Evet,” dedi adam, etkilenmiş görünüyordu. “Ki fırtınalar devam etseydi daha fazla kanıtı yok edebilirdi... ama kesinlikle *hepsini* yok edemezdi.”

“Aynen,” dedi Cara. En başından beri adama katılıyordu zaten. Şimdi daha kritik konulara girme zamanıydı. “Ayrıca

Aribolları da merak ediyorum. Hani şu kadim askerleri kullanarak onları buraya getiren uzaylıları işte.”

“Kulaktan dolma bilgilerle benim onlara taktığım bir isim bu, biliyorsunuzdur.”

“Elbette.”

“Ne bilmek istiyorsunuz?” diye sordu adam.

Cara öne doğru eğildi ve bir süre alt dudağını dişlerinin arasına aldı. “Onlarla ilgili aklıma birçok şey takılıyor. Demek istediğim, binlerce yıl önce ellerinde koca bir tabur savaşçıyı kaçırarak teknoloji vardıysa bunu neden tekrar yapmıyorlar, burada veya benim gezegenimde?”

Larish bir omzunu kaldırdı. “Yapmamaları için bir sebep yok, sanırım. Ama yapmadılar, bu da çok şey anlatıyor.”

“Ne demek istiyorsunuz?”

Adam oturduğu yerde kıpırdandı ve bir an durarak ellerini kınağında birleştirdi. “Bunu destekleyecek herhangi bir kanıt yok elimde ama ben Aribolların deneyler yaptığını düşünüyorum. Galaksiler arası düzeyde davranışsal bilimle uğraşıyor gibiler. Birçok farklı galaksiye farklı türler yerleştirip, bunların yeni bir ortamda nasıl kendilerine özgü biçimde gelişeceklerini izliyorlar. Bize zarar vermeye çalıştıklarını düşünmüyorum. Ama seni ikna etmek için öncelikle atalarımızla ilgili bir şey açıklamam lâzım.”

Cara başıyla onaylayarak devam etmesini işaret etti.

“Atalarımızın vahşi olduklarını söylemek çok yetersiz kalır, dedi adam. “Ben, insan tarihini inceledim ve denizlerimiz üzerinde hâkimiyet kuran kadim kişilerin, sizin en vahşi top-

lumlarınızdan bazılarıyla rekabet ettiklerini gördüm. Kadın ve erkekler yan yana savaşırlarken yaralılar ve yaşlılar küçüklerle birlikte geride kalıyorlarmış. Çocuklar bile savaş eğitimi alıyorlarmış. On yaşındaki küçük kız ve erkek çocuklarının savaşa gitmesiyle ilgili hikâyeler okudum.”

“Vay canma.”

“Öyle,” dedi Larish. “Hükümdarlar bile en ön saflarda yer alırlarmış. Aslında tarihimizdeki en ünlü kraliçelerden birisi, kanlı bir savaşta eşiyle birlikte ölmüş. Söylentilere göre öldüğünde hamileymiş, birkaç yıl önce de bilim adamları bunu doğruladı.”

“Ah, evet, bunu duymuştum. Türbeleri de kolonideydi, değil mi?”

“Çok güzel,” diyen Larish, gururlu bir öğretmen gibi başını takdirle salladı. “Kalıntılar ben daha küçükken genetik laboratuvarlarımıza getirilmişti ama ben bilimsel bir kariyer yapmadığım için bu verileri inceleme şansı bulamadım. Her neyse, kraliçe hayatını kaybettiğinde hamileliğinin ikinci üç aylık bölümündeymiş.”

“Kadim kişilerin bu kadar çılgın olduklarını hiç bilmiyordum.”

“Ve onların atalarının da Dünya’dan kaçınıldıkları zaman aynı şekilde vahşi olduklarını düşünmek gayet mantıklı. Arı-bolların bu savaşçıları uzay araçlarında ışınlarken neler yaşadıklarını bir düşünsenize.” deyip kuru bir kahkaha attı. “Kıyamet kopmuştur.”

Çara o sahneyi gözünde canlandırdı; kendilerini kaçırılanla-

ra karşı ilkel silahlar kullanan, özgürlüklerine geri kazanmak için ölümüne savaşılan kanlar içindeki pis savaşçılar.

“O kadim kişilerin hayatta kalmış olması,” dedi Larish “Aribolların şiddet eğilimli bir ırk olmadıklarını gösteriyor. Aksi takdirde bu lejyona yeni bir ev bulmak yerine, onları öylece ortadan kaldırıverirlerdi.”

Cara, Larish’in haklı olduğunu düşünüyordu ama Aribolların en başta savaşmak yerine, sevgiyle yaklaşmış olmaları bugün de pasif kalacakları anlamına gelmiyordu. Geçen onca zamandan sonra, L’eihrlilerin ne denli değiştiğine bakmak yeterliydi bunu görmek için. “Ya merak edip L’eihr gezegenini tekrar kontrol etmek isteselerdi?” diye sordu Cara. “Sizce bunu nasıl yaparlardı?”

Larish kendisi için mümkün olduğu kadar içten bir şekilde güldü. İnsan standartlarına göre, bu gülüş daha çok kişnemeye benzemişti. “Çok dikkatli bir şekilde yaparlardı sanırım.”

Cara prob kelimesini kullanmak istemiyordu, bu nedenle kelimelerini dikkatle seçti. “Sizce bizimle ilgili bilgi toplamak için robota benzer bir cihaz gönderirler miydi?”

“Bir prob gibi mi?” diye sordu adam.

Artık tehlikeli sulara girmek zorundaydı. “Sanırım, evet,” dedi ve sıradan bir şekilde omuz silkti. “Öyle de diyebiliriz.”

“Her şey mümkün. Böyle bir şey yapacak teknolojileri kesinlikle var,” diyen Larish başını yana eğdi ve Cara’yı, şüphelenmeye başladığını gösteren bir biçimde süzdü. “Kendi güvenliğiniz veya türünüzün güvenliği için mi endişeleniyorsunuz?”

"İn..." diyen Cara hızlı düşünüyordu. "Evet, biraz. Birkaç yıl öncesinde kadar, Dünya'nın ötesinde yaşam olduğunu bilmiyordum ve gelişmiş bir ırkın birdenbire gelip beni kaçırabileceğini düşünmek korkutucu."

Larish teselli edercesine gülümsedi. "Endişelenmenize gerek yok. Yeni bir kaçırma olayının meydana gelmesi olasılığı çok çok küçük. Aribollar binlerce yıldır sessizler, bu nedenle bizim için herhangi bir tehlike teşkil ettiklerini sanmam."

Böyle söylemesinin sebebi problardan haberinin olmamasıydı. Birileri –ya Aribollar ya da başka bir gelişmiş ırk– bu dünyayla aniden ilgilenmeye başlamıştı ve L'eihrliler aksini ispat edene dek, en kötüsüne hazırlanıp en iyisini ummaları akıllıca olurdu.

"Aribolların dış görünüşlerinin nasıl olduğunu bilen var mı?" diye sordu Cara, veri masasını göstererek. "Onlara dair herhangi bir çizim veya fotoğraf var mı?"

"Yalnızca yüz kadar," diyen Larish ekrana hafifçe vurarak bazı şifreli komutlar verdi ve ekrana, tüylü mor canavarlardan yeşil, dokunaçlı, yapışkan canlılara kadar, her şeyi tasvir eden onlarca çizim geldi. "Aribollar hakkında elimizdeki bilgilerin hepsi doğası gereği sözlü bilgiler, bir jenerasyondan diğerine aktarılan hikâyeler. Tahmin edebileceğiniz gibi, hepsi de birbirinden çok farklı."

"Kulaktan kulağa oynamak gibi," dedi Cara.

"Efendim?"

"Hiç," dedi Cara, bir elini sallayarak. "İnsanlara özgü bir şey."

“Her neyse,” diye devam etti Larish, “bence bize sadece görünmek istedikleri gibi görünmek için, çok çeşitli fiziksel görünüşleri yansıtmak gibi bir psişik yetenekleri var. Ayrıca, biz L'eihrliler fiziksel özelliklerimizi değiştirebiliyorsak onlar da ”

“Bir dakika,” diye araya girdi Cara. “Siz görünüşünüzü değiştirebiliyor musunuz?”

“Yani...” diyen Larish başını eğdi. “Abartmış olabilirim. Ten rengimizi daha açık ya da daha koyu hâle getirebiliyoruz ve elbette saç ve göz rengimizi değiştirebiliyoruz. Seyyahlar da insanlarla temasa geçmeden önce bu sayede onların arasma karışabilmişler zaten.”

Adamın söylediği bir şey, Cara'nın ilgisini çekmişti. “Gözlerinizin rengini nasıl değiştiriyorsunuz?”

“Kozmetik damlalar yoluyla. Son derece basit.”

Cara, Aisly'nin gözlerine damla damlattığı günü düşündü. Damladan sonra gözleri koyulaşarak daha dumanlı bir krom rengini almıştı sanki. Bu damla kozmetikti, tıbbi değildi. Ama Aisly'nin gözlerinin rengini koyultmaktaki amacı ne olabilirdi ki... tabii gözleri kendiliğinden gümüş rengi değilse?

Bu da Aisly'nin bir klon olmadığı anlamına gelirdi.

Cara'nın kollarındaki minik tüyler diken diken oldu. İçgüdülerini ona haklı olduğunu söylüyordu. Jaxen ve Aisly farklıydı. Cara bunu hep hissetmişti. Kimse kardeşleri şahsi olarak tanımıyor gibiydi. Ya L'eihrliler değilse? Ya tamamen başka bir şeylerse –görünüşlerini değiştirme yeteneği olan, gelişmiş bir uzaylı ırkındanlarsa?

Jaxen ve Aisly, Aribollardan geliyor olabilirler miydi?

İŞGALCİ

Cara'nın teorisinde sadece bir boşluk vardı: İhtiyarların ne kadar zeki oldukları düşünülünce, içlerinden birinin yabancıların Yazgı'nın içine sızdığını fark etmesi gerekirdi. Hiçbir şey olmasa Sessiz Konuşma sahtekârların gerçek kimliği ortaya çıkarırdı.

"Bayan Sweeney?" dedi Larish, Cara'yı gerçekliğe geri çekerek. "İyi misiniz?"

Cara şöyle bir gülümsedi. "İyiyim, sadece düşünüyordum. Ama artık Aegis'e dönsem iyi olacak," dedi. Ayağa kalkıp iki parmağını adama doğru uzatarak veda etti. Larish de aynısını yaptı. "Zaman ayırdığınız için teşekkürler."

"Benim için zevkti," dedi adam içtenlikle. "Ne zaman isterseniz yine gelin."

Larish'in onu davet etmesi iyi olmuştu çünkü Cara'nın her türlü yardıma ihtiyacı olacaktı. "Kesinlikle geleceğim."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Aelyx kapısının tıklatıldığını duyunca röportaj metnini indirip “Kapı açık,” diye seslendi.

Kapı hızla açıldı ve David, özür dileyen gözle-riyle kafasını içeri soktu. “Selam, biliyorum repliklerini talan çalışıyorsun ama bir dakikan var mı? Syrine duşa girdi, yani sadece şimdi konuşabiliriz.”

David'in açıklamasını duyan da Syrine'in yanından hiç ayrılmıyor sanırdı ama bu, sadece kısmen doğrudu. İkisi, halkla ilişkiler ziyaretleri olduğu zaman, tuvalet molalarında ve büyükelçi evde olduğunda ara sıra oturma odasına geldikleri zaman ayrı kalıyorlardı pekâlâ.

“Tabii ki, notlar bekleyebilir,” diyen Aelyx, sesinin sitemli çıkınamasına çalıştı ama Dünya’daki tek arkadaşına Syrine tarafından el konulmasına içerliyordu. Ama tabii Aelyx bunu itiraf etmeyecekti. Hele de duygularını Cara’ya anlatıp da kı-

zın kıkırdayarak kendisini David ile “kanka romantizmi” yaşamakla suçlamasından sonra, asla.

David yatağın diğer tarafına oturunca yatak gıcırdadı ama konuşmaya başlamak yerine, tırnaklarını inceliyordu.

“İyi misin?” diye sordu Aelyx. Sitem bir yana, David’in yaşamakta olduğu cennette herhangi bir sorun olmadığını umuyordu. Her ne kadar birbirleri için Aelyx’i terk etmiş de olsalar, arkadaşlarının mutlu olmalarını istiyordu.

“Evet, önemli bir şey yok. Sadece konuşmak istedim. Bilirsin işte, erkek erkeğe.”

“Sen ve Syrine ile ilgili bir sorun mu var?”

“Hayır. Belki. Bilmiyorum,” diyen David başını eğerek sarı kafasını iki elinin arasına aldı. “Olanı biteni sindirmem lâzım ama arkadaşlarıma bu konudan bahsedemiyorum çünkü komutanımın kulağına gidebilir. Eğer Syrine ile beni öğrenirse bir taraflarımı koparıp takoz niyetine masanın altına sıkıştırır.”

“Çok çirkin bir takoz olur,” dedi Aelyx.

David’in boğazından bir kıkırdama yükseldi ama omuzları hâlâ gergindi. “Hem de nasıl,” dedi.

“O zaman konuş,” diyen Aelyx yastıklarına yaslandı ve ellerini kafasının arkasında birleştirdi. “Ama hızlı davranırsan iyi edersin. Syrine’in düşleri kısa sürer.”

David işe koyulmaya hazırlanırcasına başını salladı. “Karmakarışığım,” dedi.

“Neden?”

“Hislerim açısından. Bu ilişkinin nereye gittiğiyle ilgili,” diyen David, Syrine’in akan su şırıltısının üzerinden duyulan

detone mırıltısının geldiği koridordaki banyoyu işaret etti. "Daha önce bir kere âşık olduğumu düşünmüştüm –lise sonda, Beth isimli bir kıza. Sürekli onu istiyordum ve başka çocuklarla konuşmasına dayanamıyordum. Ama bu farklı," diyen David yüzünü ekşitti. "Bu, acı verici."

Aelyx onun ne demek istediğini tam olarak anlayamamıştı ve bunu belli etmiş olmalıydı ki David kafasını kederle salladı. "Aklımdaki tek şey, Syrine. Sonra birkaç hafta sonra gideceğini düşününce," dedi David elini göğsüne götürerek, "canım acıyor. Yani *cidden* acıyor. Tam burası, kaburgalarımın altı."

Aelyx şimdi anlamıştı. Cara'nın yanından ayrıldığından beri kendi göğsü de ağrıyordu çünkü. David daha önce âşık olduğunu sanmış olabilirdi ama ilk defa gerçek aşkı tecrübe ediyor gibi görünüyordu.

"Biz birlikteyken," dedi David, "anlarsın ya... baş başayken... Kendimi ayaklı bir yapboz gibi hissediyorum. O da her seferinde bir parçamı alıp götürüyor. Onunla vakit geçirdikçe kendimden bir parça kaybediyorum. Sadece onunla beraberken kendimi tamamlanmış hissediyorum çünkü bütün parçalarım onda." David tiksintiyle kendi alnını tokatladı. "Tanrım, ne kadar aptalca konuşuyorum."

"Hayır, hiç de değil," dedi Aelyx. Kendisi Cara ile fiziksel olarak birlikte olmamıştı bu nedenle kesin olarak bir şey söyleyemezdi ama birlikte olmak, daha da büyük bir bağlılığa yol açıyor olabilir. "Bence Beth'e karşı hissettiklerin sadece geçici bir heyecanmış. Ama bu sefer âşıksın. Ve evet," dedi onu anladığını belirten bir gülümsemeyle, "bu his hem ızdırap verici hem de harika."

“Ben de bundan korkuyordum.”

“Merak etme. İçinde bulunduğun ezici çaresizlik seni öldürmeyecektir,” diyen Aelyx, hınzır bir şekilde güldü. “Ama zaman zaman ölmeyi dileyebilirsin.”

“Bazen, o da beni seviyor diye düşünüyorum,” dedi David “Ama sonra beni kendisinden itiyor ya da kötü bir şey söylüyor ve ben şüpheye düşüyorum.” İşaret parmağını ileri uzattı. “Mesela dün gece –uyumaya hazırlanıyorduk ve her şey yolundaydı. Ondan sonra koloniye katılma fikrimi ortaya attım.”

Tüh. Aelyx bu konuşmanın güzel geçmediğini tahmin edebiliyordu.

“Beni öyle çabuk susturdu ki başım döndü,” dedi David incinmiş bir sesle. “O bana böyle karmakarışık mesajlar verirken ben ne düşünebilirim ki?”

Aelyx, Syrine’in sırrını saklamak ve kalbi kırık arkadaşına yardım etmek arasında kalmıştı. İkisine de mutlu olmaları için yardım etmek istiyordu. “Sana Syrine’in neden insanlardan nefret ettiğini anlatmıştım, hatırlıyor musun?” diye sordu. “Değişim programı sırasında yaşadığı olumsuz tecrübelerin Syrine’in bütün insanlarla ilgili görüşünü şekillendirdiğini söylemiştim ya?”

David başıyla onayladı.

“Syrine’in gözlemlerinden biri de, insanlarda aşkın geçici olduğuydu. Sizin türünüzün hiçbir zaman tek bir eşle yetinmediği.”

“Herkes öyle değil ki,” diye karşı çıktı David. “Her zaman terk edilen ben oluyorum. Ben kimseyi yüzüstü bırakmadım.”

“O hâlde bunu göster ona.”

“Farklı olduğumu mu?” diyen David, birkaç uzun saniye boyunca bu öneriyi düşündü. “Farklı olduğumu gösterebilirim.”

“Geçen sefer işe yaramıştı.”

“Syrine’in beni sevip sevmediğini öğrenmem lâzım,” dedi David gözlerini ellerinden ayırmadan. “Aksi takdirde buna değmez.”

“Neye değmez?”

David uzunca bir süre cevap vermedi. “Biliyorsun işte, koloniye gitmeye değmez.”

“Peki ya sağlık sorunların ne olacak?” diye sordu Aelyx. Bu konu Aelyx’i ilgilendirmezdi tabii ki ama ilişkileri devam edecekse Syrine’in bilmeye hakkı vardı. “Syrine’e söyledin mi?”

“Henüz değil ama yakında söyleyeceğim.”

“Neden bekliyorsun?” diye sordu Aelyx. “Aldığın o deneysel ilaç işe yaramazsa bile işe yarayacak başka bir şey bulunur,” diye ekledi. L’eihrlilerde David’i hayatta tutacak teknoloji vardı. Ancak genlerini bir sonraki jenerasyona iletmesine izin verilmezdi. Belki de sorun buydu. “Syrine senden çocuğu olamayacağını öğrenince üzülür diye mi düşünüyorsun?”

“Yok, öyle değil. Sadece beni zayıf görmesini istemiyorum.”

“Sen zayıf falan değilsin...”

İletişim küresinin aniden Cara’ya özel frekansta titremesi, Aelyx’e gelen aramayı haber verdi. Aelyx elini cebine atıp iletişim küresini çıkarırken gövdesinden bir heyecan dalgası geçti. Parolasını fısıldadı ve iletişim küresini yatağa, David ile kendisinin arasına koydu.

Cara'nın görüntüsü belirdi. Bu kez ortak tuvaletlerdeki aynanın önünde durmuş, sıırlıklam saç tutamlarını tanyordu. Mavi gözleri Aelyx'inkilerle buluşunca, yüzünde öyle parlak bir gülümseme belirdi ki Aelyx'in ciğerleri nefessiz kaldı ve bütün bedeni karıncalandı.

Varsın aşk acısı çeksindi. Buna değerdı.

"Ambiyans için kusura bakma," dedi Cara, arka plandaki tuvalet kabinlerine işaret ederek. "Geç kalıyorum da."

"Zamanlaman mükemmel," dedi Aelyx. "Ben de birkaç dakika sonra bir başka tanıtım çekimine gideceğim," diyen Aelyx, Profesör Helm'in tuhaf itirafıyla ilgili Cara'nın anlatıklarını hatırladı. "Sen iyi misin? Başka saldırı oldu mu?"

"Gayet iyiyim. Burada he şey olağan seyrediyor," diyen Cara omuz silkti. "Helm'in suçlu olmadığını düşünüyordum ama sanırım yanlışmışım. Onu tutukladıklarından beri olağan dışı hiçbir şey olmadı."

Aelyx'in şüpheleri hâlâ sürüyordu ama onun, en azından şimdilik güvende olduğuna duyduğuna sevinmişti. David'i yanına çağırđı. "Seni biriyle tanıştırmak istiyorum. David'e merhaba de."

David yatağın etrafından dolanarak gelip yere diz çöktü. "Selam, mini-Cara."

Cara bir elini kalçasına koydu ve tarağını çocuğa doğrulttu. "Demek benim klonumla kanka romantizmi yaşayan çocuk sensin," dedi.

"Hı?" diye sordu David.

"Hiç," dedi Aelyx. "Cara komik olduğunu zannediyor."

“Öyle mi?” dedi Cara alayla. “Eh, o zaman tahmin et bakalım bu komik kız ne yapmaya hazırlanıyor.”

“Orta düzey koşu parkurunda kahvaltını çıkarmaya mı?” diye karşılık verdi Aelyx gülümseyerek.

“İyi tahmin ama hayır,” diyen Cara elini hayali bir tabanca gibi Aelyx’e doğrulttu ve tetiği çekti, sonra işaret parmağından çıkan hayali dumanı üfledi. “Atış talimine gidiyorum. Müfredata yeni bir ders eklediler: İleri silah teknikleri. Eğlenceli görünüyor aslında. Midtown’da ek ders olarak okçuluk vardı ve ben hep...”

Aelyx, Cara’nın söylediklerini algıladıkça korkudan serseme döndü. “Klonlara savaş eğitimi mi veriyorlar?” diye sordu.

“Yok, sadece atış talimi,” diyen Cara fildişi rengi alnını buruşturdu. “Bu, L’eihrlilerin çoğuna öğrettikleri bir şey değil mi zaten?”

Hayır. Kesinlikle değildi.

Aelyx’in halkının büyük bir kısmı, hayatlarında bir *iphal’e* dokunmadan yaşayıp ölürlerdi. Silahlar dikkatle kontrol altında tutulurdu ve yalnızca muhafızlar silah taşırdı. Yazgı klonlara savaş eğitimi vermeye karar verdiyse bu, savaşa girecekleri anlamına geliyordu.

Birden bire bütün taşlar yerine oturmuştu: prob, silah derisi, Aelyx’e üst üste düzenlenen suikastlara rağmen Alona’nın müzakereleri sonlandırmayı reddetmesi. Aelyx, ittifakın asıl amacını şimdi anlıyordu. L’eihl gezegeninde teknoloji vardı. Dünya’da ise insan gücü. Bunlar bir araya getirildiğinde muazzam bir savaş gücü çıkıyordu ortaya.

Aelyx, David'e Cara ile yalnız konuşmak istediğini söyledi. Cara ile yalnız kalınca da ona, "İletişim küresini odana götür ki bizi kimse duymasın. Sana bir şey söylemem lâzım," dedi.

Cara artık hiç planda olmadığı hâlde müfredata eklenen derslerin gerçek amacını anlamıştı ve atış talimi eskisi kadar eğlenceli görünmüyordu gözüne. Avucunda tuttuğu, ipek gibi yumuşak ve tüy gibi hafif sahte *iphal*'e baktı. Metali daha yakından incelediğinde, muhafızların kalçalarında taşıdıkları modele göre küçük farklılıkları olduğunu fark etti. Bu versiyon daha küçüktü, daha parlaktı ve koluna takılı manyetik silah kılıfına yerleştirilebiliyordu; böylece Cara silahı çat diye yerine koyup koşarak siper alabilirdi. Daha önce olsa aradaki bağlantıyı kuramayabilirdi ama artık gerçeği bildiği için bu modelin savaş için tasarlandığını anlayabiliyordu.

Ve bu onu dehşete düşürüyordu.

Uzakta bulunan hedeflere baktı. Bunları artık torba olarak değil de tıpkı kendisi gibi ailesi, hedefleri ve sorunları olan; yaşayan, nefes alan canlılar olarak görüyordu. Cara kimseyi öldürebileceğini zannetmiyordu. Midtown Lisesi'nde okçuluk dersini sevmiş olsa da birilerini öldürmek amacıyla nişan alma fikri midesini bulandırıyordu.

"Sweeeeeney," diye seslendi Şeytan eliyle Cara'yı grubun başına çağırarak. "Gel göstermeme yardım et."

Cara botlarını sürüye sürüye, omuzlarıyla kendisine yol

açarak sınıfın önüne doğru ilerledi. Bu işin bir parçası olmak istemiyordu ama beyninin mantıklı olan tarafı -hayatta kalmak isteyen kısmı- *Bu sayede bir gün hayatın kurtulabilir,* diye fısıldıyordu. İçindeki asker muhtemelen haklıydı. Her ne kadar prensipte bu derse karşı da olsa en azından bir şeyler öğrenebilirdi.

Şeytan, sınıf L'eihir dilinde anlatmaya ve Cara'yı da kişisel mankeni olarak kullanmaya başladı. İphal'in parmaklarla nasıl kavranması gerektiğini göstermek için, Cara'nın elini avuç içi yukarı bakacak şekilde havaya kaldırdı. "Onu sanki kolunuzun doğal bir uzantısıymış gibi hissetmelisiniz. İphal'i bir parçanız gibi düşünün. Ateş etmek için onunla zihinsel bir bağ kurmalısınız. Hedefinizi tespit ettiğiniz zaman" -Cara'nın kolunu ilk işarete doğru kaldırdı- "silahınızı sıkın ve ona ateş etmesini söyleyin. Beyninizdeki sinir kavşakları, enerji patlamasını boşaltmak için gerekli biyolojik tepkiyi yaratacaktır."

Cara ellerinde tuttuğu inanılmaz teknolojiye aval aval bakmak yerine, Şeytan'ın ana dilini konuşurken ne kadar zeki göründüğüne hayret etti.

"Gözlerinizi hedefinize kilitlemelisiniz," dedi Şeytan. "Böylece enerji patlamasını doğru noktaya yönlendireceksiniz ve istenmeyen bir hasar oluşturmamış olacağız." Başka bir deyişle, havaya kalp durduran bir elektrik akımı saçmayacak ve gökten ölü kuş yağmasına sebep olmamış olacaktı. "Hadi dene bakalım," dedi adam Cara'ya. "İskalama şansın yok. Hedefini gözlerinin önüne getir, silahını kaldır, sık ve ateşlemesini emret."

Cara başıyla onayladıktan sonra gücünü toplamak için bir nefes aldı ve kendisine yanlış bir şey yapmadığını hatırlattı. Hedefine baktı, *iphal*'i tutan elini sıktı ve *Ateş et*, diye düşündü.

Ama hiçbir şey olmadı.

"Silahı ne kadar güçlü sıkmam gerekiyor?" diye sordu Cara.

"Çok güçlü sıkmana gerek yok. Ama sen ateşlemesini istemediğin sürece ateşlemez," diye açıkladı Şeytan. "Güvenlik için."

Etkileyici bir güvenlik mekanizmasıydı bu. Cara yeniden denedi ama elindeki *iphal*'de hiçbir hayat belirtisi yoktu. "Özür dilerim," dedi. "Biraz gerginim, silah da bunu fark ediyor herhalde."

Şeytan, Cara'nın sırtını sıvazlayarak birkaç adım öne sendelemesine sebep oldu. "Merak etme. Sadece çalışman lâzım," dedi.

Başka kimsenin çalışmaya ihtiyacı yoktu ama.

Sınıfındaki her klon, bir bir öne çıktı, bir kolunu uzattı ve su tabancasıyla su fışkırtan bir çocuk doğallığıyla silahı ateşledi. Cara kolundaki tabanca kılıfına ve içinde yerini almış olan aksi silaha baktı.

Her neyse. Zaten bu derse ihtiyacı yoktu.

O sabahın ilerleyen saatlerinde, koloni geliştirme paneline katıldığında da Cara'nın üzerindeki uğursuzluk devam etti. Washington'daki bir zamanlar nefret ettiği senatörleri ve

kongre üyelerini anlamaya başlıyordu çünkü bütün gün bürokratlarla uğraşmak, insanı cidden hayattan bezdiriyordu.

“Saygısızlık etmek istemem ama” dedi Cara, oturdukları yerlerden kendisine boş boş bakmakta olan altı yaşlı yüze, “Dünya’da en çok baskılanan insanların bile sizin sunduğunuzdan daha fazla özgürlükleri var. Kolonicilere en azından kendi işlerini seçmeleri konusunda bir söz hakkı tanıyabilir miyiz?”

Bu konuyu günlerce tartışmışlardı. Eyaletler arası münazara şampiyonu olarak Cara bir konuyu savunmaktan zihnen bu kadar bitap düşeceğini hiç düşünmemişti ama L’eihrliler insanı nasıl bezdireceklerini çok iyi biliyorlardı. İnatçılık bir Olimpik spor olsaydı, kesinlikle altın madalyayı alırlardı. Cara konuyu her açtığında aynı cümleyle karşılık veriyorlardı...

“Bizim yöntemlerimiz binlerce yıldır bize gayet iyi hizmet ediyor.”

Evet, cümle buydu işte.

Bu asırlık “Eğer bozuk değilse tamir etme” anlayışını hâlâ sürdürüyor olmaları, Cara’da kendisine plastik çekiçle beyin sarsıntısı geçirtme isteği uyandırıyor. Dudaklarını birbirlerine bastırarak içinden ona kadar saydı ve sakın sakın gülümsedi. “Anlıyorum ama yanılmıyorsam Yazgı kolonide daha insan tarzı bir yaşam biçimi kurmak istiyor,” dedi.

Hoşnutsuz homurdanmaların aynı anda yükselmesi Cara’nın haklı olduğunu gösteriyordu ama bu durum grubun hoşuna gitmemişti. Ve bu sürpriz değildi.

“Ve bunun olması için de,” diye devam etti Cara, “eski yöntemleri bir kenara bırakmamız gerekiyor.”

“Ama mantıklı olan her insan, ideal mesleğiyle eşleşmek istemez mi?” diye sordu bir adam. “Bizim işlevsel değerlendirmemiz, her vatandaş için en önemli başarı kânımı sunuyor. Başarı da mutluluk getiriyor.”

“Uzlaşmaya ne dersiniz?” dedi Cara, ipek gibi yumuşak bir sesle. Sirke yerine bal kullanırsa daha fazla sinek çekerdi, hatta gübreyle daha da çok çekerdi ki siyasetin özü de gübreden oluşuyordu zaten. “Herkesin güçlü noktalarını tespit etmek için bir beceri envanteri tutalım, tamam ama kolonilerin bulgulara dayanarak istedikleri işi seçmelerine de izin verelim. Çoktan seçmeli sınav gibi.”

İşte bu kadardı. Buna hayır diyemezlerdi.

Dudaklarını mühürlemiş ve kaşlarını çatmış olan üyeler, sessiz konuşmayı kullanarak birbirlerine bakıyorlardı. Cara hafifçe öksürüp “Affedersiniz,” dedi. Dönüp kendisine baktıkları zaman da onlara Sweeney Kuralını hatırlattı: “Yüksek sesle lütfen, böylece ben de tartışmayı takip edebilirim. Adil olan bu.”

Meclis başkanı çenesini sıkınca her zamankinden daha da kabız bir görüntüye büründü. “Mutabakata varamıyoruz,” dedi. “Yazgı’dan bize yol göstermesini istemek üzereydim.”

Tabii ki mutabakata varamayacaklardı. Siyasetçiler işte. Burada herhangi bir konuyu nasıl karara bağlıyorlardı ki? Belki de bu ihtiyaçlar, Yazgı’nın onlara her hareketlerini dikte etmesine o kadar alışmışlardı ki kendi kendilerine karar vermeyi asla öğrenememişlerdi.

“Ben yaparım,” diye gönüllü oldu Cara. “Alona’yla bir gö-

rüşme talep etmiştim zaten, yani konuyu oradayken kendisiyle tartışabilirim.”

Cara, talebinin arkasındaki sebebi –Aribol tehdidiyle ilgili bildiklerini açıklamaya karar verdiğini– onlarla paylaşmadı. Bu hareketi Aelyx tarafından onaylanmamıştı ama Cara bu belirsizliğe, çifte vatandaşlığı yüzünden hayatta kalma şansının olmadığı bir savaş için bir uzaylı gezegenine gönderilip gönderilmeyeceğini bilmemeye fazla dayanamayacaktı.

Kapının üzerindeki nihayet şifresini çözmeye başladığı bir dizi nokta ve çizgiden oluşan dijital saati kontrol edince artık gitmesi gerektiğini fark etti.

Alona'nın odasının kapısında iki muhafız bekliyordu. Bir tanesi Cara'nın bileğini okuturken, diğeri görüşmeyi onaylatmak üzere içeri girdi. Sonunda girmesine izin verdiler ve Cara, ihtiyarın karşısındaki taburede yerini aldı. Yalnız kaldıkları zaman zihinleri arasındaki bağlantıyı açtılar.

Cara, Alona'nın rahatsızlığını hemen fark etti. Bu da onu bir an şaşkınlığa uğrattı ve yanaklarının kızarmasına sebep oldu. Görünüşe göre Yazgı ile görüşme talebi sadece acil durumlarda yapılıyordu ve vatandaşların çoğu bu haklarını hiç kullanmıyorlardı. Alona, Cara'nın bu kadar kısa süre sonra tekrar gelerek bu ayrıcalığını istismar ettiğini düşünüyordu.

Acil olmasaydı gelmezdim, diye üsteledi Cara.

Alona ikna olmamıştı. Boş bir ifadeyle kafasını salladı. *Derdini bildir:*

Aribol problemlerimden haberim var, dedi Cara. *L'eihrliler saldırıya hazırlanıyorlar ve Dünya'yla ittifak istemenizin*

sebebi de bu. Teknolojiniz var ama sağlam bir savunma için yeterli askeriniz yok. İnsanları iphaller ile silahlandırmak ve su kaynaklarımızı temizlemenin karşılığında, onları savaşta kullanmak istiyorsunuz.

Alona'nın rahatsızlığı şaşkınlığa ve ardından teslimiyete dönüştü. Düşüncelerini engellemek yerine zihinsel akışı genişletti ve gerçeği ifşa etti.

Birkaç dakika içerisinde, Cara, Aribolların gerçekten problemler göndermiş olduğunu öğrendi. Gezegenin farklı yerlerine onlarca prob inmişti. Dil bilimciler haftalardır küreler üzerinde çalışıyorlardı. İlk olarak söylenenlerin şifresini çözmüşler, ardından bu yabancı veri tabanına yanlış bilgiler vermeye başlamışlardı. Yazgı, nüfuslarını daha büyük göstererek ve sahip oldukları silah sistemlerinin kapsamını abartarak daha fazla çıkar elde etmeyi umuyordu. Aribollar henüz doğrudan bir tehditte bulunmamışlar veya bir işgal olacağına işaret eden herhangi bir şey yapmamışlardı ama buna rağmen Yazgı endişeliydi. Ama Dünya ile yapılacak ittifakı sorgusuz sualsiz kabul edecek kadar da endişeli değildi. Müzakereler başarısız olursa insanları hizmet etmeye zorlayacaklardı.

Sadece önlem alıyoruz, diye güvence verdi Alona. O kadar. Paniklemeye gerek yok.

Ama Alona'nın korkusu onu ele veriyordu. Cara kadının göğsüne oturan yumruyu, kendi göğsündeymiş gibi hissetti. L'eihr gezegeninin geleceği konusundaki endişesi Cara'yı, Jaxen ve Aisly'ye dair şüphelerini, özellikle de bu ikilinin

 bir ırka mensup olabileceği yönündeki korkusunu paylaşmaya itti.

Bu konu Alona'yı hazırlıksız yakaladı ve kadın, hemen düşüncelerini engellemeye çabalayarak Cara'yı şaşırttı. Ama yeterince hızlı davranamamıştı. Kadının zihnini açık bıraktığı o saniyenin binde birlik bölümünde Cara, Jaxen ve Aisly'nin çocuk versiyonlarının mavi gözlerini kırıştıtararak Alona'ya baktıkları bir görüntü –bir hatıra– görmüştü. Masmavi gözlerle Cara bu kritik bilginin önemini kavrayamadan Alona ağzını açarak onu azarladı.

“Seni temin ederim ki o ikisi L'eihrlidir. Ayrıca ikisinin, Yazgı üyeleri olduklarını ve senin de, onlara her konuda itaat edeceğine dair yemin ettiğini unutmadın umarım.”

Cara bu azar karşısında daha da kızarıp “Evet, efendim,” dedi.

“Aribollarla ilgili bildiklerini kimseye söyleme,” diye emretti Alona. “Ve Aelyx'e de aynısını yapmasını ilet.”

“İletirim.”

“Ayrıca merak etme,” diyen Alona'nın gözlerindeki sıcaklık birkaç derece artmış gibiydi. “Seni savaşta en ön saflara yerleştirmek gibi bir niyetim yok. Öyle bir gün gelirse tabii.”

Cara çekine çekine gülümsedi. “İyi olur çünkü ben kesin yanlış kişiyi vururum.”

“İphal ile istemediğin kişiyi vurman neredeyse imkânsızdır.”

“İnanın bana, ben bir yolu bulurum,” dedi Cara acı acı. “Ama izin verirseniz konuyu değiştireceğim. Koloni geliştirme panelinin sizin görüşünüze ihtiyacı var.” Meslek progra-

mıyla ilgili geldikleri çıkmazı açıkladı. “Koloncilere işlerini seçmeleri konusunda biraz özgürlük verilmesini istiyorum.”

“Hayır.”

Anında gelen bu cevap, Cara’yı şaşırtmıştı. Sadece içgüdüsel olarak, davasını savunmak üzere bir nefes aldı.

“Bunun dışında yardıma ihtiyacın var mı?” diye sordu Alona, Cara’yı susturarak.

Cara artık susması gerektiği izlenimine kapılmıştı, bu nedenle kafasını salladı.

“O hâlde istediğin zaman çıkabilirsin.”

Bu yenilgi Cara’nın moralini ciddi ölçüde düşürmüştü ve kolonideki hayat hakkındaki kaygıları her zamankinden de çoktu. Tam da kendisini birazcık da olsa iyimser hissetmeye başladığı zaman, Alona’nın bir anda verdiği karar geleceğinden endişe duymasına sebep olmuştu. Bu karar duygularının üzerine kırbaç gibi inmişti ve Cara, bu durumu ne kadar sürdürebileceğini bilmiyordu.

Ama bu yenilgiyi arkasında bıraktı ve en sevdiği akademisyeni ziyareti gitti. Cara’nın Harika Kardeşlerin mavi gözleriyle ilgili bir teorisi vardı ve bu teoriyi doğrulatması gerekiyordu. Hiç olmazsa Jaxen ve Aisly ile gerçeği bilerek ayrılırdı buradan.

“Değişim programı sırasında,” dedi Cara, Larish’e, rahat koltuğuna gömülerek, “Aelyx bana İhtiyarların organize üreme konusunda fazla ileri gittiklerini, bu nedenle geri adım ala-

rak arşivlerden klonlamaya başladıklarını anlatmıştı.” Larish başını onaylarcasına salladıktan sonra devam etti, “Ama neden çok daha geriye gidip kadim kişileri klonlamadılar? Gen havuzunu çeşitlendirmek için insan DNA’sına ihtiyaçları kalmazdı böylece.”

“Bu güzel bir soru,” diyen Larish, Cara’nın onu rahatlatmak ve dilini çözmek için getirdiği buharı tüten *h’ali*’sinden bir yudum aldı. “Genetik materyaller, arşivlerin ideal saklanma koşulları altında bile iki bin yıl sonra bozulmaya başlar. Daha eski numunelerden klonlama yapmak da mümkün ama genetik kod değiştirilmeden yapılamaz bu.”

“Değiştirilmeden mi?” diye tekrarladı Cara. “Nasıl?”

Larish bardağını bıraktı ve aralarında duran veri masasına hafifçe vurdu. Çifte sarmal yapıdan bir resim belirdi. Larish işaret parmağıyla zincirlerin üzerinden geçerek DNA üzerinde çatlaklar ve kırılmalar oluşturdu. “Mükemmel koşullarda dondurulmuş bir şekilde saklanan arşivlenmiş bir numune zamanla bu hâle gelir,” dedi. Yumruğunun kenarıyla daha da ileri giderek sarmal merdiveninin bütün basamaklarını bozdu. “Ve eski kişileri klonlamak isterseniz böyle bir durumla karşılaşırsınız, tabii onların kalıntılarını bulabileceğinizi varsayarsanız.”

“Ama yapılabilir mi bu?” diye sordu Cara.

“Teoride evet. Kaybolan bağlantıların olduğu bölümleri doldurmak için yapay materyal kullanabiliriz. Ama bu da gerçek klon olmaz. Muhtemelen bu kopyalar...” Larish doğru kelimeyi aradı ve ardından tam olarak Jaxen ve Aisly’yi tanımlayan bir açıklamaya karar verdi. “Orijinalden *farklı* olurlar.”

Cara sahte bir büyülenme ifadesiyle, masum görünmeye çalışarak ağzını açtı. "Nasıl farklı? Bilim adamları bu kopyalara özel güçler falan verebilirler mi mesela?"

Örneğin başkalarının zihnini kontrol etme gücü.

Larish'in yüzü parladı ve dudakları muzip bir gülümseme ile kıvrıldı. Öne doğru eğilerek sır verir gibi sesini alçalttı. "Yıllar önce, Yazgı'nın böyle bir proje başlattığına dair bir söylenti çıkmıştı."

Cara da adamın duruşunu taklit ederek iki dirseğini dizlerine dayadı ve en güvenilir yüz ifadesini kullandı. "Gerçekten mi?" diye sordu.

Adam bir elini kaldırıp "Sadece kulaktan dolma şeyler, anlıyorsunuzdur," dedi.

"Elbette," diyen Cara, başını temkinli bir şekilde ileri geri sallayarak sessizce adamın ağzındaki baklayı çıkarmasını bekledi.

"Koloniden alınan kalıntılar vardı ya?"

"Hamile kraliçe ve eşinin naaşları mı?"

Larish başıyla onayladı. "Söylenenlere göre, Yazgı'nın bu kalıntıları mezarlarından çıkarmasının nedeni, elindeki kadim DNA numunelerini tüketmiş olmasıymış. Naaşları buraya, başkentteki genetik laboratuvarına getirmişler. Söylentiye göre genetik bilimcilerin liderlerine, bu çifti klonlamaları ve kopyaların yeteneklerini de uzaylı DNA'sıyla zenginleştirmeleri emredilmiş."

"Uzaylı mı?" diye sordu Cara. "Aribollar gibi mi?"

"Olabilir. Herhangi bir tür olabilir. Yazgı, kanla kaplı ilkel

bir silah üzerinde uzaylı genetik materyallerinin bulunduğunu keşfetmiş ve bilim adamları buradan, kadim kişilerin genetik kodunda bulunan eksiklikleri tamamlayacak kadar kullanılabilir DNA kurtarmayı başarmışlar.”

“Bütün bunlar ne zaman olmuş?” diye sordu Cara.

Larish aklından hesap yaparken bakışlarını tavana çevirdi.

“Yanılmıyorsam yaklaşık yirmi yıl önce,” dedikten sonra kafasını sallayarak düzelitti. “Hayır, ben yeni kışlalara daha yeni aşınmıştım. dolayısıyla yirmi iki yıl önce olmalı.”

Bu da, ilk uzaylı melezinin yirmi bir yaşında olduğu anlamına geliyordu, tıpkı Jaxen gibi. Aelyx, en yaşlı klonlarını henüz yirmi yaşlarını doldurmamış olduklarını söylerken haklıydı. Jaxen gerçek bir klon değildi. Genetik bilimciler Aisly’yi yaratmadan önce Jaxen’i kobay olarak kullanmış olmalıydılar.

“Peki ya fetüs?” diye sordu Cara. “Sizce onu da klonlamaya çalışmışlar mıdır?”

Larish bu konunun önemli olmadığı belirtircesine elini salladı. “Çalıştılsa da başarılı olduklarını düşünmüyorum. Embriyo dokusu kullanılamayacak kadar çürümüş olmalı.”

Eğer durum buysa Aisly, Jaxen’in kız kardeşi değildi. Başka bir hayatta, binlerce yıl önce Aisly, Jaxen’in kraliçesi ve doğmamış çocuğunun annesiydi. Şu anda da muhtemelen İhanî dılar. Cara, Jaxen’in odasında, yanında oturduğu günü hatırladı. Ona partnerinin kim olduğunu sorduğunda Jaxen, onun ruh eşi olduğunu söylemişti. Bu, Aisly olmalıydı.

Ama bir dakika.

Ya ecrapta bu Süper Kadim Kişilerin başka kopyaları da

varsa? L'eihir gezegeninde kozmetik damlalar kullandıkları sürece göze batmazlardı. Dünya'da ise, sadece modaya uygun bir saç kesimi ve kıyafet değişikliği ile, mavi gözlü insanların arasına karışabilirlerdi.

"Laboratuvarlarda kaç tane melez yaratmaya çalıştıklarını biliyor musunuz?" diye sordu Cara. Bütün galakside özgürce dolaşan koca bir nesil beyin yıkayıcının olduğunu düşünmek Cara'nın tüylerini ürpertiyordu.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Larish kupasını alıp keyifle yudumlayarak. "Böyle bir projenin var olduğunu varsaysak bile, projenin gizliliği de yüksek olurdu ve bu da, genetik bilimcilerin liderlerinin, genel halktan izole bir şekilde yaşadıkları anlamına gelirdi."

Cara bunun nedenini soracak oldu ama cevap aklına geldi. "Hmm. Bilim adamları, Sessiz Konuşma yoluyla yanlışlıkla bilgi sızdırmasınlar diye."

"Aynen," diyen Larish'in yüzünde gururlu bir öğretmen gülümsemesi belirdi. "Çok zekisin, *Cah-ra*," dedi.

Cara, adamın *bir insana göre*, uyarısını eklemesini bekledi ama Larish öyle bir ekleme yapmadı. Cara göğsünü gururla şişirip "Bunu sizden duymak ne güzel," dedi.

Larish'in şahane bir insan olduğuna karar verdi; sadece bir L'eihre göre değil, genel anlamda.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kitap okun : [Hav] {Satır girili : [Hakkında]}

işgaleci

BİLGİ VE GÜC SİZİNLE OLSUN

12 Nisan, Cumartesi

Memleket yolunda!

Herkes bilir, insanın evi gibisi yoktur ve eğer kulak kesilirsanız ben büyücüler gibi botlarımın topuklarını tak-tak-tak diye vurup uçarak gelirken ayak seslerimi duyabilirsiniz.

Her zamanki çalışkanlığım ile bu yazıyı, Dünya'ya gidecek uzay aracına binmek üzere beklediğim uzay üssünde yazıyorum. Her şey planlandığı gibi giderse Manhattan'daki günlük kontrol noktasına bir hatta içerisinde varmış olacağım. O gün Aelyx ile özlem giderdikten sonra, hafta

sonunu ailem ve arkadaşlarımla geçirmek üzere Midtown'a gideceğim. Ondan sonra da ittifak töreni için New York'a dönüş var. Umanm dünyalarımızın evliliğini kutlarken siz de bize katılırsınız. L'eihrlilerin ve insanların birbirlerinden öğrenecekleri çok şey var ve Dünyalı dostlarımdan destek görmek beni çok mutlu eder.

Bu kez herhangi bir röportaj vermeyeceğim ama beni görürseniz selam vermeyi unutmayın. Beni tanımanız kolay olacaktır. İki avucunu Reese's Cups marka keklerle daldırılmış, bir yandan da çikolatalı maltını içen birini görürseniz, bilin ki o benim. (Şşş... beslenme danışmanıma söylemeyin.)

Cara Sweeney tarafından yayınlandı

Cara güncellemesinin uyduya yüklenmesini bekledikten sonra, dizüstü bilgisayarını kapatarak omuz çantasının içine tıkıştırdı. Blog güncellemesi yapılırken ayağa kalktı ve biniş vaktine ne kadar kaldığını hesaplamak için gözlerini hareketli terminalde gezdirdi.

Cara güncellemesini yapmak üzere yere oturduğundan bu yana, bagaj arabalarıyla Dünya'da hızla çoğalan yosun tomurcuklarını etkisiz hâle getirecek nanoteknolojiyi –insanların uzun zamandır beklediği İttifakımız Kutlu Olsun! hediyesini– taşıyan on kadar sandık ortalıktan kaybolmuştu. Mürettebat üyeleri mükemmele yakın bir uyumla çalışarak yolculara seyahat bantlarını takıyorlar ve malzemeleri yük ambarına giden tünele taşıyorlardı.

Biniş koridorundan metal ızgaralı rampa indiğinde Cara.

seyahat bandının titremesine az kaldığını anladı. Mürtebat muhtemelen Yazgı'nın özel uzay mekiğinin gelmesini bekliyordu. İhtiyar liderler hep önceden biniyorlardı. Eve dönüş yolculuğundaki birinci sınıf elit yolcular gibiydiler.

Cara bunu sorun etmiyordu. Varsın ondan önce binsinlerdi. Kendisini otel büyüklüğünde bir konserve kutusunun içerisine hapsederek görünmez solucan deliklerinden hızla atlamak için hiç acelesi yoktu. Işık hızında seyahat, bütün yediklerini –veya yediği tek şey olan *l'arun*'u– çıkarmasına sebep oluyordu.

Uzay üssünün en yakındaki penceresinden sızan güneş ışığı dikkatini çekince Cara, kalm pencere camına doğru ilerleyerek L'eihz gezegenine son kez baktı. Üç ay ne kadar da çabuk geçip gitmişti böyle? Uzay mekiği inerken yaşadığı heyecanı, bu yabancı dünyaya ilk kez bakarken nasıl büyüldüğünü hâlâ hatırlıyordu. Manzaranın güzelliğinin bir saniyesini bile kaçırmamak için öyle bir mücadele vermişti ki gözlerini bile kırpmamıştı. Şu anda, belli bir mesafe öteden bile, krem karamel renklerindeki lekeleriyle yumuşak, mavi kantaron rengindeki gezegen büyüleyici görünüyordu.

Ama değişim programı Cara'ya, güzelliğin yeterli olmadığını öğretmişti. Henüz kimseye söylememişti ama buraya geri dönmeyeceğinden yüzde 99 emindi.

Bir zamanlar blogunda yazdıklarının aksine, koloni için yaptığı önemli çalışmalarının hiçbir önem taşımadığını görmüştü. Aslında Cara geliştirme panelini akliselime davet etmeye çalışmaktan vazgeçmişti. Geçen iki hafta içerisinde durak bilmeden mücadele etmiş ve konsey, kolonicilerin

ihtiyaçları için kılını bile kıpırdatmayı –insanların, “doğacak L'eihryavrularınıkalitesizgenetikmateryalleriylemahvedecek korkusuyla– reddedince, Cara sessizce geri çekilmişti Ruhsal olarak çok yorulmuştu: Temel insan haklarını korumak için mücadele etmekten, itaat etmek için yemin ettiği liderleri ikna etmeye çalışmaktan, onu cezası idam olan suçlarla itham eden yabancıların düşmanca davranışlarından, kendisini zamanla her şey daha iyi olacak diye kandırmaktan bıkmıştı.

Cara memleketinin onu, yerçekimi gibi karşı koyulamaz bir şekilde, ait olduğu yere çektiğini hissediyordu. Yeniden normal bir genç olmak, üniversiteye gitmek, akşamları kitap okumak, ders çalışmak ve *Doctor Who* dizisinin tekrarlarını izlemek istiyordu. Pizza yemek, kot pantolon giymek ve elektrikli kırbaç korkusu olmadan liderlerine açıkça karşı çıkabilmek istiyordu.

Geçen birkaç ay içerisinde Atlas gibi Dünya'nın kaderini sırtında taşımış, omuzlarına muazzam bir yük bindirmişti; on yedi yaşındaki bir genç için fazla ağırdı bu. Biraz dinlenmeyi hak etmiyor muydu?

Cara hak ettiğini düşünüyordu.

Ama uzay üssünün penceresinden dışarı bakarken Cara'nın göğsüne bir ağırlık oturmıştu. Dünya'da bir hayat kurmak, Aelyx'siz bir gelecek anlamına geliyordu ki bu düşünce her aklına geldiğinde gözyaşları gözlerine hücum ederek görüşünü bulanıklaştırıyordu. Yıldızlar bulanıklaşarak ıslak bir parıltı hâlini aldı ve Cara gözlerini kapattığında çok uzaklardaki bir ışık kaynağını; karanlığın üzerine uzanan pembe ve mor ışınları, o renkli yıldız bulutunu görür gibi oldu.

Aelyx'in sözleri zihninde çınladı. Bu sözler öylesine umut doluydu ki Cara'nın ciğerlerini daha da sıkarak onu nefessiz bırakıyordu. *Onu her gördüğünde beni düşünmeni istiyorum.* Çok yakında kolonimizden L'eih gezegenindeki gökyüzünü birlikte izleyeceğiz. Cara'nın gözlerine tekrar yaşlar doldu. Onu yakında görecektir olsa da beraber geçirmeyi planladıkları hayat artık yoktu ve bu kaybın getirdiği acı, Cara'yı neredeyse iki büklüm edecekti.

Neden Aelyx Dünya'da kalamıyordu ki? Onu yeterince sevmiyor muydu?

Bileğindeki seyahat bandı titreyerek uyardı Cara'yı. Uzay aracına binerek uzun, mide bulandırıcı geri dönüş yolculuğuna başlamanın vakti gelmişti. Gözlerinin altını silerek gözyaşlarını kurularak En azından, kendisini bundan daha kötü hissetmesi mümkün değildi.

Ertesi sabah Cara, odasındaki tuvaletin klozetine sarılmış milyonuncu kez öğürürken, daha kötü hissetmesinin gayet de mümkün olduğunu görüyordu. Boşuna öğürüp kusmaya çalışıyordu. Midesini çoktan tamamen boşaltmıştı.

Homurdanıp dün revire gitmediği için kendisine küfürler ederek ağzını tuniğinin koluna sildi. Bu yüksek hız tutmasını yenmeyi –bunun tamamen psikolojik olduğunu düşünüyordu güya– ummuştu ama bu kadarı yeterdi. Bir dahakine gemiye biner binmez enjeksiyon isteyecekti.

Ama bir dakika.

Cara klozetin üzerinde bir an donakaldı. Bir dahaki diye bir şey olmayacaktı, değil mi? Cara'nın midesi yine bulandı ama bu seferkinin uzay gemisinde olmasıyla bir alakası yoktu. Bu onun son seyahatiydi. Bir daha Dünya'nın stratosferinin ötesindeki harikaları asla keşfedemeyecek, kolonide yaptığı keşiflerden bir rehber oluşturamayacak veya kıyıya vuran dalgalarda sular sıçratarak yüzen yaratık türlerini öğrenemeyecekti. Bu, neredeyse Aelyx'i kaybetmek kadar üzücüydü.

Neredeyse.

Ama bugün de hayatta kalmak istiyorsa şu an bunu düşünemezdi. Karanlık düşünceleri aklının gerisine iterek duvara doğru emekledi ve buradan destek alarak ayağa kalktı. Ayağa kalkmayı başardıktan sonra koridora doğru ilerledi ve koridorun parmaklıklarına tutunarak revire kadar yürüdü. İçeride Jaxen'i bulmayı beklemiyordu.

"Sonunda geldin," dedi Jaxen, yüzünde bir gülümsemeyle kafasını sallayarak. "Bu kadar inatçı olmasaydın gemiye binmeden enjeksiyonunu yaptırırdın," dedi.

Cara onun yanından zorlukla yürüyerek geçti ve çelik sehpaaya çöktü, sehpanın önceden ısıtılmış olmasına sevinmişti. Jaxen'i duymazdan geldi ve Elle'in sınıf arkadaşlarından biri olduğunu anladığı sağlık görevlisine baktı. "Yol tuttu," dedi Cara, L'eihir dilinde. "Vücudum susuz..."

"Tuhaf bir şekilde senin bu inatçılığın ilgimi çekiyor," diye araya girdi Jaxen. "Bu, senin zihinsel dayanıklılığını gösteriyor," dedikten sonra, sağlık görevlisine döndü ve gözlerini kırmıkilere kilitledi. Birkaç saniye Sessiz Konuşmadan sonra

lık görevlisi başıyla onayladı ve malzemeleri toplamaya başladı.

"Ona ne söyledin?" dedi Cara, çocuğa şüpheyile bakarak. Jaxen'i tanıdığı için, sağlık görevlisine, uyku ilacı vermesini bile söylemiş olabileceğini düşünüyordu.

"Önemli bir şey söylemedim," dedikten sonra, elindeki şırıngayı süt rengi bir sıvıyla doldurmakta olan kızı işaret etti. "Sadece standart antiemetik ilacı ve ardından elektrolitleri vermesini söyledim."

Sağlık görevlisi Jaxen'in komutlarını hiç vakit kaybetmeden yerine getirdi. İğne cildini delerken Cara dişlerini sıkı ama sonrasında gelen rahatlama bu acıya kesinlikle değdi. Midesindeki çalkantı durmuş, şuruba benzeyen bir tüp sıvıyı içmesine olanak tanımıştı. Beş dakika sonra Cara kendisini tekrar insan gibi hissediyordu.

Bacaklarının uzay yolculuğuna uyum sağladığından emin olana dek çıkıntılara tutunarak sehpadan kalktı. Dizlerinin gücünün yerine geldiğini hissedince sağlık görevlisine teşekkür etti ve kapıya doğru bir adım attı ama beyni kafasının içinde iki tur dönerek Cara'yı duvara tutunmaya zorladı.

Oyy.

Cara hayal mi görüyordu yoksa zemin az önce otuz derece yükselmiş miydi? Birkaç kez gözlerini kırptırdı ve birden kendisini Jaxen'in kollarında buldu. Jaxen onu damatların gelinlerini taşıdığı gibi kucığına aldı ve sanki gemi ters takla atmamışçasına koridora çıktı.

"Ne oldu öyle?" diye sordu Cara, başını Jaxen'in göğsü-

ne yaslayarak. Bu samimi hareketten hiç hoşlanmamıştı ama boyun kasları tamamen gevşemiş ve ona başka şans bırakmamıştı.

“Sağlık görevlisine aynı zamanda bir uyku ilacı vermesini de söyledim,” diye itiraf etti Jaxen, Cara’yı odasına doğru götürürken. “Belli ki dinlenmeye ihtiyacın vardır.”

Ah, olamaz. Çocuk gerçekten de ona uyku ilacı vermişti!

Bekâret kartını oynamak için doğru zamanı yıllarca bekledikten sonra şimdi Jaxen gibi bir dangalak için mi kaybedecekti yani? Kesinlikle olmazdı. Yardım çağırmak için çığlık atmaya çalıştı ama sadece boğuk, karmakarışık bir ses çıkarabilmişti.

Aklını kullan, Cara. Panikleme!

Kendisini toparlamak için bir anlığına gözlerini kapattı ama gözlerini tekrar açtığında kendisini yatağına uzanmış, Jaxen’i ise yatağının yanında diz çökmüş vaziyette buldu. Bedeninden bir panik dalgası geçti ama hemen bir envanter taraması yaptığında botlarına varan dek üniformasının hâlâ üzerinde olduğunu fark etti. Rahat bir nefes aldı. Belki de aşırı tepki vermişti.

Jaxen üzerine bir battaniye örtüp yatağının kenarına oturdu. “İyi uykular,” diye fısıldadı. Cara bileğinde bir batma hissedip aşağı doğru baktığında kan ve gümüş renginde bir nesne gördü. Sonra Jaxen elindeki dolma kalem benzer aletin üzerinde gezdirip tuniğinin cebine tıktı.

Neler oluyordu? Jaxen ona bir iğne daha mı yapmıştı?

Cara bu soru üzerinde daha fazla düşünmedi. Yüz kilo

ışığındaki göz kapakları kapandı ve Cara karanlık, rüyasız bir uykuya daldı.

Aelyx kazağının koluyla nemli alnını kuruladı. On beş yaşında katıldığı, Aegis kurulunun bir saat boyunca tartışarak nihayetinde Aelyx'in kutsal ritüel için hazır olduğuna karar verdiği Sh'ovah duruşmasından bu yana, kendisini bu kadar gergin hissetmemişti. Bu akşam, serin ilkbahar rüzgârı, üst dudağının üzerinde beliren ter damlacıklarını engelleyemiyordu. Aelyx batmakta olan güneşin oluşturduğu gölgelerdeki uzay mekiğinin hangar kapısına bakarken terini sildi.

Çok az kalmıştı...

Aelyx, Cara'yı karşılarken ona biraz alan tanımak isteyen David, on adım kadar geride zırhlı araca yaslanmış duruyordu. Başını anlayışla sallayarak, "Birader, sakin ol. Kalbin yerinden çıkacakmış gibi duruyorsun," diye seslendi.

Aelyx kendisini tam olarak böyle hissediyordu.

Cara'nın gelmesini beklerken bu hafta bir türlü geçmek bilmemişti. Şimdi artık gelmişti —nihayet— ve elli adım ötedeydi; hangarın ince metal duvarı dışında onları ayıran hiçbir şey yoktu. Ama Cara dışarı çıktığında ne yapacağını bilemiyordu Aelyx. Koşarak kızın yanına gidip onu kollarına mı almalıydı? Geride durup ona biraz alan mı bırakmalıydı? Son birkaç ay içerisinde, birlikte geçirdikleri toplam zamandan çok ayrı zaman geçirmişlerdi. Belki de Cara'nın ona yeniden alışmak için zamana ihtiyacı olacaktı. Ama ordu kızı alıp Midtown'a

götürmeden önce birlikte sadece bir gece geçirebileceklerdi ve Cara ittifak törenine kadar da Midtown'da kalacaktı.

Ayrıca Aelyx'in bu gece için beklentileri yüksekti.

Henüz toplayacak kadar uzamamış olan saçlarını eliyle geriye taradı ve kazağının üzerindeki kırıksıklıkları düzeltti. Cara'nın çok sevdiği krem rengi kazağını, altına da Cara'nın bir keresinde poposunu "acayip seksi" gösterdiğini söylediği kotunu giymişti. Cara'nın ise L'eihr üniformasıyla gelecek olması, rollerinin tam tersine dönmüş olması ironikti. Çuval giyse de Aelyx için fark etmezdi. Sadece onu yanında istiyordu.

Hangar kapısı açıldı ve çoğu üniformalı askerlerden ve uzay mekiği mürettebatından oluşan bir grup yolcu dışarıya akın etti. Aelyx'in gözleri yolcuları taradı ve sonra örgülü, kızıl saçlara takıldı. Gözlerini Cara'nın mavi gözlerine kilitledi ve kalp atışları acıyla sekteye uğradı. Olduğu yerde kalarak asfalt piste fırlamamak, yoluna çıkan askerleri bowling lobutları gibi devirerek ilerlememek için bütün gücünü kullanması gerekti.

Cara omuz çantasının sapıyla oynayarak Aelyx'e doğru ilerlerken yüzünde çekingen bir gülümseme, bakışlarında kararsızlık vardı. Aelyx'e yaklaşıncı onun kişisel alanının hemen dışında durdu, kızarmış yanaklarla hafifçe öksürdü.

Aelyx elini uzattı ve geçen sonbahar tanıştıklarında söylediği sözleri kullandı. "*Cah-ra*, ismin İrlanda dilinde arkadaş anlamına geliyor. Umarım biz de çok iyi iki arkadaş oluruz," dedi. Geçen yıl bunu söylerken hiç de içten olmadığını hatırladı. Ama Cara artık onun bütün dünyası olmuştu.

Cara'nın dudakları sıcak bir gülümseme ile kıvrıldı. Minik avucunu Aelyx'in eline koydu ve candan bir şekilde sıktı. "Senin ismin de 'Elyx'in oğlu' anlamına geliyor, bu durumda ben bundan pek bir anlam çıkaramayacağım ama ben de tanıştığımıza memnun oldum," dedi.

"Gel buraya."

Aelyx onu hızla çekerek göğsüne bastırdı ve kollarını beline dolayarak vücudunu vücuduna yasladı. Cara kendini Aelyx'e bırakarak yanağım omzuna dayadı, sonra da Aelyx'in kulağına ipek gibi yumuşacık gelen bir memnuniyet sesi çıkardı. Kutsal Ana aşkına, Cara'nın yumuşak kıvrımları, sıcaklığı ve burun deliklerini dolduran saçlarının tatlı portakal ve yonca kokusunu hissetmek çok güzeldi.

Cara fildişi rengi yüzünü Aelyx'in yüzüne doğru kaldırıncı Aelyx dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu. İlk önce Cara'ya tempoyu ayarlama imkânı veren çekingen, hafif ve davetkâr bir temastı bu. Cara parmak uçlarında yükselip başını geriye eğerek aralarındaki tutkunun sıcaklığını bin derece yükseltti. Aelyx'i sanki bir daha geri dönmek üzere savaşa gönderiyormuşçasına öpüyordu. Bu öpücük, nefesleri kesilip de nefes almak için birbirlerinden ayrılana kadar, kalplerinin küt küt attığı birkaç dakika boyunca devam etti.

"Tanrılar aşkına," dedi Aelyx inleyerek. "Seni çok özlemişim."

Aelyx'in kazağını kavramış olan Cara derin bir nefes almayarak çalışarak şişmiş dudaklarını yaladı. "Ben de," dedi.

"Göster o zaman," diyen Aelyx, Cara'nın yüzünü elleri arasına aldı ve Cara'nın ona karşı hissettiği duyguların içine

akmasını beklerken tutuşunu gevşetti. Bunu hissetmesi gerekiyordu. Bu arzuya karşı gelemiyordu.

Cara kafasını sallayarak, sessizce, etrafta Sessiz Konuşmayı kullanma riskini alamayacakları kadar çok tanık olduğu mesajını vererek etrafına bakındı. Sonra gözlerinde muzip bir kıvılcım parladı. “Beni otele götürürsen sana çok daha fazlasını gösteririm,” dedi.

Aelyx’in içine bir heyecan dalgası dolarken dudakları birbirinden ayrıldı. Aelyx’in düşündüğü şeyi mi kastetmişti Cara? Sonunda hazır mıydı? Kaşlarını soru sorarcasına kaldırdı.

“Ben gidene kadar birlikte geçireceğimiz sadece on saatimiz var,” dedi Cara, niyetini açıkça belirten bir sesle. “Vaktimizi otoparkta öpüşmekten daha güzel şeyler yaparak geçirebiliriz. Beni süitine ne kadar zamanda götürebilirsin?”

Cevap, otuz üç dakika ve otuz yedi saniyeydi. Bu, David’in yeni kırdığı bir karayolu hız rekoruydu ve Aelyx bunun için ona minnettardı.

Aelyx, Cara’yı odasının duvarlarının ardına götürene dek kendisine hâkim olmak adına takdire şayan bir çaba gösterdi. Odaya girdikleri andan itibaren birbirlerine yakın olmak için hissettikleri kontrol edilemez arzuyla özgürce yakınlaştılar. Bir yandan sakarca birbirlerini öperken çekip çıkardıkları gömleklerini, ayakkabılarını, pantolonlarını çoraplarını rastgele yere atarak varış noktalarına kadar uzanan bir yol oluşturdular.

O noktaya vardıkları zaman da birbirine geçmiş bir yumak hâlinde yatağa girdiler.

Aelyx için, Cara'nın bedeninin kendi bedeni altında yarattığı his, kendisinininkiyle birleşen sıcak teni, hayatında hissettiği en güzel duyguydu. Aelyx kendisini bundan daha iyi hissedebileceğini hiç düşünmezdi ama Cara elleriyle ona dokunmaya başladığında, Aelyx'in varlığından haberdar bile olmadığı bin tane sinir ucu canlanmıştı.

Aelyx de ona dokunarak nefesini kesip kaslarının gerilmesine neden olan gizli yerlerini keşfetti. Cennete gibiydi. Aelyx parmaklarını Cara'ninkilere dolayarak ellerini kafasının üzerinde tuttu ve dudaklarına değecek kadar yakından, "Çipin hâlâ duruyor, değil mi?" diye fısıldadı.

Cara titrek bir nefes alarak başıyla onayladı. Yanakları kızarınca o kadar güzel göründü ki Aelyx ona bakmaya kıyamıyordu neredeyse. "Hamile kalmam," dedi.

"Bunu istediğinden emin misin?" diye sordu Aelyx. *Tanrılar aşkına, lütfen evet desin.* Eğer Cara şimdi fikir değiştirirse Aelyx'in içinde oluşan arzu onu sakat bırakabilirdi.

Cara birbirlerine dolanmış ellerini sıktı. Yüzü Aelyx'in ummuş olduğu bir kesinlikle parladı. "Eminim ve seni seviyorum. Bunu bilmeni istiyorum."

Aelyx burnuyla Cara'nın burnuna hafifçe dokundu ve "Göster," diye mırıldandı. Cara ile her anlamda, hem bedenen hem zihnen bir olmak ve ortak bir hatıra oluşturmak istiyordu. Birlikte olacakları ilk sefer mükemmel olmayabilirdi ama onlara ait olacaktı.

Ama Cara onun gözlerine bakmak yerine ağzını boynuna doğru kaydırıp ve bacaklarını kalçalarına doladı. Aelyx onun

gözlerine bakmaya çalıştı ama her deneyişinde Cara eğiliyor başka yöne doğru dönerek yüzünü saklıyordu. Aelyx, Cara'nın ellerini yastığın iki yanında sabitledi ve dizlerinin üzerinde doğrularak uzanamayacağı bir mesafede durdu.

“Neden bana bakmıyorsun?” diye sordu.

Cara gözlerini sımsıkı kapatarak kafasını salladı. “Şimdi değil. Sonra konuşuruz, olur mu?” dedi.

Bir sorun olduğu açıktı. Cara, Sessiz Konuşmayı kullanmaktan hiç çekinmezdi.

“Ne oldu?” diye sordu Aelyx. “Bana söylemediğin nedir?”

Cara yavaşça bir gözünü, sonra diğerini açtı ama çocuğun yüzüne bakmak yerine çıplak göğsüne baktı. “Hiç. Sadece seninle mükemmel bir gece geçirmek istiyorum. Yaşadığımız onca zorluktan sonra bunu hak etmiyor muyuz sence? Sabah konuşuruz,” dedi.

Bu, Aelyx'in hiç hoşuna gitmemişti. Cara'nın sesindeki umutsuzluk, bu “mükemmel gecenin” geçirecekleri *tek gece* olacağını gösteriyordu. Ona aylar önce, Aelyx sırlarını açıklamak konusunda zorlanırken kendisinin neler söylediğini anımsattı. “Birbirimize karşı dürüst olmazsak iki yabancından farkımız kalmaz,” dedi.

Cara gözleriyle yalvararak baktı ona. “Ben seninle olmak istiyorum. Lütfen. Sonra sana her şeyi anlatacağım, yemin ederim...”

“Hayır,” diye üsteledi Aelyx. “Söylemezsen bunu aklımdan çıkaramayacağım.” Cara tereddüt edince, “Bana güvencibilirsin,” diye söz verdi Aelyx.

“Hayır, öyle bir şey değil.”

“*Elire*, bana göstermek zorundasın yoksa kötüsünü düşüneceğim.”

Birkaç uzun saniyeden sonra Cara teslim olurcasına başını salladı ve nemli mavi bakışlarını Aelyx’inkelere kilitledi. Bir damla gözyaşı şakağından dökülerek, Cara zihnini Aelyx’e açarken saçlarına karıştı. Aelyx dirseklerini indirerek kızın ruhunun derinliklerine bakarken keskin bir korkuyla nefesini tuttu. Cara’nın kendisine olan aşkını, ciğerlerine dalga dalga akan o sıcaklığı hissedince rahatlayarak nefes verdi.

Ama rahatlamamanın hemen ardından içini donduran bir korku duygusu geldi.

Aelyx şimdi Cara’nın neyi saklamaya çalıştığını anlıyordu. Cara koloniyle ilgili fikrini değiştirmişti. Aelyx ittifak töreninden sonra L’eihir gezegenine dönecekti ama Cara burada kalmayı planlıyordu. Cara’nın kararlılığı o kadar kesin ve netti ki Aelyx neredeyse eliyle dokunabilecekti. Cara, L’eihir gezegeninde, onun Dünya’da olduğu kadar mutsuzdu.

Bu da birlikte olamayacakları anlamına geliyordu.

Aelyx sopa oyununu oynamayı ilk öğrendiğinde kendisinden daha büyük bir klon onu sırtüstü yere yıkmış ve tamamen savunmasız bırakmıştı. Aelyx hissettiği acıdan çok nefes alamadığı için paniklediğini hatırlıyordu. Kendisine bir saat gibi gelen bir süre boyunca ağzını açıp güçlkle nefes almaya çalışırken gözleri pörtlemiş ve suratı zonklamıştı. Şimdi de öyle hissediyordu; nefesi kesilmişti, acı çekiyordu ve derin bir dehşete düşmüştü.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı Cara. “Gerçekten denedim.”

Aelyx konuşmak istiyordu ama dili ona itaat etmedi. Cara’nın ne büyük bir mücadele verdiğini biliyordu. Öfkesi Aelyx’in kendi öfkesi gibiydi; hissediyordu bunu.

“Hiçbir şey değişmedi,” diyen Cara, Aelyx’in yüzünü elleri arasına aldı. “Bunu hâlâ istiyorum. İlk seferimin seninle olmasını istiyorum. Mükemmel gecemizi yaşayalım, gerisini sabah düşünürüz, olur mu?” diyen Cara, Aelyx’in çenesinin kenarını yavaşça okşadı ve uzanıp dudaklarını öptü. “Lütfen?”

Aelyx’in zihni allak bullaktı. Kendini toparlayamıyordu. Biraz mesafeye ve düşünmeye ihtiyacı vardı.

Aelyx yana yuvarlanarak iki avucunu gözlerine bastırdı ve beynine kan gitmesini sağlamaya çalıştı. Vücudu ona, Cara’ya istediğini vermesi için yalvarıyordu —bunu çok uzun zamandır bekliyordu— ama eğer daha ileri giderlerse Cara ondan bir parça koparacaktı ve onu çok sevse de Aelyx o parçayı asla geri alamayacaktı. Şimdi arkasını dönüp giderse bütün geceyi karnında iç organlarını sıkan bir mengene ile geçirecekti ama bu, hayatı boyunca sevdiği tek kız ile birleştiği anları tekrar tekrar hatırlamasından çok daha az yakacaktı canını.

“Bir yolunu buluruz,” diye üsteledi Cara. “Bir şekilde görürüz yine birbirimizi.”

Aelyx nihayet konuşabildi. “Ne sıklıkla? Birkaç yılda bir mi?” dedi. İlişkileri bu mesafeye dayanamazdı. Ağır ağır geçen zaman onları birbirinden uzaklaştıracak, en sonunda da başka kollara itecekti. O kadar gençlerdi ki bunun olması güneşin doğması kadar doğal ve kaçınılmazdı.

“Bilmıyorum ama en azından *ben* denemeye hazırım,” diye tersledi Cara.

Aelyx bir dirseği üzerinde doğruldu. Cara, sanki Aelyx bu ilişki için hiç çaba sarf etmemiş gibi konuşmuştu. “Bu ne demek oluyor?” diye sordu Aelyx.

Cara battaniyeyi çekerek vücudunu örterken yanağından bir damla gözyaşı döküldü. “Demek oluyor ki ben senin gezegeninde bir hayat kurmak için kendimi paraladım ama sen benim gezegenimde kalmayı düşünmüyorsun bile. Bir uzlaşma yolu yok.”

“Böyle düşündüğüne inanamıyorum,” dedi Aelyx. İnsanlar sürekli onu öldürmeye çalışmasalardı memnuniyetle Dünya’da kalırdı. Ama bu konuda elinden bir şey gelmezdi. Bu, onun kontrolünde değildi. “Uzlaşma yolumuz koloniydi aslında,” dedi.

“Ama değil. Yazgı insanlara hiç taviz vermiyor.”

“Sadece bir aydır konseydeydin. Henüz tüzük yazılmadı bile,” dedi Aelyx. Cara’nın kendisini çabuk pes etmekle suçladığına inanamıyordu. “Belki sen de...”

“Belki ben ne?” diye araya girdi Cara. “Biraz daha mı deneyeyim?”

“Evet!” diyen Aelyx aslında bağırarak istememişti ama kanı damarlarına panikle pompalanıyordu.

“Peki sen neden biraz denemiyorsun?” diye aynı şekilde bağırarak cevap verdi Cara.

“Sence ben aylardır burada ne yapıyorum?” diye sordu Aelyx. Şehir şehir gezmiş, yatağına girdiğinde çoğu kez han-

gi şehirde olduğunu bile unutmuştu. Suikast girişimlerinden ucuz kurtulmuştu. Cara'yı deli gibi özlemişti. "Bu ittifak için nefes almadan çalıştım."

"Çünkü en başta ittifakın bozulmasının sebebi sendin!"

Bu sözler Aelyx'in yüzüne tokat gibi çarptı. Eron'un ölümünden bu yana Aelyx'in ittifakı sabote etmekten dolayı pişmanlık duymadığı bir gün bile geçmemişti. "En iyi arkadaşımın ölümüne katkıda bulunduğumu unuttum mu sanıyorsun?"

Cara bir yandan hıçkırırken alt dudağını ısırды. Aelyx de sakinleşmek için burnunun kemerini sıktı. Böyle olsun istemiyordu. Kavgı edip hiçbir yere varamıyorlardı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Cara. "Haksızlık ettim."

Bu durum baştan aşağıya haksızlıktı. "Fikrini değıştirme ihtimalin var mı?" diye sordu.

"Senin fikrini değıştirme ihtimalin var mı?"

Aelyx cevap vermeyince Cara gözyaşlarına boğuldu.

Aelyx yavaşça, büyük bir özenle yataktan kalktı ve yerdeki giysilerini tek tek alarak giyindi. Cara bu sırada hıçkırarak ağlıyor, Aelyx'in başının da alev alev yanan bedenine uyararak ağrmasına neden oluyordu. Cara'nın yanında kalamazdı yoksa darmadağın olacaktı. Bu lüks, yüksek hapishanenin müsaade ettiğı ölçüde uzaklaşması lâzımdı.

"Burada uyuyabilirsin," dedi Cara'ya. Yüzüne bakmıyordu çünkü onu ağlarken görmeye dayanamıyordu. "Ben misafir odasında yatarım."

"Aelyx, lütfen..." dedi Cara, gözyaşlarıyla boğuklaşmış

Aelyx'in güçlkle koruduğu kontrolünü elinden almaya çalışıyordu. "Gitme. Şimdi gitme. Konuşalım."

Bedenindeki her hücre ağırlaşarak ona karşı koymasına rağmen Aelyx, kapıya doğru hareketlendi. "Sana kızgın değilim," diyen Aelyx bir eliyle kapının tokmağını sıkmak üzere durakladı. "Umarım yine de arkadaş olabiliriz."

Arkadaş. İrlanda dilinde Cara. Ne kadar korkunç, ne kadar acı bir kehanetti bu böyle.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

C ara buruşturduğu mendiliyle burnunun altını sildi ve ayaklarını sürüyerek, annesi bulaşık makinesini boşaltırken babasının arkasından ona yaslandığı mutfığa girdi. Babası, annesinin ensesine dökülen siyah saçlarını kaldırarak yerlerine küçük ısırıklar ve öpücükler kondurdu.

“Ben yokken hiçbir şeyin değişmediğini görmek ne hoş,” diyen Cara en yakındaki sandalyeye çöktü. Odasından mutfığa kadar yürüdüğü için ayakta duracak hâli kalmamıştı. Sadece üzerine sabahlığını geçirmek için sarf ettiği enerji bile onu bitirmeye yetmişti.

“Ah, tatlım,” diyen annesi bulaşık makinesinden uzaklaşarak Cara’yı sıcak bir kucaklama ile sarmaladı. “Hâlâ anlatmak istemiyor musun?”

Cara kafasını salladı. Annesine ayrıldıklarını söylemiş-

ti ama konuyu tekrar açmak istemiyordu. Aelyx'i düşünmek kalbini acıtıyordu.

"Seni böyle görünce kahroluyorum," diyen annesi, elini Cara'nın açık saçlarında teselli edercesine gezdirdi. "En son ne zaman bir şeyler yedin?"

"Dün, sanırım," dedi Cara. Reese's marka kekleri yedikten sonra kusacak gibi olmuştu. Kendisine hâlâ insan olduğunu kanıtlamak istercesine fıstık ezmeli kekleri ağzına tıkmış ama sonrasında vücudu onu cezalandırmıştı. O zamandan bu yana da halsizdi ve midesi bulanıyordu.

"Sana en sevdiğin kahvaltıyı hazırlamamı ister misin?" diye sordu annesi. "Hemen hazırlarım."

Dünya tersine dönmüş olmalıydı çünkü annesinin üç kat çikolatalı kreplerini düşününce Cara'nın midesi taklalar atmıştı. "Hayır, teşekkürler," dedi.

"Hayatım, Tori'yi arasana. O seni neşelendirmesini bilir."

"Aradım," diyen Cara'nın burnu kaşındı ve korkunç bir hapşırık krizine girmeden önce, kağıt mendilini cebinden son anda çıkarabildi. Homurdanarak artık acımaya başlayan burnunun altını sildi ve köşede duran boş artık yemek kutusuna baktı. Annesi Linus'ı köpek kulübesine yerleştirmişti ama tüy yumağı giderken geride bir sürü kepek bırakmıştı. "Beni alış-veriş merkezine götüreceksin, kız kıza takılacağız."

Annesi kaşını kaldırarak, "Ağabeyinle birlikte tabii," dedi.

Cara iç geçirdi ama Troy'un evde olmasına gizli gizli seviniyordu. Albay Rutter, Troy'u Cara'nın güvenliğinden sorumlu ekibe atayarak onlara büyük bir iyilik etmişti. Üç yıldır ilk

kez bütün aile aynı çatı altında uyuyorlardı ve bu, Cara'ya, en büyük dertlerinin sivilceleri ve kabarık saçları olduğu o basit günleri hatırlatıyordu.

“Peki madem,” dedi Cara. “O da gelsin.”

“Ayrıca bir şeyler yemen lâzım,” dedi annesi. “Ne yiyeceksin?”

Cara açık büfedeki seçeneklerini gözden geçirdi: Captain Crunch marka mısır gevreği, kahveli kek, Pop-Tart marka çikolatalı kek, Nutri-Grain marka tahıl gevreği ve tatlandırılmış yulaf ezmesi. Bunlardan hiçbirini çekmiyordu Cara'yı. Belki de beslenme danışmanı şekerli zehirli bir ilaca benzetirken haklıydı.

“Yumurta yiyebilirim sanırım,” dedi Cara.

Annesi, Cara'nın omuzlarını sıkarak “Hemen geliyor,” dedi.

Annesi kahvaltı hazırlıklarını tamamlarken arka kapı hızla açıldı ve Troy günlük koşusundan, koltuk altları terden ıslanmış, donanma armalı tişörtüyle zıplayarak içeri girdi. Cara onun L'eih gezegeninde edindiği kaslarını korumaya çalıştığını fark etmişti ama omuzları incelmeye başlamıştı. Kulaklıklarını çıkarıp kızartma tavaasına doğru kafasını salladı.

“Bana da var mı?” diye sordu.

“Duruma göre değişir,” dedi annesi. “Kardeşin ve Tori ile birlikte alışveriş merkezine gitmek istiyor musun?”

Troy yüzünü ekşitince annesi bunu evet olarak kabul etti.

“Güzel. O hâlde sana da var,” diyen annesi iki tabak çıkararak masaya, Cara ve Troy'un önüne koydu.

Sessizce yemeklerini yerlerken Cara'nın aklına bir şey geldi. Anne ve babasının onları duyamayacak kadar ırakta olduklarından emin olmak için omzunun üzerinden arkasını kontrol etti. "Elle sana selam söyledi. Seninle aynı odada kalmayı özlemiş."

Troy ağzına bir santim kalana dek yaklaştırdığı çırpılmış yumurta ile donakaldı. "Harbi mi?" diye sordu.

"Hı-hı. Artık tişörtünü çıkarması kimseyi heyecanlandırmıyormuş, öyle diyor."

Bakışları yumuşayan Troy, kafasını büyülenmişçesine salladı. "Ah o ikizler," dedi.

"Tam bir domuzsun."

Bir omzunu silken Troy, yumurtalarının geri kalanını ağzına tıktı ve bir yanağı doluyken cevap verdi. "Eh, madem bu domuz son tatil gününü senin sıska kışının peşinden gezerek geçirecek, yemeğini de bedava yiyecek."

Cara kendisine sonsuzluk gibi gelen uzun bir süre sonra ilk defa gülümsedi. "Sence benim kışım sıska mı?" diye sordu.

Troy gözlerini öyle bir devirdi ki göz bebekleri neredeyse yere düşecekti.

"Alışveriş merkezine geldiğin için sağ ol," dedi Cara ona. "Seni özlemiştim "

Troy, Cara'nın saçlarını karıştırmadan önce ona uzun bir süre baktı ve "Bir şey değil. Salak," dedi.

Tori'nin arabasının içi aynen Cara'nın hatırladığı gibi koku-

...odu Meyveli saç ürünleri, patates cipsi ve deri karışımı bir koku Bu, Cara'nın güzel olarak tanımlayabileceği bir koku değildi ama Cara'ya deplasman maçlarına ve yaz aylarına ait mutlu anıları hatırlatıyordu. Cara en yakın arkadaşına uzun uzun sarıldıktan sonra –bu kucaklaşmanın zamanı gelmiş de geçiyordu– yolcu koltuğuna oturdu ve dikiz aynasından, sarı besleme peruğunun altından turuncu saç tutamlarının çıkıp çıkmadığını kontrol etti. Eğer kimse onun kızıl kaşlarına veya yanaklarına yayılan çillere yakından bakmazsa peruğu işe yarayacaktı.

Tori, Cara'ya büyük camlı güneş gözlükleri verip elini direksiyona koyduktan sonra, sürmeli gözlerini kısarak Cara'nın eşofmanına ve aynı renkteki gri kapüşonlu eşofman üstüne baktı. “Niyetin ‘hayattan bezmiş üç çocuklu anne’ gibi görünmekse başarmışsın, bebişim. Seni kimse böyle tanımaz.”

Cara kaşlarını çatarak aynadaki yansımasına tekrar baktı. Belki biraz makyaj yapsaydı, en azından burnunun altındaki kızarıklığı kapatsaydı daha iyi olurdu. Duş aldıktan sonra en sevdiği kozmetik ürünlerini çantasından çıkarmıştı ama sonra bütün bu ritüel gözüne çok anlamsız görünmüştü. Çillerin makyajla kapatılması gerektiğine kim karar vermişti? Kirpiklerin kalın ve siyah ve yapay bir şekilde uzun olması gerektiğini kim söylemişti? Cara yanaklarında alılık ve dudaklarında boya olmadan da gayet iyi görüldüğünü düşünmüştü. L'eihl gezegeninde kimse makyaj yapmıyordu.

Artık L'eihl gezegeninde değilsin.

“Baksana,” dedi Tori'ye. “Bana ruj verir misin?” Tori Par-

lak Pembeyi verince Cara dudaklarına kalın bir tabaka sürdü. Dudakları güneş ışığında parlıyordu ama Cara için fazla yapışkan ve öpülemez durumlardı. Öpecek kimsesi olduğundan değildi tabii.

“Şimdi biraz insana benzedin,” dedi Tori. “Şimdi gidip senin şu yeni seksi vücudunu gösterecek bir kıyafet bulalım.”

“Kardeşimin vücudundan konuşmasak olur mu?” diye sordu Troy, arka koltuktan. “Zaten alışveriş merkezine gitmek yetiyor bana.”

“Kulaklıklarını tak o zaman,” dedi Tori.

Troy onun tavsiyesine uydu, ardından arka yolcu penceresine doğru eğilerek arkalarındaki sivil SUV aracına gitmek üzere olduklarını işaret etti. Sürücü farlarını iki kez yakıp söndürdü ve Tori yola çıktı.

“Eric gelemeyecek,” dedi Tori motorun gürültüsünün üzerinden. “Ama L’eziklerle birlikte yaşamak konusunda fikrini değiştirmeni umduğunu söyledi.”

Cara tartışma açmak üzere atılan bu yemi duymazdan geldi. Eric onlara katılamayacağı için rahatlamıştı. Eski sevgilisi için artık hiçbir şey hissetmiyordu ama yine de onu en iyi arkadaşısıyla birlikte görmek tuhaf geliyordu. “Sen de selamımı söylersin.”

“Bu akşam Jared Lee’nin bira partisinde ona bunu kendin söylersin.”

Cara en yakın arkadaşına şüpheyile baktı.

“Lütfen,” diye ısrar etti Tori. “Benimle kaldığını söylersin sonra Jared’ın bodrumunda yatarız. Böylece kimsenin araba kullanmasına gerek kalmaz.”

Başka bir deyişle zil zurna sarhoş olabilirlerdi. Su katılmış sıcak biraları kafaya dikip sarhoş bir umursamazlık moduna girme düşüncesi Cara'ya hiçbir zaman cazip gelmemiştir. Bunun anlamı neydi ki? Birkaç saat boyunca kafayı bulmak, sonra da akşamdan kalma olmak mı? "Ben almayayım. Güvenlik açısından da gecemiz kâbusa döner zaten."

"Anlat bakalım," dedi Tori, Cara'yı hafifçe dürterek. "Telefonda sesin berbat geliyordu, şimdi de bir parti teklifini geri çeviriyorsun. Ne oldu?"

Cara derin bir nefes verdi ve gözyaşlarını tutabilmeyi umut etti. Tori'nin onu anlayıp anlamayacağını bile bilmiyordu.

"Hep o dangalak yüzünden, değil mi?" diyen Tori, Cara'nın eşofmanlarını ve pasaklı bahçe terliklerini gösterdi. "Bunun sebebi 'kırılmış bir kalp'. Çok belli."

"Kavga ettik."

"Herkes kavga eder. Bu, iyi bir şey. Demek ki ateşli bir ilişkiniz var."

Cara kafasını salladı. "Öyle kavga değil. Bundan geri dönüş yok..." Cara'nın boğazına kocaman bir yumru oturdu ve sesi boğuk çıkmaya başladı. Sadece fısıldamayı başarabildi. "Bitti artık."

Tori'nin kendine has renkli sözcükleriyle "iyi olmuş" demesini bekledi ama öyle olmadı. Bunun yerine Tori bir elini direksiyondan çekerek Cara'nın elini tuttu. Elini sıktı ve "Sana yeni bir kot ve üç kat çikolatalı kek alalım da neşelen. O da işe yaramazsa *Magic Mike*'ı izleriz."

Gözlerine gözyaşları dolan Cara gülerek "Umarım işler o noktaya gelmez," dedi.

“Peki, biraz dedikoduya ne dersin?” dedi Tori. “Midtown Lisesi’ndeki rezilliklerle kıyaslayınca kendini milyon dolarlık hissedersin.”

Eyaletler arası yola doğru ilerlerlerken Tori, Cara’ya geçen kıştan beri neler kaçırdığını anlattı: Brandi Greene okulun dans etkinliğinde şarap içerken yakalanmış ve mezuniyet balosuna katılması yasaklanmıştı. Murphy Finn lise bire giden dört farklı kızla yatıyordu ama kızların birbirlerinden haberi yoktu çünkü farklı okullara gidiyorlardı. Müdür Ferguson, müzik öğretmenini okul servislerinden birinde ot içerken basmıştı. Hikâyelerin ardı arkası kesilmiyordu ama Cara kendini milyon dolarlık hissetmek şöyle dursun, beş para etmez hissediyordu. Hatta bu dedikodular canını daha da sıkıyordu ama Cara nedenini çözemiyordu.

Alışveriş merkezinin otoparkına girdiler ve Troy güvenlik prosedürlerinin nasıl işleyeceğini açıkladı. Kendisi prova odaları dışında her yerde sürekli Cara’nın yanında olacak, sivil kıyafetli askerler de bütün katları Cara girmeden önce kontrol edeceklerdi. Eğer biri onu tanıyacak olursa grubun hemen oradan ayrılması gerekecekti çünkü birim, bir çeteyle baş edecek kadar büyük değildi. Neyse ki Cara geliş tarihini belirsiz bırakmıştı. Bu yüzden kimse Cara’nın burada olduğunu bilmiyordu.

“Neiman’s mağazasmdan başlayalım,” dedi Tori, yüksek topuklu ayakları asfalt üzerinde tak tak sesler çıkarırken. “Balo kıyafetimi seçmeme yardım edersin.”

Cara bir elini kalbine götürdü. “Ben baloyu tamamen unut-

muşum." dedi. Gözünde gösterişli tuvaletler canlanınca yüzüne bir gülümseme geldi. Belki o da bir tane denerdi, sadece eğlenmek için. Eski uğrak mekânına giden kapıyı çekerek açarken adımlarını hafifletip sıçrayarak yürümeye başladı ama kapının öte yanında onu karşılayıp için titreten gürültü dalgası karşısında kasları koşa koşa arabaya dönmek için seğirdi.

Vay canına, bu gürültü duyularına çok fazla gelmişti.

Tavandaki hoparlörden ne olduğu tam olarak anlaşılmayan bir pop müziği yayılıyor ve bu müzik, Hot Topic isimli müzik mağazasının girişinden dışarı taşan disko müziğinin kulakları çınlatan bas sesiyle yarışıyordu. Bahar tatili tüm hızıyla devam ettiği için kasabanın bütün gençleri buradaydı; hepsi de parmakları cep telefonlarının ekranları üzerinde dans ederken gülüşüyor ve bu şamatanın üzerinden seslerini duyurmak için bağırıyorlardı. Hollister mağazasının kapılarından dışarı bulutlar hâlinde mide bulandırıcı bir parfüm kokusu sızarak Cara'nın burnunu eliyle kapatmasına sebep oluyordu ve Cara ağzından nefes almaya çalıştığında bu keskin koku dilinin üzerinde bir tabaka oluşturuyordu. İnsanlar bu mağazaya nasıl girebiliyorlardı? Veya herhangi bir mağazaya nasıl girebiliyorlardı? Dükkânlar, sanki hayatları bu sezonun en moda kemerini almaya bağılmışçasına, birbirlerini kabaca kenara iten insanlarla dolup taşıyordu.

Neiman Marcus mağazası nispeten daha sakındı ama Cara dişlerini sıkmamak için kendisini zorlamıştı. Alışveriş yaparak stres atması mümkün olmayacaktı artık demek ki. Ağabeyine doğru eğilerek "Tori balo kıyafetleri denerken sen de bi-

rine benim için birkaç kot pantolon getirmesini söyler misin? Dört bir koldan çalışırsak bu işi daha çabuk bitirebiliriz,” dedi.

Troy’un ikna edilmeye ihtiyacı yoktu. “Hangi beden?” diye sordu.

“Otuz dört ile otuz altı arası bir şey, sanırım.”

Troy telefonunu çıkararak bir mesaj yazdı ve “Birkaç tişört getirmesini de söyledim,” dedi.

“İyi düşünmüşsün.”

Kahverengi gözleri, Balo Ateşi hastalığından mustarip olan kızların gözü dönmüş kararlılığıyla resmi giyim bölümüne kilitlenmiş olan Tori’ye ayak uydurmak için koşuşturmaya başladı.

“*Put a madre,*” dedi Tori nefes nefese; sırtı açık, yandan yırtmacı kalçaya kadar uzanan fildişi rengi bir elbiseye bakarken büyülenmiş gibiydi. İpeksi kumaşı ve neredeyse görülme-yecek kadar ince askılarıyla bu kıyafet, elbiseden çok iç çamaşırına benziyordu. Tori elbiseyi parmaklarına saygıyla aldı ve önünde kaldırdı. “Ne düşünüyorsun?” diye sordu.

Cidden mi? Cara, arkadaşının bu elbisenin içinde çok üşü-yeceğini düşünüyordu. “İıı, rengi senin tenine çok iyi gider,” dedi. Ve gecenin sonunda elbisenin ne kadar kolayca çıkarılabileceği hesaba katılırsa Eric de bayılacaktı.

“Deneyeceğim.”

Cara arkadaşını, genç bir askerin bir yığın kot pantolonunu koluna asmış beklediği prova odalarına doğru takip etti. Özür dilercesine baktı Cara’ya. “Elimden geleni yaptım ama her yerde tam bir kargaşa var. Kısa mı, uzun mu, düz kesim

dar kesim mi, bol paça mı, düşük bel mi, yüksek bel mi yoksa dar paça mı istediğini bilemedim,” deyip eğildi. Travma sonrası stres bozukluğu yaşar gibi bir hâli vardı. “Ve bunlar sadece kesimlerdi. Bir de koyu renk, orta mavi..

“Sorun değil,” diye araya girdi Cara. “Eminim bunlardan bir tanesi olacaktır,” diyerek askerin elindeki kot yığını alarak deneme kabinlerinden birine girdi ve on dakika sonra üstüne olan üç kotla ve bütçesine uyan bir kotla dışarı çıktı. Birden L'eihtr üniformaları gözüne o kadar da korkunç görünmemeye başlamıştı.

“Ta-da!” diye şakıdı Tori, deneme kabinin kapısını açarken. Tuvaletini kaldırdı ve üç yönlü aynaya doğru ilerledi, sonra poposunu farklı açılardan incelemeye başladı. “Güzel oldu, değil mi?” diye sordu.

Gerçekten de güzel görünüyordu. Biraz fazla açıktı, evet ama diğer kızların neler giyeceği düşünülürse bu kıyafet kapalı sayılırdı. Cara ahartılı bir ıslık çalarak fiyat etiketine baktı. Ağzı bir karış açık kaldı. “Bunu gördün mü, Tor?”

Aynadaki görüntüsünden memnun kalan Tori arkasını dönerek havalı havalı deneme kabinine geri yürüdü. “Evet,” dedi.

“Ömründe bir kez giyeceğin bir tuvalete bu kadar para bayılacak mısın yani?”

“Kartla öderim,” dedi Tori, sanki kartla ödeyince harcadığı para gerçek para değilmiş gibi. “Aynı zamanda ayakkabı ve çanta da bakmam lâzım. Bantlı, ten rengi topuklu ayakkabılar nasıl olur sence?”

Ayakkabı bölümüne geldiklerinde Cara ten rengi topuklu ayakkabıların da Tori'nin omzuna astığı plastik ambalajı içerisindeki tuvalet kadar gereksiz ve pahalı olduğunu düşündü. Cara korkunç derecede çirkin, leopar desenli, platformlu bir ayakkabıyı kaldırdı ve tabanına yapıştırılmış fiyat etiketini görünce nefesi kesildi. Belki de insanlar böyle gereksiz şeylerle bu kadar zaman ve para harcamasaydı, Dünya'yı kurtarmaları için L'eihrlilere ihtiyaç duymazlardı.

"Tatlıymış," dedi Tori, Cara'nın elinde tuttuğu ucubeye doğru kafasını sallayarak. "Dene bence."

"Yok. Kalsın bence."

Tori yüzünü buruşturdu ve sandaletlerin durduğu bir platformun üzerinden Cara'yı inceledi. "Alışveriş terapisi sana iyi gelmedi, değil mi?" Işıltılı bir el çantasını bıraktı ve çıkışa doğru kafasını salladı. "Hadi gidelim. Şu üç kat çikolatalı kekin vakti geldi."

"Yumul," diyerek kaşığıyla masanın karşısından aralarında duran tabağa işaret etti Tori. "Hepsini ben yersem, demin aldığım mükemmel ötesi elbisenin içine giremem."

Yapış yapış çikolatalı kekin ortasından akan sıcak çikolatanın sadece görüntüsü bile Cara'nın midesini bulandırmaya yetiyordu ama yine de arkadaşı için dişini sıktı ve ağzına bir lokma attı. Lokmayı mümkün olduğunca çabuk yuttuktan sonra ağzında kalan tadı şekersiz buzlu çayla yıkadı.

“Ne oluyor sana be?” diye sordu Tori. “Sanki ağzında jilet çığnıyor gibiydin.”

“Tatlı şeyler artık midemi bulandırıyor.”

Tori’nin kara kaşları hızla havaya kalktı. “Hamile falan değilsin, değil mi?”

“Hayır,” dedi Cara neşesiz bir kahkahayla. “Sıfır ihtimal, güven bana.”

“Hımm,” diyen Tori yanağının içini ısırdı ve önlerindeki tatlıya baktı. “Alışveriş merkezi fiyaskoydu, çikolata da işe yaramıyor. Bu da bize sadece bir seçenek bırakıyor...”

“Ah, hayır. *Magic Mike* olmasın!”

“O hâlde bana bir alternatif ver. Seni neyin gülümsetebileceğini söyle bana.”

Bu güzel bir soruydu ama Cara cevabı bilmiyordu. Onu neşelendiren en son aktivitelerini düşündü: Vero’yla sarılarak uyumak, orta düzey koşu parkurunda ustalaşmak, koloniyi ilk kez görmek, elini Aelyx’in sıkı sıkı kavrayan ellerine bırakmak.

Cara iç çekip önündeki keki dürtükledi. “Dünya’da öyle bir şey yok,” diye cevap verdi.

Bir süre körüklü pipetleriyle ve çatal bıçaklarıyla oynayarak sessiz kaldılar. Sonra Tori ikisinin de düşündüğü şeyi dile getirerek sessizliği bozdu. “Sen artık farklı birisin.”

“Evet, öyleyim,” dedi Cara. İşlerin hiçbir zaman eskiden, değişim programından önce olduğu gibi olmayacağını hissediyordu. Kirpiklerinin arasından yukarı doğru baktı. “Ama seni hâlâ seviyorum,” dedi.

Tori'nin yüzüne buruk bir gülümseme geldi. Masanın üzerinden uzanarak Cara'nın elini tuttu; bu dokunuşu aynı anda hem tanıdık hem yabancıydı. "Ben de öyle. Bu asla değişmeyecek."

Cara, dolabının derinliklerinde bulduğu ileri fizik ders kitabının kapağını açtı. Dartmouth Üniversitesi'ne başvurmak istiyorsa kaçırdığı dersleri telafi etmesi gerekiyordu ve bunu yapmak için de bahar tatilinden daha iyi bir fırsat bulamazdı. Sırt çantasından Einstein paketini çıkarırken aklına, Dünya'dan kaçtığı zaman okul birincisi unvanım da muhtemelen kaybetmiş olduğu geldi.

O hıyar Marcus Johnson sınıf birincisi olarak mezun olacaktı demek ki. Eski Cara olsa unvanını geri almak için bir oyun kurardı ama yeni Cara umursayamıyordu.

"Okul birincisi," diye mırıldandı kendi kendine. "Aman ne önemli. Ben evrendeki en güçlü kadının Baş İnsan Danışmanıyım."

Daha doğrusu, eskiden öyleydi.

Kitabın Einstein'ın izafiyet teorisi üzerine olan bölümüne geri döndü ve metni gözden geçirmeye başladı ama sonra L'eihir gezegeninde öğrendiği ileri fizik derslerinin buradaki ileri bilim dersinden çok daha ötede olduğunu fark etti. Bu kitaptan öğrenebileceği hiçbir şey yoktu.

Biyolojik saati hâlâ Aegis zamanına göre işliyordu ve uyumak için saat çok erken gibi geliyordu Cara'ya. Korido-

ra çıktığında, annesinin gece lâmbası olarak kullandığı fırın davlumbazının solgun ışığı dışında, hiçbir hayat belirtisi yoktu. Yer muşambası üzerinde gıcırdayan mutfak sandalyesinin sesini duyunca kimin uyanık olduğuna bakmaya karar verdi.

“Selam,” dedi Cara, mutfak masasında bir paket cips ve bir şişe oturmakta olan Troy’a. Troy kafasını geriye atarak ağzına bir avuç cips boşalttı ve çıplak ayağıyla Cara’nın oturması için bir sandalye itti. Onun davetini kabul eden Cara oturarak mısır gevreği kutusuna uzandı.

Troy ağzındaki abur cuburu çiğneyip birasıyla yuttuktan sonra, “Partiye gitmeye mi karar verdin?” diye sordu.

“Hayır,” diyen Cara aç olmamasına rağmen gevrek pake-tini sallayıp döktü. “Sıkıldım sadece. Senin neyin var? Arkadaşlarınla takılırsın diye düşünmüştüm,” diyen Cara kafasını, askerlerin evin etrafında nöbet tuttuğu arka bahçeye doğru salladı.

Troy omuz silkti ve bir dirseğini masaya dayayarak çenesini eline dayadı. “Beni sonra poker oynamaya çağırdılar. Bilmem. Eskiden severdim bu tür şeyleri ama artık çok...” diyen Troy’un doğru kelimeyi bulmaya çalışır gibi bir hâli vardı, en sonunda, “Anlamsız geliyor,” diye karar verdi.

Cara’nın gözleri fal taşı gibi açıldı. “Ne demek istediğini çok iyi biliyorum! Ben de sorun bende sanıyordum.”

“Güven bana, öyle değil.” diyen Troy, Cara’dan çok kendi kendine surat astı. Sonra yalnız olduklarından emin olmak istercesine mutfağın girişinden oturma odasına doğru baktı. “Sır tutabilir misin?”

Cara başıyla onaylamadan önce bir an tereddüt etti ama bunun sebebi ağzını kapalı tutamaması değil, Troy'un ona asla sır vermemesiydi.

"L'eihir gezegeninden döndüğünden beri aynı insan değilim sanki," dedi Troy. "Komutanım beni kafa doktoruna gönderdi doktorun dediğine göre uyum bozukluğu varmış bende."

Cara başını yana eğerek "O neymiş?" diye sordu.

"Alışma zorlukları," diyen Troy'un rahatsızlığı her hâlden belli oluyordu. Göz temasını kesti ve cipslerini birbiri üzerine dizerek yamuk bir piramit yapmaya başladı. "Genelde özel kuvvetlerde olanlarda görülüyormuş bu durum, büyük görevlere gidenlerde. Adrenalinle yaşamaya öyle alışıyorlarmış ki eve döndükleri zaman uyum sağlayamıyorlarmış," dedikten sonra bakışlarını kaldırarak Cara'ya baktı. "Sürekli birileriyle dövüşmekten, helikopterlerden atlamaktan birden market alışverişlerine, çocuklarını okula götürüp getirmeye geçemiyorlarmış falan işte, anladın mı?"

"Gerçek hayat bunun yanında çok sıkıcı kalıyor tabii," dedi Cara.

"Aynen."

"Anlıyorum," diyen Cara, her ne kadar kendisini tekrar "normal bir genç" olarak hissetmek istese de L'eihir gezegeninde geçirdiği onca zaman, dans gecelerinden, alışverişten ve eskiden yapmaya bayıldığı her şeyden zevk alamayacak kadar "bozmuştu" onu sanki. "Ama benim için durum bundan da öte. Buradaki yaşam biçimimizi de farklı bir şekilde görmeye başlıyorum "

“Mesela.. ” diye onu devam etmeye teşvik etti Troy, biraz canlanmış gibiydi.

“Alışveriş merkezinden dönerken uğradığımız benzin istasyonunu hatırlıyor musun?” diye sordu Cara. Troy onaylayınca devam etti: “Pompaların içine yerleştirilmiş televizyonları vardı.” Eski Cara olsa bunun çok havalı bir şey olduğunu düşünürdü ama yeni, bozuk Cara böyle düşünmüyordu. “Dikkatimizi dağıtacak bir televizyon veya cep telefonu olmadan beş dakika benzin pompalayamayacak kadar güdülenmiş durumda mıyız?”

“Sanırım öyle.”

“Sonra dergi almak için içeri girdiğimde,” diye devam etti Cara, “işte o zaman her şeyin farkına vardım. Orada öylece raflara bakarken bütün manşetler gözüme o kadar önemsiz göründü ki. Ben hep gazeteci olmak istemiştim ama olup da ne yapacağım ki? Hangi film yıldızının poposundan yağ aldırıp yüzüne enjekte ettirdiğiyle ilgili yazılar mı yazacağım? Ya da hangi profesyonel atletin doping iğnesi olduğunu? Ya da ünlülerin bebeklerine ne isim koyduklarını mı?” Cara kaşlarını öfkeyle çatı. “Kimin umurunda ki? Sanki bütün kültürümüz anlamsız şeyler üzerine kurulmuş ve ben bunu daha önce hiç fark etmemişim.”

Troy inşa ettiği piramidi bir vuruşta yıktı. “Beni uyuz eden şey gürültü. Artık her şeyin sesi aşırı fazla geliyor.”

“Evet, bana da,” deyip konuşmasına devam etti Cara. “Ve saçma sapan şeylere bütün paramızı döküp duruyoruz. Amerikalıların geçen sene Cadılar Bayramı şekerlemelerine ne

kadar para harcadığını biliyor musun?” diyen Cara, Troy’a tahminde bulunma şansı bırakmadan “İki milyar dolar. *Milyar* ha, milyon değil yani!” diye bağırdı. Bütün bunların saçmalığı karşısında şoke olmuş bir şekilde sessiz kaldı. “Hastalıklara tedavi bulmak için yapılan araştırmalar ve bilimsel gelişmeler için fon bulunamazken şekerlemeler için yığınla para harcıyoruz. Aklım hayalim almıyor.”

Troy kıs kıs gülerek iki elini ileri uzattı. “Sakin ol, Pul birer. Sana inanıyorum.”

“En kötüsü de, ben nereye ait olduğumu bilmiyorum,” dedi Cara. Artık tamamen insan değildi ama kendini bir L’eihrli gibi de hissetmiyordu. Mısır gevreğini kenara itti. Hiçbir şey yiyemeyecek kadar üzgündü. “Peki, sen sır tutabilir misin?”

“Sanırım,” dedi ağabeyi.

Troy’un bir türlü seveyemediği Aelyx ile olan ayrılığı da dâhil olmak üzere, ittifak töreninden sonra Dünya’da kalma kararını Troy’a anlattı. Ama sebeplerini açıklamayı bitirdiği zaman Troy mutlu olmaktan ziyade, düşünceli gibiydi.

“Ne oldu?” diye sordu Cara. “Mutlu olacağını sanmıştım.”

Troy bakışlarını kaçırarak bira şişesinin üzerindeki etiketle oynamaya başladı. “Eğer istediğin buysa mutlu olurum...” dedi ve sonra sesi kısıldı; bu da peşinden bir “ama” geldiğini gösteriyordu.

“Ama?” diye sordu Cara.

“Eğer sen koloniye gitseydin,” dedi bakışlarını kaldırıp önce Cara’ya, sonra tekrar şişesine bakarak. “Gönüllü askerlik kaydım bittiğinde ben de gelmeyi düşünüyordum.”

“Sen ciddi misin?” dedi Cara şaşkın şaşkın.

“Hı-hı,” dedi Troy yavaşça, *Kulağa saçma geliyor biliyorum ama ciddiyim dercesine* başını sallayarak. “Dünya’ya dândüğümden beri bunu düşünüyorum.”

“Ama sen L’eihr gezegeninden nefret ediyordun,” diye ona hatırlattı Cara. “Oraya ait olmadığımızı söyleyip duruyordun.”

“Evet ve hâlâ da biraz böyle düşünüyorum,” dedi Troy mavi gözlerini Cara’nın gözlerine dikerek. “Ama *buraya* da ait değiliz.”

Troy haklıydı. Cara bunu kalbinin derinliklerinde biliyordu. Ama bu Cara’nın kolonide mutlu olamayacağı gerçeğini değiştirmiyordu. Yazgı’nın vermeye asla yanaşmadığı tavizler olmadan mutlu olamazdı orada. Cara bir çıkış yolu bulamıyordu. Kendisini sekizgen şeklinde oyulup yuvarlak bir deliğe sokulmaya çalışan ve buraya uymayan bir ahşap parçası gibi hissediyordu. Ama öyle ya da böyle, önündeki kırk sekiz saat içerisinde, geleceğini nerede inşa edeceğine dair kesin bir karar vermek zorundaydı.

Acelesi yoktu yani.

ruki

YIRMİNCİ BÖLÜM

Baharın ilk günü, bütün kasvetiyle Aelyx'in ruh hâlini yansıtıyordu. Yatağında kıpırdanarak dolu tanelerinin camı dövdüğü pencereden dışarı baktı. O günün ilerleyen saatlerinde, ittifak töreninde Cara'nın yanında durmak ve hayattan bezmemiş gibi, yaşama sevincini tamamen kaybetmemiş gibi yapmak zorunda kalacaktı. En azından ertesi gün yarın bu kasvetli gezegenden ayrılacak ve gökyüzünden asla buzun yağmadığı evine dönecekti. En azından bu düşünceye tutunabilirdi.

Ağırlaşan bacaklarını sürüye sürüye, Syrine'in geleneksel çayını demlemiş olduğunu ümit ettiği mutfığa yöneldi. Aelyx kafeine karşı bir bağımlılık geliştirmek istemiyordu ama son zamanlarda hareketleri sanki suyun altında hareket ediyormuşçasına ağırlaşmıştı. Elde edebileceği her türlü enerjiye ihtiyacı vardı. Kendisine buharı tüten pis kokulu bir fincan çay doldur-

duktan sonra, ayaklarını sürüyerek oturma odasına geldi ve büyükelçinin en sevdiği koltuğa çöktü çünkü en yakınındaki koltuk buydu. Tanrılar aşkına, kendisini inanılmaz bitkin hissediyordu. Daha yeni uyanmıştı ama şimdiden yatağına geri dönmek istiyordu.

David ve Syrine kanepeye yerleşmişlerdi ama Aelyx'e günaydın demek yerine soğuk soğuk birbirlerine bakıyorlardı. Syrine ellerini yumruk yapmış, David ise çenesini kararlılıkla yukarı kaldırmıştı. Bu anlamlı sessizlik saniyelerce devam ettikten sonra Aelyx neler olduğunu sordu.

David cevap verirken gözlerini Syrine'den ayırmadı. "Demin arkadaşına onu sevdiğimi söyledim."

"Hmm," diyen Aelyx, çayını odasına götürmüş olmayı diledi. Çok fena.

"Ve" diye devam etti David, "onu sevmekten asla vazgeçmeyeceğimi söyledim. Onun tanıdığı diğer erkekler gibi olmadığımı ve bana bir kerecik güvenirse onu mutlu edebileceğimi de."

Aelyx ne cevap vereceğini bilemiyordu. Belli ki şu anda David bunları ona söylemiyordu. "Peki Syrine ne dedi?" diye sordu."

"Henüz hiçbir şey demedi," dedi David, elindeki iskambil destesini kaldırarak. "Ben de tam başka bir iddia önermek üzereydim."

Syrine konuşmak için gücünü toplayabildi ama sesi geniş odada güçlkle duyuluyordu. "Ne iddiası?" diye sordu.

"Eğer kazanırsam," dedi David, "birlikte koloniyeye gidersiniz. Gerçekten birlikte, bir çift olarak. Artık saklanmak yok."

Syrine boğazındaki yumrudan kurtulmak için yüksek sesle şutkundu. "Peki ya kaybedersen?"

"O zaman burada kalırım," diyen David'in yüzü asıldı, sesi sertleşerek Aelyx'in o ana kadar hiç duymadığı bir ciddiyete büründü. "Ama ben hayatımda kimse için böyle hissetmedim. Benim hayatımın aşkı sensin."

Syrine'in yanaklarındaki renk çekildi ve her ne kadar iddiayı kabul etmiş olmasa da David desteyi karıştırmaya başladı. Karıştırırken elleri titriyordu. Aelyx, ellerinin titremesini hafta sonu fark etmiş olmasaydı bunu onun gerginliğine verirdi. David'in motor becerileri zayıflıyordu. Aelyx de bunun muhtemel sebebini biliyordu ama bu konuyu fazla düşünmek istemiyordu. Deneysel ilacın arkadaşının hayatını kurtaracağına inanmak zorundaydı.

David kartları yelpaze gibi açarak Syrine'e uzattı ve "Bir kart seç," dedi.

Syrine elini üç kez uzatıp geri çektikten sonra desteden bir kart çekti. Aelyx çayından bir yudum alıp yana eğilince Syrine'in karo yediliyi çekmiş olduğunu gördü.

"Ne yapacağını biliyorsun," dedi David ona. "Kartı kendine yaklaştır ve dikkatlice bak. Gerçekten odaklan ki aklını okuyabileyim."

Syrine kırmızı karolara bakarken David de kartın diğer yüzüne çizilmiş sembolleri inceledi. Bu numarayı o kadar çok yapmıştı ki yanılma ihtimali yoktu. Desteyi böldü ve Syrine'den kartı desteye geri yerleştirmesini istedikten sonra tekrar karıştırdı. Desteyi ters çevirdikten sonra derin

düşüncelere dalmış numarası yaparak seçeneklerini hızla gözden geçirdi ve en sonunda maça kızı kaldırdı.

“Kartın bu muydu?” diye sordu David, Syrine’e bakarken elleri titriyordu.

Başta Aelyx, David’in neden yanlış kartı seçtiğini anlamamıştı. Bu oyunda çoktan ustalaşmıştı. Ama nihayet Aelyx’in jetonu düştü ve David’in Syrine’i seçim yapmaya zorladığını anladı. Kızın onu gerçekten isteyip istemediğini anlamak için David’in geliştirdiği bir yöntemdi bu. İddia gibi önemsiz bir şeyin geleceklerini belirlemesine izin vermiyordu.

Saniyeler neredeyse can yakan bir sessizlik içerisinde geçip giderken, ağzı bir açık kalan Syrine, David’e bakıyordu. Aelyx, onun ağzından cevabı zorla çekip almak istemiş gibi oturduğu yerde öne eğildiğini fark etti. En sonunda, bu bekleş neredeyse dayanılmaz gelmeye başladığı zaman, Syrine dudaklarını yaladı ve “Evet, bildin. O kartı çekmiştim,” dedi.

David’in yüzü minnet dolu bir gülümseme ile aydınlanırken gözleri nemlendi. Daha çok hıçkırığa benzeyen titrek bir nefes verdi ve kartları hızla bırakarak Syrine’i kollarına aldı. İkili birbirlerine sarılarak öpüşüp fısıldaşmaya başlayınca Aelyx kendisini orada fazlalık gibi hissetti. Çayını dökmemeye dikkat ederek sessizce odasına dönüp onları yalnız bıraktı.

Aelyx, Syrine için mutluydu. David için de öyle. Onları seviyordu ve koloninin onlarla birlikte daha güzel bir yer olacağını biliyordu ama yine de boğazına oturan yumruya engel olamıyordu. Çayını yudumlaya devam etti ama yumru gitmek bilmiyordu.

Aylardır arkadaşları arasında filizlenen bu aşkı izlemek zorunda kalmış ve kendisine sabırlı olması gerektiğini, Cara'ya kavuştuğunda kendisinin de sırasının geleceğini hatırlatmıştı. Ama artık her şey değişmişti. Sabır taşı da olsa, kaybettikleri geri gelmeyecekti. Aelyx birbirine mükemmel bir şekilde uyan iki âşğın etrafında olup da akıl sağlığını nasıl koruyacağını bilemiyordu.

Syrine kapıyı çalıp içeri girdiğinde Aelyx çayım yeni bitirmişti. Syrine'in gözlerinde hem aşk sarhoşu hem de pişman bir ifade vardı. Aelyx, Syrine'in kendisiyle empati kurduğunu anladı.

"Doğru kararı verdin," dedi Aelyx, fincanını şifonyerinin üzerine koyarak.

Syrine yüzündeki parıltı bu düşünceye katıldığını gösteriyordu ama yine de kararsızlıkla mırıldandı. "Zaman gösterecek. David beni hayal kırıklığına uğratabilir ama bu riski almaya değer bence."

"Her zamanki gibi fazlasıyla mantıklısın," dedi Aelyx gülererek.

"Sanki bu kötü bir şeymiş gibi konuşuyorsun," diyor Syrine, Aelyx'e yaklaşıp aralarındaki mesafeyi kapattı. Bir elini onun koluna koyarak yüzüne baktı ve bakışlarını yumuşatarak onun zihniyle bağlantı kurdu. *Sana yardım etmeme izin ver.*

Aelyx başını hızla yana çevirerek "Hayır," dedi.

"Ben bunun eğitimini aldım," diye üsteledi Syrine. "Acını tamamen silemem ama yükünü hafifletebilirim."

Aelyx, Syrine'in neler yapabileceğini çok iyi biliyordu. Duygu şifacıları L'eih gezegeninde kutsal sayılırlardı çünkü sayıları çok azdı. Ama Aelyx aynı zamanda böyle bir seansın Syrine'i nasıl etkileyeceğini de biliyordu. Onun ızdırabını bir süreliğine kendi üzerinde alacaktı, kalp acısını kendi acısıymış gibi hissedecekti. Aelyx buna izin veremezdi. Syrine'in kendi mutluluğunu yaşamaya hakkı vardı. "Alt tarafı sevgilimden ayrıldım," dedi Aelyx, yüzünde zoraki bir gülümsemeyle. "Ölmem herhalde."

"Sen de benim için aynı şeyi yapmaz mıydın?"

"Yapardım, biliyorsun," diyen Aelyx, kızın gösterdiği sefkatten etkilenmişti, bir elini onun yanağına koyarak başının üstünü öpmek üzere eğildi ve burada duraklayarak "Ama sen yapmama izin vermezdin," diye ekledi.

"Evet," diye itiraf etti Syrine. "Vermezdim."

David kapıda belirdi. Kafasını giriş salonuna doğru sallayıp ağzını oynatarak sessizce, *Cara geldi*, deyince Aelyx'in yüzü asıldı.

Bütün omurgası, yoğun bir elektrik dalgası geçmişçesine ürperdi. Eli ayağı buz keserken nabızı birkaç atış sekti. Bedeninin verdiği bu içgüdüsel tepki Aelyx'e zaten bildiği şeyi hatırlatıyordu: Cara ile karşılaşmaya hazır değildi. Sessiz yardım yakarılarıyla David'e baktı.

David anlamış gibi görünüyordu. "Paltonu al," diye fısıldadı. "Benim hemen bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor, sonra hemen gideriz buradan."

"Ben de geleyim," dedi Syrine.

“Hayır,” diyen David’in keskin ses tonu hepsini şaşırtınca, çocuk özür dilercesine gülümseyerek bunu telafi etti. “Sen kalıp Cara’nın aklını başına getirmeye çalış,” dedi.

“O kararını vermiş,” dedi Aelyx.

Syrine onun omzunu sıvazladı ve kapıdan fırlayıp çıkmadan önce Aelyx’in zihnine hızlı bir düşünce gönderdi: *Beni hafife alıyorsun.*

“Nefes al, Pul biber. Dilin boğazına kaçmış da nefes alamıyor gibi görünüyorsun.”

Cara ağabeyine yaslanarak farkında olmadan ciğerlerine hapsettiği nefesini koyverdi. Son derece sıcak olan oturma odasında titreyerek paltosunun yakalarını çekiştir-di. Onu titreten şey dışarıdaki dolu fırtınası değildi. İttifak töreni öğlende başlayacaktı –daha üç saat vardı– ve Albay Rutter, büyükelçinin süitinde rapor vermesini istemişti Cara’dan.

Aelyx ile birlikte.

Yok canım, hiç de tuhaf olmayacaktı bu.

“Yok artık, kendine gel,” diye fısıldadı Troy, bir kolunu çabucak ona dolayarak. “Ciddi ciddi titriyorsun.”

Troy bunu anlamıyordu. Nasıl anlayabilirdi ki? O hiç âşık olmamıştı. Bu şekilde olmamıştı.

“Merhaba, *Cah-ra*.”

İrkilen Cara arkasını dönünce Syrine’in bir satıcı gibi nazik ve mesafeli bir şekilde gülümsediğini gördü. En son

karşılaşmaları, Syrine'in Cara'yı tokatlaması ve bütün insan ırkının ölmesini dilemesiyle son bulmuştu. Şu anda ise kız bir kolunu uzatmış, paltolarını almayı teklif ediyordu.

Cara paltosunun yakasına sıkı sıkıya yapışarak "Benimki kalsın, sağ ol," dedi.

Troy kamufraj ceketinden kollarını çıkarıp teslim ederken Cara ev sahiplerinin arkasına birkaç gizli bakış attı. Aelyx görünürde yoktu. Belki de tören başlayana dek odasında kalmaya karar vermişti. Rahatlaması gerekiyordu ama hayal kırıklığıyla dudağım ısırıldığını fark etti.

Syrine, Cara'nın bakışlarını takip etti. "Aelyx'in bir işini halletmesi gerekiyordu, yoksa bize katılırdı."

Cara yanaklarının kızardığını hissetti. *Yakalandım.*

Syrine, Troy'un ceketini asmak için dolaba doğru yönelirken uzaklardan bir yerlerden gelen kapı sesi, Cara'nın kalbinin neredeyse göğsünden fırlamasına sebep oluyordu. Rahat görünmeye çalıştı ama Aelyx odaya girer girmez gözleri onu buluvermişti.

Çenesine gelen saçları yüzünün bir kısmını kapatıyordu ama görünen kısım, uykusuzluğun getirdiği mor halkalarla lekelenmiş olsa da nefes kesiciydi. Cara böyle düşündüğü için kendisinden nefret ediyordu ama uykusuzluk çekmesine sevinmişti. Kendisi de aynı durumdaydı. Cara'yı görünce Aelyx'in gümüşü gözleri büyüdü. Sancılı bir saniye boyunca, Cara'nın fikrini değiştirip değiştirmediğini anlamak için ifadesini tartarcasına ona baktı. Cara gözlerini kaçırarak ahşap döşemelere bakınca Aelyx'e aradığı cevabı vermiş oldu. Bunun için de kendisinden nefret ediyordu.

David'in "Seni seviyorum," dediğim duyana dek bakışlarını yerden kaldırmadı.

Çocuk silah kılıfını kalçasının etrafına bağlarken bir yandan da beklenti dolu gözlerle Syrine'e bakıyordu. Cara ilk önce bir şey anlamadı ama sonra David kızın başının üstünü öpünce bütün taşlar yerine oturdu. Yani, Syrine'in bir insanla çıkması düşüncesinin elverdiği ölçüde.

Bronz teni kızarak birkaç ton daha koyulaşan Syrine, konumasını göğsünden iterken utangaç utangaç gülümsemekle yetindi. "Sevmeye devam et."

"Bir gün sen de bana söyleyeceksin," deyip ceketinin fermuarını çeken David, olduğu yerde durmuş Syrine izliyor, bir türlü onu bırakıp gidemiyordu. Ta ki Aelyx onu ceketinden çektişirene kadar. Sonra ikisi kapıdan çıkıp gözden kayboldular.

Cara oda boyunca yürüyerek pencereden aşağıdaki sokağa baktı. Burada süslemeleri henüz yapılmamış sahneye benzer bir platform ve katlanan sandalyeler duruyordu. Hava açmazsa töreni içeriye almak zorunda kalacaklardı. Kaldırımında iki kişi belirdi. Cara, sokakta koşturarak boş bir bina gibi görünen bir yapıya yönelen Aelyx ve David'i tanıdı.

Aelyx bir işini hallediyordu demek? Daha çok Cara'dan kaçır gibi bir hâli vardı ya, neyse.

Syrine, Troy'a buzdolabından istediğini almasını söyledi. Troy da bu teklifi geri çevirmedi. Sonra Cara'ya eliyle oturma odasına gelmesini işaret etti. Cara kanepenin ucuna oturdu ve Syrine'in, neredeyse bacakları birbirine değecek kadar yakınına yerleşmesine şaşırıp kaldı.

Cara geri çekilerek bu kadar yakın oturmalarına dair bir açıklama bulmak için Syrine'in yüzüne baktı. Syrine'in sabırsız gülümsemesi kızın aklında bir şeyler olduğunu ve harekete geçmek için doğru zamanı beklediğini gösteriyordu.

"Özür dilerim," dedi Syrine. "Geçen sene uzay gemisinde sana yaptıklarım için."

Cara bu konuyu tartışmak istemiyordu. "Sorun değil," dedi.

"O zamanlar kendimde değildim ama artık kendime geldim."

Cara'nın buna ne cevap vermesi gerekiyordu ki? Syrine ile arkadaş değillerdi ve bu konuşma onu korkutmaya başlamıştı. "Daha iyi olmana sevindim. Eron'a olanlar korkunç..."

"Aelyx sana beni Aegis'te ne için eğittiklerini söyledi mi?" diyen Syrine eğilerek Cara'nın özel alanına daha da fazla girdi.

Kız tam bir sülük gibiydi. Cara kanepenin koltuğuna yaslandı. "Şu 'duygu şifacısı' şeyini mi söylüyorsun?"

"Evet. Sana yardım edebilirim," diyen Syrine hevesli bir çocuk gibi kafasını sallayarak Cara'nın eline dokunmak için ileri uzandı ama aklına bir şey gelmiş gibi durdu. "Verdiğin karardan emin olamadığımı biliyorum," dedi.

Cara'nın bir terapiye ihtiyacı olsa bile —ki *kesinlikle* yoktu— güveneceği son akıl doktoru Syrine olurdu. "Hiç gerek yok. Ben bu konuda konuşmak istemiyorum," dedi.

"Konuşmamıza gerek yok."

"Pardon?"

"Ben terapist değilim, *Cah-ra*," diye açıkladı Syrine. "Beni daha ziyade bir empati uzmanı gibi düşünebilirsin."

"Başkalarının duygularını hissedebiliyor musun?" diye

sordu Cara. Bunda büyütülecek ne olduğunu anlamıyordu. Bunu bütün L'eihrliler yapabiliyorlardı zaten.

"Ben duyguları değiştirebiliyorum," diye düzeltti Syrine. "Senin Sessiz Konuşmayı kullanabildiğini biliyorum. Zihnini bana açarsan senin düşüncelerini netleştirerek seni rahatlatabilirim "

Cara'nın dudakları *hayır* demeye hazırlandı. Jaxen ve Aisly ile yaşadıkları, onu bu tür akıl oyunları konusunda tedirgin etmişti. Hem Syrine'e güvenmiyordu. Syrine ondan hiçbir zaman hoşlanmamıştı. Peki, bu ani ilgisinin sebebi neydi? Yine de Cara bu teklifi hemen geri çeviremedi. Düşüncelerinin netleşmesi ve rahatlamak aşırı derecede çekici geliyordu ona.

"Lütfen," diye yalvardı Syrine. "Aelyx acı çekiyor ve ben ona sadece bu şekilde yardımcı olabilirim."

Syrine'in gözlerindeki çaresizlik Cara'nın içine işleyip kalbini krem peynir kıvamında yumuşattı. Syrine'in hataları olmuştu –hem de ne hatalar– ama kız, en iyi arkadaşını seviyordu ve Cara bu yüzden onu takdir ediyordu. Gergin omuzlarını rahatlatan Cara kanepe yastıklarına gömüldü. "Biraz netlik işime yarar, sanırım," dedi.

Ağzı kulaklarına varan Syrine, "Pişman olmayacaksın," dedi.

Umarım. "Duygularımı yansıtmam gerekiyor mu?"

"Hayır," diyen Syrine gözlerini kapatarak kendine özel huzurlu yerine gitmeye çalışırcasına burnundan derin bir nefes aldı. "Sadece bağlantıyı aç ve rahatla. Gerisini ben hallederim," dedi. Göz kapaklarını hızla açarak "Bittikten sonra duy-

gusal olabilirim o yüzden bir şey söylersem alınma Kişisel değil,” diye uyardı.

Cara da bir uyarıda bulunmak istiyordu –*Bana bir daha vurursan kışının üzerine oturturum seni*– ama dilini tuttu. Eğer bu, işe yararsa bin tokada degecekti. Zihnini serbest bırakıp Syrine’in krom rengindeki irislerine baktı.

Cara bağlantılarını kuran enerji dalgasını ve kafasının içini karıncalandıran ani ve tatlı sıcaklığı hissetti. Sanki başını geriye atıp düşün altına sokmuştu. Artık bunun bir oyun olup olmamasını umursamıyordu. O kadar güzel bir histi ki. Bu his Cara’ya, dizi çıktığında morfin enjekte ettikleri zamanı hatırlatmıştı ama o zaman zihni bulamlaşmıştı. Şu anda ise istese periyodik tabloyu ezbere sayabilirdi.

Bağlantı kesildi ve Syrine’in bedeni oturduğu yerde çökerken Cara’nınki doğruldu. Şüphe ve endişelerden oluşan yüz kiloluk bir yük omuzlarından alınmıştı sanki. “Vay canına,” diye nefes verdi Cara ve bir zamanlar düşmanı olarak gördüğü kıza gözlerini kırpıştırarak baktı. “Sen ayaklı sakingleştirici gibisin. Benim için böyle bir şey yaptığına inanamıyorum.”

Syrine zayıfça gülümsedi ama gülümsemesi yaşlarla dolmaya başlayan gözlerine yansımadı. “Bunun karşılığında tavsiyeme kulak vermeni isteyebilir miyim senden?” diye sordu.

“Elbette. Yaptığın şeyden sonra böbreğimi istesen veririm.”

Syrine konuşmak üzere ağzını açtığında, nefesi bir hıçkırıkla kesildi ve kızaran yanağından bir damla gözyaşı döküldü. Bu, Cara’nın neşesini biraz kaçırmıştı. Eğer Syrine’in bir

nür duygu süngerı gibi bütün mutsuzluğunu emeceğini bilse bunu kabul etmezdi.

“Aelyx’in seni Dünya’da kalacak kadar çok sevmediğini düşünüyorsun ama durum böyle değil. Bilmediğin bir şey var. Turne sırasında birçok kez hayatına kastedildi onun. Sayısını unuttum.”

Cara’nın ağzı bir karış açık kaldı. “Bana neden söylemedi?”

“Sen dertlerini bunca zaman ondan neden sakladıysan, o yüzdendir belki. Seni endişelendirmek istemedi. Aelyx evini çok seviyor ama seni daha çok seviyor. İmkânı olsa burada kalacağından hiç şüphem yok.”

Cara tartışmalarını, Aelyx’i çok çabuk pes etmekle suçlamasını hatırladı. Kendini pislik gibi hissediyordu.

“Koloniyle ilgili endişelerini hissedebiliyorum,” dedi Syrine. “Ve bunların bazıları haklı endişeler. Ama sen seçimini, bilmeyene duyduğun korkuya dayanarak yapmışsın. Artık zihnindeki bulutlar yok olduğuna göre her şeyi daha net görebilirsin.”

“Ama orada yeterince özgürlük olmaması konusu değişmedi,” dedi Cara.

“Henüz değişmedi. Kalkınma paneline mağlup olmuş gibi hissediyorsun,” dedi Syrine. “Ama mücadele henüz bitmedi ve artık yalnız değilsin.”

Cara, Syrine’e hak verdi. Cara gezegendeki tek insan olarak, İhtiyarların arasında kendisini yalnız hissetmişti. Ama onun ırkından daha birçok kişi, hatta ağabeyi gelecekti. Belki Alona, insan temsilcilerin paneldeki gücü dengelemesine izin verirdi.

“Ayrıca,” diye devam etti Syrine, “insan yaşatlarının arasında yerinin olmadığını hissediyorsun.”

Bunu inkâr etmenin anlamı yoktu.

“Değişmişsin,” dedi Syrine. “Ve ihtiyaçların da seninle birlikte değişmiş. Dünya’da kalıp kendini tatmin eden bir hayat kurabileceğinden şüphem yok. Ama bu dünyanın sana sunabileceklerinden çok daha fazlasını arzuluyorsun sen. *Harika* bir hayata sahip olabilecekken neden *tatmin edici* olanla yetinesin ki?”

Kelimeler Cara’nın aklında dönüp durdu ve sonunda Cara’nın içinde öyle güçlü bir şekilde yankılandı ki Cara bu sözlerdeki bilgeliği iliklerinde hissetti. Bu aydınlanmayla birlikte yavaşça nefes aldı. Nefesini geri verdiğinde artık nereye ait olduğunu biliyordu.

O yer Dünya değildi.

O artık Midtown Lisesi birincisi, iki kez münazara şampiyonu Cara Sweeney değildi. Ayrıca tam anlamıyla ilk Aegis sakini, ilk Aegis’ten Aelyx’in *l’ihan*’ı, Baş İnsan Danışman *Elire* de değildi. Aslında bu ikisinin arasında bir yerdeydi ve evrimleşen bu yeni kişiliğini keşfedeceği, ikisinin arasındaki o yer, koloniydi.

“Haklısın,” dedi Cara.

Syrine’in kaşları umutla kalktı. “Yani yarın bizimle eve gelecek misin?” diye sordu.

Eve. Havada limon kokusunun duyulduğu görkemli, sessiz ormanlara ve göz alabildiğine uzanarak barut rengi ufukla buluşan çivit mavisi okyanuslara. Elle’e, Larish’e ve Vero ya Belki henüz L’eihr tam olarak bir ev değildi onun için ama

Cara bir gün öyle olacağına inanıyordu. “Evet, geri dönmek istiyorum,” dedi.

“Harika,” dedi Syrine gözlerini kurulayarak. “Aelyx’i söylemek için sabırsızlanıyorum.”

Cara da sabırsızlanıyordu. Bacakları ona koşmak için seğiriyordu neredeyse. “Sokağın karşısındaki binada,” dedi.

“Ben de seninle geleyim,” diyen Syrine titrek bir nefes verdi. “David’i görmem lâzım. Yani...” dedikten sonra Cara’nın hiç de kanmadığı umursamaz bir tavırla omzunu kaldırdı. “Akşam yemekte ne yiyelim diye sormak için. Öylesine.”

Tabii, öylesine. “Hadi. Ağabeyimi de buzdolabından çıkaralım.”

Beşinci katın merdiven sahanlığına vardıklarında David’in adımları ağırlaşmıştı. Aelyx, onun elinin zaman zaman korkuluklardan kaydığını fark etmişti. “Burada durabiliriz,” dedi Aelyx. Her ne kadar yukarıdan manzara David’e göre “süper ötesi” olsa da en üst kata kadar devam etmeye gerek yoktu. Gittikçe şiddetlenen sulusepken ve güneşin önüne geçen gri bulutlar düşünülürse zaten bir şey göremeyeceklerdi. “Sadece biraz uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Uzaklaştım işte,” dedi.

David nefeslenmek için durdu. Yüzünden acı dolu bir gülümseme geçti ve Aelyx onunla göz göze gelmeye çalıştıysa da bakışlarını kaçırdı. Dinlemeye ihtiyacı olduğu aşikâr olduğu hâlde, David dondurucu bir soğuğun hâkim olduğu merdivenleri tırmanmakta neden bu kadar ısrar ediyordu ki?

“Hadi devam edelim,” dedi. “Az kaldı.”

Aelyx bir şeylerin yolunda olmadığını hissetmişti. Arkadaşını dirseğinden tuttu ve yeniden tırmanmaya başlarlarken ona destek oldu. “İlaçlar artık işe yaramıyor, değil mi?” diye sordu.

“Hayır, çok işe yarıyorlar,” diye karşılık verdi David, her ne kadar ayağını yerden kaldırmak için büyük bir çaba harcaması gerekse de. “Ama birkaç hafta önce ilaçlarım bitti. Jaxen bana yalnızca bir sonraki gelişlerine yetecek kadar ilaç vermişti. Bugün uzay mekikleri geldiğinde yine getirecek.”

Aelyx bunun iyi haber olduğunu düşündü ama Jaxen’in tedaviyi bugüne kadar vermemiş olması onu rahatsız etti. Onun kadar güçlü biri, L’eihl gezegeninden Dünya’ya gelen uzay araçlarından herhangi biriyle kolayca yeni bir posta ilaç gönderebilirdi. Aelyx’in yüreği şüpheyle doldu. Jaxen’e güvenmiyordu. Ya yalan söylüyorsa veya ilacı getirmeyi ihmal ederse?

“Hımm,” dedi Aelyx, ses tonunu normal tutmaya çabalararak, “en kötü senaryo şu: Koloniye gidene kadar seni soğuk bir depoda saklarız ve ilaç bulunca da buzlarını çözeriz.”

David’in kuru bir kahkaha atmasını beklemişti ama en üst kata vardıklarında David, Aelyx’in omzunu kavradı ve gözlelerini kumlu beton zemine dikti. “Sana teşekkür etmek istiyorum. Sen olmasaydın Syrine beni koloniye davet etmek şöyle dursun, yüzüme bile bakmazdı.”

“Düşündüğün kadar çok şey yapmama gerek kalmadı. Syrine sana deli oluyor.”

David başı yere eğik vaziyette, merdiven sahanlığından dışarı açılan ağır kapıyı çekerek açtı. “Ona gerçekten çok iyi bakacağım. Söz veriyorum.”

Aelyx, arkadaşının önünden, bir gün teras katı olacak geniş alana çıkarken kaşlarını çattı. Yerler, boya lekeli muşambalarla kaplıydı. Aelyx odanın ortasına doğru ilerlerken muşambalar botları altında hışırırdıyordu ama David’in söyledikleri kafasında dönüp dururken Aelyx etrafındaki hiçbir şeyi fark edemiyordu. David veda eder gibi konuşmuştu.

Çelik kapının kapanırken çıkardığı ses yankılandı ve Aelyx, David’e bakmak üzere döndüğünde David’in kapıya yaslanarak titreyen elleriyle silahını çekmiş olduğu gördü. Gördüklerinin ne olduğunu idrak edemedi önce, göz ucuyla ürkütücü derecede tanıdık gelen bir askerin görüntüsünü yakaladı ve hemen ardından adamın yumruğu yanağında patladı.

Darbenin gücü onu yere devirdi. Gözlerinde yıldızlar patladı ve bunu bir acı dalgası ve kulaklarındaki çınlama takip etti. Kendisini gözlerini kırpacak kadar toplamıştı ki asker karnına tekme indirerek bir *vuşş* sesiyle ciğerlerindeki bütün havayı boşalttı.

“Yeter!” diye bağırdı David.

Onun emriyle saldırı durdu. Aelyx, “arkadaşımın” onu bu raya manzarayı seyretmek için çağırmadığını o zaman anladı. Anthony Grimes—onu iki kere öldürmeye çalışıp başaramamış olan adam—Aelyx’in geleceğini biliyordu.

“Yüzünün gözünün dağılması gerekiyor,” dedi Grimes. “Cesedi, Lanzhou’daki çocuğun cesedine benzesin diye.”

“Yeter, dedim.”

Aelyx, karnındaki ağrıyı umursamadan yavaşça doğrularak oturdu ve başını, nihayet onun gözlerine bakma lütfunu gösteren David’e çevirdi.

“Özür dilerim,” dedi David. Sesi çatladı ve gözleri döke-medığı gözyaşlarıyla parladı. “Çok özür dilerim.”

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Grimes başını iğrenerek salladı ve David'in titreyen bedenine baktı. "Tanrı aşkına, zavallının tekisin. Bu kadar süt çocuğu olmasaydın ilaçlarını şimdiye çoktan alırdın."

İlaçlarım şimdiye çoktan alırdın...

Yani bu ikisi, Aelyx'in açıklayamadığı bir sebepten ötürü onun ölmesini isteyen Jaxen için çalışıyorlardı. Bu da, Noel sabahı, David'in Aelyx'in hayatını "kurtarmak" için kendisini kurşunun önüne attığı o saldırıyı sahneledikleri anlamına geliyordu... Böylece koruması olarak David'in sürekli Aelyx'in yanında olmasını sağlamışlardı. Şimdi Aelyx düşününce, suikast girişimlerinin David halkla ilişkiler turnesine katıldıktan sonra arttığını fark ediyordu. Merdivenlerde Grimes ile sürpriz karşılaşması, mektuplu bomba, zehirli yemek.

David'in bunların hepsinde parmağı mı vardı?

Tanıdığını sandığı çocuğa baktı –tavsiye almak için yanına gittiği, kardeşi gibi güvendiği çocuğa. Aelyx'in yüzü, damarlarından kan yerine akan öfkeyle kızardı. Syrine'i göz göre göre David'in kollarına itmiş olmasına inanamıyordu. David kızı gerçekten sevmiş miydi yoksa o da mı yalandı?

“Syrine,” dedi Aelyx, kızın bombalı zarfı açışını ve Aelyx'in tabağından yemek yemeye çalışmasını... ve David'in onu durdurmasını hatırlayarak. “Sana engel olup duruyordu.”

“Öyle değil,” dedi David ama duyguları sözcükleri boğazını dizdi. Güçlkle yutkundu ve serbest olan elini salladı. “Jaxen beni kandırdı. İlk başta, sadece seni izlemem gerektiğini söyledi ama sonra fikrini değiştirdi...”

“Kapasana çeneni,” diye araya girdi Grimes. “Vur gitsin işte.” Aelyx ayağa kalkmak için hamlede bulununca Grimes bir yumruk daha salladı. Adamın parmakları Aelyx'in dudağının kenarına gelmişti. Kafası geriye hızla geriye savrulurken dilinde metalik kan tadını hissetti. “Yerde kal,” diye emretti Grimes.

David'in yüzü endişeyle çarpıldı. “Özür dilerim,” diye tekrarladı. “Jaxen'e hayır demek isterdim ama Syrine bana yaşamak için bir sebep verdi. İlaçlara erişimi olan tek kişi Jaxen. İlaçların beni iyileştirmesini ve artık onlara ihtiyacımın kalmamasını umarak onu oyalayıp durdum ama...”

“O zaman Jaxen'in senin üzerinde hiçbir gücü kalmazdı,” diye onun sözlerini tamamladı Aelyx, sonra duraklayarak muşamba kaplı yere kan tükürdü. “Ve bu güçten hiçbir zaman vazgeçmeyecek.”

David'in gözlerinde korkuyla yanan kıvılcım, onun da bunu bildiğini gösteriyordu.

"Vur onu!" diye haykırdı Grimes.

David silahını kaldırıp tekrar indirdi. Belli ki bu cinayeti işlemek istemiyordu. O anda Aelyx kendini kurtarmak için bir fırsat penceresi gördü ama hızlı davranması gerekiyordu. Grimes geçen her saniye daha da tedirgin oluyor, nefes alışverişleri dişlerinin arasından çıkan ısıklar şeklinde duyulabiliyordu.

"Jaxen sana tam tedaviyi hiçbir zaman vermeyecek," dedi Aelyx aceleyle. "Seni haftalık iğnelerle emri altında tutmak dururken, o tedaviyi vermeyecek. Seni başka nelere zorlayacak dersin? Ne zaman bitecek?" Aelyx, çocuğun erdemli kalan yanına hitap ederken bir yandan da ona bir hayatta kalma şansı sunmak zorundaydı. "Seni dondurabileceğimizi ve bir şifa arayabileceğimizi söylerken yarı yarıya ciddiye aldım. Bunu yapmak zorunda değilsin. Fikrini değiştirebilirsin. Kimsenin bilmesine gerek yok."

David bu cazip teklif karşısında tereddüt ederken Grimes cebinden bir şarjör ve bir tabanca çıkardı. "Aklından bile geçirme," dedi Grimes tükürürcesine. "Jaxen ikimizi de öldürür. O sözleri bir tek sana vermedi."

"Sizi zaten öldürecek," dedi Aelyx. Ölürlerse bildiklerini anlatamazlardı. "Ya da Yazgı ittifakı bitirdiğinde bütün gezegenle birlikte zaten ölürsünüz çünkü su kaynaklarımız kirlenmiş durumda. Onları temizlemek için teknolojimize ihtiyacınız var."

Grimes uyarılara kulak asmiyordu. Şarjörü tabancasının içine soktu, yakıcı bakışlarını David'e çevirdi. "Jaxen'in dar-beden sonra kontrolü elinde tutmak için bulabileceği bütün kas gücüne ihtiyacı olacak. Çünkü yönetimlerin en savunmasız olduğu zamanlar darbe sonralarıdır," dedi.

Darbe mi? Aelyx buna inanamıyordu. Jaxen eğer yönetimi devirebileceğine inanıyorsa kafayı yemiş demektir. L'eih halkı, başkent muhafızları da dâhil olmak üzere, asla Yazgı'dan başka bir oluşumu desteklemezdi. Ayrıca Jaxen zaten son derece güçlü bir konumdaydı. Gezegeni kaosa sürükleyerek ne kazanacaktı ki? Ama bütün bunların saçmalığına rağmen Aelyx bu bilgiyi nasıl kendi avantajına kullanabileceğini gördü.

"Kahraman olabilirsin," dedi David'e. "Alona'ya gidip her şeyi anlatırsak dürüstlüğüne ödüllendirir ve Jaxen'i ihanetten dolayı idam eder." Bu, David'in bütün sorunlarını çözerdi. "Çok geç değil," dedi, aralarındaki arkadaşlığın en azından bir zerresinin gerçek olduğunu umut ederek. "Doğru olanı yaparsan Syrine seni affeder, ben de öyle."

Grimes tabancasını kaldırıp Aelyx'e doğrulttu. "Boş verse-ne. Onu kendim öldürürüm," dedi.

"Hayır," diyen David, Grimes'a nişan alarak adama ateş etmemesi yönünde açık bir mesaj verdi. Adam bu ihanet karışısında bir an şaşkın şaşkın baktıktan sonra, bakışları buz kesti ve o da aynı şekilde silahını David'e doğrulttu. "Biraz düşün," dedi David. "Bu, işe yarayabilir."

"Ona güvenemezsin!" diye bağırdı Grimes başıyla Aelyx'e

işaret ederek. “Sence bu işin peşini bırakır mı? Aylardır onu öldürmeye çalıştığımızı öylece unuttur mu? Jaxen yanarsa biz de onunla birlikte yanarız.”

Aelyx ikna etme şansının olduğu tek adama döndü yüzünü. “Sana söz veriyorum. Sence kime daha çok güvenebilirsin? Jaxen’e mi, bana mı?”

David konuşmadı ama çenesini sıkma şekli ve neredeyse anlaşılmayacak kadar yavaşça kafasını sallaması Aelyx’e bu savaşı kazandığını gösteriyordu. Odadaki dinamik birden bire değişti ve o andan itibaren her şey bir an içinde olup bitiverdi. David ve Grimes, ikisi de diğerinden hızlı davranmak çabasıyla silahlarını aynı anda kaldırarak ateş ettiler.

Sağır edici bir silah sesi Aelyx’in kulaklarında çınladı ve o bu şok karşısında irkilip tekrar kendine geldiğinde her iki adam da yere yayılmış plastik muşamba üzerinde iki büküm olmuş yatıyordu. Grimes’in alnında rahatsız edici derecede net bir delik vardı ve David’in göğsü bir paket çiğ et gibi yırtılıp açılmıştı.

Aelyx’in elleri içgüdüsel olarak cep telefonunu bulmak üzere paltosunun ceplerine gitti ama telefonunu iletişim küresiyle birlikte odasında bırakmıştı. Sürünerek David’in yanına gitti ve nazikçe çocuğun üzerinde cep telefonunu aradı ama David, kafasını Aelyx’in ruhunun derinliklerinde bildiği şeyi anlatmak için sallayarak onun ellerini itti: Dünya’daki hiçbir tıbbi müdahale onu kurtaramazdı.

Bunu kabullenmeyerek bir şeyler geveleyen Aelyx, David’in her kalp atışıyla birlikte pompalanan kanların

açık göğsünden sızarak yeşil kamuflaj ceketini kırmızıya çevirmesini izledi. Her kalp atışının bir öncekinden yavaş olduğu açıkça fark ediliyordu. Aelyx'in bir şeyler yapması gerekiyordu. Ellerini faydasız bir çaresizlik içinde David'in sarı saçlarına ve sonra aşağı, omuzlarına indirirken çocuk hırıltılı, ıslak bir nefes aldı.

"Lütfen," diye fısıldadı David, ağzına dolan kan dişlerini lekelerken. "Ona söyleme..." derken göğsünden yükselen hava kabarcıkları nefesini, nefesiyle birlikte son sözlerini kesti.

Ama Aelyx onu anlamıştı.

"Syrine'e beni korumaya çalışırken öldüğünü söyleyeceğim. Doğrusu da bu zaten."

David gözleri yaşlarla dolarken başını minnetle salladı. Ondan sonra geçen bir dakika boyunca Aelyx, David yavaş yavaş can verirken onun elini tuttu; kahverengi gözlerindeki dehşet ifadesinin solmasıyla bakışlarındaki son ışık da yok oluncaya dek.

Aelyx acıyla dişlerini gıcırdattı. Yumruklarını öfkeyle sık-tı. Jaxen işlediği suçların hesabını verecekti. Bu uğurda ölme-si gerekse de Aelyx bunu sağlayacaktı.

Birden bire ağır kapı hızla açıldı ve Troy Sweeney silahını çekmiş bir vaziyette fırtına gibi içeriye daldı, gözleriyle katliam sahnesini tarıyordu. Aelyx'e, "Başkaları var mı?" diye sorarken bakışlarını bir koridora bir odaya çevirip duruyordu.

"Hayır. Bu kadar."

Cara ağabeyinin ardından koşarak içeri girdi ve kan gölüne görünce bakakaldı. "Aman Tanrım," dedi.

Troy kardeşine emrettiği gibi merdiven sahanlığında beklemeyi için bağırırken Syrine göründü. David'i gördüğünde gözleri yuvalarından fırladı. Sendeleyip duvara tutunduktan sonra, benzi birkaç ton atmış olsa da yüzüne ürkütücü bir sükûnet ifadesi yerleşti. İzdırıp içinde ağlamaya başlamadı, neler olduğunu da sormadı. Bunun yerine David'in yanına diz çöktü ve çocuğun serbest olan elini iki eli arasına aldı.

Uzun bir dakika boyunca kimse konuşmadı. Syrine'in boğuk fısıltısı en sonunda sessizliği bozduğunda kızın acı dolu sesi Aelyx'in kalbinde derin bir yara açtı.

"Ona söylemedim," dedi Syrine. "O bana birçok kez söyledi ama ben ona söylemedim. Artık hiç öğrenemeyecek."

Syrine, *l'ihan*'ının bedeni üzerinde ağlarken Cara, Aelyx'in yanında yere çöktü ve onun yaralı yüzünü nazikçe elleri arasına aldı. Bakışlarını onunkilere kilitlerken gözleri yaşlarla doluydu.

Üzgünüm, dedi Cara ona. *David için ve sana söylediğim her şey için üzgünüm. Seni seviyorum ve eve gitmek istiyorum; koloniye.* Cara, Aelyx'in şaşkınlığını hissetmiş olmalıydı ki zihnini ona açtı ve Syrine ile yaptıkları konuşmayı paylaştı. Buraya bu nedenle gelmişlerdi çünkü Cara ona bu haberi hemen vermek istemişti. *Onun yerinde sen de olabilirdin,* dedi Cara, başını David'e doğru sallayarak. Bizim birbirimizi ait olmadığımızı zannederek ölebilirdin. Böyle olsaydı ben yaşayamazdım...

Cara hicırıklara boğulunca aralarındaki bağlantı kapandı.

Aelyx'in üzerine aynı anda hücum eden keder ve mutluluk

dalgaları öylesine şiddetliydi ki hiçbir şey duymamaya başladı. Tek yapabildiği kollarını Cara'ya dolayarak bedenlerini birbirine bastırmak ve kendisine nefes almayı hatırlatmaktı. Başım kızın omzuna yasladı ve polis sirenleri onları ayırana kadar birbirlerine sarıldılar.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Cara lise üçüncü sınıftayken ilk eyalet münazara şampiyonluğunu, zamanda geriye yolculuk yaparak Hitler iktidara gelmeden önce onu öldürmenin tutarsızlığına karşı argüman üreterek kazanmıştı. Yaygın olan görüş Cara'nınki değildi ama bir adamı suç işlemekten öldürmenin -ve hatta daha kötüsü, çocukluğunun masumiyeti sırasında onu öldürmenin- soykırım kadar ahlâk dışı olduğunda ısrarcı olmuştu; sadece daha küçük ölçekli bir soykırım olurdu bu.

Artık böyle düşünmüyordu.

Jaxen'in ittifakı yok etmeyi amaçladığını öğrendikten sonra artık eline fırsat geçse onun yaşamına anında son verirdi. Onun ölümü milyarlarca insanın hayatını kurtarırdı. Cara gibi idam cezasına karşı çıkan biri için bile bu, apaçık ortadaydı. Ayrıca o pislik bunu hak ediyordu. İnsanları sevdiğini iddia eden birisin için bu sevgisini gösterme şekli son derece hasta-

lıklıydı. Bir insan nasıl ölümcül hastalığı olan bir çocuğu, en yakın arkadaşını öldürmeye zorlayabilirdi?

Ancak sapkın bir *fasher* yapabilirdi bunu.

Ama Yazgı'nın bir üyesi olduğu için onu alt etmek kolay değildi. Onu öldürmeyi düşünmesi bile Cara'nın hain ilan edilmesi için yeterliydi. Ayrıca Cara hâlâ Jaxen'in neden Aelyx'i öldürmek istediğini ve yönetimini devirmeye çalıştığını bilmiyordu. Bütün bunların hiçbir anlamı yoktu.

Şiddetle yağan sulusepkenin pencereyi dövdüğü oturma odasına dönen Aelyx, "Sonunda uyudu," dedi. Gözlerinin ve ağzının etrafındaki pürüzsüz tenine bakılırsa L'eihir merhemi işe yaramıştı. Bir eliyle yüzünü ovuşturunca Cara, Aelyx'in tınaklarının altında kalan kan fark etti. Ah, o kan gölü. Cara yüz yaşına da gelse o görüntüyü unutmayacaktı. Veya kendisini kaybeden Syrine'in inlemelerini.

Hatırladıkları Cara'nın görüşünü buğulandırdı. Gözlerini birkaç kez kırparak Aelyx'e odaklandı ve kollarını onun beline doladı. "Umarım sakinleştiricinin etkisi uzun sürer. Onu uyanık tutmak zalimlik gibi geliyor," dedi.

Aelyx ona katıldığını belirten bir ses çıkardı ve çenesini Cara'nın başının üzerine koydu. "Eve döndüğümüz zaman onu duygu şifacılarına götürebiliriz. Bir faydası dokunur."

"Baksana," dedi Cara, Aelyx'in göğsüne doğru. "Bir saniye bana bak." Aelyx başını eğerek ona baktığında "Seni seviyorum," dedi. Bunu ona birçok kez söylemişti zaten ama bugün öğrendikleri, ona bu kelimeleri hiçbir zaman içinde tutmaması gerektiğini öğretmişti.

İŞGALCI

Aelyx, Cara'nın yanağını tutup hüzünle gülümsedi. "Ben de seni seviyorum," dedi. Başparmağıyla Cara'nın yüzünü hafifçe okşayarak onu uzun uzun inceledi. "Artık her şey değişti. Ben burada bir hayat kuramayacağımızı düşünüyordum çünkü halkınla ilgili hep en kötüsünü varsayıyordum. Beni öldürmeye çalışanın kendi türünden biri olacağını asla tahmin etmezdim," dedi. Saçlarını geriye tarayarak Cara'nın gözlerinin içine baktı. "Hâlâ Dünya'da kalmak istiyorsan bu konuyu konuşmaya hazırım."

Bu teklif Cara'nın yüreğini ısıtmıştı. Birkaç gün olsa Cara bu teklifi kabul ederdi ama artık değil. "İmkânı yok. L'eihrliler benden kurtulamazlar," dedi.

"Emin misin?"

"Kesinlikle," dedi Cara. "Hadi işe koyulalım."

Yapmaları gereken işler vardı. Cara ilk kez bir darbe girişimini engelleyecekti ve kurnazlık konusunda Jaxen'le kıyaslanamazdı bile. Hâlâ nihai amacının ne olduğunu ve neden Syrine veya büyükelçi yerine Aelyx'i öldürmek istediğini anlamıyorlardı. Onların ölümleri de ittifak müzakerelerine son verirdi. Cara bilmediği şeyler listesine bir madde daha ekledi: Jaxen ittifakı yok etmeyi neden istiyordu ki? İnsanlar için duyduğu sevgi sadece göstermelik miydi?

"Alona çağrılarımın hiçbirine cevap vermedi," dedi Cara.

"Bir numaralı öncelik kodunu kullandın mı?"

Cara çok geç kalmadıklarını ümit ederek başıyla onayladı. İsyancılar kontrolü ele geçirdiklerinde işe ilk olarak eski rejimi yok ederek başlardı. Aelyx, Albay Rutter'ı potansiyel

bir tehlike ile ilgili uyarmış ve Yazgı için ilave güvenlik önlemleri istemişti ama bu yeterli olmayabilirdi.

“Bize bir plan lâzım,” dedi Cara. “Jaxen bu işi becerirse ikimizin dünyası da hapı yutar.”

Ellerinin arasına bir sandviç almış olan Troy yemek masasında oturduğu yerden yüksek sesle, “Eminim kız kardeşi de işin içindedir,” dedi.

“Aisly, Jaxen’in kardeşi değil,” diyen Cara, Aribol-L’eihr genetik programına ilişkin öğrendiği her şeyi mümkün olduğu kadar kısaca Aelyx ve Troy’a anlattı.

Aelyx bir küfür savurarak “Yani *gerçekten* insanların zihinlerini kontrol edebiliyorlar mı?” diye sordu.

“Edebiliyorlar ve ediyorlar da,” dedi Cara. Aelyx gerçekten Cara’nın bunu uydurduğunu mu sanmıştı? “Onlar gibi başkaları da varsa hiç şaşırmam.”

“Yazgı’nın sekiz üyesinin yerine geçebilecek kadar var mıdır?” diye sordu Aelyx.

Cara omuz silkti. “Mümkündür. Tahminimce Jaxen, Yazgı’nın, seni insanların öldürdüğünü düşünmesini ve böylece ittifakın başarısız olmasını istedi. Belki de her iki gezegeni de ele geçirmek istiyordur. Her iki şekilde de desteğe ihtiyacı olacak.”

Aelyx bir küfür daha savurdu. “Alona ile görüşmem lâzım. Bunu başarırısam Grimes’in David’e darbe ile ilgili söylediklerini yansıtabilirim ona.”

“Ama bu kanıt değil ki,” dedi Cara. “Jaxen’i elinde kanıt olmadan suçlayamazsın, yoksa mahkûm edilen sen

“Olursun” Bunun dışında bir de zihin kontrolü konusu vardı. Cara, Alona’nın buna karşı bağışıklığının olup olmadığını bilmiyordu. “Benim bir fikrim var ama Jaxen’i yalnız yakalayamazsam işe yaramaz.”

“Hayır,” dedi Troy kafasını sertçe sallayarak. “Mümkün değil.”

“Katılıyorum,” diye ekledi Aelyx.

Cara, Aelyx’in elini tutarak çevirdi ve cildindeki şarap rengi lekelerle baktı. Jaxen kazanmış olsaydı, başka birinin tırnaklarının altındaki kan Aelyx’in kanı olacaktı. Ama sabahki ölümler henüz haberlere çıkmadığı için, Jaxen’in planlarının yolunda gitmediğine inanması için bir sebep yoktu. Cara, onun bunu öğrenmemesini sağlamaya karar verdi. “Denemek zorundayız,” dedi.

Aelyx’in iyi ölü taklidi yapabildiğini umuyordu.

Belediye binasındaki konferans salonuna, kapasitesinin iki katı kadar insan sığmaya çalışırken tam bir kaos ortamı hüküm sürüyordu ama Cara’nın buz fırtınasından daha önemli sorunları vardı. Aelyx ve o, etraflarını çevirmiş güvenlik görevlileriyle birlikte kalabalığı yararak güçlkle yürüyor, Troy’un onları askerlerin yanından kaçırarak gizlice acil çıkış merdivenlerine götürmeyi planladığı, lobideki asansörlere doğru ilerliyorlardı.

Dakikalar sonra ilk hedeflerine varmışlardı. Kalabalığın içerisinde kaybolup gitmek rahatsız edici derecede kolay ol-

muştı. Üçü, dört kat merdiveni koşarak çıktılar ve merdiven sahanlığına vardıklarında, Cara kendisini hazırlamak üzere durdu; göz kapaklarını ve burnunu yumruklarıyla ovuşturdu ve gözlerine birkaç damla göz damlası damlattı.

Troy telefonunu verdi.

“Ağlamış gibi görünüyor muyum?” diye sordu Cara.

Aelyx başıyla onaylayarak “Onun burada olduğundan emin misin?” diye sordu.

Cara emindi, Jaxen’in onunla buluşmak için histerik bir şekilde yalvardığı iletimlerine cevap vereceğinden emin olduğu gibi. Jaxen’in nihai amacı her ne idiyse, tuhaf bir şekilde Cara’ya zaafı vardı. Cara telefonun ses kayıt uygulamasını açtı ve mikrofon kısmı üstte kalacak şekilde telefonu tıniğinin cebine kaydırıldı.

Merdiven sahanlığının kapısını çekerek açmadan önce Aelyx ve ağabeyine, “Unutmayın,” dedi, “Aisly içeri girmeye çalışırsa gözlerine bakmadan engelleyin onu.”

“Tamamdır,” dedi Troy. “Bana ihtiyacın olursa kapıyı iki kez yumrukla.”

“Ben asansörlerin orada nöbet tutacağım,” diyen Aelyx, Cara’yı çabucak öptü. “Dikkatli ol.”

Cara başıyla onaylayarak koridora çıktı ve rolüne büründü; adımlarını yavaşlattı ve yüzünü kederle buruşturdu. Aelyx’in belirttiği oda numarasını tespit edince göğsüne bir korku dalgası yayıldı. Koridorda hiçbir güvenlik görevlisi yoktu, bu katta hiçbir yaşam belirtisi de yoktu. Ya Jaxen gelmediyse? Ağabeyiyle endişeli endişeli bakıştıktan sonra kapının tokma-

ını çevirdi ve Troy'u gözetlemesi için geride bırakarak odaya girdi.

Bütün şüpheleri yok oldu.

Jaxen buradaydı -yanında da küçük bir ordu vardı. Hem L'eihrlilerden hem insanlardan oluşan bir düzine muhafız, küçük toplantı odasının duvarları boyunca dizilmişlerdi. Cara'nın şaşkınlığı yüzünden okunuyor olmalıydı çünkü Jaxen kapıyı kapatırken ona aceleyle sarıldı.

"Sorun yok," diye mırıldandı Cara'nın saçlarına doğru, onu rahatsızlık verici bir şekilde yakınına çekerek. Cara dizini çocuğun bacaklarının arasına geçirme dürtüsüne karşı mücadele edip kendini onun kollarına bıraktı.

"Ben y-y-yalnız olacağımızı umuyordum," diye fısıldadı, sözlerinin etkisini arttırmak için hıçkırıyormuş gibi yaparak. "K-kimsenin beni b-böyle görmesini istemiyorum."

Jaxen onun belini okşadı. "Merak etme, *Cah*-ra. Bizi duyamazlar," dedi. Cara iki elini çocuğun göğsüne koydu ve gözlerindeki soru ifadesiyle Jaxen'e baktı. Jaxen, boş boş bakan, kolları iki yanlarında serbestçe sallanan askerleri işaret etti. Cara aralarından birkaçını başkentte gördüğünü hatırlamıştı. "Meditasyon hâindeler," diye açıkladı Jaxen. "Yalnız sayılınz."

Gözleri kocaman açılan Cara, "Bunu nasıl yaptın?" diye sordu.

"Benim birçok yeteneğim var," dedi Jaxen elini sallayarak. "Ama bu önemli değil." Cara'nın kollarını tutup hasar kontrollü yapmak istercesine onu uzaktan inceledi. "Sen iyi misin?" diye sordu.

Cara en iyi çirkin ağlamasını oynamaya başlayarak Jaxen'in göğsüne çöktü. "O öldü," dedi ağlayarak. "Ben ne yapacağım şimdi?"

Jaxen yavaşça teselli sözcükleri söylerken Cara'nın saçlarını okşadı. "Seninle ilgilenmeme izin vereceksin. Radikaller gençlerimizden birini daha öldürdüğüne göre ittifak olmayacak. Ama ben senin sevdiklerinin kolonide koruma altına alınmasını sağlayacağım. Endişelenmene gerek yok."

"Peki ya Dünya? Ben ö-öylece..."

"Dünya mahvolmuş durumda," dedi Jaxen. "İnsanlar gezegenlerini tamamen berbat ettiler. Tabiatın Dünya'yı geri alması en iyisi olur."

Cara şok içerisinde gözlerini kırıştırdı.

"Türlerin neslinin tükenmesi doğanın kanunu," diye yumuşakça açıkladı Jaxen. "Daha zayıf olan türler yok olurken en güçlüler hayatta kalır."

"Ama ben senin insanları sevdiğini zannediyordum."

"Seviyorum!" diyen Jaxen'in gözleri heyecanla büyüdü. "İnsanlar canlı ve yaratıcılar. Bana kalsa yok olmalarına asla izin vermezdim. Ama kontrol altına alınmaları gerektiğini göremiyor musun? Su kaynaklarına neler yaptıklarını düşünsene bir. Ben türünüzün en iyi örneklerini –en iyi bilim adamlarını, en parlak sanatçıları– buradan alarak L'eihir gezegenindeki halkla kaynaştırmayı planlıyorum."

"Sadece en iyileri mi? Diğerleri ne olacak?"

"Onlar için her şey bitmiş değil. Türünüzün geri kalanı için"

"Bir kullanım alanı bulabilirim. Eğer insanlar bana itaat ederlerse su krizlerini çözebilirim. Yavaş yavaş."

Başka bir deyişle, David'e yaptığı gibi kalıcı çözümü insanlara vermeyerek onları kendisine mahkûm edecekti. Aelyx'i, vani insan ırkını kurtarmak için Cara kadar güçlü bir şekilde mücadele edecek tek L'eihri öldürerek ittifakı sabote etmeye çalışmasının sebebi de bu olmalıydı. Bu, manipülasyonun en alçakça hâliydi ama Jaxen'i ihanetten mahkûm etmek için yeterli değildi. Jaxen'in suçlu olduğunu kanıtlayacak bir itirafa ihtiyacı vardı Cara'nın.

"Koloniye gidebilir miyim, bilmiyorum," dedi Cara çaresiz bir ses tonuyla. "Sadece Aelyx'in hatırası yüzünden değil; sorun, yönetim. İhtiyarlar eski yöntemlerle devam etmeye kararlı." Bu da Jaxen'i tuzığa düşüremezse hiçbir şey düşüremezdi. "Ben bu şekilde yaşayamam," diye bitirdi.

"Cah-ra, beni dinle," diyen Jaxen, Cara'yı omuzlarından tuttu ve kaşlarını kaldırıp Cara'nın gözlerine baktı. "Değişim yolda. Yeni bir düzen kurulacak ve L'eihir Anamızın görkemi geri gelecek. İhtiyarlar bizi zayıflattı ama biz..."

"Bir dakika," diye onun sözünü kesti Cara, telefonun her kelimeyi net bir şekilde aldığından emin olmak için gövdesini döndürerek. "Yazgı'yı devirmekten mi bahsediyorsun?" derken sesi umut doluydu, sanki onu hiçbir şey daha mutlu edemezmiş gibiydi.

Jaxen gülümsedi. "Etrafına bak," dedi, uzaktan kumandalı ordusuna bakarak. "Bu adamlar her şeyi harekete geçirecek."

Harekete geçirecek, demişti; bu da Alona ve diğerlerinin

hâlâ hayatta oldukları anlamına geliyordu. Cara titrek bir nefes verdi. Artık yeterince kanıtı vardı. Çıkıp Yazgı'yı bulması gerekiyordu. Geriye çekilip bir bileğini alnına götürerek "Bütün bunlar çok fazla geliyor," dedi. "Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var."

Tam çıkışa ulaşmıştı ki bir kapının açılma ve kapanma sesiyle olduğu yerde sıçradı. Döndüğünde küplere binmiş olan Aisly ile burun buruna geldi. Kız bakışlarını Jaxen'e çevirdi ve ikisi bir an aralarında Sessiz Konuşma ile konuştuktan sonra Jaxen gözlerinde ihanete uğramış gibi bir bakışla Cara'ya döndü. İki adımda Cara'nın yanına geldi ve Cara'nın tuniğinin cebinden telefonu çıkardı.

"Ağabeyinin hafızasını sildim," dedi Aisly. "O hiçbir şey hatırlamayacak. Ama kız?" dedi başını Cara'ya doğru sallayarak. "O düşüncelerini engellemeyi öğrenmiş. Bu riski göze alamayız. Ne yapılması gerektiğini biliyorsun."

Troy, Aisly ile göz teması kurmuş ve ona istemeden her şeyi anlatmış olmalıydı. Muhtemelen dışarıda, koma halinde, boş boş duvara bakıyordu.

"Kızı sessizce öldür," diye ekledi Aisly. "Bunu senin için ben yapmayacağım." *Ben sana demiştim*, dercesine, kötü kötü baktı Jaxen'e. "İnsanlara duyduğun hayranlık çok saçma. Bu sana ders olsun. *Hepsinin* Aribollarla savaşıarak ölmeleri lâzım. İnsanların en iyileri bile yeni düzene lâyık değiller."

Cara, Aegis'te ona kimin tuzak kurduğunu o zaman anladı. Amacın sadece onu öldürmek olmadığını söyleyen içgüdüleri doğrudu. "Bu yüzden mi beni gözden düşürmeye çalıştın?"

diye sordu Cara. “Herkes insanların kurtarılmaya değmeyeceğini göstermek için mi? Sadece ön cephelerde sizin yerinize savaşmamız için bizi hayatta tutmanız gerektiğini göstermek için mi?”

Kızın hastalıklı gülümsemesi bunu doğruluyordu. “En azından türünüz bir işe yarayacak,” dedi.

Cara, Jaxen’in az önce söylemiş olduğu kelimeleri hatırladı. *Türünüzün geri kalanı için başka bir kullanım alanı bulabilirim.* İnsanları Aribollarla savaşmaya zorlayacak, hayatta kalanlar artık işe yaramaz hâle gelince de onların yavaşça ölmesine müsaade edecekti. Dünya’daki su krizini çözmeye hiç niyeti yoktu.

Jaxen, Cara’ya bakarken gözlerinde öyle incinmiş bir ifade vardı ki Cara neredeyse ona acıyacaktı. Ama acımadı. En yakındaki başkent muhafızına doğru hamle yaptı ve adamın *ıphal*’ını kılıfından koparırcasına çıkararak Jaxen’in göğsüne nişan aldı.

“Yaklaşmayın,” dedi Aisly’ye de bakarak. “İkiniz de.”

“Ateş edemiyor,” dedi Aisly. “Aegis’te izlemiştim onu.”

Jaxen, Cara’yı tartarak, belli ki kendine bir silah almak amacıyla bir başka muhafıza doğru bir adım attı. “Dur!” diye bağırdı Cara silahını kaldırarak. Jaxen bir adım daha atınca çocuğun göğsüne odaklandı ve *Ateş et!* diye düşündü.

Ama hiçbir şey olmadı.

“Dur!” diye tekrarladı ve tekrar ateşledi.

Hiçbir şey olmadı.

Panikle iki kez daha denedi ama başarılı olamadı.

Aisly kakhaha atarken Jaxen'in yüzüne kibirli bir gülümseme yayıldı. "Belli ki savaşta insanları kullanırken onlara daha basit silahlar vermemiz gerekecek; sopa ve kılıç gibi."

Cara odaklanmak için gözlerini kapattı, gözlerini açtığında Jaxen yanındaki muhafızdan aldığı *iphal*'i kaldırıyordu.

"Bunu yapmaktan hiç hoşlanmıyorum," dedi bitkin bir iç geçirmeyle. "Seni kopyalayacak genetik materyal var elimde ama aynı olmayacak. Senin klonunda hayran olduğum o benzersiz kıvılcım ve öfke olmayacak."

Bu, Jaxen'in uzay gemisinde neden Cara'nın kanını aldığını açıklıyordu: Amacı Cara'nın, kendi iradesine itaat edecek yeni bir versiyonunu yaratmaktı. Cara ölse de buna izin vermezdi. O çok sevdiği o öfkeyle Jaxen'e nişan aldı ve *Ateşle!* diye düşündü.

Yine bir şey olmadı. Nabızı hızla atıyordu, nefes nefese kalmıştı. Bunu neden yapamıyordu?

Jaxen elindeki krom rengi silaha hayranlıkla bakıyordu, parmak ucuyla silahın gövdesinin kıvrımlarını takip etti. "Bunu içinden gelerek söylemen gerekiyor," dedi. "Belli ki kararsızsın."

Cara'nın arkasındaki kapı hızla açıldı ve geniş bir beden Cara'yı kenara iterek *iphal*'i elinden çekip aldı. Gelen ve silahlı Jaxen'e doğrultan kişi Aelyx'ti. "Benim öyle bir sorunum olmayacak," dedi.

Krom rengi cihazdan hiçbir ses çıkmadı ve Cara havada herhangi bir değişim de görmedi ama tek nefeslik bir zaman diliminde, Jaxen göğsünü kavrayarak yere yığıldı. Anı bir enerji patlamasıyla kalbi durmuştu.

Aisly askerleri içinde bulundukları transtan çıkarmaya yetecek kadar güçlü bir çığlık attı. Askerler birden silkindiler ve şaşkınlık içinde gözlerini kırptırarak birbirlerine baktıktan sonra halının üzerinde iki büklüm yatan ölü liderlerini... ve Aelyx'in elindeki *iphal*'i fark ettiler.

"Çabuk," dedi Aelyx, Cara'nın elini tutup onu kapıya doğru çekiştirirken.

Koridorda koşarak ilerlerken Cara omzunun üzerinden geriye bir bakış attı ve Troy şaşkın bir şekilde olduğu yerde dururken Aisly'nin tam arkalarında olduğunu fark etti. Bacaklarını hızlanmaya zorladı ama Aisly onların peşinden gelmek yerine, yüzünde dehşet ve kararlılık karışımı bir ifade ile hızla koşarak yan koridora girdi. Kızın bir planı var gibi görünüyordu, belki de köşeden dönüp önlerine çıkacaktı.

"Sola dön!" diye bağırdı Cara ileri doğru.

Aelyx onun dediğini yaptı ve تنها bir koridorda koşmaya başladılar. Hızla yaklaşan botların sesi arkalarından gök gürültüsü gibi yükseldi ve Cara arkalarından yaklaşmakta olan en azından yarım düzine silahlı muhafız olduğunu gördü. Adamlardan ikisi silahlarını kaldırarak Aelyx'e doğrultunca Cara koşarken tam Aelyx'in arkasına geçerek atışlarını bozdu. Ama bu strateji sadece kısa vadede işe yarayacaktı. Eninde sonunda Cara'yı sivil zayıat olarak değerlendirecek ve *iphal*'lerini ateşleyeceklerdi.

Aelyx bir başka koridora saparak daha da hızlandı. Cara bedenini en son raddeye kadar zorlayarak ona ayak uydurdu.

"Nereye gidiyoruz?" diye haykırdı.

“Merdivenlere!” diye bağırdı Aelyx. “Neredeyse geldik.”

Aelyx merdiven sahanlığının kapısına geldi ve kapıyı hızla savurarak açtıktan sonra Cara’yı kolundan tutup içeri çekti. Kapıyı çarparak kapattıktan sonra iki eliyle kapının kolunu kavradı. “Sen Jaxen ile birlikteyken Alona’yı buldum. İki kat yukarıda, altı yüz otuz numaralı oda. Çabuk ol, ona öğrendiklerini göster,” diyen Aelyx dışarıdan zorlanmaya başlayan kapıya doğru kafasını salladı. “Ben onları burada oylarım.” Cara onu bırakmakta tereddüt edince “Git!” diye bağırdı.

Aelyx’in sesi yakın duvarlarda yankılanırken Cara arkasını döndü ve altıncı kata ulaşana kadar merdivenleri ikişer ikişer tırmandı. Cara, kendisiyle kapısının girişi arasında düzinelerce muhafızın konuşlanmış olduğu odayı kolayca tespit ederek koridorda koşturmaya başladı. Albay Rutter “ilave güvenlik önlemleri” işini ciddiye almış gibi görünüyordu. Cara kapıya yaklaşamadı bile.

“Bu kata nasıl geldin?” diye sordu bir ulusal muhafız. “Giriş yasak.”

Cara başparmağıyla arkasını işaret ederek nefes nefese, “Acil çıkış merdivenlerinden geldim. Ben Cara Sweeney’im. İçeri girmem...” dedi.

“İzniniz olmadan giremezsiniz,” diyen adam, Cara’nın geldiği yönü işaret etti. “Aşağıda beklemenizi isteyeceğim.”

Cara parmak uçları üzerinde yükselip adamın omzu üzerinden bakarak, yanından koşarak geçip 630 numaralı odaya ulaşma şansını tarttı kafasında. Hiç şansı yoktu. Bu muhafızı atlatmayı başarsa bile diğer on tanesi onu rahatlıkla enseler-

lerdi. Asker tam komutunu tekrarlamaya başlamıştı ki Cara kapıdaki muhafızla sohbet eden tanıdık bir yüz gördü: Sadist beden eğitim öğretmeni idi bu. İkinci işi olarak muhafızlık yapması Cara'yı şaşırtmamıştı. Adam bir tank gibi güçlüydü.

"Şeytan!"

Ama adam ona bakmadı... çünkü ismi bu değildi. Kahretsin, Cara onun gerçek ismini hatırlayamıyordu. Birkaç kez daha "Şeytan!" diye bağırdı ama tek yapabildiği, Amerikan muhafızlarını alarma geçirerek şüpheli bir şekilde bakışmalarını sağlamak olmuştu. Bir başka taktiğe geçerek, "Benim! Sweeeeney!" diye bağırdı.

Bu onun dikkatini çekmişti.

Cara çılgınlar gibi el sallıyordu. "Size ihtiyacım var. Acil durum!" diye seslendi.

Adam koşarak yanına geldi ve beklenti dolu bir ifadeyle gözlerini genişletti.

"Yazgı'yla görüşmek için geldim," dedi Cara. "Tehlike..."

Şeytan, sözünü kesti. "Ziyaret yok, Sweeeeney. Çok tehlikeli olmak. Yazgı tören başlayana kadar kendini içeri kapatmak."

Adam geri çekilmeye başladı ve Cara hızla bir karar vererek yeteneklerini saklamaktan vazgeçti. Dürüstlüğünü kanıtlanmasının sadece bir yolu vardı. Gözlerini adamın kılere kilitledi ve *Tehlikedeler: Elimde kanıt var: Beni şimdi onlara götürmen lâzım*, dedi.

Cara onun şaşkınlığını ve ardından gelen panik duygusunu hissetti. "Gel," diyerek muhafızlara Cara'nın geçmesine izin

vermelerini söyledi, sonra da Cara'ya güvenlik labirentinden geçerek 630 numaralı odaya ulaşana dek eşlik etti.

"Aelyx'in iki kat aşağıda yardımına ihtiyacı var," dedi Cara, omzunun üzerinden.

Şeytan başıyla onaylayarak, "Gidiyorum," dedi.

Cara bir saniye daha kaybetmeden kapıyı açtı ve sekiz çift krom rengi göz kendisine çevrildi.

Kapıyı arkasından kapatarak Alona'ya "Acil durum," dedi. "Jaxen, Yazgı'yı devirmeye çalışıyor. Yani, çalışıyordu. Artık öldü ama takipçileri onun planını gerçekleştirebilir. Kanıtım var." İşaret parmağıyla hafifçe şakağına vurdu. "Göstermeme müsaade ederseniz."

Ağzı bir karış açık kalan Alona eliyle masanın başını işaret ederek "Gel, konuş," dedi.

Hiç boş koltuk yoktu, bu nedenle Cara, Alona'nın yanına gitti ve kadının ayaklarının dibinde diz çöktü. Yüzünü yaşlı kadına doğru kaldırarak, aynı Syrine ile birlikteyken yaptığı gibi zihnini açtı ve hatıralarını ve duygularını tamamen serbest bıraktı. Sır saklamak için uygun bir zaman değildi.

Alona'nın, Syrine'inkinin aksine soğuk ve resmi olan varlığı onun bir yansımasıydı. Kadın, Cara'nın düşüncelerini inceledikten sonra kendine ait bir düşünceyi, bilincinin bir parçasını paylaştı. Derken bağlantıları koptu ve Cara Alona'nın ona gösterdiği şeyi düşündü.

Yavaş yavaş olan biteni anlamaya başladı ve zincir tamamlandığında bütün taşlar yerine oturdu. Yazgı bir deneme sürümü olarak on melez yaratmıştı ama embriyoların hayatta

kalma oranı o kadar düşüktü ki bilim adamları projeye devam etmemiştir. On melez içerisinden sadece Jaxen ve Aisly'nin çocukluk değerlendirmeleri sırasında yetenekli olduğu anlaşılmış ve ikisi de güçlü konumlara yükseltilmişlerdi. Diğer sekizi başka bölgelerdeki Aegis'lere gidiyorlardı. Ama kimse onların zihinsel yeteneklerinin farkında değildi. Görünüşe göre melezler, gerçek potansiyellerini saklamışlardı.

“Sanırım melezlerin Aribollarla olan genetik bağlantısının son prob işgaliyle bir şekilde ilgisi var,” dedi Alona. “Belki de melezler onlarla temas kurmanın bir yolunu bulmuşlardır. Geri kalan sekiz melezi toplatıp Jaxen ile birlikte tezgâh hazırlayıp hazırlamadıklarını araştıracağız.”

“Peki ya Aribollar?” diye sordu Cara. “Jaxen sanki onlarla savaştaymışız gibi konuştu.”

“Daha neler. Jaxen’in gereksiz saldırısı bir savaş başlatabilirdi, orası kesin ama Aribollar bir tehdit oluşturmuyor.”

“Peki ya ittifak? Hâlâ devam ediyor mu?”

“Sorma gereği duymana şaşırdım,” diyen Alona, ayıplayan iyi ahlâklı teyze edasıyla baktı Cara’ya. “Sen bir L’eihrli olarak doğmadın Bayan Sweeney. Kolayca bozabileceğin bir yemin dışında Yazgı’ya karşı hiçbir bağlılığın yok. Yine de bana sunacak bir kanıt bulmak için hayatını tehlikeye attın. Bunu yaparken de cesur ve son derece sadık olduğunu gösterdin.”

Cara ısının yanaklarına tırmandığını hissetti. “Teşekkür ederim ama...”

“Benim misilleme yapmamdan mı korkuyorsun?”

“Özür dilerim. Sadece şansa bırakmak istemedim. Tehlikede olan çok fazla şey var.”

Alona bunu kafasında tartar gibi görünüyordu. “Evet, öyle,” deyip eliyle diğer İhtiyarları işaret etti. “Ve gördüğün gibi artık yönetim kurulumuzdan iki üye eksildi. Hizmet etmek istersen bu koltuklardan birini sana teklif etmek isterim.”

Cara beyni ve kulakları arasında bir savaş başlamış gibi kafasını salladı çünkü duyduğu şey hiç anlamlı gelmiyordu. “Bunu söylemiş olamazsınız,” dedi.

Alona tek kaşını kaldırarak, “Olamaz mıyım? Neyin eksik ki?” diye sordu.

“Örneğin, tecrübem.”

“Eh, evet,” dedi Alona diğer üyelere gülümseyerek. “Yıllardır edindiğimiz tecrübe ile bu açığı kolayca kapatabiliriz. Aramıza koloniden de bir temsilci almamızın akıllıca olacağını düşünüyorum. Sen öyle düşünmüyor musun?”

Cara elbette öyle düşünüyordu. Yönetim içerisinde güçlü bir konumda bulunmak sadece kendi hayatını değil, L’eihir gezegenine yerleşen bütün insanların hayatını değiştirirdi. Çok büyük bir sorumluluk olurdu bu ama getirileri de aynı şekilde büyük olurdu. “Evet, katılıyorum ama...”

“Kabul ediyor musun?”

Cara yutkundu. Her ne kadar bu teklif aptalca görünüyorsa da teklifi geri çevirmek daha büyük bir çılgınlık olurdu. “Kabul ediyorum,” dedi.

“O hâlde, ittifak anlaşmasının üzerindeki imzalardan biri de seninki olacak,” diyen Alona bir şey hatırlamış gibi durak-

sadı. “Ama sanırım öncelikle *l’ihan*’ınla görüşmen gerekir.”

“Evet, teşekkürler,” diyen Cara ayağa kalkarak geri çekildi. “Jaxen’in muhafızları.. ”

Kapıyı kırarcasına açan Şeytan, sözünü kesti. Onun arkasından gelen mırıltılar ve bağırışlar odayı doldurdu ve ürkütücü bir ürperti Cara’nın ensesindeki tüyleri diken diken etti. Koridora doğru hamle yaptığında Aelyx’in, arkasından gelen bir başkent muhafızıyla birlikte köşeyi döndüğünü gördü. Adam nişan almak için adımlarını yavaşlatarak *iphal*’ini kaldırırken tavandaki ışık silahtan yansıdı.

Cara öyle hızla nefes aldı ki ciğerleri acıdı. “Eğil!”

Aelyx’in gözleri Cara’ninkilerle buluşup parladıktan hemen sonra fal taşı gibi açılmıştı. Aelyx yere yapıştı, bedeni iki kere sektikten sonra ince halı üzerinde hareketsiz kaldı.

Cara’nın kalbi göğsünün içerisinde atmayı bırakırken zaman da durdu.

Aelyx ölmüştü.

Cara bilinci bedeninden çıkmış gibi kendi çılgınlıklarını dışarıdan duydu. Yoluna çıkan herkesi kenara itip Aelyx’e koştu. Bir rüyadaydı sanki, çaresizce ona ulaşmaya çalışıyor ama görünmez eller onu tutuyordu. Nihayet Aelyx’in yanında diz çöktüğünde onu sırtüstü yatırıp nabzını kontrol etti.

Nabızı atmıyordu. Ölmüştü.

Bu gerçeği inkâr ederek “Hayır!” diye defalarca tekrarladı. Bu şekilde bitemezdi. Onu bırakmayı reddediyordu. Aelyx’in cansız bedeninin üzerine çıkarak beceriksizce kalp masajı yapmaya başladı. Aelyx’in başı tuhaf bir açı ile serbestçe yan

tarafa sarkmış, göğsüne yapılan her müdahale ile birlikte sallanıyordu. Aelyx ona geri dönmeyecekti.

İşe yaramıyordu.

Hiçkırıklar boğazını yakarken Cara'nın görüşü bulanıklaştı. Cara, Aelyx'e gitmemesi için yalvaran sesini uzaktan duyarken Şeytan başkent muhafızını yere devirdi. Sonra sisin içinden yeni bir ses yükseldi.

“Onu yapmaya devam et!” diye bağırdı Troy parmağıyla Cara'yı işaret ederek. “Hemen geliyorum!” Topukları üzerinde döndü ve koridorda koşarken yoluna çıkanlara, “Açılın!” diye bağırdı.

Cara eğildi ve Aelyx'in ciğerlerine hava üfleme için dudaklarını ayırdı. Yüksek sesle inleyerek tekrar göğsüne vurmaya başladı. Ruhunun derinliklerindeki karanlık bir ses her şeyin bittiğini söylüyordu ama Cara kendisini durduramıyordu.

Ağır botların gürültüsüyle başını kaldırdı. Troy kolunun altında sarı bir çantayla dönmüştü. Dizlerinin üzerine çöktü ve cihazı yere koyduktan sonra açma tuşuna basarak bir dizi elektrotu ve kabloyu birbirinde ayırdı.

“Aman tanrım,” diye fısıldadı Cara.

Bu bir harici şok cihazıydı. Bu cihazlar bütün büyük merkezlerde –hatta alışveriş merkezlerinde– yangın tüplerinin yanına yerleştirildi ama bu, Cara'nın tamamen aklından çıkmıştı. Yeni bir umutla dolan Cara ışık hızıyla harekete geçip Aelyx'in gömleğini kaldırarak Troy'un yapışkan uçları Aelyx'in kaburgaları ve köprücük kemiği üzerine yerleştirmesini sağladı.

Makinenin hoparlöründen yükselen dijital bir kadın sesi, “Geri çekilin. Hastaya dokunmayın,” diye uyardı. Denilene yaptılar ve kısa bir duraksamadan sonra kadın sesi monoton bir şekilde, “Şok için hazırlanıyor. Şarj oluyor. Geri çekilin,” dedi.

Troy kırmızı şok düğmesine basınca Aelyx’in göğüs kafesi yükselip alçaldı. Makine bir set daha kalp masajı yapılması komutunu verince Cara, aralarda iki nefes boşluk vererek otuz kez daha baskı uyguladı. İki dakikadan geri sayım devam ederken kadın sesi birkaç set kalp masajı daha yapılması talimatını verdi. Her saniyesi işkence gibiydi. Cara, Aelyx’in ellerinden kayıp gittiğini hissediyordu.

“Kalp masajını durdurun,” diye emretti ses. “Kalp ritmi analiz ediliyor. Hastaya dokunmayın.” Bir kez daha durakladı. “Şok için hazırlanıyor. Şarj oluyor. Geri çekilin.”

Cara yumruğuyla kırmızı şok düğmesine basarak geri çekilirken, “Lütfen,” diye Aelyx’e, cennetteki Tanrı’ya, Kutsal Bâkire’ye, Kutsal Ana’ya ve onu duyabilecek başka kim varsa ona yalvardı.

Lütfen işe yarasın. Lütfen!

Aelyx’in göğüs kafesi sarsıldı ve kadın sesi yine bir set kalp masajı yapılması komutunu verdi. Ama Cara elini Aelyx’in kalbinin üzerine koyduğunda, titreyen parmaklarının altında küçük bir kıpırtı, belli belirsiz bir yaşam belirtisi hissetti. Boynuna doğru ilerleyip gözlerini kapatarak gittikçe güçlenen ve düzenli hâle gelen nabzını hissetti. Aelyx inleyerek rahatsızca kıpırdandı ve Cara, gözyaşları göğsüne dökülürken saf

neşeden oluşan bir hıçkırık koyuverdi. Aelyx ona bakarak gözlerini kırıştırdı ve bir eliyle kaburgalarını ovuşturdu. Yaralı ama capcanlıydı.

Cara ağabeyine döndü ve kollarını onun boynuna doladı. “Sen bir dâhisin!” dedi.

Makinenin monoton sesi, “Şok tavsiye edilmiyor. Hastaya dokunabilirsiniz,” deyince Cara kadının dediğini yaptı ve Aelyx’in alnına ve yanaklarına öpücükler kondurdu.

Troy gülümseyerek Aelyx’in göğsündeki elektrotlardan birini çıkardı. “Fikir babası ben değilim. On dakika önce Aisly’nin Jaxen’e aynı şeyi yaptığını gördüm,” dedi.

Cara donakaldı. “İşe yaradı mı?”

“Evet,” diyen Troy’un yüzündeki saf ifade, Aisly’nin çocuğun zihnini tamamen temizlemiş olduğunu gösteriyordu. Jaxen’in hayata dönmesinin kötü haber olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. “Ama ben ambulans çağıramadan asansöre yönelediler. Aceleleri var gibiydi,” dedi.

Aelyx ve Cara endişeyle bakiştılar. Normal bir günde bile insanın Manhattan’da izini kaybettirmesi çok zor olmazdı ama özellikle bugün, sokaklara dökülen binlerce insanın, şemsiyenin ve tentenin arasında ikisini bulmak, samanlıkta iğne aramak gibi olacaktı.

“Alona’ya ulaşabildin mi?” diye hırıltılı bir sesle sordu Aelyx.

Cara başıyla onaylayarak “Hepsi güvendeler,” dedi.

Aelyx başka bir şey söylemedi, cn azından yüksek sesle söylemedi. Ama Cara onun sevgiyle karışık minnetini ve ka-

fasının içindeki kelimeleri hissetti: *O hâlde her şey yolunda. Başardık.*

Günün geri kalanı nispeten sakin, Cara'nın imzasını Amerika Birleşik Devletleri başkanı ve Dünya'nın önde gelen liderlerinin isimlerinin yanına atmasının önemi düşünüldüğünde tuhaf geçti. Bu ittifak için ne büyük mücadeleler verdiği düşünülünce Cara'nın tören sonunda bu başarıyla heyecanlanması gerekiyordu ama açıkçası o sadece her şeyi arkasında bıraktığı için memnundu. Yeterince heyecan yaşamıştı ve artık evine gitmek istiyordu.

Kutlama galasına ve şaşıaalı eğlencelere katılmamayı tercih eden Cara ve Aelyx otel süitinde dinlenmeye çekilmiş, yatakta sarılarak sakin bir akşam geçirmişlerdi. Sokaklardaki kalabalık neşeyle tezahürat ederken ve Manhattan göklerinde havai fişekler patlarken Cara elini Aelyx'in kalbinin üzerine koydu ve düzenli ritminin onu haftalardır ilk huzurlu uykusuna çekmesine izin verdi.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

1 Mayıs, Cumartesi

Buruk Mutluluk

Evet, insan kardeşlerim, veda vakti geldi. Birazdan bizi eve götürecek uzay gemisine gitmek için uzay mekiğine bineceğim. Bütün sevdiklerime veda ettim: Dünya'da kalmayı seçen aileme ve arkadaşlarıma ve gönüllü asker kaydı bitene kadar bana katılamayacak olan ağabeyime. Bu, hem tatlı hem acı bir gün... Bunun için düşündüğünüzden çok daha fazla sebep var.

Sadece sevdiğim insanları arkamda bırakmıyorum. Bir yaşam biçimini de arkamda bırakıyorum. Başka

bir gezegene yerleşmeyi seçerek bir rüyayı terk edip bir başkasına kucak açıyorum. Güz döneminde beni Dartmouth kampüsünde dolaşırken göremeyeceksiniz. Aslında beni lise mezuniyetimde bile göremeyeceksiniz. Evrenin en aşmış uygulamalı eğitimini alacak, yeni filizlenen bir hükümetin kanun ve politikalarını şekillendireceğim. Doğru duydunuz. Ben, siyasetçi olacağım. Bunu kim tahmin edebilirdi ki? Koloniye katılmak için başvuruda bulundusanız geleceğinizi bana emanet ediyorsunuz demektir. Güveniniz için teşekkürler. Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım.

Diğerlerine gelince, bu bir veda sayılmaz aslında. Beni her zaman, sizi eğlendirmek için maceralarımı anlatacağım blogumda bulabilirsiniz. Ben yokken birbirinize iyi bakın ve benim için de bir Reese's keki yiyin.

Ben artık yiyemiyorum.

Cara Sweeney tarafından yayınlandı

Cara dizüstü bilgisayarını kapatarak bunu, bavulundaki üniformaları ve annesiyle babasının ona veda hediyesi olarak verdiği *Yıldız Savaşları* kostümünü arasına güvenle yerleştirdi. Aslında bilgisayarını el bagajına alırdı ama eve gidiş yolculuğu sırasında blog yazmaya ara verecekti. Mide bulantısına karşı ilaçlarını almıştı, böylece uzay mekiği onu uzay gemisine bıraktıktan sonraki haftayı, Aelyx'e vakum gibi yapışmış olarak geçirebilecekti.

"Bayan Sweeney?" dedi uçuş görevlisi, bagaj taşıyıcısının diğer tarafından. Cara kafasını kaldırdı, *Yazgı'yla birlikte uçmak istemediğinizden emin misiniz?* diye sordu adam.

Eminim, dedi Cara. Dün olanlardan sonra gözümü Aelyx'ten ayırmayacağım.

Adam anlayışla gülümsedi ve ilk mekiğin Cara'yı beklemeden kalkması için işaret verdi. *Kargonuz yüklendikten sonra ikinci uzay mekiğine bineceğiz,* diyen adam, hangarın diğer ucundaki, David'in bedenini taşıyan dondurucu çelik kutuya doğru başını salladı.

Cara'nın kalbi kederle sıkıştı. Yazgı üyesi olarak ilk resmi eylemi, Syrine'in *l'ihan*'ını kolonide gömme isteğini onaylamak olmuştu. Şu ana dek bir mezarlık planlanmamıştı -L'eihrliler bir genetik numune alıyorlar ve sonra ölülerini yakıyorlardı- ama Cara, insanın sevdiğini bu şekilde kaybetmesinin ne demek olduğunu çok iyi bilirken, Syrine'in bu isteğine hayır diyememişti. Aelyx'i kaybettiğini sandığı birkaç dakika, ruhunda kalıcı bir yara bırakmıştı.

Cara hangara göz gezdirince kahve istasyonunun yanında Syrine ile konuşan Aelyx'i gördü. Saçları kısa bir kuyruk yapılabilecek kadar uzamıştı ama tokasından kaçan saç tutamları serbestçe dökülerek bal rengi bir isyan bayrağı açmışlardı. Çileden çıkan Aelyx saçlarını iki kulağının arkasına itti. Bu, Cara'yı gülümsetti. Çantasını bir omzuna asarak çocuğun yanına doğru ilerledi.

"Nasılsın?" diye sordu Syrine'e, kızın omzunu nazikçe sıkarak. Syrine'in Sessiz Konuşmayı kullanmaktan kaçındığını fark etmişti ki bu, mantıklı geliyordu. Roller değişmiş olsaydı Cara da kederini kendisine saklamak isterdi. "Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu.

Syrine kafasını salladı ve kâğıt bardağının içine üfledi. Bu-
harın arasından bakan kara göz bebekleri aşırı derecede geniş-
lemişti.

Güzel. Demek ki sakinleştiricisini almıştı.

“Sana bir şey vereceğim,” dedi Aelyx arkadaşına. Kimse-
nin bakmadığından emin olmak için etrafını kontrol ettikten
sonra cebine uzandı ve Syrine’in eline bir nesne tutuşturdu.
“Bunu iyi sakla, yoksa kontrol noktasında senden alırlar.”

Alını merakla kırıyan Syrine, parmaklarını açarak avucunun
ortasında duran minik, kahverengi parçayı gözler önüne serdi.
“Nedir bu?” diye sordu.

Aelyx kızın elini kapattı ve kendi elini onun üstüne koyar-
ak “Armut çekirdeği,” dedi.

Cara anlamamıştı ama Syrine gülümsedi ve bu çekirdek
onun için plütonyumdan daha değerliymiş gibi elini göğsüne
götürdü. Gözyaşları yanaklarından aşağı aksa da bunlar mut-
luluk gözyaşları gibi görünüyordu. “Teşekkür ederim,” diye
fısıldadı. “Bunu canım pahasına saklayacağım.”

Bir saat sonra Cara odasındaki güvenlik paneline elini bastırınca
kapı tıslayarak açıldı. Aelyx onun peşinden dolap büyüklüğünde-
ki odaya girdi ve orada, karanlıkta öylece dikilerek birkaç saniye
beklediler. Belki de hâlâ şok yaşıyorlardı. Son yirmi dört saat içe-
risinde o kadar çok şey olmuştu ki bu, gerçek dışı görünüyordu.
Çok fazla kayıp vermişlerdi ama zafer de yaşamışlardı. Cara için-
deki acıyı bir kenara iterek geleceğe odaklanmaya çalıştı.

Ellerinden bir tek bu gelirdi.

Aelyx, Cara'nın elini tutup dudaklarına götürdü. "Bunu gerçekten yaşadığımıza inanabiliyor musun?" diye sordu.

"Hayır. Sıfırdan başlıyoruz. Aklım almıyor bir türlü."

Aelyx, Cara'nın yüzünü elleri arasına aldı ve sıcacık gülümsedi. Gümüş rengi gözleri uzay üssünün penceresinden gelen loş ışığı nefes kesici bir güzellikte yansıtıyordu. Tam Cara, görünüşünün onu daha derinden etkileyemeyeceğini düşünürken Aelyx onu yanıltıyordu. Cara parmaklarını onun saçları arasından geçirirken kendi soluk teniyle Aelyx'in bronz yanaklarının oluşturduğu kontrasta hayranlıkla baktı. Onun hem içi hem dışı muhteşemdi. Ve Cara'ya aitti.

"Doğru," dedi Aelyx. "Ama ben bunu kastetmemiştim."

"Peki..." diye söze başladı Cara ama Aelyx onu dudaklarıyla susturdu.

Güçlü parmaklarıyla Cara'nın belini kavrayarak yumuşak dilinin ucuyla ağzını keşfederken dokunuşu hem nazik hem de sahipleniciydi. Cara ne olduğunu anlayamadan sırtı odanın duvarında yaslanmıştı.

Aelyx'in durmaya niyeti yoktu, sonunda Cara nefeslenmek için geri çekilmek zorunda kaldı. O nefes almaya çalışırken Aelyx ikisinin de tişörtlerini çıkararak Cara'nın omzunun üzerindeki sihirli noktayı, Cara'nın dizlerini titreten o noktayı ısırды. Cara'yı bedeniyle duvara yaslayan Aelyx, parmaklarını onun boynuna götürerek kontrolden çıkan kalbinin atışlarını saydı. Bir süre sonra Cara'nın dudaklarına değen dudaklarıyla

“yüz on beş,” diye mırıldandı ve onu ne istediğini açıkça ortaya koyan, utanmaz bir şekilde öptü.

Cara bir elini göğsüne koyarak onu nazikçe geri itti. Ölümden dönmesinin üstünden bu kadar az zaman geçmişken onu fazla heyecanlandırmak korkuyordu. “Yavaş ol, bakalım. Kalbini fazla zorlamayalım, olur mu?”

Aelyx’in ağzının bir köşesi gülümsemeye kıvrılırken gözleri parladı. “Ben dinlenmek istemiyorum. *Seni* istiyorum,” dedi.

“Ama daha yeni öldün.”

“Üstünden yüzyıl geçti.”

Sadece on iki saat geçmişti. Cara başını kararlılıkla salladı. “Olmaz. Seni öbür dünyadan daha yeni geri getirdim. Seni tekrar kaybetme riskini göze almayacağım.”

“İyiym, gerçekten,” diye üsteledi Aelyx. “Ve eğer bir sorun olursa uzay gemisinin sağlık görevlisi nabzımı tekrar başlatabilir.”

“İmkânı yok,” dedi Cara gülerek. “Revire gidip de seni sevişirken öldürdüğümü söyleyemem.”

Aelyx gülümseyerek bu sahneye gözünde canlandırır gibi tavana baktı. “Ölmenin daha güzel bir yolu olamaz.”

“Rüyada görürsün,” dedi Cara. Aelyx’in elini tutarak onu yatağa götürdü. Aelyx farkında olsa da olmasa da dinlenmeye ihtiyacı vardı. “Çünkü sadece sarılacağım sana.”

Aelyx derin bir iç geçirdi ama yataklarına uzattıklarında Cara’yı kollarına almakta hiç tereddüt etmedi. Cara yanacağını Aelyx’in omzu ve göğsünün birleştirdiği o mükemmel dere-

cede rahat olan noktaya koydu ve sonraki dakikaları, kalkış için pervaneleri hazırlayan uçuş mürettebatının gürültüsünü dinleyerek geçirdiler.

Biraz sonra Cara, uzay gemisi hız kazanarak onları yeni bir galaksiye doğru jet hızıyla götürürken, durağanlığın o hafif çekimini hissetti. Hareket motorlarının vınlaması azalarak yok oldu ve bir dakika daha sessizlik içinde geçti. Cara, Aelyx'in göğsündeki hayali desenleri parmağıyla takip ederken o da kendisiyle aynı gerginlik kırıntısını hissediyor mu diye merak etti.

"Bir şey diyeceğim," dedi Cara. Teninde hafifçe gezinen parmak uçları Aelyx'in tüylerini diken diken ediyordu ama güzel bir histi bu. Onun dokunuşuna bayılıyordu. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu Cara.

Aelyx burnunu onun kızıl saçlarına gömdü. Kutsal Ana aşkına, Cara'nın limon ve yonca karışımı baştan çıkarıcı ve sıcak kokusu bir harikaydı. Cara'nın onunla birlikte eve dönmeyi kabul ettiğine inanamıyordu.

"Ne kadar şanslı olduğumu," dedi.

"Ona şüphe yok," diyen Cara, kalbinin üstüne bir öpücük kondurdu. "Troy olmasaydı ben şok cihazını kullanmayı asla akıl edemezdim. Öyle dağılmıştım ki beynim çalışmıyordu."

"O da var," diye kabul etti Aelyx, "ama ben daha çok seni kastetmiştim."

"Beni mi?"

Aelyx başıyla onayladı. “Bildiğin her şeyi geride bırakarak benimle koloniye gelmek istemeni. Hâlâ inanamıyorum.”

Cara’nın parmak uçları göğsünün üzerindeki tembel dansını bitirdi. Ruh hâli değişmiş gibiydi.

Cara cevap vermeyince Aelyx, “Şimdiden pişman olmaya mı başladın?” diye sordu.

“Öyle değil,” dedi Cara. “Gerginim, sanırım. Koloniye gidiyoruz ama henüz bir tüzük oluşturamadık. Ben bıraktığımda her şey havadaydı. Artık insanların temsilcisi olduğum için üzerimde baskı hissediyorum. İnsanlar bana güveniyorlar ve doğrusunu söylemek gerekirse ben ne yaptığımı bilmiyorum.”

Ah, evet, Cara’nın Yazgı’ya atanması. Aelyx bunu kabul etmekten nefret ediyordu ama o da bu konuyla ilgili ne hissettiğinden emin değildi. Bir yandan onunla gurur duyuyordu. Cara yaptığı onca fedakârlıktan sonra ödülü hak ediyordu. Ama onun yeni konumu Aelyx’in onun her emrine itaat etmek zorunda olduğu anlamına geliyordu. Aralarında böyle güç dengesizliğinin olması sorunlara yol açabilirdi.

“Endişelenmemeye çalış,” dedi Aelyx, o an Sessiz Konuşmayı kullanmadıkları içi sevinerek. “Alona sana kaldırabileceğinden daha fazla sorumluluk vermeyecektir. Onun bilgelğine güvenmek zorundasın,” dedi. Aelyx, kendi tavsiyesine kendisinin de kulak asması gerektiğini düşünüyordu.

“Muhtemelen haklısın,” diye kabul etti Cara. “Ama bir de başarısız darbe girişimi var. Eminim Jaxen’in arkasında sadece o sekiz melezen daha büyük bir destek vardır. Ya bir yer-

lerde güçlerini tekrar topluyorlarsa? Jaxen'in nerede olduğunu bilsem kendimi çok daha iyi hissederdim."

Ve neler karıştırdığını, diye düşündü Aelyx. Takibin başarısız olması hâlâ canını sıkıyordu. Eğer o *fasher* 'ı öldürmek için eline bir fırsat daha geçerse bu sefer hayata dönmeyeceğinden emin olacaktı.

"Ve Aribollar," diye ekledi Cara, Aelyx'in kollarında bir an titreyerek. "Bir tehdit oluşturup oluşturmadıklarını bilmiyoruz veya..."

"*Elire*, dur," diyen Aelyx, parmağını kızın dudaklarına bastırdı. "İttifakı unutuyorsun. Artık ikimiz de yalnız değiliz. İnsanların sayısal üstünlüğü ve L'eihrlilerin gelişmişlik düzeyi bir araya gelince, bildiğim bütün düşmanlardan güçlü oluyoruz. Önümüzde ne gibi dertler olursa olsun, hepsiyle birlikte yüzleşeceğiz."

Cara bunu bir süte düşündükten sonra parmaklarını birbirine doladı ve "Birlikte," diye tekrarladı.

"Evet," diyen Aelyx birbirine dolanmış ellerini sıkı ve ona, "Unutma, dün bir darbe girişimini önledik ve iki dünyayı kurtardık. Süper kahraman olabiliriz."

Göğsünün üzerinde yatan Cara gülümsedi. "Sen böyle anlatınca kulağa çok etkileyici geliyor," dedi.

"Öyle, değil mi? Biraz dinlenmeye hakkımız var bence."

"Katılıyorum," dedi Cara, başıyla onaylayarak.

"O hâlde artık endişelenmek yok," dedi Aelyx. "Bir hafta sonra yeni evimizde olacağız. Oda arkadaşı yok, ranza yok, ders yok. Sadece sen, ben ve kilometrelerce uzanan sahil."

MELISSA LANDERS

Aelyx, Cara'nın bedeninden bir enerji dalgasının geçtiğini hissetti. "Havadaki tuz kokusunu alır gibiyim," dedi Cara.

Aelyx de öyleydi. Yeni hayatları artık o kadar yakındı ki gözlerini kapattığında ayaklarının üzerinde baloncuklar oluşturan deniz köpüklerinin hafif dokunuşlarını hissedebiliyordu. Gelecek belirsizdi ama Aelyx bir şeyden emindi: Cara yanındayken o gelecek sıkıcı olmayacaktı.

UZAYLILAR İNSANLARLA İTTİFAKA HAZIRLANIYOR

Bu kez de Dünyalı Cara Sweeney, L'eihrlilerin konuğu.

L'eihrliler erkek arkadaşı Aelyx'i, iki gezegen arasındaki ilişkileri yoluna koymak için, Dünya'ya gönderdikten sonra yabancı bir gezegende bir başına kalan Cara'nın etrafı onu istemeyen klonlarla çevrilmiştir. Hatta Aelyx'in evcil hayvanı bile ondan nefret eder. Yeni hayatına uyum sağlamak için her yolu deneyen Cara, çok geçmeden bu gezegende Aelyx ile mutlu olup olamayacağını sorgulamaya başlar.

Dünya'daki Aelyx'in durumu da Cara'ninkinden farklı değildir. Birbiri ardına düzenlenen suikastların hedefindeki Aelyx Dünya-L'eihrliler ilişkilerini güçlendirmek için yoğun bir halkla ilişkiler kampanyası yürütmeye çalışır. Dünya hükümetlerinin vatandaşlarından gizlediği küresel su krizine çözüm getirecek teknoloji L'eihrlilerin elindedir ama bu teknolojiyi Dünyalılarla paylaşmaları ancak ittifak kurmalarıyla mümkündür. Ancak her iki taraftan da yükselen itirazlar ve ittifakı baltalayacak şiddet eylemleriyle Cara'nın da Aelyx'in de işleri hiç de kolay değildir.

İki genç âşık, bir yandan gezegenlerinin geleceği için canla başla mücadele ederken bir yandan da birbirlerinden sayısız ışık yılı uzakta ayrılık acısına katlanmaya çalışır... ta ki dünyalarına yönelik bir tehdit onları yeniden birleştirene dek.

₺17.00

9 789759 998150